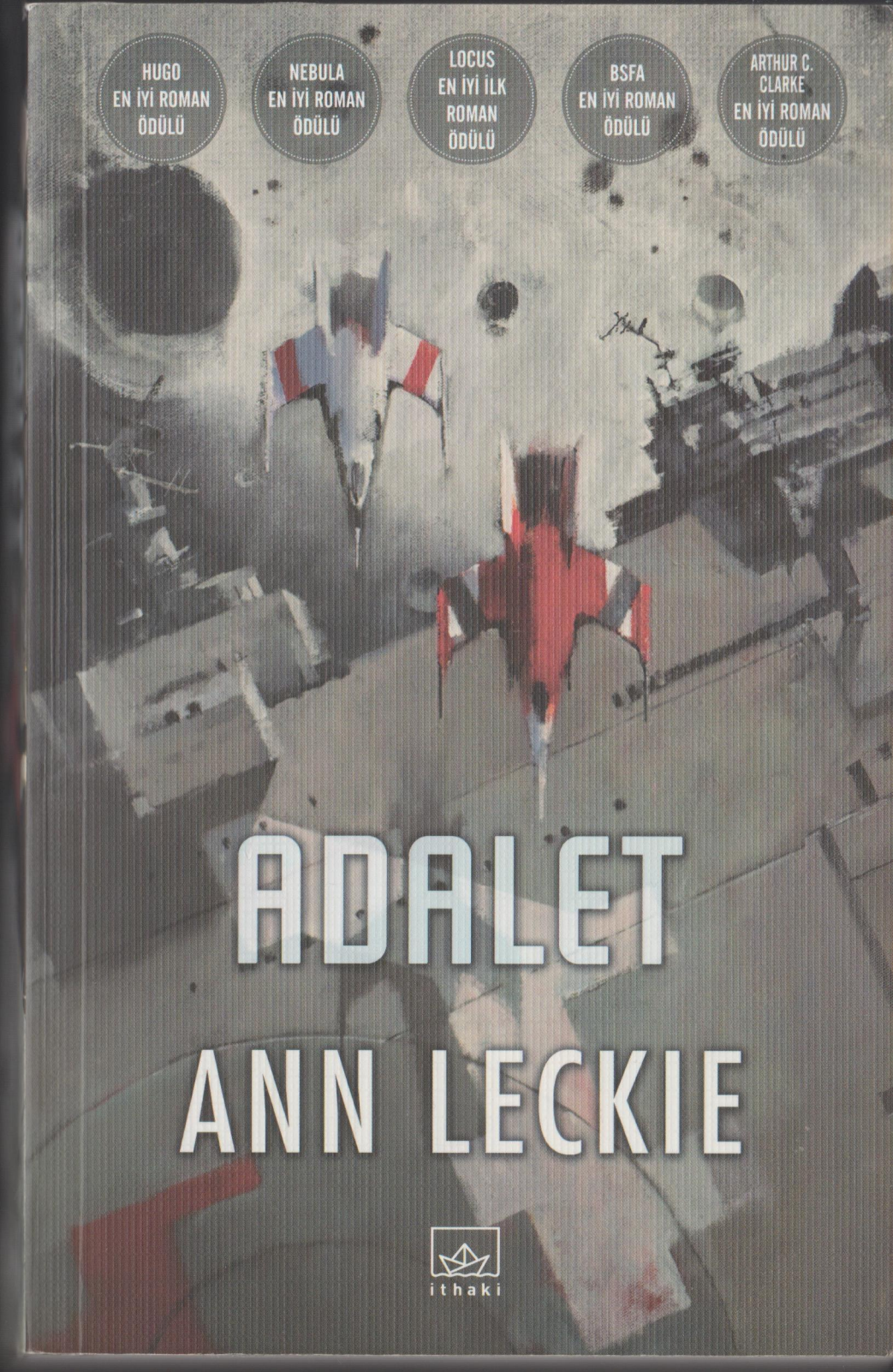

HUGO
EN İYİ ROMAN
ÖDÜLÜ
NEBULA
EN İYİ ROMAN
ÖDÜLÜ
LOCUS
EN İYİ İLK
ROMAN
ÖDÜLÜ
BSFA
EN İYİ ROMAN
ÖDÜLÜ
ARTHUR C.
CLARKE
EN İYİ ROMAN
ÖDÜLÜ
ADALET
ANN LECKIE
ithaki

Ann Leckie, Tam zamanlı yazar olmadan önce garsonluk, resepsiyonistlik, yemekhane çalışanlığı ve kayıt mühendisliği yapan yazar, ilk romanı *Adalet*'le Hugo, Locus ve Nebula başta olmak üzere pek çok ödül kazanmıştır. Eşi, çocukları ve kedileriyle St. Louis, Missouri'de yaşamaktadır.

Yazarın İthaki'den çıkacak kitapları:
- Kudret *(Ancillary Sword)*
- Merhamet *(Ancillary Mercy)*

Adalet

Ann Leckie

Orijinal Adı: *Ancillary Justice*

İthaki Yayınları - 1047

Yayın Koordinatörü: *Tuğçe Nida Sevin*
Editör: *Alican Saygı Ortanca*
Kapak Görseli: *John Harris*
Kapak Uygulama: *Şükrü Karakoç*
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *Şükrü Karakoç*
1. Baskı, Ekim 2015, İstanbul

ISBN: 978-605-375-490-9

Sertifika No: 11407

Türkçe çeviri © Yaprak Onur, 2015
© İthaki, 2015
© Ann Leckie, 2013

Bu eserin tüm hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 29652

ANN LECKIE

ADALET

RADCH İMPARATORLUĞU - I

Çeviren:
Yaprak Onur

ithaki

Bu kitabın ortaya çıktığını görme fırsatı bulamayan
ama ortaya çıkacağına her daim inanmış olan
annem Mary P. ve babam David N. Dietzler'e ithafen.

1

Ölüm griliğine sahip beden, yayılan kanla lekelenmiş karın içinde yüzüstü ve çırılçıplak yatıyordu. Hava eksi on beş dereceydi ve fırtına sadece birkaç saat önce dinmişti. Gün doğumunun soluk ışığında boylu boyunca uzanan pürüzsüz karın üzerindeki birkaç ayak izi, yakındaki buzdan yapılma binaya gidiyordu. Bir handı burası. Ya da en azından bu kasabada han sayılan yerdi.

Uzanmış kol ve omuzdan kalçaya kadar inen hat, rahatsız edici bir biçimde tanıdık geliyordu. Ama bu kişiyi tanımam neredeyse imkânsızdı. Burada kimseyi tanımıyordum. Burası Radchaaiların medeniyet kavramından olabildiğince uzakta, izbe ve soğuk bir gezegenin buz kaplı, gözden ırak bir köşesiydi. Ben, sadece acil bir işim olduğu için burada, bu gezegende, bu kasabadaydım. Sokakta yatan bedenler beni ilgilendirmiyordu.

Bazen hareketlerime anlam veremiyordum. Bu kadar zaman geçmiş olmasına rağmen ne yapacağımı bilmemek, bir sonraki hareketimi belirleyecek emirlerimin olmaması benim için hâlâ yeniydi. Bu yüzden durup bu kişinin yüzünü görebilmek için ayağımla bedeni neden çevirdiğimi açıklayamıyorum.

Donmuş, morarmış ve kanlı olmasına rağmen onu tanıyordum. Adı Seivarden Vendaai'dı; çok uzun zaman önce genç bir teğmen olarak benim amirim olmuş, bir süre sonra

da başka bir geminin komutasına terfi etmişti. Bin yıl kadar önce öldüğünü sanıyordum ama inkâr edilemez biçimde buradaydı. Yere çömelip nabız, zayıf da olsa bir nefes aradım.

Hâlâ yaşıyordu.

Seivarden Vendaai artık beni ilgilendirmiyordu, benim sorumluluğumda değildi. Ve hiçbir zaman en sevdiğim amirlerden biri olmamıştı. Tabii ki tüm emirlerine uymuştum; –çoğu amirin yaptığı gibi– birimlerime zarar vermemiş bağılları kötüye kullanmamıştı. Aksine hep soylu bir haneden gelen, iyi terbiye ve eğitim görmüş birinin davranışlarını sergilemişti. Elbette bana karşı değil; ben bir insan değildim, geminin bir parçasıydım, bir araçtım. Sonuç olarak; hiçbir zaman özellikle ilgimi çeken biri olmamıştı.

Doğrulup hana girdim. İçerisi karanlıktı; buz beyazı duvarlar uzun süre önce pislik ya da daha iğrenç şeyler tarafından kaplanmıştı. Alkol ve kusmuk kokuyordu. Yüksek tezgâhın arkasında bir barmen duruyordu. Barmen yerliydi; kısa, tıknaz, soluk tenli ve büyük gözlüydü. Üç müşteri kirli bir masanın çevresine yayılmıştı. Soğuğa rağmen üzerlerinde sadece pantolon ve muflonlu ceket vardı. Nilt'in bu yarım küresinde bahar başlamıştı ve ılık havanın tadını çıkarıyorlardı. Beni sokakta görmüş olduklarından ve buraya girme amacımı bildiklerinden emin olsam da beni görmezden geldiler. Büyük olasılıkla içlerinden biri ya da birkaçı olaya dahil olmuştu; Seivarden uzun süredir orada yatıyor olsa hâlâ hayatta olmazdı.

"Bir kızak kiralamak istiyorum," dedim, "ve bir hipodermi seti satın almak."

Arkamdaki müşterilerden biri kıkırdayarak alaycı bir tonda, "Bak sen, ufaklık çetin ceviz çıktı," dedi.

Dönüp, konuşan müşterinin yüzünü inceledim. Niltlilerin genelinden uzundu ama onlar kadar soluk tenli ve tıknazdı. Benden daha yapılıydı ancak ben ondan uzundum ve göründüğümden çok daha kuvvetliydim. Kiminle uğraştığının farkında değildi. Muflonlu ceketinin üzerindeki keskin hatlı labirent benzeri desene bakılacak olursa büyük ihtimalle erkekti. Ama tam olarak emin değildim. Eğer Radch bölgesinde olsam bunun bir önemi de olmazdı. Radchaailar cinsiyete önem vermezdi ve benim ana dilim olan dillerinde cinsiyeti belirten herhangi bir şey yoktu. Ama şu an konuştuğum dilde vardı ve yanlış olanı kullanmak başıma bela açabilirdi. Cinsiyeti ayırmak için kullanılan işaretlerin bölgesel olarak çok büyük farklılıklar gösterebiliyor olmasının yanı sıra benim için son derece anlamsız olmaları işimi daha da zorlaştırıyordu.

Hiçbir şey söylememeye karar verdim. Kısa bir süre sonra birden masanın üzerinde ilgisini daha çok çeken bir şey fark etti. Onu hemen burada öldürebilirdim, hem de hiç çaba sarf etmeden. Bu fikir cazip gelmişti. Ama şu anda Seivarden önceliğimdi. Yeniden barmene döndüm.

Sanki araya hiç kimse girmemiş gibi, uyuşuk ve umursamaz bir tavırla, "Sen burayı nasıl bir yer sandın?" dedi.

Kelimelerimi cinsiyet belirten ifadelerden kaçınmak için özenle seçerek, "Bir kızak kiralayıp hipodermi seti alabileceğim bir yer," dedim. "Ne kadar?"

"İki yüz shen." Bunun, normal fiyatın en az iki katı olduğundan emindim. "Binanın arkasında duran kızak için. Ama onu kendin çıkaracaksın. Hipodermi seti için de bir yüzlük."

"Tam set," dedim. "Kullanılmamış."

Tezgâhın altından mührü bozulmamış gibi görünen bir set çıkardı. "Arkadaşının da ödenmemiş bir hesabı vardı."

Belki yalan söylüyordu. Belki de gerçekten vardı. Ama her iki şartta da söyleyeceği rakam gerçeği yansıtmayacaktı. "Ne kadar?"

"Üç yüz elli."

Barmenin cinsiyetinden bahsetmekten kaçınacak kelimeler kullanabilirdim. Ya da cinsiyetini tahmin edebilirdim. Sonuçta şansım yarı yarıyaydı. "Böyle bir zavallının," Seivarden'ın erkek olduğunu biliyordum, bu işin kolay kısmıydı; "Bu kadar çok borçlanmasına izin verdiğinize göre herkese güveniyor olmalısınız," dedim *erkek* olduğunu tahmin ederek. Barmen hiçbir tepki vermedi. "Hepsi için altı yüz elli yeter mi?"

Barmen, "Evet, çoğu için yeter," diye cevapladı.

"Hayır, hepsi için. Şimdiden anlaşalım eğer biri arkamdan gelip de daha fazla para ister ya da beni soymaya çalışırsa ölür."

Sessizlik. Sonra arkamdan birinin tükürdüğünü duydum. "Aşağılık Radchaai."

"Ben Radchaai değilim." Bu aslında doğruydu. Radchaai olmak için önce insan olmak gerekiyordu.

Barmen kapıya dönüp hafifçe omuzlarını silkerek, "*O* bir Radchaai," dedi. "Aksanın yok ama onlar gibi iğrenç kokuyorsun."

"Müşterilerinize hep böyle kötü mü davranırsınız?" Arkamdaki müşterilerden bir yuhalama sesi geldi. Cebime uzanıp çıkardığım bir avuç dolusu chiti tezgâha fırlattım. "Üstü kalsın." Çıkmak üzere arkamı döndüm.

"Paran sahte çıkarsa yandın."

"Eğer kızak söylediğin gibi arka tarafta değilse sen de yandın." Ve oradan çıktım.

İlk önce hipodermi seti. Seivarden'ı çevirdim. Setin mührünü yırttım; kartın dahili parçalarından birini kırarak

Seivarden'ın yarı donmuş, kanlı ağzına bastırdım. Kartın üzerindeki ışık yeşile döner dönmez ince örtüyü açtım ve yüklendiğini kontrol ederek ona sarıp çalıştırdım. Sonra kızağı almak için hanın arkasına doğru ilerledim.

Şansıma beni orada bekleyen kimse yoktu. Arkamda şimdiden bir sürü ceset bırakmak zorunda kalmak istemiyordum; buraya olay çıkarmaya gelmemiştim. Kızağı ön tarafa getirerek Seivarden'ı kızağa yükledim. Kabanımın en dış katmanını çıkarıp üzerine örtmeyi düşündüm ama hipodermi örtüsünün üzerinde bir yararı olmayacağına karar vererek vazgeçtim. Kızağı çalıştırıp oradan uzaklaştım.

Kasabanın çıkışındaki gri, yeşil renkli bir düzine prefabrik odadan birini tuttum. İki metre karelik pis odada yatak örtüsü yoktu, yorgan ve ısıtma için de için fazladan para istediler. Ödedim; halihazırda Seivarden'ı kardan kurtarmak için deli gibi para harcamıştım.

Üzerindeki kanı elimden geldiğince temizleyip nabzını –hâlâ atıyordu– ve vücut ısısını –yükseliyordu– kontrol ettim. Bir zamanlar düşünmeme bile gerek kalmadan vücut ısısını, kalp atış hızını, kanındaki oksijen ve hormon seviyelerini bilebilirdim. Sadece dileyerek her türlü yarasını görebilirdim. Ama şu anda kör gibiydim. Dayak yediği belliydi; yüzü şişmiş, karnı morarmıştı.

Hipodermi setinin yanında sadece ilk yardım yapmamı sağlayabilecek seviyede, sıradan bir tane iyileştirici de vardı. Seivarden'ın iç kanaması ya da ciddi bir beyin travması olabilirdi ama ben sadece küçük kesiklerini ve burkulmaları tedavi edebilirdim. Eğer şanslıysam yalnızca soğukla ve morluklarla uğraşmam gerekecekti. Bir zamanlar sahip olduğum tıbbi bilgiye artık sahip değildim. Çok temel teşhisler dışında elimden bir şey gelmezdi.

Dahili parçalardan bir diğerini daha ağzına soktum. Bir

kez daha kontrol ettim; ne terliyor gibi görünüyordu ne de olması gerekenden daha soğuktu. Morluklarını saymazsak rengi normal kahve tonuna dönmeye başlamıştı. Bir kaba dışarıdan kar doldurdum ve uyanırsa tekmeleyip devirmeyeceğini umarak erimesi için köşeye koyup kapıyı arkamdan kilitleyerek dışarı çıktım.

Güneş gökyüzünde yükselmişti ama yaydığı ışıkta fazla bir artış olmamıştı. Artık dün geceki fırtınadan kalma karın üzerinde daha fazla ayak izi ve dışarıda birkaç Niltli vardı. Kızağı hana geri sürerek arka tarafına bıraktım. Kimse bana bulaşmadı ve karanlık girişten hiç ses gelmiyordu. Kasabanın merkezine doğru yöneldim.

Çevremdeki insanlar kendi işleriyle uğraşıyorlardı. Pantolon ve muflonlu ceketler içindeki soluk tenli, tıknaz çocuklar yerdeki karları tekmeleyerek birbirlerine savuruyorlardı; beni görünce durup kocaman açılmış gözleriyle bana baktılar. Yetişkinler beni görmezden gelmeye çalışsalar da yanımdan geçerken süzüyorlardı. Bir dükkâna girdim; içerisi bu gezegenin soluk günışığından da karanlık ve dışarının soğuğundan en fazla beş derece daha sıcaktı.

İçeride duran bir düzine kadar insan sohbet ediyordu ama ben kapıdan girer girmez bir sessizlik çöktü. Yüzümün ifadesiz olduğunu fark edip yüz kaslarımı hoş ve tarafsız bir ifadeye ayarladım.

Dükkân sahibi, "Ne istiyorsun?" diye homurdandı.

"Diğerleri benden önce gelmemiş miydi?" Konuşurken içerideki grubun cümlemde kullandığım gibi farklı cinsiyetten bireyler içerdiğini umuyordum. Cevap olarak yalnızca sessizlikle karşılaştım. "Dört ekmek ve bir dilim yağ istiyorum. Ayrıca iki hipodermi seti ve iki genel amaçlı iyileştirici, tabii eğer öyle bir şey varsa."

"Onluk, yirmilik ve otuzluk var."

"Otuzluklardan lütfen."

İstediklerimi tezgâhın üzerine çıkardı. "Üç yüz yetmiş beş." Arkamda duranlardan biri öksürdü; yine kazık yiyordum.

Ödeyip çıktım. Çocuklar hâlâ sokakta gülüşüyorlardı. Yetişkinler sanki orada yokmuşum gibi yine yanımdan geçip gittiler. Bir yere daha uğradım; Seivarden'ın giysiye ihtiyacı olacaktı. Sonra odaya döndüm.

Seivarden hâlâ baygındı ve görebildiğim kadarıyla şok belirtileri göstermiyordu. Kaptaki karın çoğu erimişti; kaskatı ekmeklerden birinin yarısını yumuşaması için kabın içine koydum.

İç kanama ve beyin travması en tehlikeli ihtimallerdi. Aldığım iki iyileştiriciyi de açtım ve birini Seivarden'ın karnına koyabilmek için üzerindeki yorganı kaldırdım. İyileştiricinin yayılmasını ve gerilerek şeffaf bir kabuğa dönüşmesini izledim. Diğer iyileştiriciyi yüzünün en mor görünen yerine doğru tuttum. O da sertleştikten sonra kabanımın en dış katmanını çıkararak uzanıp uyudum.

Yedi buçuk saatten çok az daha sonra Seivarden hareketlenince uyandım. "Uyanık mısın?" diye sordum. Kullandığım iyileştirici tek gözünü ve ağzının yarısını kaplamıştı ama yüzündeki morluk ve şişkinlik baya azalmıştı. Kısa bir süre doğru yüz ifadesinin ne olacağını düşünüp yüzüme o ifadeyi verdim. "Seni hanın önünde karın içinde buldum. Yardıma ihtiyacın varmış gibi görünüyordu." Hırıltılı bir nefes verdi ama yüzünü bana çevirmedi. "Aç mısın?" Cevap vermedi; sadece boş boş baktı. "Kafanı mı vurdun?"

Sessizce, "Hayır," derken yüz ifadesi sakinleşip gevşedi.

"Aç mısın?"

"Hayır."

"En son ne zaman yemek yedin?"

"Bilmiyorum." Sesi sakin ve ifadesizdi.

Daha fazla zarar görmesini istemediğimden dikkatlice kalkmasına yardımcı olup devrilmesinden endişe ederek onu gri, yeşil duvara yasladım. Oturur konumda kalınca sulu ekmek lapasını kaşıklayarak yavaş ve dikkatlice iyileştiricinin kaplamadığı taraftan ağzına soktum. "Yut," dedim; o da yuttu. Kaptakilerin yarısını bu şekilde ona yedirip geri kalanını kendim yedikten sonra bir kap daha kar getirdim.

Ekmeğin diğer yarısını da kaba koymamı izledi ama bir şey demedi; yüzündeki ifade hâlâ sakindi. "Adın ne?" diye sordum. Cevap gelmedi.

Haşiş aldığını tahmin ettim. Birçok kişi haşişin duyguları bastırdığını söylerdi; bu doğruydu fakat tek yaptığı bu değildi. Eskiden olsa haşişin tam olarak ne yaptığını ve bunu nasıl yaptığını açıklayabilirdim ama artık eskisi gibi değildim.

Bildiğim kadarıyla insanlar haşişi bir şeyi unutmak için kullanıyorlardı. Ya da duygulardan arınmış üstün rasyonel düşüncenin mantığını açığa çıkarıp gerçek aydınlanmayı sağlayacağını düşündükleri için. Ama işin aslı öyle değildi.

Seivarden'ı kardan çıkarmak zaten kısıtlı olan parama ve zamanıma mal olmuştu, buna değer miydi? Eğer kendi haline bırakılsa kendine üç beş doz daha haşiş bulur ve yine o pis hana benzer bir yere giderek kendini bu kez gerçekten öldürtürdü. Eğer istediği buysa onu durdurmaya hakkım yoktu. Mademki ölmek istiyordu o zaman neden herkesin yapacağı gibi bir doktora niyetini anlatıp bunu temiz bir şekilde yapmamıştı? Anlamamıştım.

Anlamadığım çok şey vardı ve on dokuz yıllık insan gibi davranma deneyimim bana düşündüğüm kadar çok şey öğretmemişti.

2

Seivarden'ı karın içinde bulmamdan on dokuz yıl, üç ay ve bir hafta önce Shis'urna gezegeninin yörüngesindeki bir çıkarma gemisiydim. Çıkarma gemileri Radchaai donanmasının en büyükleriydi; üst üste binmiş tam on altı güverte. Kumanda, İdare, Sıhhiye, Hidroponik,* Teknik, Merkezi Erişim güvertelerinin yanı sıra aldıkları her nefesi ve oynattıkları her kası bildiğim bütün bölük subaylarımın yaşam ve çalışma alanlarının bulunduğu güverteler.

Çıkarma gemileri çok ender hareket ederdi. İki bin yıllık varlığımın büyük bir kısmını çeşitli güneş sistemlerinde yaptığım gibi, gövdemin dışında uzay boşluğunun yakıcı soğuğunu hissederek ve Shis'urna gezegeninin mavi-beyaz cam gibi yüzeyini; gezegenin yörünge istasyonunun gelip gidişini; şamandıra ve çakarlarla çevrelenmiş kapılarından sürekli girip çıkan, istasyonlara kenetlenip ayrılan gemi selini izleyerek orada öylece duruyordum. Benim bulunduğum yerden Shis'urna'nın çeşitli ulus ve uygarlıkları görünmese de gezegenin gece tarafında bazı yerlerde topraklara katıldıktan sonra tamir edilmiş olan şehirlerin ışıkları ve bu şehirleri birbirine bağlayan parlak örümcek ağlarına benzer yollar vardı.

Her zaman göremesem de çevremdeki dost gemilerin

* Topraksız bitki yetiştirme. –*çn*

vardığını hissediyor ve onları duyuyordum. Daha küçük ve hızlı olan Kudretler ve Merhametlerin yanı sıra o zamanlar çok sayıda bulunan benim gibi çıkarma gemileri: Adaletler. En yaşlımız yaklaşık üç bin yaşındaydı. Birbirimizi çok uzun zamandır tanıyorduk ve artık birbirimize hâlihazırda birçok kez tekrarlamadığımız pek bir şey kalmamıştı. Rutin iletişimleri saymazsak genellikle samimi bir sessizlik içindeydik.

Hâlâ bağıllara sahip olduğumdan birden fazla yerde olabiliyordum. Aynı zamanda Esk Bölüğü Teğmeni Awn komutasında Shis'urna'daki Ors şehrinde dış görevdeydim.

Ors'un yarısı suya doygun toprak, diğer yarısı göl kenarındaki bataklık üzerine kurulmuştu; göl yakasındaki binalar bataklığın içine gömülmüş uzun kazıkların üzerine inşa edilmişti. Kanallar, kazıkların arasındaki bağlantılar, binaların alt kısımları, kısaca mevsime göre değişen su seviyesinin ulaştığı sabit duran her yer yeşil balçıkla kaplanmıştı. Keskin kükürt kokusu sadece bazen, o da yaz fırtınaları şehrin göl yakasını tir tir titretip yürüyüş yollarını dalgakıranların ötesinden gelen diz boyu suyla kapladığı zamanlarda geçerdi. Bazen... Genelde fırtına kokuyu daha da yoğunlaştırırdı. Fırtınalar havayı biraz serinletse de etkileri birkaç günden uzun sürmezdi. Onun dışında Ors hep sıcak ve nemliydi.

Yörüngeden Ors'u göremiyordum. Bir şehirden çok kasabaya benzese de bir zamanlar nehrin ağzında yer almış ve tüm kıyı şeridi boyunca uzanan ülkenin başkentliğini yapmıştı. Nehir boyunca ticaret yapılmış, bataklıkta düz tabanlı teknelerle nehir kıyısındaki bir kasabadan diğerine insanlar taşınmıştı. Nehir, asırlar önce kurumuştu ve şimdi Ors kısmen harap haldeydi. Bir zamanlar kilometrelerce uzanan kanallarla ayrılmış dikdörtgen adalar, artık yerini kırık ve yarı batmış kazıklar ve kuru mevsimlerde bulanık yeşil su-

yun içinden çıkan çatı ve sütunlarla çevrili küçük bir alana bırakmıştı. Bir zamanlar milyonlara ev sahipliği yapmıştı. Beş yıl önce Radchaai güçlerinin Shis'urna'yı topraklarına kattığı sürecin başında burada 6.318 kişi yaşıyordu ve tabii ki süreç boyunca bu sayı da azaltmıştı. Ors bu süreçten diğer yerlere göre daha az kayıpla çıkmıştı. Biz ortaya çıkar çıkmaz –ki ben Esk bölüklerim biçimindeydim ve bölük teğmenleriyle birlikte silahlı ve zırhlı olarak kasabanın sokaklarına dizilmiştim– Ikkt'in başrahibi oradaki en rütbeli subaya gidip –bu daha önce bahsettiğim Teğmen Awn'dı– hemen teslim olmayı kabul etmişti. Başrahip müritlerine topraklara katma sürecinde hayatta kalmak için yapmaları gereken şeyleri anlatmış ve o müritlerin büyük bir kısmı gerçekten de hayatta kalmıştı. Bu tahmin edildiği kadar sık olmazdı; her seferinde topraklara katma sürecinin başından itibaren yanlış tek bir adımın dahi ölümle sonuçlanabileceğini açıkça söylememize ve bunun ne anlama geldiğini herkesin görebileceği şekilde ispatlamamıza rağmen her zaman bizi zorlama arzusuna yenik düşen birileri çıkardı.

Başrahibin etkisi çarpıcıydı. Şehrin küçük nüfusu biraz yanıltıcı bir göstergeydi çünkü kutsal ziyaret döneminde yüz binlerce ziyaretçi tapınağın önündeki açıklığa akın ediyor ve terk edilmiş sokaklardaki kazıkların üzerinde kamp yapıyordu. Ikkt'e ibadet edenler için burası gezegendeki en kutsal ikinci yer, başrahip ise ilahi bir kişilikti.

Sivil polis örgütü topraklara katma sürecinin resmi olarak tamamlanmasından sonra kurulurdu ve bu genelde elli yıldan uzun sürerdi. Buradaki süreç farklı işlemiş; hayatta kalan Shis'urnalılara vatandaşlık hakkı normalde olduğundan çok daha erken verilmişti. Merkezi yönetimdeki hiç kimse henüz yerel sivillerin güvenliği sağlaması fikrine sıcak bakmıyordu ve hâlâ birçok askeri birlik görevdeydi. O

yüzden topraklara katma süreci resmi olarak tamamlanıp *Toren'ın Adaleti*'nin Esklerinin çoğu gemiye dönerken Teğmen Awn geride kaldı ve ben de *Toren'ın Adaleti*'nin Esk Birlerinin yirmi bağıllık birimi olarak onunla kaldım.

Başrahip tapınağın yakınında, Ors'un şehir olduğu dönemden kalma birkaç sağlam binadan birinde oturuyordu. Dört katlı binanın tek yöne eğimli bir çatısı vardı ve dört yanı da açıktı; orada yaşayanlar başkalarının içeriyi görmemesini istediğinde ayırıcıları kaldırıyor ve fırtınadan korunmak için ise panjurları indiriyorlardı. Başrahip Teğmen Awn'ı yaklaşık beş metre karelik, koyu duvarların tepesinden süzülen ışıkla aydınlanan bölmeye kabul etti. Gri saçlı ve gri kirli sakallı, yaşlı bir adam olan rahip, "Ors'ta görev yapmak sizin için zor olmuyor mu?" diye sordu. Hem rahip hem de Teğmen Awn nemli ve Ors'taki her şey gibi küf kokan yastıkların üzerine kurulmuşlardı. Rahibin üzerinde beline dolanmış uzun sarı bir kumaş vardı; omuzlarındaki süslemeler günün ayinsel önemine göre kimi zaman yuvarlak kimi zaman keskin hatlı şekillerde olurdu. Radchaai görgü kurallarının gereğini yerine getirmek için eldiven takıyordu.

Teğmen Awn hoş bir şekilde, "Elbette hayır," dese de bu tam olarak gerçeği yansıtmıyordu. Teğmenin koyu kahverengi gözleri ve kısacık, koyu saçları vardı. Ten rengi solgun sayılmayacak kadar koyuydu ama moda olan tondan daha açıktı. İstese ten rengini, hatta göz ve saç rengini değiştirebilirdi ama hiç değiştirmemişti. Kıymetli taşlarla işlenmiş kahverengi uzun bir ceket, gömlek, pantolon, çizme ve eldivenlerden oluşan üniforması yerine rahibinki gibi bir etekle ince bir gömlek giymiş, incecik eldivenler takmıştı. Yine de terliyordu. Kıdemsiz rahip, Teğmen Awn ile İlahi Kişilik arasına fincanları ve kâseleri koyarken ben girişte sessiz ve hareketsizce durdum.

Aynı zamanda, yaklaşık kırk metre ileride, tapınağın içinde bulunan 43,5 metre yüksekliğinde, 65,7 metre uzunluğunda ve 29,9 metre genişliğindeki biçimsiz alanda duruyordum. Alanın bir ucunda tavana kadar uzanan kapılar vardı; diğer ucunda ise aşağıdaki İnsanların üzerinde yükselen bir resim. Shis'urna'nın başka bir bölgesinde bulunan dağın kenarındaki uçurumun tüm ayrıntılarına yer veren bir resimdi bu. Resmin eteklerindeki geniş basamaklar zemini gri ve yeşil taşlarla kaplı bir platforma iniyordu. Tavandaki onlarca yeşil pencereden ışık süzülüyordu; duvarlar Ikkt mezhebindeki azizlerinin hayatından karelerle süslenmişti. Ors'taki diğer binalara hiç benzemiyordu. Mimarisi –Ikkt inancı gibi– Shis'urna'nın başka bir bölgesine aitti. Kutsal ziyaret döneminde bu alan inançlı insanlarla tıka basa dolardı. Tabii ki başka kutsal topraklar da vardı ama bir Orslu için kutsal ziyaret demek buraya yapılan yıllık ziyaret anlamına geliyordu. Ama buna daha haftalar vardı. Şu anda alanı sadece köşede dua eden bir düzine dindarın fısıltıları dolduruyordu.

Başrahip güldü. "Tam bir diplomatsınız, Teğmen Awn."

Teğmen Awn, "Ben bir askerim, İlahi Kişilik," diye cevapladı. Radchaai dilinde konuşuyorlardı ve Teğmen aksanına dikkat ederek yavaş ve tane tane konuştu. "Görevimi zor bulmuyorum."

Başrahip cevaben gülümsemedi. Kısa sessizliği kıdemsiz rahibin Shis'urnalıların çay dediği sıvıyla dolu, ağızlı kâseleri yerleştirmesi izledi. Tatlı ve ılık olan bu yoğun sıvının gerçek çayla neredeyse hiçbir benzerliği yoktu.

Aynı zamanda tapınağın kapılarının dışında da durmuş yosun lekeleriyle dolu alandan gelip geçen insanları izliyordum. Çoğu başrahibinki gibi sade, parlak renkli etekler giymişlerdi ama sadece çok küçük çocuklar ve çok inançlı-

lar rahip kadar çok süslemeye sahipti ve sadece küçük bir bölümü eldiven takmıştı. Geçenlerden bazıları nakildi; yani topraklarına kattıktan sonra Radchaailarn, Ors'taki işlere atadığı ya da burada toprak verdiği kişilerdi. Birçoğu basit eteği giymeye alışmış ve Teğmen Awn'ın yaptığı gibi üzerine ince bir gömlek eklemişlerdi. Ceket ve pantolonlarını inatla bırakmamış olanlar ise alanda ilerlerken ter döküyorlardı. Ama hepsi sevgili ya da arkadaşlardan hediye olan, ölülerden hatıra kalan, aile ve iş bağlarını gösteren Radchaailarn asla vazgeçmeyeceği takıları takıyordu.

Kuzeyde, adını bir zamanlar Tapınak Önü olarak bilinen mahalleden alan dikdörtgen biçiminde uzanan gölü geçince, kurak mevsimde şehrin toprak üzerinde kalan kısmında Ors hafifçe yükseliyordu ki bu bölge hâlâ –biraz da kibarlıktan– Yukarı Şehir olarak adlandırılıyordu. Orada da devriye geziyordum. Suyun kenarına kadar geldiğimde tapınağın önündeki alanda duran kendimi görebiliyordum.

Tekneler bataklığın oluşturduğu gölde yavaşça süzülüyor, kazıkların arasındaki kanallarda gidip geliyordu. Su, yosun kümeleriyle dolmuş, yer yer su çimenlerinin uçları fışkırmıştı. Kasabanın dışında, doğuda ve batıda yer alan şamandıralar, üzerlerinde bataklık sineklerinin pırıltılı kanatlarıyla uçuştuğu birbirine geçmiş sık su otlarıyla kaplı yasak alanları belirliyordu. Şamandıraların çevresinde daha büyük tekneler yüzüyor ve topraklara katılmadan önce suyun altındaki pis kokulu çamuru çıkaran dip tarama gemileri artık sessiz ve hareketsizce duruyordu.

Güneydeki manzara da benzerdi; tek fark vıcık vıcık bataklık kıyısının ötesinde, ufukta zar zor seçilen denizdi. O an olduğu gibi, tapınağın çevresindeki farklı yerlerde dururken ve kasabanın sokaklarında dolaşırken bunların hep-

sini görüyordum. Hava yirmi yedi dereceydi ve her zaman olduğu gibi nemliydi.

Saydıklarım yirmi bedenimin yaklaşık yarısını kapsıyordu. Diğerleri Teğmen Awn'ın kaldığı, bir zamanlar geniş bir aileyi ve bir tekne kiralama ofisini barındıran, üç katlı, geniş evde uyuyor ya da çalışıyorlardı. Evin bir tarafı bulanık yeşil kanala, diğer tarafı ise bölgenin en geniş sokağına bakıyordu.

Evdeki birimlerimden üçü uyanıktı ve idari görevleri yerine getiriyor –Giriş katının ortasındaki alçak platformda bir kilime oturmuş bir Orslu'nun balık tutma yetkilerinin tahsisi ile ilgili söylenmesini dinliyordum– ve bekçilik yapıyordu. Orslu'ya yerel dilde, "Bu kaygılarını bölge hâkimine bildirmelisin, vatandaş," dedim. Buradaki herkesi tanıdığım için karşımdakinin dişi ve bir büyükanne olduğunu biliyordum. Sadece dilbilgisi kurallarına özen göstermiyor ayrıca nazik olmaya çalışıyor olsaydım ikisini de sözlerimde belirtmeliydim.

Kızmış bir şekilde, "Bölge hâkimini tanımıyorum!" diye isyan etti. Hâkim, nehrin epey yukarısında, Kould Ves'in yakınlarındaki geniş ve kalabalık bir şehirdeydi. Nehrin, havanın serin ve kuru olmasını dolayısıyla her şeyin sürekli küf kokmamasını sağlayacak kadar yukarısındaydı. "Hem bölge hâkimi Ors hakkında ne biliyor ki? Kim bilir belki de bölge hâkimi diye biri yoktur bile!" Şamandıralarla çevrili ve kesinlikle en az üç sene boyunca balık avlanamayacak yasak bölgeyle evinin ilişkisinin uzun tarihini bana anlatarak devam etti.

Ve her zamanki gibi, zihnimin bir köşesinde gezegenin yörüngesinde olduğumun bilincindeydim.

Başrahip, "Hadi ama Teğmen Awn," dedi. "Ors'u burada doğacak kadar şanssız olanlar dışında kimse sevmez.

Radchaailar bir yana tanıdığım birçok Shis'unnalı bile kuru toprakların, yağmurlu ve yağmursuz dışında mevsimlerin olduğu bir şehirde olmayı tercih eder."

Teğmen Awn hâlâ terlemeye devam ederek fincanı alıp ikram edilen çay denen içecekten suratını ekşitmeden –üzerinde çalışma ve azim gerektiriyordu– içti. "Komutanlarım dönmemi istiyorlar."

Kasabanın diğer yerlerine göre kuru sayılan kuzey sınırında, açık bir tekneyle geçen iki kahverengi üniformalı asker beni görüp ellerini kaldırarak selamladı. Ben de elimi hafifçe kaldırdım. İçlerinden biri, "Esk Bir!" diye seslendi. *Ente'nin Adaleti*'nin Issa Yedi bölüğünden Teğmen Skaaiat komutasındaki rütbesiz askerlerdi. Ors ile nehir yatağının yeni ağzına kurulmuş olan Kould Ves şehrinin güneybatı sınırı arasında devriye geziyorlardı. *Ente'nin Adaleti*'nin Issa Yedi bölüğündeki askerleri insandı ve benim insan olmadığımı biliyorlardı. Bana karşı hep hafif tedbirli bir sıcakkanlılıkla davranmışlardı.

Başrahip, Teğmen Awn'a, "Ben kalmanızı tercih ederim," dedi. Teğmen Awn bunu zaten biliyordu. İki yıl önce *Toren'ın Adaleti*'ne dönebilirdik ama İlahi Kişilik kalmamızı talep edip duruyordu.

Teğmen Awn, "Anlıyorum," dedi. "Ama Esk Bir'i bir insan bölüğüyle değiştirmeyi tercih ederler, Bağıllar süresiz olarak donuk kalabilirler. Oysa insanlar..." Çayını bırakıp sert, sarı ve kahverengi keki aldı. "İnsanların tekrar görmek istedikleri aileleri, dönmek istedikleri yaşamları var. Bağılların bazen yaptığı gibi yüzyıllarca donuk kalamazlar. Bağılları insan askerlerin yapabileceği işleri yapmaları için bölmelerinin dışında tutmak hiç mantıklı değil." Teğmen Awn, beş senedir burada olduğu ve düzenli olarak başrahiple görüştüğü halde bu konu ilk defa bu kadar açıkça dile

getiriliyordu. Suratı asıldı; nefes alışındaki ve hormon seviyesindeki değişimler bana korkutucu bir şey düşündüğünü söylüyordu. "*Ente'nin Adaleti*'nden Issa Yedi ile herhangi bir sorun yaşamadınız, değil mi?"

Başrahip, "Yaşamadık," dedi. Yüzünde acı bir gülümsemeyle Teğmen Awn'a baktı. "Sizi tanıyorum. Esk Bir'i tanıyorum. Yerinize kimi gönderirlerse göndersinler onu tanımıyor olacağım. Müritlerim de tanımıyor olacak."

Teğmen Awn, "Topraklara katma süreci karışıktır," dedi. Başrahip topraklara katma sözlerinde hafifçe irkildi; Teğmen Awn'ın da bunu gördüğünü düşündüm ama o konuşmasına devam etti. "Issa Yedi o zaman burada değildi. *Ente'nin Adaleti*'nden Issa bölükleri o dönemde Esk Bir'in yapmadığı bir şey yapmadılar."

"Hayır, Teğmen." Rahip fincanını bıraktı; onu rahatsız eden bir şey varmış gibi görünüyordu ama onun içsel verilerine erişimim olmadığı için buna emin olamıyordum. "*Ente'nin Adaleti*'nden Issa, Esk Bir'in yapmadığı birçok şey yaptı. Biliyorum, Esk Bir de *Ente'nin Adaleti*'nin askerleri kadar insan öldürdü. Büyük ihtimale daha çok." Bölmenin girişinde hâlâ sessizce durmakta olan bana baktı. "Yanlış anlama ama ben daha fazla olduğunu düşünüyorum."

"Yanlış anlamıyorum, İlahi Kişilik," diye cevapladım. Başrahip sık sık benimle insanmışım gibi konuşurdu. "Ve haklısınız."

Teğmen Awn sesinde açıkça belli olan bir endişeyle, "İlahi Kişilik," dedi. "Eğer *Ente'nin Adaleti*'nden Issa Yedi bölüğünün askerleri ya da başka biri vatandaşlara kötü davranıyor ise..."

Başrahip sert bir tonda, "Hayır, hayır," diye itiraz etti. "Radchaailar vatandaşlara nasıl davranılacağı konusunda fazlasıyla dikkatliler!"

Teğmen Awn'ın yüzüne ateş bastı; sıkıntısı ve öfkesi benim için çok açıktı. Beynini okuyamıyordum ama kaslarının en ufak bir kasılmasını dahi hissedebiliyordum dolayısıyla duyguları benim için bir cam kadar şeffaftı.

Teğmen Awn'ın ifadesi değişmemişti ve teni öfkeden dolayı yüzünün kızardığını gösteremeyecek kadar koyu olmasına rağmen Başrahip, "Özür dilerim," dedi. "Radchaai bize vatandaşlık bağışladığından beri..." Sözlerini tekrar değerlendiriyormuş gibi görünerek duraksadı. "Issa Yedi geldiğinden beri şikâyet edebileceğim herhangi bir şey yapmadı. Ama sizin *topraklara katma* dediğiniz süreçte insan askerlerin neler yapabileceğini gördüm. Bize bahşedilen bu vatandaşlık kolayca geri alınabilir ve..."

Teğmen Awn, "Asla böyle bir şey..." diye itiraz etti.

Başrahip elini kaldırarak sözünü kesti. "Issa Yedi ya da en azından onun gibilerin neler yapabileceğini gördüm. Beş yıl önce bu, vatandaş olmayanlara karşıydı. Gelecekte, kim bilir? Belki yeterince vatandaş olmayanlara?" Teslim olduğunu gösterir biçimde elini salladı. "Fark etmez. Bu tarz sınırlar çok kolay yaratılabilir."

Teğmen Awn, "Bu şekilde düşündüğünüz için sizi suçlayamam," dedi. "Çok zor zamanlardı."

Başrahip, "Sizin açıklanamayacak ve beklenmedik bir şekilde naif olduğunuzu düşünmeden edemiyorum," dedi. "Eğer emrederseniz Esk Bir beni vurabilir. Bunu düşünmezler bile. Ama Esk Bir sadece üzerimdeki gücünü göstermek için çarpık bir eğlence anlayışıyla beni dövmez, küçük düşürmez ya da bana tecavüz etmez." Bana baktı. "Yapar mısın?"

"Hayır, İlahi Kişilik," dedim.

"*Ente'nin Adaleti*'nden Issa bölüğü askerleri bunların hepsini yaptı. Bana değil ve evet Ors'taki birçok kişiye de

değil. Ama sonuçta yaptı. Eğer Issa Yedi o dönemde burada olsaydı, onlar farklı mı davranırdı?"

Teğmen Awn cevap veremeden sıkıntılı bir şekilde bakışlarını hiç de iştah açıcı olmayan çayına dikti.

"Tuhaf. Bağıllarla ilgili hikâyeleri duyunca insan bunun Radchaaiların yaptığı en kötü, en dehşet verici şey olduğunu düşünüyor. Garsedd, yani, tabii Garsedd'de olanlar bin yıl önceydi. Yapılan, yani işgal edip yetişkin nüfusunun ne kadarıydı? Yarısı mı? Kaçırıp onları yürüyen cesetlere dönüştürerek gemilerinizin yapay zekâsının kölesine çevirmek. Kendi halklarına karşı kullanmak. Eğer bana, bizi... *topraklarınıza katmadan* önce sorsaydınız bunun ölümden daha kötü bir kader olduğunu söyledim." Bana döndü. "Öyle mi?"

"Bedenlerimin hiçbiri ölmedi, İlahi Kişilik," dedim. "Ve tipik olarak topraklara katılmada bağıl yapılan halk için verdiğiniz oran fazlasıyla yüksek."

Başrahip bana, "Bu beni çok korkuturdu," dedi. "Ölü yüzleriniz, ifadesiz konuşmanız, yakınlarda olmanızın düşüncesi bile beni dehşete düşürürdü. Ama artık kendi arzularıyla görev yapan canlı insanlardan oluşan bir bölükten daha çok korkuyorum. Çünkü onlara güvenebileceğimi düşünmüyorum."

Teğmen Awn gergin bir ifadeyle, "İlahi Kişilik," dedi. "Ben kendi arzumla görev yapıyorum. Buna hiçbir bahanem yok."

"Buna rağmen, sizin iyi bir insan olduğunuza inanıyorum." Sanki az önce söylediklerini söylememiş gibi çayını alarak ve yudumladı.

Teğmen Awn'ın boğazı ve dudakları kasıldı. Sanki bir şey söylemek istiyormuş da söylemesinin doğru olacağından emin değilmiş gibiydi. Söylemeye karar vererek, "Ime'yi

duymuşsunuzdur," dedi. Konuşmayı seçmesine rağmen hâlâ gergindi.

Başrahip sevimsizce, acı acı gülümsedi. "Ime'den gelen haberler Radch yönetimine güven mi uyandırmalı?"

Bahsedilen olay şuydu: Ime İstasyonu –ve aynı güneş sistemindeki daha küçük istasyonlar ve uydular– hâlâ Radch bölgesindeyken vilayet konağından en uzak olabileceğiniz yerlerdi. Ime Valisi yıllarca bu mesafeyi kendi yararına kullanarak zimmetine para geçirdi, rüşvet ve koruma ücretleri topladı, atamalar için para istedi. Binlerce vatandaş haksız yere infaz edildi ya da bağıl üretmek artık yasal olmamasına rağmen bağıl bedeni olma görevine zorlandılar, ki bu da temelde infaz demekti. Vali tüm iletişimi ve seyahat izinlerini kontrolü altına aldı. Normalde istasyonun yapay zekâsının böyle bir durumu yetkililere bildirmesi gerekiyordu ama bir şekilde Ime İstasyonu'nun bunu yapması engellendi. Böylece yolsuzluk büyüdü ve denetimsiz kalınca iyice yayıldı.

Ta ki bir gemi güneş sistemine girip *Sarrse'ın Merhameti* devriye gemisinin sadece birkaç yüz kilometre uzağına gelene kadar. Yabancı gemi kendini tanıtma emirlerine cevap vermedi. *Sarrse'ın Merhameti* saldırıp gemiye çıktığında içinde bir düzine insan ve uzaylı ırkı Rrrrrr'ı buldu. *Sarrse'ın Merhameti* gemisinin kaptanı, askerlerine bağıl olarak kullanılabilecek gibi görünen insanları esir alıp diğerlerini uzaylılarla birlikte öldürmelerini emretti. Gemi ise güneş sistemi valisine teslim edilecekti.

Sarrse'ın Merhameti o güneş sistemindeki tek insan mürettebatlı savaş gemisi değildi. O zamana kadar insan askerler rüşvet, dalkavukluk yoluyla ya da ikisinin de işe yaramadığı durumlarda tehditler ve hatta infazlarla kontrol altında tutulmuştu. *Sarrse'ın Merhameti*'nden Amaat Bir bölüğünün Bir numaralı askeri, o insanları ve Rrrrrrları öldürmek iste-

mediğine karar verene kadar bu yöntemler çok etkiliydi. Ve Bir kendi birliğini onu dinlemeye ikna etti.

Bu olaylar beş yıl önceydi. Ve sonuçları hâlâ etkisini sürdürüyordu.

Teğmen Awn yastığın üzerinde kıpırdandı. "Bütün olanlar tek bir insan askerin emirlere uymayı reddetmesi ve ayaklanma çıkarmasıyla ortaya çıktı. O olmasaydı... neyse. Bağıllar bunu yapmaz. Yapamazlar."

Başrahip, "Olay ortaya çıktı çünkü o insan askerin ve birliğinin çıktığı gemide uzaylılar vardı. Radchaailar insan, özellikle vatandaş olmayan insan öldürmekle ilgili çok az endişe duyuyorlar ama uzaylılarla savaş çıkarmamak konusunda çok dikkatlisiniz," diye cevapladı.

Bunun tek nedeni uzaylılarla savaşmanın uzaylı ırkı Presger'la yapılan antlaşmanın kurallarını ihlal etme riskiydi. O anlaşmayı çiğnemek çok ciddi sonuçlar doğururdu. O kadar ki birçok yüksek rütbeli Radchaai bu konuda fikir ayrılıklarına düşerdi. Teğmen Awn'ın bu konuyu tartışma isteğini görebiliyordum. Ama tartışmak yerine, "Ama vali bu konuda dikkatli değildi. Ve bu, eğer o insan olmasaydı bir savaşa neden olabilirdi," dedi.

Başrahip açık açık, "O kişiyi hâlâ infaz etmediler mi?" diye sordu. Emre karşı gelmenin sorgusuz cezası infazdı, hele bir de ayaklanma çıkardıysa.

Teğmen Awn nefesi sıkışarak, "Son aldığım haberlere göre Rrrrrr, o askeri Radch yetkililerine teslim etmeyi kabul etmişti," dedi. Yutkundu. "Ona ne olacağını bilmiyorum." Tabii ki olacak olan her neyse çoktan olmuştu. Ime kadar uzak yerlerden haberlerin Shis'urna'ya ulaşması bir yıldan uzun sürerdi.

Başrahip bir süre cevap vermedi. Biraz daha çay koyup bir kaşıkla balık ezmesini küçük bir kâseye aldı. "Burada

kalmanıza yönelik devam eden talebimin sizin için herhangi bir dezavantajı var mı?"

Teğmen Awn, "Hayır," dedi. "Aslına bakarsanız diğer Esk teğmenleri benim durumumu biraz kıskanıyorlar. *Toren'ın Adaleti*'nde herhangi bir olayla karşılaşma şansları yok." Dışarıdan sakin görünerek fincanını aldı; aslında kızgındı. Ve rahatsız. Ime hakkındaki haberlerden konuşmak huzursuzluğunu artırmıştı. "Bir olaya müdahale etmek, onurlandırılmak ve belki de terfi etmek anlamına geliyor." Ve bu son topraklara katmaydı. Subayların yeni vatandaşlarla bağlantılar kurarak ya da doğrudan el koyarak hanelerini zenginleştirmek için son şanslarıydı.

Başrahip, "İşte sizi tercih etmem için bir neden daha," dedi.

Teğmen Awn'ı evine kadar takip ettim. Ve tapınağın içini izledim. Ve insanların her zaman yaptıkları gibi alanı çaprazlama geçişlerine aldırış etmedim; alanın ortasında bağrışmalar ve gülüşmeler eşiğinde birbirlerine top atarak kau oynayan çocuklardan uzak durdum. Tapınak Önü gölünün kıyısında Yukarı Şehir'den bir genç surat asık bir şekilde oturmuş beş altı çocuğun taştan taşa zıplamalarını izliyor ve söyledikleri şarkıyı dinliyordu.

Bir, iki, halam dedi ki
Üç, dört, o ceset asker
Beş, altı, gözünden vurur
Yedi, sekiz, seni öldürür
Dokuz, on, parçalara ayır ve tekrar birleştir

Sokaklarda yürürken insanlar beni selamladı; ben de selamlarına karşılık verdim. Teğmen Awn gergin ve sinirliydi;

yanından geçerken selam verenleri sadece başıyla dalgın bir biçimde selamladı.

Balık tutma yetkileriyle ilgili şikâyette bulunan kişi memnuniyetsiz bir şekilde ayrılmıştı. O çıktıktan sonra bölmeye iki çocuk gelip onun boşalttığı mindere bağdaş kurdular. İkisi de bellerinden bağlanmış solmuş ama temiz kumaşlar giymişlerdi ama eldiven takmamışlardı. Büyük olan dokuz yaşlarındaydı ve küçük olanın göğüs ve omuzlarındaki – biraz dağılmış olan– süslemeler onun altı yaşından büyük olmadığını gösteriyordu. Küçük suratını asarak bana baktı.

Orsçada çocuklara düzgün bir şekilde hitap etmek yetişkinlerden daha kolaydı. Basit cinsiyet belirtmeyen ifadeler kullanılıyordu. Yerel dilde, "Merhaba, vatandaşlar," dedim. İkisini de tanıyordum; Ors'un güney sınırında oturuyorlardı ve onlarla daha önce sık sık konuşmuş olsam da daha önce hiç eve gelmemişlerdi. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Küçük olan, "Sen Esk Bir değilsin," dedi ve büyük sanki onun susturmak istercesine başarısız bir hareket yaptı.

"Esk Bir'im," dedim ve üniformamın ceketindeki nişanı işaret ettim. "Gördün mü, bu da benim numaram, ben on dördüncü birimim."

Büyük çocuk, "Sana *söylemiştim*," dedi.

Küçük bir süre söylediklerimi düşündü; sonra, "Bir şarkı öğrendim," dedi. Ben sessizce beklerken başlamaya hazırlanıyormuşçasına derin bir nefes aldı ama sonra kafası karışmış gibi görünerek duraksadı. Büyük ihtimalle hâlâ kimliğimden emin olmayarak, "Dinlemek ister misin?" diye sordu.

"Evet, vatandaş," dedim. Ben –Esk Bir olarak ben– ilk şarkımı, *Toren'ın Adaleti*'nin yüz yıl boyunca doğru dürüst görev almadığı dönemde, teğmenlerimden birini eğlendirmek için söylemiştim. Müzikten çok hoşlanıyordu ve bagaj

için izin verilen miktarın bir kısmını bir müzik aleti getirmek için kullanmıştı. Diğer subaylar onun bu hobisiyle ilgilenmeyince bana çaldığı parçalardan bölümler öğretmişti. Onları kaydedip teğmeni mutlu etmek için daha fazla şarkı aramıştım. O kendi gemisinin başına geçene kadar geniş bir şarkı sözü arşivim olmuştu. Kimse bana bir müzik aleti vermezdi ama istediğim zaman şarkı söyleyebilirdim. Ve *Toren'ın Adaleti*'nin şarkı söylemeye olan ilgisi bir dedikodu konusu olmuş ve anlayışlı gülümsemelerle karşılanmıştı. Oysa benim –*Toren'ın Adaleti* olarak ben– şarkı söylemeye herhangi bir ilgim yoktu. Sadece zararsız bir alışkanlık olduğundan ve bir gün kaptanlarımdan birinin hoşuna gitme olasılığını düşündüğümden buna göz yumuyordum. Aksi takdirde engellerdim.

Bu çocuklar beni sokakta görmüş olsalar çekinmezlerdi ama burada, evin içinde, resmi görüşme düzeninde olduğumuzdan durum farklıydı. Ve ben bunun bir keşif gezisi olduğunu düşünüyordum; küçük çocuğun asıl niyeti evde kurduğumuz derme çatma tapınakta hizmet etme arzusunu belirtmekti. Ikkt'in kalesi olan burada Amaat'ın çiçek taşıyıcısı olmanın yarattığı saygınlık olmasa da geleneksel dönem sonu hediyeleri ve kıyafetler bu görevi çekici kılıyordu. Ayrıca hiç şüphesiz çocuğun en yakın arkadaşının hâlihazırda bir çiçek taşıyıcısı olması görevi daha da cazip hale getiriyordu.

Hiçbir Orslu böyle bir talebi şıp diye ve doğrudan söylemezdi o yüzden büyük ihtimalle çocuk da dolaylı yolu seçip resmi ve göz korkutucu bir konuyu açmak için gayri resmi bir buluşmayı kullanmayı seçmişti. Elimi cebime sokup bir avuç şekerleme çıkardım ve onları yere, aramıza koydum.

Küçük çocuk, tüm endişelerini gidermişim gibi onaylayan bir işaret yaptı ve derin bir nefes alarak başladı.

Kalbim bir balık
Saklanmış su çimenlerine
Yeşilin içinde, yeşilin içinde

Melodisi yayınlarda sıkça çalan bir Radchaai şarkısıyla bildiğim bir Ors şarkısının ilginç bir karışımıydı. Sözleri bana tanıdık gelmiyordu. Berrak, hafif tereddütlü bir sesle dört kıta söyledi ve beşinciye başlamaya hazır görünüyordu ama bölmenin dışından Teğmen Awn'ın ayak sesleri duyulunca birdenbire durdu.

Daha küçük olan çocuk eğilip şekerlemeleri kaptı. İki çocuk da hâlâ yarı otururken hafifçe reverans yaptılar ve ayağa kalkıp koşarak bölmeden çıktılar. Teğmen Awn'ı ve Teğmen Awn'ı takip eden beni geçerek evin çıkışına doğru koştular.

Teğmen Awn arkalarından, "Teşekkürler, vatandaşlar," dedi. Çocuklar irkilip tek bir hareketle teğmene doğru bir reverans yapmayı başardılar ve sokağa doğru koşmaya devam ettiler.

Teğmen Awn müzikle herkes kadar ilgilenmesine rağmen, "Yeni bir şarkı mı?" diye sordu.

"Sayılır," dedim. Sokağın ilerisinde iki çocuğun başka bir evin köşesinden dönüp koşmaya devam ettiklerini gördüm. Yavaşlayıp mola verdiler; nefes nefese kalmışlardı. Küçük olan çocuk elini açıp büyük olana avuç dolusu şekerlemeyi gösterdi. Küçücük ellerine ve hızlı kaçışlarına rağmen şaşırtıcı bir biçimde tekini bile düşürmemiş gibi görünüyordu. Büyük olan çocuk bir şekerleme alıp ağzına attı.

Beş yıl önceki gibi gezegenin alt yapı çalışmalarının başlamadığı, erzak gelişinin belirsiz olduğu dönemlerde olsaydık onlara daha besleyici bir şeyler verirdim. Artık her

vatandaşın lüks ve genelde pek iştah açıcı olmasa da yeterli yiyeceği vardı.

Tapınağın içinde sadece yeşil bir aydınlık ve sessizlik vardı. Başrahip tapınaktaki odasının dışına çıkmamıştı ama kıdemsiz rahipler gelip gitmişti. Teğmen Awn evinin ikinci katına çıktı ve dışarıdan görünmesi ayırıcılarla engellenmiş alanda gömleğini çıkarıp düşünceli düşünceli Ors tarzı mindere oturdu. Ona götürdüğüm –gerçek– çayı reddetti. Ona ve *Toren'ın Adaleti*'ne sabit veri akışına başladım; her şey yolunda, her şey olağan. Teğmen Awn akşamüstü raporu kapalı gözlerinin önündeyken, balık tutma ile ilgili şikâyeti olan vatandaş hakkında hafif sinirli bir şekilde, "Bunu bölge hâkimine anlatmalı," dedi. "Bizim bu konuda bir yetkimiz yok." Cevap vermedim. Cevaba gerek yoktu. Bölge hâkimine yazdığım mesajı parmağıyla hızlı bir tik işareti yaparak onayladı ve kardeşinden gelen en son mesajı açtı. Teğmen Awn gelirinin büyük bir kısmını ailesine yolluyordu; ailesi de bu parayla küçük çocuklarına şiir dersleri aldırtıyordu. Şairlik değerli ve medeniliğin göstergesi olan bir başarıydı. Teğmen Awn'ın kardeşinin, bu konuda özel bir yeteneği olup olmadığını yargılayamazdım; en yüksek zümrelere ait ailelerde bile bu yeteneğe çok ender rastlanırdı. Ama eserleri ve mektupları Teğmen Awn'ı memnun ediyordu ve şu anki stresini bile azaltmayı başarmıştı.

Alandaki çocuklar gülerek evlerine koştu. Ergen, ergenlerin hep yaptığı gibi derin derin iç çekti ve suya bir taş atarak suyun dalgalanmasını izledi.

Sadece topraklara katma sürecinde uyandırılan bağıl birliklerinin üzerlerinde genelde yalnızca vücutlarındaki bir implant tarafından yaratılan güç kalkanı olurdu. Tabur tabur hiçbir özelliği olmayan sanki cıvadan yapılmış gibi görünen askerlerdi bunlar. Ama ben her zaman bölmeleri-

min dışındaydım ve artık savaş bittiği için insan askerlerle aynı üniformayı giyiyordum. Bedenlerim üniforma ceketlerinin içinde terliyor ve sıkılıyordu. Tapınak alanında birbirine yakın olan üç ağzımı açarak üç sesimle şarkı söylemeye başladım, "Kalbim küçük bir balık, saklanmış su çimenlerine..." Geçen insanlarda biri şaşkın bir şekilde bana baktı ama diğerleri artık bana alışmışlardı ve hiç umursamadılar.

3

Ertesi sabah iyileştiriciler düşmüş Seivarden'ın yüzündeki morluk azalmıştı. Rahat görünüyordu ama kafası hâlâ kıyaktı. Dolayısıyla bu çok da şaşırtıcı değildi.

Onun için aldığım giysi yumağını açtım –yalıtımlı iç çamaşırları, muflonlu ceket ve pantolon, kapüşonlu dış katmanı olan bir kaban ve eldivenler– ve önüne koydum. Sonra çenesinden tutarak yüzünü kendime çevirdim. "Beni duyabiliyor musun?"

"Evet." Koyu kahverengi gözleri sol omzumun üzerindeki uzak bir noktaya takılmıştı.

"Ayağa kalk." Kolundan çekiştirdiğimde tembelce gözlerini kırpıştırdı ve kalkma içgüdüsü onu terk edene kadar ancak oturur konuma gelebildi. Yine de gelişi güzel de olsa onu giydirmeyi başardım ve hâlâ dışarıda duran birkaç şeyi de içine tıktığım çantamı omzuma taktım, Seivarden'ı da kolundan tutarak oradan ayrıldım.

Kasabanın sınırında bir uçan kiralama yeri vardı ve beklendiği gibi yerin sahibi, yazan depozitonun iki katını ödemezsem bana uçan kiralamayacağını söyledi. Ona kuzeybatıya gidip bir sürü kasabasını ziyaret etmeye niyetim olduğunu söyledim ama bu düpedüz yalandı ve büyük ihtimalle o da bunun farkındaydı. "Sen bu gezegenden değilsin," dedi. "Bu gezegende kasabaların dışı nasıl olur hiç bilmiyorsun. Yabancılar sürü kasabalarına uçmak isterken

kaybolup duruyorlar. Onları bazen buluyoruz, bazen bulamıyoruz." Cevap vermedim. "Uçanımı kaybedersen ne hale düşerim? Çocuklarımla bu soğukta aç ve açıkta kalırım." Yanımdaki Seivarden uzaktaki belli belirsiz bir nokta gözlerini dikmişti.

Parayı vermekten başka şansım yoktu. İçimden bir ses o parayı bir daha göremeyeceğimi söylüyordu. Parayı verdikten sonra yerin sahibi yerel pilot ehliyeti gösteremediğim için fazladan para istedi. Oysa yerel pilot ehliyetinin zorunlu olmadığını biliyordum; eğer olsaydı gelmeden önce kendime bir tane yapardım.

Sonuç olarak uçanı verdi. Motorunu kontrol ettim –temiz ve bakımları yapılmış görünüyordu– ve yakıtın dolu olduğundan emin oldum. Tatmin olduğumda, çantamı içeriye attım ve Seivarden'ı yerleştirip pilot koltuğuna geçtim.

Fırtınanın üzerinden iki gün geçmişti ve karyosunları tekrar ortaya çıkmaya başlamıştı; açık yeşil örtünün üzerinde yer yer daha koyu bölümler vardı. İki saat kadar uçtuktan sonra bir dizi dağın üzerinden geçtik. Gözle görülür bir biçimde koyulaşan yeşilin farklı tonları bakırtaşınınkine benzer düzensiz damarlar oluşturmaya başladı. Üzerinde otlayan yaratıklar –ki bunlar baharın gelmesiyle birlikte güneye göç eden uzun tüylü bov sürüleriydi– yüzünden yosun, yer yer kelleşmiş ve ezilmişti. Bovların izlediği yolun çevresinde buz şeytanları özenle kazılmış inlerinde pusuya yatmış bir bovu tek bir yanlış adımıyla içeriye çekmek için hazır bekliyorlardı. Buz şeytanlarının orada olduğuna dair hiçbir işaret görmedim ama tüm hayatlarını bovları güderek geçiren çobanlar bile bazen yakınlarında bir buz şeytanı olduğunu fark edemezlerdi.

Kolay bir uçuştu. Seivarden sessizdi ve yarı uzanır yarı oturur haldeydi. Nasıl hâlâ hayattaydı? Ve nasıl olmuştu

da tam buraya hem de şimdi düşmüştü? Bu imkânsızdan da öteydi. Ama imkânsız şeyler gerçekleşebilirdi. Teğmen Awn doğmadan neredeyse bin yıl önce Seivarden kendi gemisinin *–Nathtas'ın Kudreti–* kaptanlığını yapmış ve onu kaybetmişti. Seivarden da dahil olmak üzere gemideki insan mürettebatın çoğu kaçış kapsüllerine binmeyi başarmış ama onunki benim bildiğim kadarıyla hiçbir zaman bulunamamıştı. Ama buradaydı. Birileri onu göreceli olarak yakın bir zamanda bulmuş olmalıydı. Hayatta olduğu için çok şanslıydı.

Seivarden'ın gemisini kaybettiği yerin, altı milyar kilometre uzağındaydım. Cam ve cilalı kırmızı taş şehrinde devriye geziyordum. Kendi ayak seslerim, teğmenlerimin konuşmaları, bir de ara sıra yaptığımı beşgen alanlarda yankılanan ses denemelerim dışında çıt çıkmıyordu. Kırmızı, sarı, mavi çiçek şelaleleri beş tarafı avluyla çevrili evlerin duvarlarını kaplıyordu. Çiçekler solmaktaydı; sokaklarda ben ve subaylarım dışında kimse dolaşmaya cesaret edemiyordu çünkü herkes tutuklanacak birinin muhtemel kaderinin farkındaydı. O yüzden teğmenlerimin kahkahaları veya benim şarkılarımı duyunca korkuyla irkildikleri evlerine doluşmuş, olacakları bekliyorlardı.

Gerek benim gerek teğmenlerimin karşılaştığı olay sayısı çok azdı. Garseddai önemsiz bir direniş göstermişti. Çıkarma gemileri boşaltılmıştı. Kudretler ve Merhametler öncelikli olarak güneş sistemi çevresini koruma görevlerindelerdi. Garseddai güneş sistemindeki çeşitli uyduları, gezegenleri ve istasyonları temsilen beş bölgenin her birinin beş alanından toplam yirmi beş elçi, temsil ettikleri kişiler adına teslim olmuştu. Hepsi ayrı ayrı Radch'ın Efendisi Anaander Mianaai ile buluşup halklarının hayatı için yal-

varmak üzere *Amaat'ın Kudreti*'ne doğru yola çıkmıştı. Şehir bu sebepten sessiz ve korku doluydu.

Dar, elmas biçimli parktaki Beş Doğru Hareket ve yerel halka onları uygulamaları için baskı yapan Garseddai efendisinin adının kazılı olduğu siyah mermer anıtın orada teğmenlerimden biri diğerinin yanından geçti ve bu topraklara katma sürecinin hayal kırıklığı yaratacak kadar sıkıcı olduğu hakkında söylendi. Üç saniye sonra Kaptan Seivarden kumandasındaki *Nathtas'ın Kudreti*'nden bir mesaj aldım.

Taşıdığı üç Garseddai elçisi, iki teğmenini ve *Nathtas'ın Kudreti*'nin on iki bağıl birimini öldürmüştü. Boruları kesip gövdeyi delerek gemiye zarar vermişlerdi. Raporun yanında *Nathtas'ın Kudreti*'nden bir kayıt da vardı. Bağıl birimlerinden birinin inkâr edilemez bir biçimde gördüğü silah, *Nathtas'ın Kudreti*'nin diğer sensörlerine göre yoktu. Garseddai elçilerinden biri mümkün olamamasına rağmen sadece bağılların görebildiği Radchaai tarzı gümüş rengi pırıldayan zırhıyla silahı ateşledi; kurşun bağılın zırhını delerek birimi öldürdü. Ölen birimin gözü ortadan kalkınca hem silah hem de zırh titreşerek yok oldu.

Elçilerin hepsinin üzeri binmeden önce aranmıştı ve *Nathtas'ın Kudreti* her türlü silah ya da zırh üreten alet ve implantı saptayabilmeliydi. Ayrıca Radchaai tarzı zırhlar bir dönem Radch'ın çevresindeki bölgelerde sık kullanıldıysa da o bölgeler bin yıl önce istila edilmişti. Garseddaiların böyle bir teknolojisi yoktu; nasıl yapılacağı bir yana nasıl kullanılacağını bile bilmiyorlardı. Bilseler dahi o silah, o kurşun söz konusu olduğunda bu kesinlikle mümkün olamazdı.

Öyle bir silah ve zırha sahip üç kişi *Nathtas'ın Kudreti* gibi bir gemiye büyük zararlar verebilirdi. Özellikle de Garseddailar makine dairesine ulaşabilirse ve o silah, motorun

ısı zırhını delmeyi başarabilirse. Radchaai savaş gemilerinin motoru yıldız sıcaklığında çalışırdı ve ısı zırhının çökmesi anında buharlaşma anlamına gelirdi; tüm gemi bir anlık parlak bir ışıkla yok olurdu.

Ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Kimse bir şey yapamazdı. Bu mesaj yaklaşık dört saat öncesindendi; geçmişten gelen bir sinyal, bir hayaletti. Sonuç daha mesaj bana ulaşmadan belliydi.

Kulak tırmalayan bir ses duyuldu ve önümdeki panelde yakıt göstergesinin yanında mavi bir ışık yanıp söndü. Az önce gösterge neredeyse tam dolu görünüyordu. Şimdi ise boş. Motorlar birkaç dakika içinde kapanacaktı. Seivarden yanımda yayılmıştı; sakin ve sessizdi.

İndim.

Yakıt tankıyla benim fark edemediğim bir şekilde oynanmıştı. Dörtte üçü dolu görünmesine rağmen durum öyle değildi ve yakıtın yarısına ulaştığımda vermesi gereken uyarı kapatılmıştı.

Bir daha göremeyeceğime emin olduğum çift depozitoyu düşündüm. Sahibinin çok kıymetli uçanını kaybetme ihtimalinden duyduğu endişeyi de. Tabii ki uçanın üzerinde benim acil durum çağrısı yapmama gerek kalmadan yerini gösterecek bir verici vardı. Benim yosun kaplı karın ortasında bir başıma kalmamı umursamasa da uçanını kaybetmeyi istemezdi. Yardım çağırabilirdim. Bedenimin içindeki iletişim implantlarını etkisiz hale getirmiş olsam da kullanabileceğim bir el telsizim vardı. Ama poposunu kaldırıp bize yardıma gelebilme ihtimali olan herkesten çok çok uzaktaydık. Yardım gelse, hatta uçanın –belli ki bana iyilik yapmaya hiç niyeti olmayan– sahibinden önce ulaşmayı başarabilse

bile gitmekte olduğum yere gidemezdim ve bu benim için büyük önem taşıyordu.

Hava eksi on sekiz dereceydi; güneyden saatte yaklaşık sekiz kilometre hızla esen rüzgâr kar yağışının başlayacağının habercisiydi. Eğer sabahki hava raporu doğruysa çok fazla bir yağış olmayacaktı.

İnişim, karyosununun üzerinde havadan rahatça seçilebilecek yeşil kenarlı beyaz bir iz bırakmıştı. Üzerinden uçtuğumuz dağlar artık görünmese de arazide hafif bir eğim vardı.

Eğer bu normal bir acil durum olsaydı yapılacak en doğru hareket uçanın içinde yardım beklemek olurdu. Ama bu normal bir acil durum değildi ve ben kurtarılmayı beklemiyordum.

Ya verici yere indiğimizi söyler söylemez gelip bizi öldüreceklerdi ya da ölmemiz için bekleyeceklerdi. Kiralama yerinde başka uçanlar da vardı; bunu geri almak için birkaç hafta beklemek, yerin sahibi için sorun teşkil etmeyecekti. Onun da söylediği gibi bir yabancının karda kaybolması kimseyi şaşırtmayacaktı.

İki seçeneğim vardı. Ya burada kalıp beni soyup öldürmeye gelecek kişiyi pusuya düşürerek onun aracını alabilmeyi umacaktım. Tabii eğer pis işlerini soğuk ve açlığın yapmasını bekleyecek olurlarsa bu çok anlamsız bir plan olacaktı. Ya da Seivarden'ı uçandan çıkarıp çantamı sırtıma takarak yürüyecektim. Gitmeyi hedeflediğim yer buranın yaklaşık altmış kilometre güneybatısındaydı. Hava ve yol koşullarının –ve elbette buz şeytanlarının– izin vermesi durumunda orada bir günde varabilirdim ama Seivarden bunun iki katı zamana ihtiyaç duyacaktı; o da eğer şanslıysam. Tabii bu plan da uçanı almak için beklemeyip çabucak gelmeleri durumunda çok anlamsız olacaktı. Karyosunu üze-

rinde izimiz kolayca görünecek, bizden kurtulmak için tek yapmaları gerek o izi takip etmek olacaktı. Uçanın yakınlarında saklandığımda elde edeceğim onları şaşırtma avantajını da yitirmiş olacaktım.

Hedefime ulaştığımda herhangi bir şey bulursam kendimi şanslı sayacaktım. Son on dokuz senemi; başarı ve yaşamın bir kumar olduğu bu gibi anlar dışında, haftalar, hatta aylarca süren arayış ve bekleyiş içinde ufak tefek ipuçlarının peşinden giderek geçirmiştim.

Bir Radchaai bu kumarı oynardı. Daha doğrusu bunun gibi birçok kumar oynardı; her türlü kumarın kazananı ve kaybedeninin sadece Amaat'ın iradesinde olacağına inandığından, kendi içinde anlamı ve getirisi olan bir sürü risk alırdı. Her şey olacağına varır çünkü hayat böyledir. Ya da bir Radchaaiın ifade edeceği gibi evren tanrıların gölgesidir. Amaat ışıktan oluşmuştur ve ışıktan oluşmuş olmak aynı zaman ışıksızlıktan oluşmuş olmaktır çünkü ışıkla karanlık aynı kaynaktan doğar. Bu ilk oluşumdur, EtrepaBo yani Aydınlık ve Karanlık. EtrepaBo, kendinden sonra gelen üç oluşum olan; EskVar (Başlangıç/Son), IssaInu (Hareket/Durgunluk), VahnItr (Mevcudiyet/Yokluk)'ı da kapsar ve onların oluşmasını zorunlu kılar. Bu dört oluşum bir sürü bölünme ve tekrar birleşmeyle evreni oluşturur. Yani var olan her şey Amaat'tan oluşur.

Ufacık, en önemsiz görünen olay bile karmaşık bir bütünün parçasıdır ve neden belli bir toz tanesinin belli bir yolu izleyip belli bir yere konduğunu anlamak Amaat'ın iradesini anlamaktır. Hiçbir şey, 'Sadece tesadüf' değildir. Şans diye bir şey yoktur; her şey Tanrı'nın planına göre olur.

Ya da en azından tutucu Radchaai öğretisine göre böyledir. Ben hiçbir zaman dini çok iyi anlayamadım. Hiçbir zaman anlamam gerekmedi. Ve Radchaailar tarafından ya-

ratılmış olmama rağmen bir Radchaai değildim. Tanrıların planı hakkında hiçbir şey bilmiyordum ve bu plan umurumda değildi. Tek bildiğim varacağım yerin –bu her neresiyse– kaderimde yazan yer olacağıydı.

Uçandan çantamı aldım; açıp içindeki yedek şarjörü silahımın yanına, montumun içine koydum. Çantamı sırtıma takıp uçanın diğer tarafına dolaşarak oradaki kapıyı açtım. "Seivarden," diye seslendim.

Hareket etmedi; sadece hafif bir *hmmm* sesi çıkardı. Kolundan tutup onu çektiğimde yarı kayar yarı adım atar şekilde kara indi.

Buraya kadar hep adım adım gelmiştim. Seivarden'ı da sürükleyerek kuzeydoğuya döndüm ve yürümeye başladım.

Evine doğru yürüyor olduğumu umduğum Doktor Arilesperas Strigan, bir zamanlar Dras Annia İstasyonu'nda özel bir muayenehaneye sahipti. İstasyon, birbiri üzerine inşa edilmiş en az beş istasyonun birleşiminden oluşuyordu ve Radch bölgesinin çok dışındaki iki düzine rotanın kesişim noktasındaydı. Neredeyse her şey yeterince zamanı olursa oraya uğrardı ve doktor orada çalıştığı süre içinde farklı atalardan gelme geniş bir yelpazede insana bakmıştı. Ödemesini para birimleri, kıyaklar, antikalar gibi aklınıza gelebilecek her türlü değerli şeyle alırdı.

Orada bulunmuş, o istasyonu ve sarmal birbirine geçen katmanlarını; Strigan'ın çalıştığı ve yaşadığı yeri ve bir gün kimsenin bilmediği bir nedenle beş ayrı gemiden aldığı biletle ortadan kaybolduktan sonra geride bıraktıklarını görmüştüm. Sadece üç tanesinin ne olduğunu bildiğim bir kasa dolusu telli çalgı. Tahtadan, kabuktan ve altından yapılma tanrı ve azizlerin baş döndürücü çeşitlilikte heykelcikleriyle dolu beş raf. Her birine istasyon izinleri özenle etiket-

lenmiş bir düzine silah. Hepsi, ödeme olarak aldığı ve bir taneyle başlayıp ilgisini çektiği için toplamaya devam ettiği koleksiyonlardı. Strigan, yüz elli yıllık kirasını peşin olarak ödemiş olduğundan istasyon yetkilileri dairesine dokunmamışlardı.

Rüşvet sayesinde, uğruna geldiğim koleksiyonu görme fırsatım olmuştu; bin yıllık olmalarına rağmen parlak çiçek renklerini hâlâ koruyan beş kenarlı çiniler. Strigan'ın bilmesi mümkün olmayan bir dildeki yazı, sığ kâsenin yaldızlı kenarı boyunca işlenmişti. Ses kayıt cihazı olduğunu bildiğim dikdörtgen plastik, bir dokunuşla kahkaha ve aynı ölü dile ait konuşma sesleri çıkardı.

Koleksiyon küçük olmasına rağmen toplanması zordu. Garseddai eserleri çok nadirdi çünkü Anaander Mianaai, Garseddaiların, Radchaai gemilerini tahrip edecek ve Radchaai zırhlarını delebilecek güce sahip olduklarını fark eder etmez Garsedd ve oradaki tüm halkların kesin imhasını emretmişti. O beşgen alanlar, çiçekler, o sistemdeki tüm gezegen, uydu ve istasyonlarda yaşayan tüm canlılar, hepsi yok edilmişti. Orası bir daha kimsenin yaşayamayacağı hale gelmişti. Herkesin, Radch'a baş kaldırmanın ne anlama geldiğini asla unutamaması sağlanmıştı.

Hastalarından bir ona, diyelim kâseyi vermiş ve bu onu daha fazla bilgi aramaya itmiş olabilir miydi? Ve eğer tek bir Garseddai eseri bile oradan çıkabildiyse başka neler çıkmış olabilirdi? Bir hastasının ne olduğunu bilmeden ya da bildiği için elinden çıkarmaya çalışarak yaptığı bir ödeme. Belki de Strigan'ı neredeyse sahip olduğu her şeyi bırakıp kaçmaya, ortadan kaybolmaya iten buydu. Tehlikeli ama yok etmeye kıyamadığı bir şeyden mümkün olan en etkili yolla kurtulmuştu.

Ve ben o şeyi çok istiyordum.

Elimizden geldiğince hızlı bir şekilde oradan uzaklaşabildiğimiz kadar uzaklaşmak istiyordum; bu yüzden sadece kesinlikle kaçınılmaz olduğunda kısacık molalar vererek saatlerce yürüdük. Hava açık ve Nilt'in olabildiği kadar aydınlık olmasına rağmen kendimi şu ana kadar yok saymayı öğrendiğimi sandığım bir biçimde kör hissediyordum. Bir zamanlar yirmi bedenim vardı; yirmi çift göz ve eğer istersem ya da ihtiyaç duyarsam ulaşabileceğim yüzlercesi. Artık sadece tek bir yönü görebiliyordum; arkamdaki büyük genişliğe bakmak için dönmem ve kendimi önümde olanı göremeyeceğim konuma sokmam gerekiyordu. Genelde bu duyguyla, büyük açıklıklardan uzak durarak ve arkamda olanları oradan geçerken kontrol ederek başa çıkıyordum ama burada bunlar mümkün değildi.

Hafif esintiye rağmen yüzümü ateş bastı ve sonra yüzüm uyuştu. Ellerim ve ayaklarım önce acıdı –eldivenlerimi ve botlarımı soğukta altmış kilometre yürüyeceğimi düşünerek almamıştım– sonra uyuştu ve ağırlaştı. Kış olmadığı için şanslıydım yoksa hava çok daha soğuk olurdu.

Seivarden da en az benim kadar üşümüş olmalıydı ama onu çekince, uyuşuk adımlarla, ayaklarını karyosununda sürükleye sürükleye, gözleri yere dikili bir şekilde, hiç söylenmeden hatta konuşmadan yürümeye devam etti. Güneş batmak üzereyken hafifçe omuzlarını dikleştirip kafasını yerden kaldırdı. "O şarkıyı biliyorum," dedi.

"Ne?"

"O mırıldandığın şarkı."

Miskin miskin bana döndü; yüzünde hiçbir endişe ya da şaşkınlık ifadesi yoktu. Aksanını saklamaya çalışıp çalışmadığını merak ettim. Ne kadar haşiş kullanmış olduğunu düşününce; büyük ihtimalle bu aksan meselesi umurunda bile değildi. Radch bölgelerinde o aksan kişinin varlıklı ve

etkili bir haneden geldiğinin ve on beş yaşında yetenek sınavına girdikten sonra saygın bir göreve atananlardan biri olduğunun göstergesiydi. O bölgelerin dışında ise kısaca cani –zengin, yozlaşmış ve duygusuz– anlamına geliyordu.

Kulaklarımıza kısık bir uçan sesi geldi. Yürümeye devam ederek geriye dönüp ufka baktım ve onu gördüm. Küçüktü ve uzaktaydı. Alçaktan ve yavaşça uçuyor, izimizi takip ediyor gibi görünüyordu. Bizi kurtarmaya gelmediklerine emindim. Tahminim tutmamıştı, bu yüzden açıkta ve korumasız kalmıştık.

Uçanın sesi yakınlaşırken yürümeye devam ettik. Seivarden sendeleyip dengesini toplayarak –belli ki dayanma sınırın sonuna gelmişti– yürümeye başlamış olmasaydı bile uçandan kaçamazdık. Kendi isteğiyle konuştuğuna ve etrafındaki şeyleri fark ettiğine göre haşişin etkisi geçmeye başlamıştı. Durdum ve kolunu bıraktım; Seivarden da yanımda durdu.

Uçan üzerimizden geçti ve yan yatarak yolumuzun üzerine yaklaşık otuz metre ötemize indi. Ya bize havadayken ateş edecek donanımları yoktu ya da bunu istememişlerdi. Çantamı çıkarıp silahıma rahat ulaşabilmek için dıştaki kabanımın bağlarını gevşettim.

Uçandan dört kişi indi; uçanın sahibi, tanımadığım iki kişi ve barda karşılaştığım, "Bak sen, ufaklık çetin ceviz çıktı," diyen ve o an öldürmek istemiş olsam da kendime hâkim olarak öldürmediğim kişi. Elimi kabanımın içine sokup silahımı kavradım. Seçeneklerim sınırlıydı.

Uçanın sahibi aramızda on beş metre kadar mesafe kaldığında, "Sende hiç mantık yok mu?" dedi. Dördü de durdu. "Uçan zorunlu iniş yaptığında yanında kalırsın ki seni bulabilelim."

Barda karşılaştığım kişiye baktım; beni tanımış, benim de onu tanıdığımı fark etmişti. "Barda beni soymaya çalışa-

nın öleceğini söylemiştim," diye hatırlattım. Sırıttı.

Tanımadığım kişilerden biri üzerinden bir yerden bir silah çıkardı. "Sadece çalışacağımızı kim söyledi," dedi.

Silahımı çıkarıp ateşledim ve onu yüzünden vurdum. Kara yığıldı. Diğerleri daha tepki veremeden barda karşılaştığım kişiyi –o da diğeri gibi kara yığıldı–, ardından yanındakini de vurdum. Bir saniye içinde üç başarılı atış yapmıştım.

Uçanın sahibi küfrederek dönüp kaçamaya başladı. Arkasından ateş ettim; üç adım attı ve düştü.

Seivarden yanımdan sakin ve önemsemez bir tavırla, "Üşüdüm," dedi.

Dördü birden bana yaklaşarak uçanı korumasız bırakmışlardı. Salaklar. Tüm macera aptalcaydı; üzerinde hiç ciddi olarak düşünülmemiş gibiydi. Tek yapmam gereken Seivarden'ı ve çantamı uçana yükleyip havalanmaktı.

Arilesperas Strigan'ın evi havadan zar zor görünüyordu; sadece karyosununun gözle görünür bir şekilde açık ve seyrek olduğu çapı otuz beş santimetrelik bir daireden ibaretti. Uçanı dairenin dışına indirip durumu analiz etmek için bir süre bekledim. Orada bina olduğu bu açıdan net bir şekilde görünüyordu. İki adet kar kaplı tepe. Boş bir sürü kasabası olabilirdi ama aldığım bilgi doğruysa, bu mümkün değildi. Duvar ya da çitten eser yoktu ama güvenlik önlemleri konusunda herhangi bir varsayımda bulunmayacaktım.

Durumu değerlendirdikten sonra uçanın kapısını açıp dışarı çıktım ve Seivander'ı de arkamdan sürükledim. Karın değiştiği çizgiye doğru yavaşça yürüdük; ben durduğumda Seivarden da durdu. Orada ilgisizce durup gözlerini tam karşıya dikti.

Bu aşamadan sonrasını planlayamamıştım. "Strigan!" diye seslenip bekledim ama cevap gelmedi. Seivarden'ı olduğu yerde bırakıp dairenin çevresinde dolaştım. Karla kaplı binaların girişinde garip bir gölge vardı; durdum ve tekrar baktım.

Kapıların ikisi de ardına kadar açıktı ve içerisi karanlıktı. Bunun gibi binaların genelde çift kapısı olurdu vakum kilidi gibi, sıcak havayı içeride tutmak için– ama kimsenin bu kapıları aralık bile bırakacağını sanmıyordum.

Ya Strigan'ın güvenlik önlemleri vardı ya da yoktu. Çizgiyi geçerek daireye adım attım. Hiçbir şey olmadı.

Hem iç hem de dış kapı açıktı ve içeride hiç ışık yoktu. Binalardan birinin içi de dışarısı kadar soğuktu. Bir ışık bulduğumda buranın alet edevat, yemek paketleri ve yakıtla dolu bir depo olduğunu keşfedeceğimi tahmin ettim. Diğerinin içi iki dereceydi; diğerine göre daha yakın zamana kadar ısıtılmış olmalıydı. Belli ki yaşam alanıydı. Karanlığa doğru, "Strigan!" diye bağırdım; sesimin bana dönen yankısı içerinin boş olduğunu düşünmeme neden oldu.

Tekrar dışarıya çıktığımda uçanının durduğu yerde bıraktığı izleri gördüm. Yani gitmişti ve açık kapılarla karanlık onu aramaya gelecek olanlara bir mesajdı. Bana. Nereye gittiğini keşfetmem mümkün değildi. Önce boş gökyüzüne sonra tekrar uçanın yerdeki izlerine baktım. Boşluğa bakarak orada bir süre öylece dikildim.

Seivarden'ın yanına döndüğümde onu yeşile dönmüş karın üzerine uzanmış uyurken buldum.

Uçanın arkasında bir fener, bir ocak, bir çadır, birkaç da örtü buldum. Feneri alıp yaşam alanı olduğunu düşündüğüm binaya girdim ve onu yaktım.

Yerler geniş açık renkli halılarla kaplıydı ve duvarlarda mavi, turuncu ve göz acıtıcı parlaklıkta yeşil renkten yün

örtüler asılıydı. Alçak, arkası olmayan, minderli banklar odanın duvarına dizilmişti. Banklar ve parlak örtüler hariç çok bir şey yoktu. Üzerinde delikler olan pullu bir oyun tahtası vardı; delikler bir desen oluşturuyordu ama desen tanıdık değildi ve pulların delikler içindeki dağılımına anlam veremdim. Acaba Strigan bu oyunu kiminle oynamıştı. Belki de tahta sadece süs amaçlıydı. Tahta özenle oyulmuştu ve oyunun parçaları parlak renkteydi.

Köşedeki masanın üzerinde ahşap, kapağı delik, uzun ve oval bir kutu duruyordu; kutunun üzerine üç tel gerilmişti. Ahşap açık altın rengiydi; dokusu tırtıklı ve dalgalıydı. Kapağındaki delikler de ahşabın dokusu gibi tırtıklı ve düzensizdi. Çok güzeldi. Tellerden birini çekince hafif bir ses çıkardı.

Kapılar mutfağa, banyoya, yatma alanına ve revir olduğu açıkça belli olan küçük bir odaya açılıyordu. Dolap kapağını açıp özenle dizilmiş iyileştiricileri gördüm. Açtığım her çekmecede alet ve ilaçlar vardı. Acil bir duruma müdahale etmek için bir sürü kasabasına gitmiş olabilirdi. Ama ışıkların ve ısıtmanın kapalı olması ve kapıların açık olması öyle olmadığını söylüyordu.

Neredeyse mucizeyi başarıyordum; on dokuz yıllık planlarım ve çabam umutsuzca sona ermişti.

Evin kontrolleri mutfaktaki bir kaplamanın arkasındaydı. Güç kaynağını bulup yerine taktım ve ışıklarla ısıtıcıyı açtım. Sonra dışarıya çıkıp Seivarden'a giderek onu eve sürükledim.

Strigan'ın odasında bulduğum battaniyeleri istifledim; sonra Seivarden'ı soyup onların üzerine yatırdım ve diğer battaniyelerle onu örttüm. Uyanmadı ve ben de zamanımı evi daha ayrıntılı incelemek için harcadım.

Dolaplarda bolca yiyecek vardı. Dibi yeşilimsi sıvıyla kaplı bir fincan, tezgâhta duruyordu. Yanında sade beyaz bir kâsede suyun içinde dağılmış sert ekmekten oluşan son yemeğinin kalıntıları vardı. Strigan yemeğinin bulaşıklarını bile toplayamadan ve her şeyi –yemek, tıbbi malzemeler– geride bırakarak gitmişti. Yatak odasına baktım ve iyi durumda, sıcak tutacak giysiler buldum. Yanına çok bir şey alamadan alelacele ayrılmıştı.

Elinde olan şeyin farkındaydı. Tabii ki farkındaydı zaten bu yüzden kaçmamış mıydı? Eğer salak değilse –ki olmadığına emindim– benim ne olduğumu anlar anlamaz gitmişti ve benden olabildiğince uzaklaşacaktı.

Ama nereye gitmiş olabilirdi? Eğer ben Radch'ın gücünü temsil ediyorsam onu burada, Radch bölgesinden ve kendi evinden bu kadar uzakta, bile bulduysam onu asla bulamayacakları neresi vardı? Eminim o da bunun farkındaydı. O zaman nasıl bir yol izleyecekti?

Kesinlikle dönmek gibi bir salaklık yapmazdı.

Bu arada eğer ona haşiş bulmazsam Seivarden yakında hasta olacaktı. Hiç böyle bir niyetim yoktu. Burası sıcaktı ve burada yemek vardı. Hatta belki Strigan'ın, Radch'ın peşinde olduğunu fark edip kaçmaya başladığı anda ne düşündüğüyle ilgili bir iz, bir işaret bulabilirdim. Onun nereye gittiğini gösterecek ipucu gibi bir şey.

4

Ors'ta akşamları sokaklarda yürür, birkaç ışık ve yasak bölgeleri gösteren şamandıraların parıltıları dışında alabildiğine karanlık olan pis kokulu durgun suyun ötesini izlerdim. Ayrıca uyurdum ve biri bana ihtiyaç duyarsa diye –o aralar çok sık olmuyorsa da– evin alt katında hazır beklerdim. Gündüz bitiremediğim işleri tamamlar ve uyumakta olan Teğmen Awn'a göz kulak olurdum.

Sabahları banyo yapması için Teğmen Awn'a su götürür ve onu giydirirdim. Yerel kıyafetler, üniformasını giydirmekten çok daha kolaydı ve sıcakta bozulmadan kalmaları mümkün olmadığından iki sene önce tüm kozmetik ürünlerinden vazgeçmişti.

Sonra Teğmen Awn, sabah duası için heykelciklerine dönerdi. Her elinde bir oluşumu tutan dört kollu Amaat heykelciği alt kattaki bir kutunun üzerinde duruyordu. Ama diğer heykelcikleri –*Toren'ın Adaleti*'nin tüm subaylarının ibadet ettiği Toren ve Teğmen Awn'ın hanesine özel birkaç tanrı– üst katta, Teğmen Awn'ın yattığı yerin yanındaydı ve teğmen sabah duasını bu heykelciklere yapardı. Her Radchaai askerinin ordu kariyeri boyunca her sabah tekrarladığı, "Adaletin çiçeği barıştır," sözleriyle duasına başlardı. "Görgünün çiçeği hareketlerdeki güzelliktir." *Toren'ın Adaleti*'nde olan diğer subaylarım, Teğmen Awn'dan farklı programa sahipti. Sabah saatleri Teğmen Awn'ınkiyle hemen hemen

hiç denk gelmiyordu; o yüzden onun duası neredeyse hep tek başına olur ve diğerlerininki onun içinde bulunmadığı bir koro halinde duyulurdu. "Faydanın çiçeği bütünlüğü ve sonsuzluğuyla Amaat'tır. Ben adaletin kudretiyim..." Dua karşılıklı edilmesine rağmen sadece dört mısradan oluşurdu. Hâlâ bile uyanık olduğum zamanlarda bazen arkamdaki uzak bir yerlerden gelen bir ses gibi bu duayı duyardım.

Her sabah, Radchaai bölgesinin tamamındaki resmi tapınaklarda bir rahip, ki kendisi aynı zamanda doğum, ölüm ve tüm anlaşmalar için kayıt memurluğuyla da görevliydi, günlük kehanetlerde bulunurdu. Haneler ya da bireyler bazen kendi kehanetlerinde bulunurlardı, resmi kehanette bulunmalara katılmak zorunlu değildi ama orada olmak görünmek, arkadaşlarla ve komşularla sohbet edip dedikoduları almak için iyi bir yöntemdi.

Ancak Ors'ta henüz resmi bir tapınak yoktu, çünkü bu tapınaklar öncelikli olarak Amaat'a adanmış olurdu ve o bölgede inanılan diğer bütün tanrılar daha düşük konuma atılırdı. Ikkt'in başrahibi ise kendi tapınağında Ikkt'i alaşağı etmek için ya da Ikkt'le Amaat'ı bütünleştirerek Radchaai ayinlerini kendininkilere eklemek için mantıklı bir yol bulamamıştı. O yüzden şimdilik Teğmen Awn'ın evi tapınak görevi görmekteydi. Her sabah bu derme çatma tapınağın çiçek taşıyıcıları Amaat heykelciğinin yanındaki solmuş çiçekleri toplayıp yerlerine tazelerini koyarlardı. Bunlar genelde yerel bitki örtüsünde ota en çok benzeyen, çocukların bayıldığı, binaların dış duvarlarının dibinde ya da sütunların üzerindeki çatlaklarda yetişen, küçük, parlak pembe ve üç yapraklı çiçekler olurdu. Ve son zamanlarda bunlara gölde –özellikle de yasak alanları belirten şamandıraların etrafında– açan küçücük mavi beyaz çiçekleri olan nilüferler de eklenmişti.

Sonra Teğmen Awn kehanet örtüsünü serip bir avuç dolusu ağır metal disk olan kehanetleri de üzerine koyardı. Bunlar ve heykelcikler Teğmen Awn'ın, yetenek sınavını geçip görevine atandığında hanesi tarafından ona hediye edilmiş olan kişisel eşyalarıydı.

Sabah ayinlerine düzenli olarak sadece Teğmen Awn ve her gün gelen birkaç kişi katılırdı ama çoğu zaman başkaları da ayinlerde bulunurdu: kasaba doktoru, burada toprak verilen Radchaailardan birkaçı, okula gitmeye ikna edilememiş olan ya da geç kalmayı umursamayan ve disklerin yere atılırken yaydığı pırıltıyı izlemekten hoşlanan Orslu çocuklar. Bazen Ikkt'in başrahibi bile ayinlere gelirdi; onun tanrısı da Amaat gibi diğer tanrıların inkârını şart koşmuyordu.

Kehanetler yere düşüp örtünün üzerinde durduğunda –ya da her izleyenin ödünü koparark örtünün dışına ve yorumlanması güç bir yerlere düştüğünde– ayini yöneten rahip ortaya çıkan deseni tanımlayıp onu kutsal kitabın bir bölümüyle bağdaştırarak bu bölümü oradakilere okurdu. Bu, Teğmen Awn'ın her zaman yapabildiği bir şey değildi. Bu sebepten o kehanetleri attığında ben düşüşlerini gözlemleyip söylemesi gerekenleri ona iletirdim. Ne de olsa, *Toren'ın Adaleti* yaklaşık iki bin yaşındaydı ve neredeyse olası her kümelenmeyi görmüştü.

Ayin tamamlanınca –genelde mevcut yerel tahıllardan yapılma bir dilim ekmek ve –gerçek– çaydan oluşan– kahvaltısını yapardı, sonra platformdaki kilimde yerini alıp günün istek ve şikâyetlerini beklerdi.

Ertesi sabah ona, "Jen Shinnan sizi bu akşam yemeğe davet ediyor," dedim. Aynı zamanda kahvaltı ettim, silah temizledim, sokaklarda yürüdüm ve bana selam verenlere karşılık verdim.

Jen Shinnan Yukarı Şehir'de oturuyordu ve topraklara katılmadan önce Ors'un en zengin insanıydı; halkın üzerindeki etkisini ancak Ikkt'in başrahibi geçebiliyordu. Teğmen Awn ondan hoşlanmıyordu. "Sanırım reddetmek için geçerli bir bahanem yok."

"Bildiğim kadarıyla yok," dedim. Aynı zamanda evin sınırında neredeyse sokağa çıkmış şekilde durmuş etrafı izliyordum. Bir Orslu yaklaştı; beni gördü ve yavaşladı. Yaklaşık sekiz metre uzağımda durdu ve sanki arkamdaki başka bir şeye bakıyormuş gibi davrandı.

Teğmen Awn, "Başka bir şey var mı?" dedi.

"Bölge hâkimi Ors Bataklıklarında balık avlama hakları konusunda uygulamada olan kanunları hatırlattı..."

Teğmen Awn iç çekti. "Elbette öyle yaptı."

Sokağın başında tereddüt içinde bekleyen kişiye, "Yardımcı olabilir miyim, vatandaş?" diye sordum. İlk torununu beklemekte olduğu henüz komşularına duyurulmamıştı, dolayısıyla ben de bilmiyormuş gibi davranarak erkeklere yönelik basit saygı hitabını kullandım.

Teğmen Awn, "Keşke," diyerek devam etti. "Bölge hâkimi bizzat buraya gelip bayat ekmek ve o gönderdikleri iğrenç sebze turşularıyla yaşamayı denese de balıkların olduğu yerlerde avlamanın yasak olmasının nasıl olduğunu görse."

Sokaktaki Orslu şaşırdı; bir an geri dönüp uzaklaşacakmış gibi göründü ama sonra fikrini değiştirdi. Yaklaşırken sessizce, "Günaydın, Radchaai," dedi. "Ve teğmene de günaydın." Orslular işlerine geldiğinde çok açık sözlü olabiliyorlardı; diğer zamanlarda ise tuhaf bir şekilde ve sinir bozucu derecede ketum oluyorlardı.

Teğmen Awn bana, "Bunun bir amacı olduğunu biliyorum," dedi. "Ve hâkim haklı ama yine de." Tekrar iç çekti. "Başka bir şey?"

"Denz Ay burada ve sizinle görüşmek istiyor." Konuşurken bir yandan da Denz Ay'ı içeriye davet ettim.

"Ne hakkında?"

"Bahsetmeye isteksiz göründüğü bir konu hakkında." Teğmen Awn onayladığını belirten bir işaret yaptı ve Denz Ay'ı bölmeye yönlendirdim. Reverans yapıp Teğmen Awn'ın karşısındaki yastığa oturdu.

Teğmen Awn, "Günaydın, vatandaş," dedi. Tercüme ettim.

"Günaydın, teğmen." Ve yavaş yavaş, dikkatlice sıcak ve açık havayla ilgili gözleminden başlayıp Teğmen Awn'ın sağlığıyla ilgili sorularla devam edip önemsiz yerel dedikodulardan bahsederek sonunda asıl burada olma nedenine gelebildi. "Bir... bir arkadaşım var, teğmen." Ve sustu.

"Ee?"

"Bu arkadaşım dün akşamüstü balık avlıyormuş." Denz Ay tekrar sustu.

Teğmen Awn üç saniye kadar bekledi; devamının gelmediğini fark edince, "Arkadaşınız çok balık tutabilmiş mi?" diye sordu. Bu durumdayken doğrudan sorular sormak ya da sadede gelmeleri için Orslulara yalvarmak işe yaramazdı.

Denz Ay, "Ço... çok değil," dedi. Ve sonra yüzünden sinir olmuş gibi bir ifade geçti; ifade sadece bir anlıktı. "Biliyorsunuz, en güzel balık avlama yeri yavrulama alanlarının yakınlarında ve o bölgelerin hepsi yasak."

Teğmen Awn, "Evet," dedi. "Ama bu arkadaşınız asla kanunsuz bir şekilde avlanmaz, değil mi?"

Denz Ay, "Hayır, hayır, tabii ki avlanmaz," diye itiraz etti. "Ama... yani onun başını belaya sokmak istemiyorum... ama bazen kök çıkarır. Yasak bölgelerin *yakın*larından."

Yasak bölgelerin yakınlarında yenebilir kökü olan hiç bitki yoktu; olanlar da aylar önce –hatta daha belki daha da

önce– tükenmişti. Kaçak avcılar bölgelerin içi konusunda biraz daha dikkatliydi çünkü biliyorlardı ki eğer yasak bölgelerdeki bitkilerde gözle görülür bir azalma olursa onları kimin aldığını bulmamız ve bölgeleri daha sıkı korumaya başlamamız gerekecekti. Teğmen Awn bunu biliyordu. Aşağı Şehir'deki herkes bunu biliyordu.

Teğmen Awn hikâyenin geri kalanını bekledi; Orsluların lafı dolandırma huyu daha önce de onu sinir etmişti ve bunu saklamak konusunda gayet başarılıydı. Konuşmaya teşvik etmek için, "Tatlarının çok güzel olduğunu duydum," dedi.

Denz Ay, "Aa, evet!" diyerek onayladı. "En lezzetli oldukları zaman çamurdan çıktıkları halleri!" Teğmen Awn suratını ekşitmeden önce kendini durdurdu. "Ama onları dilimleyip ızgara da yapabilirsiniz..." Denz Ay yüzünde kurnaz bir ifadeyle sustu. "Belki arkadaşım size de biraz getirebilir."

Teğmen Awn'ın payına düşenden dolayı memnuniyetsizliğini ve bir an için *Evet, çok iyi olur* deme isteğini gördüm ama, "Gerek yok, çok teşekkürler," dedi. "Bir şey anlatıyordunuz?"

"Bir şey mi anlatıyordum?"

"Arkadaşınız..." Teğmen Awn konuşurken bir yandan da anlık parmak hareketleriyle bana sorular soruyordu. "Yasak bölgelerin *yakın*larından kök çıkarıyordu. Sonra?"

Teğmen Awn'a bu kişinin kazdığını tahmin ettiğim yeri gösterdim. Ors'un tamamında devriye geziyordum, gemilerin gelip gidişlerini ve geceleri ışıklarını söndürüp bana görünmez hale gelmelerini izliyordum.

Denz Ay, "Sonra..." dedi. "Bir şey bulmuş."

Teğmen Awn panikle içinden bana, *Kayıp biri var mı?* diye sordu. Olumsuz cevap verdim. Yüksek sesle Denz Ay'a, "Ne bulmuş?" diye sordu.

Denz Ay, Teğmen Awn'ın neredeyse duyamayacağı kadar kısık bir sesle, "Silahlar," diye cevap verdi. "Bir düzine, eskiden kalma." Eskiden derken kastettiği şey topraklara katma öncesiydi. Shis'urna'daki tüm askeri birliklerin silahları toplanmıştı; gezegende bizim haberimiz olmayan hiçbir silah kalmamış olmalıydı. Cevap o kadar hayret vericiydi ki Teğmen Awn bir an için tepki dahi gösteremedi.

Ardından şaşkınlık, panik ve kafa karışıklığı geldi. Teğmen Awn bana sessizce, *Bunu bana neden söylüyor?* diye sordu.

Denz Ay, "Bazı söylentiler var," dedi. "Belki duymuşsunuzdur."

Teğmen Awn, "Söylentiler hep olur," diye cevapladı; bu o kadar basmakalıp bir cevaptı ki tercüme etmeme gerek bırakmayarak yerel dilde söyleyebilmişti. "Yoksa insanlar nasıl oyalanacaklar?" Denz Ay bu geleneksel cevabı bir hareketle onayladı. Teğmen Awn'ın sabrı tükenmişti ve doğrudan konuya girdi. "Belki topraklara katma sürecinin öncesinden kalmışlardır."

Denz Ay sol eliyle reddeden bir işaret yaptı. "Bir ay önce orada değillerdi."

Teğmen Awn sessizce, *Birileri topraklara katma öncesinden kalma bir zula bulup oraya mı sakladı?* diye sordu. Yüksek sesle ise, "Söylentiler arasında topraklara katma öncesine ait bir düzine silahın neden yasak bölgedeki suyun altında olabileceğine dair bir şey var mı?" dedi.

"Bu tarz silahlar *size* karşı işe yaramaz." Denz Ay, zırhımız sayesinde demek istiyordu. Radchaai zırhı temel olarak nüfuz edilemez bir güç kalkanıydı. İstediğim anda tek bir düşüncemle zırhı etkinleştirebilirdim. Kalkanı oluşturan mekanizma tüm birimlerimin içine yerleştirilmişti; Teğmen Awn'da da bir tane vardı ama onunki harici bir tertibattı.

Zırh bizi her şeye karşı dayanıklı kılmıyordu ve savaşırken bazen altına kafamızı, uzuvlarımızı ve karnımızı kapatan gerçek zırhlar da –hafif ve eklemli– giyiyorduk. Ama bir avuç dolusu silah hiçbirimize zarar vermezdi.

Teğmen Awn, "O zaman bu silahlar kime karşı kullanılmak için?" diye sordu.

Denz Ay suratını asıp dudağını ısırarak bir süre düşündü ve sonra "Tanmindler, Radchaailara bizden çok daha fazla benziyor."

Teğmen Awn, kelime belirgin bir vurgu yükleyerek, "Vatandaş," dedi ki bu onun da artık bir Radchaai olduğunu belirtiyordu. "Eğer buradan birini öldürecek olsaydık şimdiye kadar yapmış olurduk." Ki zaten yapmıştık. "Gizli silahlara da ihtiyacımız olmazdı."

Denz Ay anlayışlı ama sanki olayı en basit haliyle bir çocuğa anlatıyormuşçasına, "Bu yüzden size geldim," dedi. "Siz birini vuracağınız zaman nedenini söyleyip vurursunuz, bahane uydurmazsınız. Radchaailar öyledir. Ama siz gelmeden önce Orsluları vurduklarında hep bir bahaneleri olmasına özen gösterirlerdi. Birini öldürmek istediklerinde," diye sözlerine devam etti Teğmen Awn'ın anlamaz, dehşete düşmüş bakışlarını görünce. "*Sen zararlısın, senin gitmeni istiyoruz* deyip vurmazlardı. *Biz sadece kendimizi koruyoruz* der, öldükten sonra o kişini bedenini, evini arayıp silah ya da zan altında bırakacak mesajlar bulurlardı." İma ettiği net olarak bunların gerçek olmadığıydı.

"Peki ne açıdan benziyoruz?"

"Tanrılarınız aynı." Aslında tam olarak aynı değildi ama Yukarı Şehir'de ve diğer yerlerde öyle olduğuna dair bir inanç vardı. "Uzayda yaşıyorsunuz, giysilerle sarmalanmışsınız. Zenginsiniz, Tanmindler de zengin. Eğer Yukarı Şehir'den biri," biri derken belirli bir kişiden bahsettiğini

tahmin ediyordum, "bir Orslu'nun kendisini tehdit ettiğini söylese birçok Radchaai ona inanır, kendisini kurtarmak için yalan söylediği kesin olan bir Orslu'ya değil."

İşte bu yüzden Teğmen Awn'a gelmişti. Ne olursa olsun Radchaai yetkililerinin kendisinin –ve onunla birlikte Aşağı Şehir'in tamamının– öyle bir suçlama yapılsa bile bu silahlarla bir ilgisi olmadığını açık ve net bir şekilde bilmelerini istemişti.

Teğmen Awn, "Bunların," dedi. "İster Orslu olsun, ister Tanmind ya da Moha artık hiçbir anlamı kalmadı. O devir kapandı. Artık herkes Radchaai."

Denz Ay kısık ve neredeyse ifadesiz bir tonda, "Haklısınız, Teğmen," diye cevapladı.

Teğmen Awn bunun dillendirilmeyen bir itiraz olduğunu bilecek kadar uzun süredir Ors'taydı. Başka bir şekilde tekrar denedi. "Kimse kimseyi öldürmeyecek."

Denz Ay, "Tabii ki, Teğmen," dedi ama aynı kısık sesi kullandı. Bizim geçmişte birilerini öldürmüş olduğumuzu hatırlayacak yaştaydı. Gelecekte de yapacağımızdan korkması anlaşılabilirdi.

Denz Ay gittikten sonra Teğmen Awn oturduğu yerde kalarak düşündü. Kimse onu rahatsız etmedi; sakin bir gündü. Yeşil bir ışıkla aydınlanmış tapınağın içinde başrahip bana dönüp, "Biz zamanlar yüzer kişilik iki koromuz vardı... Dinleseydin çok hoşuna giderdi," dedi. Kayıtları izlemiştim. Bazen çocuklar bana o beş yüz yıldan eski müziğin uzak yankılarını getirirlerdi. Başrahip, "Eskisi gibi değiliz," dedi. "Her şey eninde sonunda tükeniyor." Bu konuda ona hak verdim.

Teğmen Awn sonunda yerinden kalkarak, "Bu gece bir tekne al," dedi. "Silahların nereden geldiğini gösterecek bir

şey var mı bak. Neler döndüğü konusunda daha iyi bir fikrim olduğunda ne yapacağıma karar vereceğim."

"Emredersiniz, Teğmenim," dedim.

Jen Shinnan Yukarı Şehir'de, Tapınak Önü gölünün karşısında oturuyordu. O bölgede hizmetçiler haricinde sadece birkaç Orslu yaşardı. Buradaki evler aşağıdakilerden biraz farklıydı; kırma çatılı ve her katın iç bölümü duvarlıydı ama güzel gecelerde bütün kapılar ve pencereler açık bırakılırdı. Tüm Yukarı Şehir eski yıkıntılar üzerine inşa edilmişti; o yüzden Aşağıya kıyasla çok daha yeni –son elli yıl içinde– ve sıcaklık yalıtımına çok daha önem verir şekilde yapılmışlardı. Orada yaşayanların birçoğu pantolon ve gömlek –ve hatta ceket– giyiyorlardı. Oradaki Radchaai göçmenleri daha çok geleneksel kıyafetlerini tercih ediyordu ve Teğmen Awn da orayı ziyaret ederken üniformasını giydiğinde çok da rahatsız olmadı.

Ama Teğmen Awn, Jen Shinnan'ı ziyaret ettiğinde asla rahat değildi. Jen Shinnan'ı sevmiyordu ve bu konuda en ufak bir pot kırmamasına rağmen büyük ihtimalle Jen Shinnan da onu sevmiyordu. Bu tarz davetler sadece Teğmen Awn'ın buradaki Radchaai yetkilisi olmasından kaynaklı zorunluluktandı. Bu geceki davet alışılmadık biçimde küçüktü; sadece Jen Shinnan, onun bir kuzeni, Teğmen Awn ve Teğmen Skaaiat vardı. *Ente'nin Adaleti*'nden Issa Yedi bölüğünün kumandanı olan Teğmen Skaaiat, Ors ile Kould Ves arasındaki çoğunluğu tarım arazisi olan ve Jen Shinnan ile kuzeninin arazilerini de içeren bölgeyi idare ediyordu. Teğmen Skaaiat ve askerleri kutsal ziyaret döneminde bize yardımcı olmuşlardı, o yüzden Ors'ta neredeyse Teğmen Awn kadar tanınıyordu.

"Hasadımın tamamına el koydular." Konuşan Jen

Shinnan'ın kuzeni, Yukarı Şehir'den çok da uzak olmayan birçok demirhindi* bahçesinin sahibiydi. Vurgulamak istercesine çatal bıçağını tabağına vurdu. "Hasadımın *tamamına*."

Masanın üzeri yumurta, balık –bataklıktan değil uzaktaki denizden çıkma–, baharatlı tavuk, ekmek, rosto sebzeler ve çeşit çeşit sos içeren tabak ve kâselerle doluydu.

Teğmen Awn aksanının kaymasından endişe duyduğu zamanlarda hep yaptığı gibi yavaş ve dikkatlice konuşarak, "Ödeme yapmadılar mı, vatandaş?" diye sordu. Hem Jen Shinnan hem de kuzeni Radchaai konuşuyordu dolayısıyla ne tercümeye ne de Tanmind veya Orsluların dillinde konuşurken olduğu gibi cinsiyet ve statü gibi şeylere dikkat etmeye gerek vardı.

"Şey, yaptılar ama eğer Kould Ves'e götürüp kendim satsaydım çok daha fazlasını alabilirdim!"

Eskiden olsa onun gibi bir toprak sahibi ilk başlarda öldürülür, çiftlikleri birilerinin müşterilerine verilirdi. Gerçeği söylemek gerekirse topraklara katma sürecinin başında sadece ayak bağı olduğu için ölen Shis'urnalı sayısı hiç de az değildi ve *ayak bağı olmak* birçok farklı anlama gelebilirdi.

Teğmen Awn, "Besin dağılımı hâlâ çözmeye çalıştığımız bir problem ve çözülene kadar hepimiz bazı güçlükler yaşayacağız. Eminim bunu anlayışla karşılayabilirsiniz, vatandaş," dedi. Gergin olduğunda cümleleri hiç olmadığı kadar resmileşiyor ve bazen tehlikeli derecede karmaşıklaşıyordu.

Jen Shinnan soluk pembe ince camdan yapılma bir tabağı işaret etti. "Biraz daha yumurta dolması almaz mısınız, Teğmen Awn?"

Teğmen Awn eldivenli ellerinden birini kaldırdı. "Çok lezzetliler, vatandaş. Teşekkür ederim ama almayayım."

---

* Tropikal iklimde yetişen bir tür hurma. *–yhn*

Ama kuzeni diplomatik bir şekilde yaptığı konuyu değiştirme çabasını yok saydı. "Meyve bir ihtiyaç değil ki. Hele ki demirhindi! Hem kimsenin açlıktan öldüğü de yok."

Teğmen Skaaiat, tüm içtenliğiyle, "Aynen öyle," dedi. Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle Teğmen Awn'a döndü. Koyu tenli, amber gözlü Teğmen Skaaiat, Teğmen Awn'ın olmadığı kadar aristokrattı. Issa Yedilerinden biri benim kadar dik ve hareketsiz bir şekilde yanımda duruyordu.

Teğmen Awn, Teğmen Skaaiat'ın çok sevmesine ve bu durumla çaktırmadan alay edebilmesini takdir etmesine rağmen gülümsemesine karşılık veremedi. "Bu sene açlıktan ölen yok."

Jen Shinnan yatıştırıcı bir sesle, "En azından senin işlerin benimkilerden daha iyi durumda kuzen," dedi. Onun da Yukarı Şehir'den fazla uzak olmayan çiftlikleri vardı. Ama aynı zamanda bataklıkta sessiz ve hareketsiz durmakta olan dip tarama gemilerinin de sahibiydi. "Ama sanırım durumdan çok da şikâyet edemem, çok az getirisi olan çok meşakkatli bir işti."

Teğmen Awn ağzını açtı ama bir şey söylemeden tekrar kapattı. Teğmen Skaaiat bunu görünce son derece rahat bir ifadeyle, "Avlanma yasaklarının kalkmasına ne kadar kalmıştı, üç yıl mı?" dedi.

Teğmen Awn, "Evet," diye cevapladı.

Jen Shinnan, "Ahmaklık," dedi. "İyi niyetle düşünülmüş olduğunu biliyorum ama yine bu ahmaklık. Yasağı kaldırdığınız anda yine tüm balıklar bitecek. Orslular bir zamanlar iyi insanlardı ama artık ataları gibi değiller. Hiçbir hırsları, kısa dönemli çıkarları dışında düşündükleri hiçbir şey yok. Eğer onlara patronun kim olduğunu gösterirseniz çok itaatkâr olabiliyorlar. Eminim bunu siz de fark etmişsinizdir, Teğmen Awn. Ama kendi hallerine bırakıldıklarında,

birkaç istisna hariç, boş şeye inanan bir sürü miskinden ibaretler. Cehennemde yaşadıklarından olsa gerek." Kendi esprisine güldü. Kuzeni de anında ona katıldı.

Shis'urna'nın uzayda yaşayan halkları evreni üçe ayırırlardı. Ortada insanların doğal ortamı –uzay istasyonları, gemiler, inşa edilmiş yaşam alanları– vardı. Bunların dışı Karanlık yani cennetti, yani Tanrı'nın ve kutsal her şeyin mekânıydı. Ve Shis'urna'nın, daha doğrusu tüm gezegenlerin, yerçekimi kuyusunda kalan alanlar ise Cehennem, insanlığın şeytani ektilerinden tamamen kurtulmak için terk etmek zorunda kaldığı ölüler diyarıydı.

Radchaaiların evrenin Tanrı'nın ta kendisi olduğu inancıyla Tanmindlerin Karanlık inancının gösterdiği benzerliği belki görebilmişsinizdir. Aynı zamanda belki yerçekimi kuyularına ve ölüler diyarına inanan birinin kertenkeleye tapan insanlara boş inançlı demesinin neden bir Radchaai'a tuhaf geldiğini de görebilmişsinizdir.

Teğmen Awn kibarca gülümsemeyi başardı; Teğmen Skaaiat ise, "Ama siz de burada yaşıyorsunuz," dedi.

Jen Shinnan, "Soyut felsefi kavramları gerçeklerle karıştırmayın," dedi. Ama bu da doğal ortamlarda yaşan bir Tanmind'in Cehennem inip geri dönmesinin ne anlama geldiğini bilen bir Radchaai'a tuhaf geliyordu. "Cidden. Bu konuda bir teorim var."

Tanmindlerin, Orslular hakkında birçok teorisini dinlemiş olan Teğmen Awn tarafsız ve neredeyse merak etmiş gibi görünmeyi başaran bir şekilde, "Öyle mi?" dedi.

Teğmen Skaaiat, "Lütfen anlatın!" diyerek teşvik etti. Ve kısa bir süre önce ağzına tıktığı bolca baharatlı tavuk yüzünden konuşamayan kuzeni devam etmesi isteyen bir işaret yaptı.

Jen Shinnan, "Başlarındaki çatı hariç onları koruyacak

hiçbir şey olmamasından dolayı," dedi. "Özel hayatları yok, kendilerinin bir birey olduğuna dair bir algıları yok, yani kısaca bağımsız bir kişilikleri yok."

Tavuğunu yutmayı başarmış olan Jen Taa, "Özel mülkiyeti saymıyoruz bile," dedi. "Öylece gelip canları ne isterse alabileceklerini sanıyorlar."

Aslında birinin evine davetsiz girmekle ilgili kurallar – açıkça belirtilmemiş olsa da– vardı ve Aşağı Şehir'de hemen hemen hiç hırsızlık olmuyordu. Kutsal ziyaret döneminde birkaç vaka olsa da onun dışında yok denecek kadar azdı.

Jen Shinnan onayladığını gösteren bir hareket yaptı. "Ve *buradaki* hiç kimse gerçekten açlıktan ölmüyor, Teğmen. Çalışmak zorunda değiller, sadece bataklıkta balık avlıyorlar. Ya da kutsal ziyaret döneminde gelenleri soyup soğana çeviriyorlar. Herhangi bir hırs ya da kendilerini geliştirmeye yönelik bir arzu duyma şansları yok. Herhangi bir entelektüellik geliştirmiyorlar, daha doğrusu geliştiremiyorlar. Ya da herhangi bir..." Doğru kelimeyi ararken sesi yavaşça alçaldı.

Bu oyundan Teğmen Awn'dan çok daha fazla zevk alan Teğmen Skaaiat, "Bir gruba dahil olamıyorlar," diye önerdi.

Jen Shinnan, "Aynen öyle!" diye onayladı. "Bir gruba dahil olamıyorlar, doğru."

Teğmen Awn, buz gibi bir ses tonuyla, "Yani teoriniz," dedi; "Orsluların gerçekte *insan* olmadıkları yönünde mi."

"Yani, *birey* değiller." Jen Shinnan, Teğmen Awn'ı kızdıracak bir şey söylemiş olabileceğini az da olsa hissetmişti ama bunan emin değilmiş gibi görünüyordu. "Dolayısıyla insan değiller."

Jen Taa gerginlikten bihaber, "Ve tabii ki," diye söze girdi. "Bizim sahip olduğumuz şeyleri görüyorlar ve öyle bir yaşama sahip olmak için çalışmaları gerektiğini algılayamı-

yorlar; dolayısıyla bizi kıskanıp bize karşı kinleniyorlar ve sahip olduklarımızı almalarına izin vermediğimiz için *bizi* suçluyorlar; oysa tek yapmaları gereken şey çalışmak..."

Jen Shinnan, "Ellerinde ne var ne yoksa o yıkık dökük tapınağa bağışlayıp fakir oldukları için söyleniyorlar," dedi. "Bataklıktaki tüm balıkları avlayıp balık kalmayınca bizi suçluyorlar. Göreceksiniz Teğmen, avlanma yasaklarını kaldırdıktan sonra size de aynısını yapacaklar."

Teğmen Awn sert bir tonda, "Sizin bataklıktan tonlarca çamur çıkarıp gübre olarak satmanızın balıkların tükenmesiyle hiç mi ilgisi yok?" diye sordu. Aslında gübre satışı sadece bir yan işti; asıl işi çamuru dinsel amaçlar için uzayda yaşayan Tanmindlere satmaktı. "Tüm sebep Orsluların sorumsuzca avlanmaları mı?"

Jen Taa, "Elbette onun da *biraz* etkisi olmuştur ama eğer kaynaklarını doğru kullanabilmeyi başarsalardı..." dedi.

Jen Shinnan, "Çok haklısınız," diye onayladı. "Balıklar tükendiği için beni suçluyorsunuz. Ama ben o insanlara iş verdim. Hayatlarını iyileştirmek için fırsatlar sundum."

Teğmen Skaaiat, Teğmen Awn'ın sınırlarında olduğunu hissetmiş olmalıydı. Neşeli bir sesle, "Bir gezegenin güvenliğini sağlamak bir istasyonunkini sağlamaktan çok farklı," dedi. "Bir gezegende her zaman birkaç... birkaç kaçamak olacaktır. Göz ardı edilen bazı şeyler olacaktır."

Jen Shinnan, "Ah ama her zaman nerede olduğumuzu bilmek için hepimizi etiketlediniz," dedi.

Teğmen Skaaiat, "Doğru," diye onayladı. "Ama her zaman *izlemiyoruz*. Herhalde tüm gezegeni izleyebilecek kadar büyük bir yapay zekâ yaratılabilir ama herhangi birinin bunu denediğini bile sanmıyorum. Ama bir istasyonda..."

Teğmen Awn'ın, Teğmen Skaait'in Jen Shinnan'ı az önce kıstırdığı kapanı fark etmesini izledim. Teğmen Awn, "Bir istasyonda," dedi; "yapay zekâ her şeyi görür."

Teğmen Skaaiat mutlu bir ifadeyle, "Kontrolü çok daha kolay," diye onayladı. "Neredeyse güvenliğe ihtiyaç bile yok." Bu aslında o kadar doğru olmasa da bunu söylemenin yeri değildi.

Jen Taa çatal bıçağını bıraktı. "Eminim yapay zekâ *her şeyi* görmüyordur." İki teğmen de sessiz kaldı. "Şeyde bile mi?"

Teğmen Awn, "Her şeyi," diye cevapladı. "Garantisini verebilirim, vatandaş."

Yaklaşık iki saniyelik bir sessizlik. Teğmen Skaaiat'in yanımda duran Issa Yedi askerinin dudağı seğirdi; bir kaşıntı ya da engellenemez bir kasılma olabilirdi ama ben eğlenmesinin bir dışavurumu olduğunu düşünüyordum. İstasyonlar gibi askeri gemiler de yapay zekâya sahipti ve Radchaai askerleri, en ufak bir özelleri olmadan yaşıyorlardı.

Teğmen Skaaiat sessizliği bozdu. "Yeğeniniz, vatandaş, bu sene yetenek sınavına girecekti değil mi?"

Kuzen onaylayan bir işaret yaptı. Çiftlik arazileri onun ya da varislerinin –toprak kaç varise yetebilirse– bir görevlendirmeye ihtiyaç duymamasını sağlayacak kadar çok gelir getiriyordu. Ama yeğeni, ailesini topraklara katma sürecinde kaybetmişti.

Jen Shinnan, "Bu yetenek sınavları," dedi. "İkiniz de girdiniz, değil mi?" Teğmenlerin ikisi de onayladı. Tüm atamalar için olmasa da askeriye ve yönetim görevleri için şarttı.

Jen Shinnan, "Sınavın sizin üzerinizde başarılı olduğu su götürmez ama Shis'urnalıları ölçmek için doğru bir yöntem mi emin değilim," dedi.

Teğmen Skaaiat neşesi hafifçe kaçarak, "Neden ki?" diye sordu.

Teğmen Awn hâlâ sert ve hâlâ Jen Shinnan'a sinir olmuş bir şekilde, "Bir problemle mi karşılaştınız?" diye sordu.

"Şey..." Jen Shinnan ağartılmış beyaz yumuşak bir peçete alarak ağzını sildi. "Diyorlar ki geçen ay Kould Ves'te devlet memurluğuna önerilenlerin hepsi Ors kökenliymiş."

Teğmen Awn şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Teğmen Skaaiat gülümsedi. Jen Shinnan'a bakarak Teğmen Awn'a açıklamak amacıyla, "Yani sınavın taraflı olduğuna mı inanıyorsunuz?" dedi.

Jen Shinnan peçetesini katlayarak kâsesinin yanına koydu. "Hadi ama Teğmen. Dürüstçe konuşalım. Siz gelmeden önce o mevkilerde çok az Orslu'nun bulunmasının bir sebebi vardı. Elbette arada sırada istisnalar çıkıyordu; örneğin İlahi Kişilik gerçekten saygı duyulası bir insan. Ama o bir istisna. Dolayısıyla yirmi Orslu'nun devlet memurluğuna önerilip de tek bir Tanmind'in bile önerilmediğini duyduğumda sınavda bir hata olduğu düşünmeden edemiyorum ya da şey... Geldiğinizde ilk teslim olanların Orslular olduğunu hatırlamadan duramıyorum. Bunu takdir ettiğiniz, bunu... ödüllendirmek istediğiniz için sizi suçlayamam. Ama bu bir hata."

Teğmen Awn sessiz kaldı; Teğmen Skaaiat ise, "Diyelim ki haklısınız, niye bunun bir hata olduğunu düşünüyorsunuz?" diye sordu.

"Daha önce de söylediğim gibi. Orslular yetki sahibi olmaya uygun değiller. Bazı istisnalar var evet ama..." Eldivenli elini salladı. "Ve atamaların bu kadar taraflı olması, insanlarda güven kaybına sebep olacaktır."

Teğmen Skaaiat'ın yüzündeki gülümseme de Teğmen Awn'ın sessiz öfkesi kadar büyüdü. "Yeğeniniz endişeli mi?"

Kuzen, "Biraz!" diye itiraf etti.

Teğmen Skaaiat, "Çok doğal," dedi. "Her vatandaşın hayatında bir dönüm noktası bu. Ama korkmasına gerek yok."

Jen Shinnan küçümser bir kahkaha attı. "Korkmasına

gerek yok mu? Aşağı Şehir bizden nefret ediyor, hep ettiler. Ve artık Kould Ves'e kadar gitmeden ya da Aşağı Şehir'in içinde geçip sizin evinize gelmeden yasal bir anlaşma bile yapamıyoruz." Bir anlaşmanın yasal kabul edilmesi için Amaat'ın tapınağında yapılması gerekiyordu. Ya da yeni –ve çok tartışma yaratan– düzenlemeye göre eğer anlaşmanın taraflarından biri ayrıcalıklı tek tanrılı dinlere mensupsa tapınağın basamaklarında. "Kutsal ziyaret döneminde bu neredeyse imkânsız. Ya Kould Ves'e gitmek için bir gün kaybetmemiz ya da hayatımızı tehlikeye atmamız gerekiyor."

Jen Shinnan sık sık Kould Ves'e gidiyordu; genelde sadece arkadaşlarını ziyaret etmek ya da alışveriş yapmak için. Yukarı Şehir'deki tüm Tanmindler topraklara katma sürecinin öncesinden beri bunu hep yapıyorlardı. Teğmen Awn, soğuk ve kızgın bir şekilde, "Bildirmediğiniz bir zorluk mu yaşadınız?" diye sordu. Tamamen kibarlıktan.

Jen Taa, "Şey..." dedi. "Aslında size bahsetmek istediğim bir konu var. Birkaç gündür buradayız ve yeğenim Aşağı Şehir'de biraz sorun yaşadı. Ona oraya gitmemesinin daha iyi olacağını söyledim ama ergenler nasıldır bilirsiniz siz ne söylerseniz tersini yaparlar."

Teğmen Awn, "Ne gibi bir sorun yaşadı?" diye sordu.

Jen Shinnan, "Bilirsiniz işte kaba sözler, tehditler tabii ki boş tehditler ve önümüzdeki haftalarda olacaklar kadar kötü değil ama çocukcağız baya sarsılmıştı."

Bahsedilen çocuk son iki akşamüstünü Tapınak Önü gölünün kenarında suya bakıp iç çekerek geçirmişti. Daha önce onunla bir kez konuşmuştum ama bana cevap vermeden kafasını çevirmişti. O yüzden ben de onu rahat bırakmıştım. Kimse ona bulaşmamıştı. Teğmen Awn'a, *Ben hiçbir problem görmedim*, mesajı gönderdim.

Teğmen Awn parmaklarının hafif hareketiyle sessizce beni onaylayıp, "Ona göz kulak olurum," dedi.

Jen Shinnan, "Teşekkürler, Teğmen," dedi. "Size güvenebileceğimizi biliyordum."

"Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?" Teğmen Awn fazlasıyla kasılmış çenesini gevşetmeye çalıştı. Yüz kaslarındaki artan gerilimden dolayı müdahale edilmezse kısa süre içinde başının ağrımaya başlayacağını öngörebiliyordum.

Yanında yürümekte olan Teğmen Skaaiat içten bir kahkaha attı. "Tam bir komedi. Üzgünüm tatlım ama sinirlenip sözcüklerini daha da özenle seçerek kusursuzca konuştukça Jen Shinnan seni daha da yanlış anlıyor."

"Eminim öyle değildir. Eminim hakkımda bilgi toplamıştır."

Teğmen Skaaiat, "Hâlâ kızgınsın. Daha da kötüsü," dedi ve kolunu Teğmen Awn'ınkine doladı. "Bana kızgınsın. Özür dilerim. Ve hakkında bilgi *topladı*. Dolaylı olarak; doğal olarak sadece *seninle ilgilendiği* için."

Teğmen Awn, "Sen de bilgi verdin," diye tahminde bulundu. "Aynı derece dolaylı olarak."

Jen Shinnan'ın yemek odasında yanımda duran Issa Yedi ile birlikte arkalarından yürüyordum. Tam karşımda yolunda ilerisinde, Tapınak Önü gölünün diğer yakasındaki alanda duran kendimi görebiliyordum.

Teğmen Skaaiat, "Doğru olmayan hiçbir şey söylemedim. Bağıl gemilerindeki teğmenlerin genelde çok fazla para ve çok sayıda müşteriye sahip olan köklü ve üst düzey hanelerden geldiğini söyledim. Kould Ves'teki bağlantılarının söyleyecekleri de bundan pek fazla olamazdı. Bir taraftan böyle bir insan olmadığın için sana içerliyorlar; diğer taraftan aşağılık insan askerler yerine bağılları kumanda ediyor olman onları en az önemsiz hanelerin sıradan çocukları-

nın subay olması kadar kahrediyor. Bağıllarını onaylıyorlar ama atalarını onaylamıyorlar. Jen Shinnan senin hakkında karman çorman duygulara sahip." Geçtiğimiz sokaklardaki tüm evlerin kapalı olmasına ve alt katlarında hiç ışık olmamasına rağmen o kadar kısık sesle konuştu ki ancak tam yanında duran biri onu duyabilirdi. Burası, gece geç saatlere kadar küçük çocuklar da dahil olmak üzere herkesin sokakta olduğu Aşağı Şehir'e hiç benzemiyordu.

Teğmen Skaaiat, "Ayrıca, haklı," dedi. "Tabii ki Orslular hakkındaki saçmalıklarında değil ama yetenek sınavları konusunda şüpheci olmakta haklı. Sınavın manipülasyona açık olduğunu sen de biliyorsun." Teğmen Awn, Teğmen Skaaiat'ın sözlerine içerledi ama sesini çıkarmadı ve Teğmen Skaaiat devam etti. "Yüzyıllarca belli görevler için sadece zengin ve nüfuzlu insanların çocukları uygun bulundu. Örneğin, askeriyede subaylık görevine. Bu, son yetmiş beş, elli yılda değişti. Ne yani önemsiz haneler bir anda subay adayı yetiştirmeye mi başladılar?"

Teğmen Awn ona dolanmış kolunu kurtarmak için hafifçe çekerek, "Varmak istediğin sonuçtan hiç hoşlanmadım," diye tersledi. "Bunu senden hiç beklemezdim."

Teğmen Skaaiat, "Hayır, hayır," diyerek onu daha da kendine çekip kurtulmasına izin vermedi. "Bu doğru bir soru ve cevabı aynı. Cevap tabii ki hayır. Ama bu, sınavlarda eskiden mi şike vardı yoksa şimdi mi var anlamına gelir?"

"Ve sence?"

"İkisi de. Hem şimdi hem de eskiden. Arkadaşımız Jen Shinnan henüz sorması gereken sorunun dahi farkında değil; sadece doğru bağlantıların başarıyı getirdiğini ve yetenek sınavlarının da bunun bir parçası olduğunu biliyor. Ve tam anlamıyla bir utanmaz; Orsluların işbirlikleri sayesinde ödüllendirildiklerini ima etmesinin hemen ardından kendi-

lerinden daha iyi işbirlikçi olacağını ima ettiğini duydun! Ve fark etmişsindir ne o ne de kuzeni *kendi* çocuklarını yetenek sınavına sokuyorlar, sadece yetim kalmış yeğenleri giriyor. Yine de onun başarılı olmasını istedikleri belli. Eğer bunu sağlamak için rüşvet isteseydik düşünmeden vereceklerinden şüphem yok. Hatta onun teklif etmemesine şaşırdım."

Teğmen Awn, "Kabul etmezsin," diye isyan etti. "Edemezsin. Etsen bile başarısını garanti edemezsin."

"Benim bir şey yapmama gerek yok ki. Çocuk başarılı olacak, büyük ihtimalle iyi bir kamu görevine yetiştirilmek üzere bölgenin başkentine eğitimine gitme hakkını kazanacak. Bana sorarsan Orslular *gerçekten* işbirliği yaptıkları için ödüllendiriliyorlar ama onlar bu sistemin sadece küçük bir dişlisi. Ve şimdi topraklara katma sürecinin kaçınılmaz tatsızlığı ortadan kalktığına göre insanların Radchaai olmanın onları için yarattığı avantajlarını görmeleri gerekiyor. Yerel haneleri yeterince hızlı teslim olmadıkları için cezalandırmak bunu görmelerini sağlamaz."

Bir süre sessizce yürüdüler sonra suyun kenarında hâlâ kolları birbirine kenetli bir şekilde durdular.

Teğmen Skaaiat, "Seni eve bırakayım mı?" diye sordu. Teğmen Awn cevap vermedi; hâlâ sinirli bir şekilde suyun ilerisine baktı. Tapınağın eğik çatısındaki yeşil pencerelerinden yansıyan ışık gece ayinlerinin yapıldığı dönem olduğu için açık olan kapıdan süzülüp suya yansıyordu. Teğmen Skaaiat yarı gülümser bir şekilde, "Seni üzdüm, kendimi affettirmeme izin ver," dedi.

Teğmen Awn, hafifçe bir iç çekip, "Peki," dedi. Teğmen Skaaiat'a alsa karşı koyamıyordu ve koyması için de bir sebep yoktu. Dönüp kıyı boyunca yürüdüler.

Teğmen Awn, neredeyse sessizlikte bile duyulmayacak

kadar kısık bir sesle, "Vatandaşlar ve vatandaş olmayanlar arasındaki fark nedir?"

Teğmen Skaaiat, "Biri medeni," dedi ve bir kahkaha atıp, "diğer değil," diye ekledi. Bu espri sadece Radchaai dilinde anlamlıydı çünkü *vatandaş* ve *medeni* aynı kelime ile ifade ediliyordu. Radchaai olmak medeni olmak demekti.

"Yani Mianaii Lordu vatandaşlık verdiğinde Shis'urnalılar bir anda medenileştiler." Teğmen Awn'ın sorduğu soru bu dilde çok zordu çünkü kendini tekrarlayan bir cümleye dönüyordu. "Yani bir gün Issaların yeterince saygılı konuşmadıkları için sokaktaki insanları vuruyordu. Sakın böyle bir şey olmadığını söyleme çünkü olduğunu hatta çok daha kötülerinin olduğunu biliyorum. Ve hiçbiri önemli değildi çünkü Radchaai değillerdi; medeni değillerdi." Teğmen Awn bir süreliğine az bildiği Orsçaya döndü çünkü Radchaai dilindeki kelimeler anlatmak istediğini veremiyordu. "Ve medeniyet adına her şey mübahtı."

Teğmen Skaaiat, "Yapılanların etkili olduğunu kabul etmen gerekiyor. Artık herkes çok saygılı konuşuyor," dedi. Teğmen Awn sessizdi. Bu ona komik gelmemişti. "Bu nereden çıktı şimdi?" Teğmen Awn ona başrahiple önceki gün yaptığı konuşmayı anlattı.

"Hmm. Anlaşıldı. Zamanında sen de buna itiraz etmedin."

"Etsem ne fark edecekti?"

Teğmen Skaaiat, "Hiçbir şey," diye cevapladı. "Ama itiraz etmemenin sebebi bu değildi. Ayrıca bağıllar insan askerlerin yaptığı gibi insanları dövmüyor, rüşvet almıyor, tecavüz etmiyor ve sıkıntıdan birilerini vurmuyorlar ama onlar da yüzyıl önce gelecekte bağıl birimi yapılmak için dondurulmuş insanlardan oluşuyorlar. Hâlâ daha depolarda kaç tane var biliyor musun? *Toren'ın Adaleti*'nin bölmeleri önü-

müzdeki birkaç milyon yıl boyunca bağıllarla dolu olacak. Belki daha da uzun süre. O insanlar da aslında ölü. Peki onların farkı ne? Ve bunu söylememden hoşlanmayacaksın ama gerçek şu ki: Lüks her zaman birilerine pahalıya patlıyor. Medeniyetin avantajlarından bir de görmek istemezsen bunu görmek zorunda olmaman. Vicdanın rahat bir şekilde bunun tadını çıkarabilirsin."

"Senin vicdanın rahat mı?"

Teğmen Skaaiat sanki tamamen farklı bir şey tartışıyorlarmış, örneğin karşıtlar oyunundan ya da iyi bir çayı dükkânından bahsediyorlarmış gibi neşeli bir kahkaha attı. "En yüksekte olmayı hak ettiğin ve önemsiz hanelerin senin hanenin şanlı talihine hizmet etmek için yaşadığı inancıyla yetiştirildiğinde olması gerekenin bu olduğunu düşünüyorsun. Doğduğun andan itibaren senin yaşamın için başkalarının bedel ödemesi gerektiğine inanıyorsun. Evren böyle işliyor. Topraklara katma sürecinde olanlar sadece bunun farklı bir boyutu."

Teğmen Awn sert bir şekilde kısaca, "Ben o şekilde görmüyorum," dedi.

Teğmen Skaaiat daha yumuşak bir sesle, "Tabii ki öyle görmüyorsun," diye cevap verdi. Teğmen Awn'ı gerçekten sevdiğinden emindim. Bu gece olduğu gibi bazen onu üzecek şeyler söylese de Teğmen Awn'ın da Teğmen Skaaiat'ı sevdiğini biliyordum. "Senin hanen bu bedelin az da olsa bir kısmını ödüyor. Belki bu *senin* için bedel ödeyenlere acımayı kolaylaştırıyor. Ve eminim atalarının topraklara katılırken neler yaşadığını düşünmeden edemiyorsun."

Teğmen Awn iğneleyici bir sesle, "*Senin* ataların topraklara katma sürecini yaşamadılar mı?" dedi.

Teğmen Skaaiat, "Eminim bazıları yaşamıştır," diye itiraf etti. "Ama resmi soy ağacımda onlar yer almıyor." Durdu ve

Teğmen Awn'ı da durmaya zorladı. "Awn, canım arkadaşım. Kendini değiştiremeyeceğin şeyler için üzme. Evren böyle işliyor. Kendini suçlayacağın bir şey yok."

"Ama az önce hepimizin kendimizi suçlaması gerektiğini söyledin."

Teğmen Skaaiat hoşgörülü bir sesle, "Ben öyle bir şey söylemedim," dedi. "Ama sen öyle anladın, değil mi? Bak, buradaki hayat biz geldiğimiz için düzelecek. Düzeldi bile. Hem de sadece buradaki insanlar için değil nakiller için de. Hatta Jen Shinnan için bile, sadece o hâlâ artık Ors'taki en sözü geçen kişi olmamasını sindirebilmiş değil. Ama zamanla alışacak. Hepsi alışacaklar."

"Peki ya ölenler?"

"Öldüler. Onlar için üzülmeye değmez."

5

Seivarden uyandığında huzursuz ve asabiydi. Bana iki kez kim olduğumu sordu ve üç kez verdiğim bilginin, ki zaten bu bilgi yalandı, onun için hiçbir anlam ifade etmediği hakkında söylendi. "Breq adında kimseyi tanımıyorum. Seni daha önce hiç görmedim. Neredeyim ben?"

Adı olan bir yerde değil. "Nilt'tesin."

Battaniyelerden birini çıplak omzuna örttü, sonra asık bir suratla battaniyeyi üzerinden atıp kollarını göğüs hizasında kavuşturdu. "Daha önce Nilt diye bir yer duymadım bile. Buraya nasıl geldim?"

"Hiçbir fikrim yok." Elimdeki yemeği önüne yere koydum.

Tekrar battaniyeye uzandı. "Onu yemek istemiyorum."

Umurumda olmadığını belirten bir hareket yaptım. O uyurken karnımı doyurup dinlenmiştim. "Bu çok sık başına gelir mi?"

"Ne?"

"Uyanıp nerede olduğunu, kiminle olduğunu ve oraya nasıl gittiğini bilmemek."

Battaniyeyi birkaç kez örtüp tekrar üzerine attı ve kollarını birbirine sürttü. "Birkaç kez oldu."

"Ben Gerentate'ten Breq." Bunu daha önce söylemiştim ama tekrar soracağını biliyordum. "Seni iki gün önce bir hanın önünde buldum. Oraya nasıl geldiğini bilmiyorum.

Seni orada öylece bıraksaydım ölürdün. Eğer niyetin bu idiyse özür dilerim."

Sözlerim bir sebepten ötürü onu sinirlendirdi. "Aman ne kadar da iyiymişsin, Gerentate'ten Breq." Konuşurken küçümser bir ses tonu vardı. Karşımda çırılçıplak ve darmadağın bir halde, üniforması olmadan otururken bu ses tonunu kullanması açıklanamayacak şekilde tuhaftı.

Ses tonu beni sinirlendirdi. Neye sinirlendiğimi tam olarak biliyordum ve bunu Seivarden'a anlatmaya kalksam beni aşağılamaktan başka bir şey yapmayacaktı; bu da beni daha çok sinirlendirecekti. Yüzümü uyandığı andan itibaren kullandığım doğal, hafif ilgili ifadede tuttum ve az önce yaptığım umursamadığımı belirten hareketi tekrarladım.

Seivarden'ın görev aldığı ilk gemiydim. Eğitimden çıkar çıkmaz, daha on yedi yaşındayken, tam da bir topraklara katma sürecinin son aşamalarında gelmişti. Küçük bir uydunun yüzeyinde, kırmızı kahverengi taş oyularak oluşturulmuş bir tüneldeki mahkumları korumakla görevliydi: Serin koridorda, duvar boyunca çırılçıplak çömelmiş, titreyerek değerlendirilmeyi bekleyen on dokuz mahkumu.

Aslında korumayı yapan bendim; yedi bedenim ellerinde silahlarıyla duvar boyunca dizilmişti. Seivarden, o zamanlar çok genç ve toydu. Koyu renk saçları, koyu teni ve kahverengi gözleriyle dikkat çekici değildi ama yüzündeki aristokratik çizgiler, ki bunlara henüz yüzünde oturmamış burnu da dahildi, göze çarpıyordu. Gemiye gelişinden sadece birkaç gün sonra bu sorumluğu almış olduğu için gergindi. Evet, öyleydi ama ayrıca küçük de olsa eline geçen bu beklenmedik yetkiden dolayı da gururluydu. Kendisiyle ve teğmenliğini sembolize eden kahverengi üniforma ceketi, eldivenleri ve pantolonuyla gurur duyuyordu. Ve bence,

gerçek bir silahı ders ortamı dışında elinde tutuyor olmaktan dolayı biraz fazla heyecanlıydı.

Duvara yaslanmış insanlardan biri –geniş omuzlu ve kaslıydı; kırık kolunu göğsüne bastırıyordu– yüksek sesle ağlıyor, her nefes verişinde inliyor ve her nefesi zorlukla alıyordu. O sırada bekleyen herkesin ya bağıl –şu anda aralarında dolaşan benim bağıllarım gibi, kimliksiz, sadece bir Radchaai savaş gemisinin uzantıları– yapılmak üzere saklanacağının ya da ortadan kaldırılacağının farkındaydı.

Koridorda tüm ciddiyetiyle gidip gelen Seivarden bu mahkumun sarsılarak aldığı her nefesle ona daha da sinir oldu ve sonunda gelip onun önünde durdu. "Aatr'ın memeleri adına! Kes şu sesi!" Seivarden'ın kol kaslarındaki ufak hareketlenmeler bana silahını kaldırmak üzere olduğunu söylüyordu. Eğer silahının kabzasıyla mahkumu bayıltana kadar dövse kimsenin umurunda olmazdı. Hayati bir teçhizatta zarar vermediği sürece çekip mahkumu vurması da kimsenin umurunda olmazdı. Bağıla dönüştürülecek insan bedeni hiç de kıt bir kaynak değildi.

Önüne geçtim. Düz ve vurgusuz bir sesle, "Teğmenim," dedim. "Arzu ettiğiniz çay hazır." Aslında beş dakikadan beri hazırdı ama bir şey söylemeyip lazım olduğunda kullanmak üzere saklamıştım.

Genç Teğmen Seivarden'dan gelen verilerde şaşkınlık, hüsran ve öfke gördüm. Ve sinir. "Çayı on beş dakika önce istemiştim," diye azarladı. Cevap vermedim. Arkamdaki mahkum hıçkırmaya ve inlemeye devam etti. "Şunu susturamaz mısın?"

"Elimden geleni yaparım Teğmenim," dedim oysa bunun sadece tek bir yolu, tutsağın ıstırabını dindirmek için yapılacak tek bir şey olduğunu biliyordum. Çömez teğmen Seivarden, bundan habersiz görünüyordu.

Toren'ın Adaleti'ne geldikten yirmi bir yıl sonra –onu karda bulmamdan bin yıldan biraz daha önce– Seivarden kıdemli Esk teğmeniydi. Otuz sekiz yaşındaydı ve Radchaai standartlarına göre hâlâ çok gençti. Bir vatandaş yaklaşık iki yüz yıl yaşardı.

Son gününde üç metreye iki metrelik, beyaz duvarlı, fazlasıyla düzenli kamarasındaki yatağına oturup çay içti. Aristokratik burnu artık yüzüne oturmuş ve karakteri gelişmişti. Artık kendine güvensiz ve beceriksiz değildi.

Özenle yapılmış yatağın üzerinde, yanında Seivarden'ın uzaktan kuzeni, Esk bölüğünün en deneyimsiz teğmeni oturuyordu. O yaşta Seivarden'ın olduğundan daha uzun boylu, daha geniş ve biraz daha zarifti. Çoğunlukla. Kuzeni olsa da buraya kıdemli teğmenle özel bir görüşmeye çağırılmış olmaktan dolayı endişeliydi ama bunu iyi saklıyordu. Seivarden, "Dikkatli olmalısın teğmen, kiminle... yakınlaştığın konusunda," dedi.

Çok genç olan teğmen kaşlarını çattı; bir anda ne demek istediğini fark ederek utandı.

Seivarden, "Kimden bahsettiğimi biliyorsun," dedi; kimden bahsettiğini ben de biliyordum. Bir diğer Esk teğmeni genç teğmenin gemiye geldiğini fark etmiş, yavaşça ve dikkatlice genç teğmenin de onu fark etme olasılığını değerlendiriyordu. Ama Seivarden'ın görmeyeceği kadar dikkatli değildi. Hatta bölük odasının tamamı buna ve bunun genç teğmeninin aklını çelişine şahit olmuştu.

Genç teğmen, "Kimden bahsettiğini biliyorum," dedi. Öfkelenmişti. "Ama neden böyle..."

Seivarden keskin ve buyurgan bir tavırla, "Hah!" dedi. "Bunun zararsız bir eğlence olduğunu düşünüyorsun. Eğlenceli olacağı konusunda da tahminen haklısın." Seivarden da zamanında bahsedilen teğmenle yatmıştı ve neden

bahsettiğini biliyordu. "Ama zararsız olmayacaktır. O iyi bir subay ama hanesi çok taşralı. Eğer senin üsttün olmasaydı problem olmazdı."

Genç teğmenin hanesi kesinlikle 'çok taşralı' değildi. Ne kadar saf da olsa Seivarden'ın ne demek istediğini hemen anlamıştı. Ve Seivarden'a hitap ederken görgü kurallarının gerektirdiği resmiyeti unutacak kadar sinirlenmişti. "Aatr'ın memeleri adına, kuzen, kimse müşterilikten bahsetmiyor. Bahsedemez de. Hiçbirimiz emekli olana kadar herhangi bir anlaşma yapamayız." Zenginler arasında müşterilik ilişkisi çok hiyerarşik bir yapıda işlerdi. Bir efendi müşterisine hem ekonomik hem de sosyal bazı yardımlara söz verir ve müşteri efendisine destek olup hizmet ederdi. Bu sözler nesiller boyunca sürebilirdi. Örneğin en köklü ve soylu hanelerde hizmetçilerin neredeyse tamamı müşterilerin soyundan geliyordu ve varlıklı hanelerin sahip olduğu birçok işletme müşterisi olan daha düşük hanelerden oluşan şubelerle işletiliyordu. Seivarden hafif aşağılar bir ses tonuyla, "Böyle taşralı haneler çok hırslı olur," diye açıkladı. "Ve aynı zamanda zeki; aksi takdirde şu an bulundukları yere gelemezlerdi. O senin üstün ve ikinizin de emekliliğine daha yıllar var. Bu durumdayken onunla yakınlaşıp bu ilişkiyi devam ettirir ve ona güvenirsen tam tersi olması gerekirken o, çok geçmeden sana müşterisi olmanı teklif edecektir. Eminim hanene böyle bir leke sürmen anneni kahredecektir."

Genç teğmenin yüzü öfke ve kırgınlıktan dolayı kızardı; ilk yetişkin aşk hikâyesinin büyüsü ortadan kalkmış, her şeyin çıkarcı ve kurnaz yüzü ortaya çıkmıştı.

Seivarden öne eğildi; tam çayına uzanıyordu ki bir öfke dalgasını onu durdurdu. İçinden bana, boş elinin parmaklarıyla, "Bu manşet üç gündür yırtık," dedi.

Kulağına, "Özür dilerim Teğmenim," dedim. Hemen

onarmayı önermeli, Esk Bir birimlerimden birini sorun yaratan gömleği alması için görevlendirmeliydim. Aslında, üç gün önce bu gömleği onarmalıydım. Ona o gün bu gömleği giydirmemeliydim.

Odayı bir sessizlik kapladı; genç teğmen hâlâ uğradığı bozgunun etkisindeydi. Sonra doğrudan Seivarden'ın kulağına, "Teğmenim, bölük komutanı ilk müsait zamanınızda sizinle görüşmek istiyor," dedim.

Terfiinin geldiğini biliyordum. Manşetini hemen onarmamı emretse bile bunu yapmaya zamanım olmadığını bilmekten dolayı küçük bir tatmin yaşadım. O kamaradan çıkar çıkmaz eşyalarını toplamaya başladım ve üç saat sonra Seivarden yeni görevi için yola çıkmıştı. *Nathtas'ın Kudreti*'nin kaptanlığına terfi etmişti. Onun gitmesine çok da üzülmemiştim.

Küçücük şeyler. On yedi yaşındaki çok az kişinin serinkanlılıkla altından kalkabileceği bir durumda yanlış tepki vermiş olması Seivarden'ın suçu değildi. Tam da yetiştirildiği ölçüde züppe olması hiç de şaşılacak bir durum sayılmazdı. Benim –o zamanlar– bin yıllık varlığım içinde yeteneği yetiştirilmeye fazlasıyla yeğler konuma gelmiş ve birden fazla 'çok taşralı' hanenin o etiketten kurtulabilecek kadar yükselip kendi Seivardenlerini yetiştirmeye başladığını görmüş olmam da onun suçu değildi.

Genç Teğmen Seivarden ve Kaptan Seivarden arasında geçen yıllar benim için sadece küçük anlardan oluşuyordu. Önemsiz şeyler. Seivarden'dan hiçbir zaman nefret etmedim. Sadece ona özel bir sevgi beslemedim. Ama şu an onu gördüğümde aklıma hep başka biri geliyordu.

Sonraki hafta Strigan'ın evi sevimsizdi. Seivarden sürekli ilgi ve temizlik gerektiriyordu. Çok az yemek yedi –ki bu bazı açılardan hayırlı olan bir şeydi– ve susuz kalmadığına emin olmak için çaba sarf etmem gerekti. Ama haftanın sonuna doğru yediklerini midesinde tutabilmeye ve kesik kesik de olsa uyuyabilmeye başladı. Hâlâ çok hafif uyuyor; uyurken sürekli seğiriyor, dönüyor, sık sık titriyor, zar zor nefes alıyor ve aniden uyanıyordu. Uyanık olup da ağlamadığı anlarda her şeyin çok sert, çok kaba, çok yüksek sesli ve çok parlak olduğundan şikâyet etti.

Birkaç gün sonrasında beni uyuyor sandığı bir anda dış kapıyı açıp gözlerini kara dikti. Sonra giyindi, kabanını alıp güçlükle binanın dışına çıkarak uçana gitti. Uçanı çalıştırmayı denedi ama gerekli parçalarından birini çıkarmış yanımda taşıyordum. Elime Strigan'ın telli çalgısını tutarak oturduğum bankın önüne kar taşıyarak geri döndüğünde en azından iki kapıyı da kapatmayı düşünebilecek kadar aklı başındaydı. Şaşkınlığını gizlemeyi başaramadan dik dik baktı. Ağır ve tenini dalayan kabanının içinde rahatsızdı ve hâlâ hafifçe omuzlarını silkiyordu.

Yarı bezmiş, yarı emir veren bir Radchaai ukalalığındaki garip bir sesle, "Gitmek istiyorum," dedi.

"Ben hazır olduğumda gideceğiz," dedim ve çalgının tellerine dokunarak birkaç nota çaldım. Yaşadığı duygular onun için saklayamayacağı kadar yeniydi; öfkesi ve çaresizliği yüzünden okunuyordu. Tekdüze bir sesle, "Kendi kararların yüzünden şu anda buradasın."

Sırtı dikleşti; omuzları geriye doğru gitti. "Benim hakkımda ve aldığım ya da almadığım kararlar hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

Bu beni tekrar kızdırmaya yetmişti. Karar almak ya da almamakla ilgili bir şeyler biliyordum. "Doğru, unutmuşum.

Her şey Amaat'ın iradesiyle olur, *senin* hiçbir suçun yok."

Gözleri kocaman açıldı. Konuşmak için ağzını açtı ama bir nefes alıp keskin ve titrek bir şekilde nefesi verdi. Kabanını çıkarıp oradaki banka koymak için arkasını döndü. Küçümsercesine ama gözyaşlarını bastırmaya çalıştığından sesi titreyerek, "Anlamıyorsun," dedi. "Sen Radchaai değilsin."

Medeni değil. "Haşiş kullanmaya Radch'tan ayrılmadan önce mi başladın, ayrıldıktan sonra mı?" Radchaai bölgesinde haşiş bulunmaması gerekiyordu ama her zaman istasyon yetkililerinin görmezden geldiği küçük çaplı birkaç kaçakçılık olurdu.

Banka, darmadağınık attığı kabanının yanına çöktü. "Çay istiyorum."

"Burada çay yok." Çalgıyı bıraktım. "Süt var." Aslında olan şey insanların suyla seyreltip ılık içtikleri mayalanmış bov sütüydü. Kokusu –ve tadı– ayak kokusunu andırıyordu. Ve fazlası büyük ihtimalle Seivarden'ın midesini kaldırırdı.

"Ne tür bir yerde çay bulunmaz?" diye ısrar etti sonra eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı ve kafasını bileklerini üzerine koyup avuçları yukarı bakar vaziyette ellerini açtı.

"Böyle bir yerde," diye cevap verdim. "Niye haşiş kullanıyordun?"

"Anlayamazsın." Gözyaşları kucağına damladı.

"Yine de anlatmayı dene." Tekrar çalgıyı alıp bir melodi seçtim.

Seivarden altı saniye sessizce gözyaşı döktükten sonra, "Her şeyi netleştireceğini söyledi," dedi.

"Haşişin mi?" Cevap yok. "Neyi netleştirecekmiş?"

Başını kaldırmadan, "Bu şarkıyı biliyorum," dedi. Bunun büyük ihtimalle beni tanımasını sağlayacak tek şey oldu-

ğunu fark ederek melodiyi değiştirdim. Valskaay'ın bir bölgesinde şarkı söylemek en sevilen eğlenceydi ve en rağbet gören sosyal aktivite koroya katılmaktı. Sosyal aktivitelerin temelinde koro üyelikleri vardı. O topraklara katma, bana birden fazla sesim olduğunda söylemeyi en sevdiğim tarzdaki şarkılardan bolca öğrenme fırsatı tanımıştı. Onlardan birini seçtim. Seivarden bu şarkıyı bilemezdi. Valskaay onun zamanının hem öncesinde hem de sonrasındaydı.

Seivarden sonunda başını ellerinde kaldırarak, "Dedi ki," dedi. "Duygular algıyı bulanıklaştırırmış. En doğru yolu duygulardan etkilenmemiş mantık gösterirmiş."

"Bu doğru değil." Bu aleti çalmayı öğrenmek için yapacak çok da bir şeyimin olmadığı iki haftam olmuştu. Hem konuşup hem çalmaya devam edebiliyordum.

"Başta doğru geldi. Başta her şey *mükemmeldi*. Her şeyi unutuyordum. Ama sonra etkisi geçiyordu ve her şey eski haline dönüyordu. Hatta eskisinden de kötü. Ve bir süre sonra duygusuz olmak güzel bir şey olmamaya başladı. Bilmiyorum. Kelimelerle ifade edemem. Ama daha çok kullandığımda o da geçiyordu."

"Ve etkisinin geçmesi daha çekilmez olmaya başladı." Son yirmi yılda bu hikâyeyi birden fazla kez dinlemiştim.

"Amaat'ın aşkına," diye inledi. "Ölmek istiyorum."

"O zaman neden ölmüyorsun?" Şarkıyı değiştirdim. *Kalbim küçük bir balık, saklanmış su çimenlerine. Yeşilin içinde, yeşilin içinde...*

Bana sanki bir anda dile gelmiş bir kayaymışım gibi baktı.

"Gemini kaybettin," dedim. "Bin yıl donuk kaldın. Uyandığında Radch'ın değişmiş olduğunu gördün. Artık işgaller yok; Presger'la yapılmış aşağılayıcı bir antlaşma var. Hanen ekonomik ve sosyal statü kaybına uğradı. Kimse seni

tanımıyor, hatırlamıyor ya da hayatta olup olmamanı önemsemiyor. Bu senin alışık olduğun, olmasını beklediğin şey değil, değil mi?"

Söylediklerimi algılaması şaşkın geçen üç saniye sürdü. "Kim olduğumu biliyorsun."

"Tabii ki kim olduğunu biliyorum, bana anlattın," diye yalan söyledim.

Yaşla dolu gözlerini kırpıştırdı, sanırım anlatıp anlatmadığını hatırlamaya çalışıyordu. Ama elbette hafızasında boşluklar vardı.

"Uyu," dedim ve parmaklarımı tellerin üzerine bastırarak çalgıyı susturdum.

Kıpırdamadan, hâlâ bankı üzerinde dirsekleri dizlerine dayalı oturarak, "Gitmek istiyorum," diye itiraz etti. "Neden gidemiyorum?"

"Burada işlerim var," dedim.

Dudağını büküp alay edercesine güldü. Aslında haklıydı; burada beklemek aptalcaydı. Bunca yıl sonra, bunca planlama ve çabaya rağmen başarısızlığa uğramıştım.

Yine de. "Yatağına git." *Yatak*tan kastım oturduğu bankın yanındaki battaniye ve yastık yığınıydı. Yarı alaycı ve aşağılayan bir ifadeyle bana baktı ve yere doğru kayarak uzanıp battaniyelerden birini üzerine çekti. Başta uyumayacaktı, bundan emindim. Gitmek için bir yöntem bulmaya çalışacaktı. Beni yenmek ya da istediğini yapmaya ikna etmek için bir yöntem bulmaya çalışacaktı. Elbette bu çabaların hepsi *ne* yapmak istediğini kendisi biline kadar anlamsızdı ama bunu ona söylemedim.

Bir saat içinde kasları gevşedi ve nefes alışverişi yavaşladı. Eğer hâlâ teğmenim olsaydı kesin olarak uyuyup uyumadığını hatta uykusunun hangi evresinde olduğunu ve rüya görüp görmediğini dahi bilebilirdim. Ama şimdi sadece gördüklerimden yola çıkabiliyordum.

Hâlâ tetikte, yere oturup banklardan birine yaslandım ve bacaklarıma bir battaniye örttüm. Burada uyurken hep yaptığım gibi kabanımın iç katmanını açtım ve elimi silahımın üzerine koydum. Sonra arkama yaslandım ve gözlerimi kapattım.

İki saat sonra hafif bir ses beni uyandırdı. Kıpırdamadan elim hâlâ silahımda yatmaya devam ettim. Hafif ses biraz daha yüksek olarak tekrarladı; ikinci kapı da kapanmıştı. Gözlerimi çok az araladım. Seivarden yerinde fazlasıyla sessiz bir şekilde yatıyordu; sesleri o da duymuş olmalıydı.

Kirpiklerimin arasından üzerinde kalın kıyafetler olan bir insanın içeride olduğunu gördüm. İki metreden biraz kısa, iki kat kalın kabanının içinde bile zayıf olduğu belli olan ve teni demir grisi biri. Kapüşonunu indirdiğinde saçlarının da aynı renk olduğu gördüm. Kesinlikle Niltli değildi.

Yedi saniye boyunca durup Seivarden ile beni inceledi ve sonra sessizce benim yattığım yere gelerek eğilip tek eliyle çantamı kendisine doğru çekti. Diğer elinde sabit bir şekilde bana doğrulttuğu silah vardı; uyanık olduğumun farkına varmamış gibiydi.

Çantanın kilidi bir süre duraklamasına neden oldu, sonra tahmin ettiğimden daha kısa bir süre içerisinde kapıları açmasını sağlayan aletle kilidi açtı. Silahı hâlâ üzerimde, arada bir hareketsiz yatan Seivarden'a bakarak çantayı boşaltı.

Yedek giysiler. Şarjör, ama çantada silah yoktu dolayısıyla silahın üzerimde olduğunu bilecek ya da en azında tahmin edecekti. Üç adet alüminyum yemek paketi. Çatal, bıçak ve bir şişe su. Beş santimetre çapında ve bir buçuk santimetre kalınlığında altın bir disk. Şaşkın bir ifadeyle diske baktı,

sonra kaşlarını çatarak onu kenara koydu. Bir kutu; açtığında içinde para buldu ve paranın miktarını gördüğünde şaşkın bir nefes verip bana baktı. Hareket etmedim. Ne aradığını bilmiyordum ama her ne arıyorsa bulamamıştı.

Onu şaşırtan diski eline aldı ve hem beni hem de Seivarden'ı net bir şekilde görebileceği bir banka oturdu. Diski çevirerek düğmesini buldu. Diskin kenarları indi ve üzeri bir çiçek gibi açılarak içindeki heykelciği ortaya çıkardı. Bu heykelcik kısa pantolonu ve değerli küçük taşlardan yapılmış çiçek işlemeleri hariç çıplak olan bir insandı. Yüzü huzurlu bir şekilde gülümsüyordu. Dört kolu vardı. Bir elinde bir top tutuyordu. Bir kolu boydan boya silindir bir zırhla kaplıydı. Diğer ellerinde ise bir bıçak ve ayaklarının dibine kırmızı mücevherden kan damlatan kesik bir baş vardı. Kesik kafa da onun gibi ilahi bir sakinlikte gülümsüyordu.

Strigan –bu kişi Strigan olmalıydı– kaşlarını çattı. Heykelcik hiç beklediği gibi değildi. Bu merakını daha da artırmıştı.

Gözlerimi açtım. Silahı daha sert kavradı. Artık gözlerim açık olduğundan ve başımı ona çevirdiğimden silah neredeyse burnumun ucundaydı.

Strigan heykelciği göstererek demir grisi kaşlarından birini kaldırdı. Radchaai dilinde, "Akraban mı?" diye sordu.

Yüzümü hoş bir ifadesizlikte tuttum. Onun dilinde, "Tam olarak değil," diye cevap verdim. Dil değiştirmemin üzerine uzun bir sessizlik oldu; neyse ki sonunda, "Geldiğinde ne olduğunu bildiğimi sanmıştım," dedi. "Burada ne aradığını bildiğimi sanmıştım. Ama artık o kadar da emin değilim." Bakışlarını bizim konuşmamızdan hiç etkilenmemiş gibi görünen Seivarden'a çevirdi. "*Sanırım* bu *adamın* kim olduğunu biliyorum. Ama *sen* kimsin? Sen *ne*sin? Sa-

kın bana *Gerentate'ten Breq* olduğunu söyleme. Sen de en az bunun kadar Radchaai'sın." Dirseğiyle hafifçe Seivarden'ı işaret etti.

Bakışlarımı tuttuğu silahtan kararlı bir şekilde kaçırarak, "Buraya bir şey satın almaya geldim," dedim. "O adamının burada olması rastlantısal." Radchaai dilinde konuşmadığımız için cinsiyeti belirtmek zorundaydım, Strigan'ın dili bunu gerektiriyordu. Aynı zamanda yaşadığı toplum cinsiyetin önemsiz olduğuna inandıklarını iddia ediyordu. Erkekler ve kadınlar ayırt edilemez bir şekilde giyiniyor, konuşuyor ve davranıyordu. Buna rağmen tanıdığım kimse karşısındakini cinsiyetini yanlış varsaymamış, hatta bu konuda şüpheye bile düşmemişti. Ve yanlış tahmin *ettiğim*de ya da şüpheye *düştüğüm*de çok bozuluyorlardı. Ben ayırt etmenin sırrını çözememiştim. Strigan'ın evinde bulunmuş ve onun eşyalarını görmüş olmama rağmen şu an ona hitap ederken hangi cinsiyeti kullanacağımı bilmiyordum.

Strigan inanmaz bir şekilde, "Rastlantısal mı?" diye sordu. Onu suçlayamazdım. Doğru olduğunu bilmesem ben de buna inanmazdım.

"Tesadüf," dedim. En azından bu açıdan Radchaai dilinde konuşmadığımıza memnundum çünkü orada bu kelime önemi ima ederdi. "Adamı baygın buldum. Orada öylece bıraksaydım ölecekti." Bakışlarından Strigan'ın bu söylediklerime de inanmadığı belliydi. "Sen niye buradasın?"

Neden olduğunu tam olarak anlamadığım –muhtemelen yanlış cinsiyette bir zamir kullandığımdan– kısa ve acı bir kahkaha attı. "Sanırım bu soruyu ben sormalıyım."

Hiç değilse cümlemi düzeltmemişti. "Seninle konuşmaya geldim. Senden bir şey satın almaya. Seivarden hastaydı. Sen burada değildin. Elbette yediklerimizin parasını ödeyeceğim."

Bir sebepten ötürü söylediklerimi komik bulmuş gibi görünüyordu. "Niye buradasın?" diye sordu.

Sormadığı sorusuna cevap vererek, "Yalnızım," dedim. "Bu adam hariç." Başımla Seivarden'ı işaret ettim. Elim hâlâ silahımdaydı ve Strigan büyük ihtimalle o elimi niye kabanımın altında hareketsiz tutmakta olduğumun farkındaydı. Seivarden hâlâ uyuyor taklidi yapıyordu.

Strigan inanmaz bir ifadeyle kafasını salladı. "Senin bir ceset asker olduğuna yemin edebilirdim." Bir bağıl olduğumdan demek istiyordu. "Geldiğinde buna emindim." Demek ki yakınlarda bir yerde saklanmış gitmemizi bekliyordu ve tüm alan gözetimi altındaydı. Gizlendiği yere aşırı güveniyor olmalıydı, çünkü olmamdan korktuğu kişi olsaydım yakınlarda saklanmak çok aptalca bir hareket olurdu. Kesinlikle onu bulurdum. "Ama burada kimseyi bulamayınca ağladın. Ve o adam..." Yığının üzerinde gevşek ve hareketsizce yatan Seivarden'a doğru omuzlarını silkti.

Radchaai dilinde Seivarden'a, "Doğrul, vatandaş," dedim. "Numaranı kimse yemiyor."

"Siktir git," dedi ve başına battaniyeyi çekti. Sonra battaniyeyi tekrar üzerinden atıp hafif titrek bir şekilde ayağa kalktı ve tuvalet bölümüne gidip kapıyı kapattı.

Tekrar Strigan'a döndüm. "Uçan kiralamada yaşadığım olay senin eserin mi?"

Pişman bir şekilde omuzların silkti. "Bana iki Radchaai'ın bu tarafa geldiğini söyledi. Ya adam sizi fazlasıyla hafife aldı ya da tahmin ettiğimden çok daha tehlikelisiniz."

Ki tahmini de oldukça tehlikeli olduğumuz yönündeydi. "Hafife alınmaya alıştım. Ve o kadına... adama niye buraya geldiğimiz yönündeki tahminini söylemedin."

Silahı hiç kıpırdamadı. "Niye buradasın?"

"Niye burada olduğumu biliyorsun." Yüz ifadesinde

anında bastırdığı anlık bir değişiklik oldu. Devam ettim. "Seni öldürmek için değil. Seni öldürmek amacıma aykırı olur."

Tek kaşını kaldırıp kafasını hafifçe yana eğdi. "Öyle mi olur?"

Savunma ve aldatmacadan usanmıştım. "Silahı istiyorum."

"Hangi silahı?" Strigan silahın varlığını kabul etme ve hangi silahtan bahsettiğimi anladığını gösterme salaklığına düşmezdi. Ama bilmezden gelmesi inandırıcı değildi. Biliyordu. Eğer tahmin ettiğim şey, onda olduğuna hayatım üzerine bahse girdiğim şey elindeyse daha fazla açıklama gereksizdi. *Biliyordu.*

Bana verip vermemesi ise farklı bir konuydu. "Değerini ödemeye hazırım."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Garseddailar her şeyi beşli yaparlardı. Beş doğru hareket, beş temel günah, beş bölgenin beş alanı. Radch Efendisi'ne teslim olacak yirmi beş temsilci."

Strigan üç saniye boyunca tamamen hareketsizdi. Nefes alışverişi bile durmuş gibiydi. Sonra konuştu. "Garseddai mı dedin? Bunun benimle ne ilgisi var?"

"Radch Efendisi'ne teslim olacak yirmi beş temsilci," diye tekrarladım. "Silahların yirmi dördü toplandı ya da bir şekilde bulundu."

Gözlerini kırptı ve bir nefes aldı. "Sen kimsin?"

"Biri kaçtı. Biri Radchaai gelmeden önce sistemi terk etti. Belki silahların anlatıldığı gibi çalışmayacağını düşündü. Ya belki çalışalar bile bir işe yaramayacaklarını sandı."

"Tam tersi olmasın? Zaten mesele de bu değil mi? Kimse Anaander Mianaai'ı yenemez." Sert bir sesle konuşmuştu. "Tabii eğer yaşamak istiyorlarsa."

Hiçbir şey söylemedim.

Strigan'ın silah tutan eli hiç kıpırdamadı. Buna rağmen ona zarar vermeye karar verirsem tehlikedeydi ve bundan şüphelendiğini tahmin ediyordum. "Neden bu bahsettiğin silahın bende olduğunu düşündüğünü bilmiyorum. Neden bende olsun ki?"

"Antikalar, ilginç şeyler topluyordun. Halihazırda Garseddai eserlerinden oluşan küçük bir koleksiyonun var. Bir şekilde o eserler Dras Annia istasyonuna gelmeyi başarmış. Diğerleri de başarmış olabilir. Ve sonra bir anda ortadan kayboldun. Takip edilemeyeceğinden de emin oldun."

"Bu kadar büyük bir sonuca varmak için bu çok zayıf bir altyapı."

"O zaman neden burası?" Dikkatlice boş elimle etrafı işaret ettim; diğer elim hâlâ ceketimin içindeki silahımdaydı. "Dras Annia'da rahat bir makamın vardı; hastaların, bolca paran, ilişkilerin ve ünün. Şimdi bu buz kaplı cehennemin dibinde bov çobanlarına ilk yardım yapıyorsun."

Özenle, kelimelere tek tek vurgu yaparak, "Kişisel kriz," dedi.

"Kesinlikle," diye onu onayladım. "Onu yok etmeye ya da ne kadar tehlikeli olduğunu bilmeyecek birine vermeye gönlün razı gelmedi. Elindekinin ne olduğunu fark ettiğin anda Radch yetkililerin böyle bir şeyin varlığına dair ufacık bir şüpheleri bile olsa seni ve elindekini gören herkesi bulup öldüreceklerini biliyordun."

Radch, Garsedaailların başına neler geldiğini herkesin bilmesini istiyorduysa da Garsedaailların yaptıkları şeyi – yani bir Radchaai gemisini yok etmeyi– nasıl başardıklarını –ki bunu ne önceki ne de sonraki bin yıl boyunca başarabilen başka kimse olmamıştı– hiç kimsenin tam olarak bilmesini istemiyordu. Neredeyse yaşayan hiç kimse olanları

hatırlamıyordu. Ben ve o günlerden kalma gemiler yaşananları biliyorduk. Anaander Mianaai da kesinlikle biliyordu. Ve, Radch'ın Efendisi'nin hiç kimsenin mümkün olduğunu düşünmesini istemediği şeyi; o görünmez zırh ve silahı, o merminin Radchaai zırhını ve gemisinin ısı kalkanını delip geçişini, kendi gözleriyle görmüş olan Seivarden biliyordu.

Strigan'a, "Onu istiyorum," dedim. "Değerini ödemeye hazırım."

"Bu şeye sahip olsam *bile... olsaydım* bile! Böyle bir şeyin değer biçilemez olması da mümkün olabilir."

"Her şey mümkün olabilir," diye onayladım.

"Seni bir Radchaai'sın. Ve bir askersin."

"Öyleydim," diye onu düzelttim. Dalga geçer bir ifadeyle bana bakınca, "Eğer hâlâ öyle olsaydım burada olmazdım. Burada olsaydım dahi çoktan bana istediğim bilgiyi vermiş ve ölmüş olurdun," diye ekledim.

"Defol git." Strigan'ın sesi kısık ama öfkeliydi. "Köpeğini de yanında götür."

"Uğruna geldiğim şeyi almadan hiçbir yere gitmiyorum." Bunu yapmanın hiçbir anlamı olmazdı. "Onu bana vermen ya da onunla beni vurman gerekiyor." Böylece hâlâ zırhım olduğunu itiraf etmiş olmuştum. Bu da tam olarak onun olmamdan korktuğu şey, yani onu öldürüp silahı almaya gelmiş bir Radchaai ajanı olduğumu ima ediyordu.

Benden ne kadar korkmuş olsa da merakına yenik düştü. "Neden o silahı bu kadar çok istiyorsun?"

"Anaander Mianaai'ı öldürmek için," dedim.

"Ne?" Elindeki silah titredi, hafifçe yana kaydı ve sonra tekrar düzeldi. Üç milimetre öne eğilip beni doğru duymamış olduğundan emin bir şekilde kafasını hafifçe yana eğdi.

"Anaander Mianaai'ı öldürmek istiyorum," diye tekrarladım.

"Anaander Mianaai," dedi acı bir sesle. "Yüzlerce ayrı yerdeki binlerce ayrı beden. Onu öldürmen mümkün değil. Hele ki tek bir silahla."

"Yine de denemek istiyorum."

"Sen delisin. Gerçi böyle bir şey mümkün mü? Tüm Radchaaiların beyinleri yıkanmıyor mu?"

Bu çok yaygın bir yanlış anlamaydı. "Sadece suçlular ya da düzeni bozanlar yeniden eğitime tabi tutulur. Yapman gereken şeyi yaptığın sürece kimse ne düşündüğünü umursamaz."

Şüpheci bir ifadeyle gözlerini bana dikti. "Düzeni bozmayı ne şekilde tanımlıyorsun?"

Boş elimle belli belirsiz bir *bana ne* işareti yaptım. Aslında belki *beni* ilgilendiriyordu. Belki bu soru beni ilgilendirmeye başlamıştı zira Seivarden'ı baya ilgilendiriyor olabilirdi. "Elimi kabanımın içinden çıkaracağım," dedim. "Sonra da uykuma geri döneceğim."

Strigan hiçbir şey söylemedi; sadece tek kaşını kaldırdı.

"Ben seni buldum, bu demek oluyor ki Anaander Mianaai da kesinlikle bulabilir," dedim. Strigan'ın dilinde konuşuyorduk. Radch'ın Efendisi'ne hangi cinsiyeti uygun görmüş olabilirlerdi? "O adam seni henüz bulmadı, çünkü başka işlerle meşgul ve senin de tahmin edebileceğin gibi bu görevi başka birine verme fikrine sıcak bakmıyor."

"O zaman güvendeyim." Bu fikre olabileceğinden çok daha fazla inanmış görünüyordu.

Seivardan gürültülü bir şekilde tuvaletten çıkıp kendisini tekrar yığının üzerine attı; elleri titriyor ve kesik kesik nefes alıyordu.

"Elimi kabanımın içinden çıkarıyorum," dedim ve söylediğimi yaptım. Yavaşça. Boş bir şekilde.

Strigan bir iç çekip silahını indirdi. "Zaten tahminen

seni vuramam." Çünkü benim Radchaai askeri olduğuma ve dolayısıyla zırhım olduğuna emindi. Elbette beni hazırlıksız yakalasa ya da silahı ben zırhımı açamadan ateşlese beni vurabilirdi.

Ve tabii ki o silah da onun elindeydi. Gerçi o da yanında olmayabilirdi. "Heykelciğimi geri alabilir miyim?"

Kaşlarını çattı, sonra hâlâ elinde tuttuğunu hatırladı. "*Senin* heykelciğin mi?"

"Bana ait," diye açıkladım.

Tekrar heykelciğe bakıp, "Sana çok benziyor," dedi. "Nereden?"

"Çok uzak bir yerden." Elimi uzattım. Geri verdiğinde tek elimle düğmeye dokundum ve heykelcik katlanıp tekrar altın disk halini aldı.

Strigan dikkatlice Seivarden'a bakıp kaşlarını çattı. "Köpeğin huzursuz görünüyor."

"Öyle."

Strigan bıkmış ya da bezgin bir ifadeyle kafasını salladı ve revire gitti. Geri döndüğünde Seivarden'ın yanında eğilip ona uzanmaya çalıştı.

Seivarden harekete geçti ve kendini kaldırıp geriye çekmeye çalışarak Strigan'ın bileğini, kırmaya yönelik olduğunu bildiğim bir hareketle kavradı. Ama Seivarden eskisi kadar güçlü değildi. Haşiş ve yetersiz beslenme olduğunu tahmin ettim şey ondan çok şey götürmüştü. Strigan kolunu kurtarmaya çalışmadan diğer eliyle o elindeki küçük beyaz tabı alıp Seivarden'ın alının ortasına sapladı. Radchaai dilinde, "Sana acımıyorum," dedi. "Ben sadece bir doktorum." Seivarden ona dehşete düşmüş bir ifadeyle baktı. "Kolumu bırak."

Kesin bir tonda, "Bırak onu ve uzan," dedim. İki saniye daha Strigan'a baktı ama sonra söyleneni yaptı.

Seivarden'ın nefes alışverişi hafifleyip kasları gevşerken Strigan bana, "Onu hastam olarak kabul etmiyorum," dedi. "Bu sadece bir ilk yardım. Ve paniğe kapılıp eşyalarımı kırıp dökmesini istemiyorum."

"Artık uyuyacağım," diye cevap verdim. "Sabah konuşmaya devam ederiz."

"Sabah *oldu* bile." Ama daha fazla ısrar etmedi.

Uyurken üstüme aramaya kalkacak kadar salak olamazdı. Bunun ne kadar tehlikeli olabileceğini tahmin edebilirdi.

Benden kurtulmak için kolay ve etkili bir yöntem olmasına rağmen beni uyurken vurmazdı da. Uyurken kolay bir hedeftim; tabii eğer zırhımı açıp, açık bırakmazsam.

Ama buna gerek yoktu. Strigan sorularının tümüne cevap alana kadar beni vurmayacaktı. Aldığı zaman bile vurmayabilirdi. Ben onun için iyi bir bulmacaydım.

Uyandığımda Strigan ana odada değildi ama yatak odasının kapısı kapalıydı. Uyuyor ya da yalnız kalmak istiyor olabileceğini tahmin ettim. Seivarden uyanıktı; gözlerini bana dikmiş kıpırdanıyor, elini kollarına ve omuzlarına sürtüyordu. Bir hafta önce kaşınırken her tarafını yara yapmasını engellemeye çalışıyordum. Çok gelişme kaydetmişti.

Para kutusu Strigan'ın bıraktığı yerde duruyordu. İçindekileri kontrol ettim –eksik yoktu– kaldırıp çantamı kapatırken bir daha ne zaman uyuyabileceğimi düşünüyordum.

Enerjik ve otoriter bir edayla, "Vatandaş," diye Seivarden'a seslendim. "Kahvaltı."

"Ne?" Bir an hareketsiz kalacak kadar şaşırmıştı.

Hafifçe dudağımın kenarını kıvırdım. "Doktora duyuşunu kontrol etmesini söyleyeyim mi?" Telli çalgı dün gece bıraktığım yerde, yanımda duruyordu. Alıp mi teline dokundum. "Kahvaltı."

"Ben senin hizmetçin değilim," diye itiraz etti. Kırılmıştı.

Gülümsememi çok az büyüttüm. "O zaman nesin?"

Donakaldı, öfkesi yüzünden okunuyordu. Ardından en doğru cevabın ne olacağına dair kendisiyle kavga ediyor gibi göründü. Ama bu soru artık onun kolayca cevaplayamayacağı kadar zordu. Üstünlüğüne olan inancı belli ki şu an baş edemeyeceği bir darbe almıştı. Bir cevap bulamamışa benziyordu.

Çalgıya eğilip bir ezgi seçtim. Onun suratsız bir şekilde orada oturmasını bekliyordum; en azından çok acıkıp kendine bir şeyler hazırlamak için kalkana kadar. Ya da belki geç de olsa bana verecek bir cevap bulana kadar. Kendimi, bana bir yumruk savurmasını umarken buldum; böylece ona karşılık verebilirdim. Ama belki hâlâ Strigan'ın ona dün gece verdiği şeyin az da olsa etkisindeydi.

Strigan'ın odasının kapısı açıldı ve ana odaya girdi. Durup kollarını bağladı ve tek kaşını kaldırdı. Seivarden onu görmezden geldi. Hiçbirimiz bir şey söylemedik ve beş saniye sonra Strigan dönüp mutfağa girerek dolaplardan birini açtı.

Boştu. Dün akşamdan biliyordum. Strigan, "Kaynaklarımı tüketmişsin Gerentate'ten Breq," dedi; sesinde kin yoktu. Sanki komik olduğunu düşünüyormuş gibiydi. Aç kalma riskimiz neredeyse hiç yoktu; yazın bile dışarısı kocaman bir buzluk görevi görüyordu ve ısıtılmayan depoda bolca erzak vardı. Yapılması gereken sadece onları getirip çözülmelerini beklemekti.

"Seivarden." Çok eskiden Seivarden'ın kullandığını duyduğum hor gören ses tonunu kullandım. "Barakadan yemek getir."

Donakaldı, sonra gözlerini kırpıştırıp ürperdi. "Sen kiminle konuştuğunu sanıyorsun *lanet olasıca*?"

"Sözlerine dikkat et, vatandaş," diye azarladım. "Ve ben de sana aynı soruyu sorabilirim."

"Seni... seni cahil *hiç kimse*." Yaşadığı öfke yoğunluğu gözlerinin yaşlarla dolmasına sebep oldu. "Kendini benden üstün mü sanıyorsun? Sen *insan* bile sayılmazsın." Bağıl olduğum için söylemiyordu. Bunun farkına henüz varmadığına neredeyse emindim. Radchaai olmamamı kast ediyordu. Belki de Radch bölgesinin dışında bazı yerlerde çok kullanılan, benim bir Radchaai gözünde insan olarak görünmemi engelleyecek implantlara sahip olduğum için böyle söylemişti. "Ben sana hizmet için doğmadım."

Çok çok hızlı hareket edebiliyordum. Bir anda ayaktaydım ve o ne olduğunu anlamadan yumruğum yolun yarısını geçmişti. Kendimi durdurabileceğim saniyenin onda birinden de kısa bir vaktim olmuştu ve o vakit de geçti. Yumruğum Seivarden daha şaşırmaya bile fırsat bulamadan yüzüyle buluştu.

Yere, yığının üzerine düştü ve orada hareketsizce yatarken burnundan kanlar fışkırıyordu.

Strigan mutfaktan, "Öldü mü?" diye sordu; sesinde hafif bir merak vardı.

Anlamsız bir hareket yaptım. "Doktor sensin."

Seivarden'ın baygın ve kanlar içinde yattığı yere gitti. Ona bir bakış attı. "Ölmemiş," dedi. "Ama beyin sarsıntısının daha kötü bir şeye dönmeyeceğinden emin olmak istiyorum."

Kabul eden bir işaret yaptım. "Amaat'ın iradesi buysa," dedim ve kabanımı giyip yemek getirmek için dışarı çıktım.

6

Shis'urna üzerinde Ors'ta Teğmen Skaaiat'a Jen Shinnan'ın evine eşlik eden *Ente'nin Adaleti*'nden Issa Yedi bölüğünün askeri, evin alt katında benimle oturuyordu. Mevkii dışında da bir adı vardı fakat bilmeme rağmen hiç kullanmamıştım. Teğmen Skaaiat bile bazen kumandasındaki insan askerlere 'Issa Yedi' diye hitap ederdi. Ya da birim numaralarıyla.

Oyun tahtasını ve pulları getirmiştim; sessizce iki el oynadık. İkinci elin sonunda, "Bir iki kez de benim kazanmama izin versen olmaz mı?" diye sordu ve ben cevap veremeden üst kattan bir gümbürtü gelince sırıttı. "Belli ki Teğmen Katı gevşeyebiliyormuş da!" Belli ki normalde çok resmi olan Awn ve Teğmen Skaaiat ile şu an yaptıkları arasındaki tezatlık onu eğlendirmişti. Yaptığı şakayı benimle paylaşmak isteyen bir bakış attı. Ama Issa Yedi konuşur konuşmaz yüzündeki gülümseme söndü. "Özür dilerim. Kötü bir şey söylemek istemedim, sadece biz öyle..."

"Biliyorum," dedim. "Alınmadım."

Issa Yedi kaşlarını çattı ve sol eliyle kuşkulu bir işaret yaptı. Eldivenli ellerinde yarım düzine pul tuttuğu için işareti tuhaftı. "Yani gemilerin duyguları var."

"Evet, elbette." Duygular olmasa önemsiz kararlar, bir dizi mantıksız şeyi kıyaslamaktan ibaret bir işkenceye dönerdi. O kararları duygularla almak daha kolaydı. "Ama dediğim gibi, alınmadım."

Issa Yedi oyun tahtasına bakıp elindeki pulları bölmelerden birine koydu. Bir anlığına onlara baktı ve sonra kafasını kaldırdı. "Bazı söylentiler var. Gemiler ve sevdikleri insanlar hakkında. Ve yemin ederim yüz ifaden hiç değişmiyor ama..."

Yüz kaslarımı harekete geçirdim ve binlerce kez yapıldığını gördüğüm gibi gülümsedim.

Issa Yedi irkildi. Kızgın ama teğmenlerin bizi duymayacağı bir sesle, "*Yapma*!" dedi.

Tepkisi gülümsemeyi yanlış yaptığım için değildi; yapmadığımı biliyordum. Bazı Issa Yediler her zamanki ifadesiz yüzümün bir anda insani bir yüze dönüşmesini rahatsız edici buluyordu. Gülümsemeyi bıraktım.

Issa Yedi, "Aatr'ın memeleri adına," diye sövdü. "Böyle yaptığında içine şeytan kaçmış gibi görünüyorsun." Kafasını salladı ve pulları koyduğu yerden alıp oyun tahtasına yerleştirmeye başladı. "Madem konuşmak istemiyorsun. Bir oyun daha."

Gece ilerledi. Komşuların konuşmaları yavaşladı ve amaçsızlaştı; insanların uyuyan çocuklarını alıp yatmaya gitmesiyle de kesildi.

Denz Ay şafak vaktinden dört saat önce geldi. Konuşmadan teknesine binerek ona katıldım. O da dümendeki çocuğu da ben yokmuşum gibi davrandılar. Yavaşça ve neredeyse sessizce evden uzaklaştık.

Tapınaktaki gece ayini sürüyor, rahiplerin duaları kesik kesik mırıltılar halinde alandan duyuluyordu. Hem Aşağı hem Yukarı Şehir'in sokakları benim ayaklarımın ve suyun sesi hariç sessiz; gökte parlayan yıldızların ışıltısı, şamandıraların parıltıları ve Ikkt tapınağının ışıkları hariç karanlıktı. Bizimle Teğmen Awn'ın evine gelen Issa Yedi yerdeki battaniyelerin üzerinde uyuyakaldı.

Teğmen Awn ve Teğmen Skaaiat üst katta hareketsizce birlikte uzandılar. İkisi de uyumak üzereydi.

Suda bizden başka hiç kimse yoktu. Teknenin tabanında halat, ağlar, bir şnorkel ve çapaya bağlı yuvarlak bir balık kapanı gördüm. Çocuk kapana baktığımı gördü ve kasıtlı bir ilgisizlik içinde kapanı ayağıyla koltuğunun altına doğru itti. Bakışlarımı uzağa, şamandıraların parıltısına çevirip sessiz kaldım. Kimse gerçekten inanmasa bile takip cihazlarının verilerini saklamayabilecekleri ya da değiştirebilecekleri düşüncesi yararlıydı.

Şamandıraları geçer geçmez Denz Ay'ın çocuğu şnorkeli takıp elinde bir halatla kendini suya bıraktı. Göl özellikle yılın bu zamanında çok derin değildi. Kısa bir süre sonra çocuk tekrar su yüzeyine çıkıp tekneye tırmandı ve hep beraber sandığı yukarıya çektik. Bu iş sandık su yüzeyine ulaşana kadar nispeten daha kolaydı. Yine de üçümüz birlikte uğraşınca tekneye çok su almadan sandığı içeriye çekmeyi başardık.

Kapağın üzerindeki çamuru temizledim. Sandık Radchaai yapımıydı ama bu o kadar da endişe verici bir şey değildi. Mandalı bulup sandığı açtım.

İçindeki –uzun, pürüzsüz ve ölümcül– silahlar Tanmind askerlerinin topraklara katmadan önce kullandıklarındandı. Tüm silahların bir seri numarası olduğunu biliyordum. El koyduğumuz tüm silahlar sayılmış ve listelenmişti, böylece çok kısa bir sürede bu silahların el koyduklarımızdan mı yoksa kaçırdıklarımızdan mı olduğunu anlayabilecektim.

Eğer silahlar el koyduklarımızdansa işler şu an olduğundan daha karmaşık bir hale gelecekti ki halihazırda işler karman çormandı.

Teğmen Awn NREM* uykusunun birinci aşamasındaydı. Teğmen Skaaiat da aynı aşamada görünüyordu. El koyulan silahların listesine bakmak için onay almam gerekmiyordu. Elbette *bakmalıydım*. Ama bakmadım, bunun bir sebebi, daha dün Ime'deki yozlaşmış yetkilileri, yetkilerin ve gücün dehşet verici, –hiçbir vatandaşın hayal dahi edemeyeceği– bir şekilde kötüye kullanımını hatırlamış olmamdı. Bu hatıra dikkatli davranmama yetmişti. Diğer bir sebebi ise Denz Ay'ın Yukarı Şehir sakinlerinin sahte kanıtlar yerleştirdiklerine yönelik iddiaları ve dün gece yemekteki sohbette Yukarı Şehir'e yönelik kinin açıkça hatırlatılması sonucu bir şeylerin ters gittiğini düşünmeye başlamıştım. Yukarı Şehir'den hiç kimse el koyulmuş silahlar hakkında bilgi istediğimi bilemezdi ama ya işin içinde başkaları varsa? Ya o kişi bazı yerlerde bazı sorular sorulduğu zaman onu haberdar ederse? Denz Ay ve çocuğu teknede sessizce oturuyor, endişeli ya da başka bir yerde başka bir şey yapmayı dilermiş gibi görünmüyorlardı.

Kısa bir süre içinde *Toren'ın Adaleti*'nin dikkatini çektim. Esk Bir olarak değil ama topraklara katma sürecinde binlerce bağıl ile gezegende olan *Toren'ın Adaleti* olarak el koyulan silahlardan birçoğunu görmüştüm. Bu zulayı bulduğuma dair yetkililere haber vermeden resmi listeye bakamayacak olsam da kendi hafızama başvurup o silahlardan herhangi birinin benim elimden geçip geçmediğini görebilirdim.

Ve geçmişti.

Teğmen Awn'ın uyuduğu yere gidip elimi çıplak omzuna koydum. Yumuşak bir sesle, "Teğmenim," dedim. Teknede ise sandığın kapağını kapatıp, "Şehre dönelim," dedim.

Teğmen Awn zıplayarak uyandı. Sersem bir halde, "Uyu-

* Uykunun REM olmayan kısmı. *–çn*

muyordum," dedi. Teknede Denz Ay ve çocuğu sessizce küreklerini alıp geri dönmeye başladılar.

Teğmen Awn'a, "Silahlar el koyulmuşlardan," dedim sessizce. Teğmen Skaaiat'ı uyandırmak istemiyordum; söylediğim şeyi başka kimsenin duymasını istemiyordum. "Seri numaralarını daha önce gördüm."

Teğmen Awn bir süre şaşkın bir şekilde söylediklerimi anlamadan bana baktı. Sonra ne demek istediğimi anladığını gördüm. "Ama..." Sonra tamamen uyandı ve Teğmen Skaaiat'a döndü. "Skaaiat uyan. Bir sorun var."

Silahları Teğmen Awn'ın evinin üst katına taşıdım. Issa Yedi yanından geçtiğimi bile fark etmedi.

Teğmen Skaaiat, "Emin misin?" diye sordu; açık sandığın önünde eldivenleri dışında çırılçıplak diz çökmüş, elinde bir fincan çay tutuyordu.

"Bunlara ben bizzat el koymuştum," dedim. "Seri numaralarını hatırlıyorum." Hepimiz dışarıdan birinin bizi duyamaması için kısık sesle konuşuyorduk.

Teğmen Skaaiat, "Ama o zaman imha edilmiş olmaları gerekiyordu," diye itiraz etti.

Teğmen Awn, "Belli ki edilmemişler," dedi. "Siktir. Bu hiç iyi değil."

Ona sessizce, *Sözlerinize dikkat edin Teğmenim* mesajı gönderdim.

Teğmen Skaaiat kısa, kesik ve hoşnutsuz bir kahkaha attı. "İyi değil demek çok iyimser olur." Kaşlarını çattı. "Ama neden? Niye biri böyle bir şey için başını belaya sokma riskine girer ki?"

Teğmen Awn, "Ve *nasıl*?" diye ekledi. Yanında bir fincanda yerde durmakta olan kendi çayını unutmuş gibi görünüyordu. "Bize görünmeden bunları oraya koymayı başa-

rabildiler." Son otuz günün kayıtlarına baktım ama bilgim dışında herhangi bir şey göremedim. Denz Ay ve çocuğunun, biri otuz gün önce, biri geçen gece olmak üzere oraya gitmeleri dışında başka kimse o noktaya gitmemişti.

Teğmen Skaaiat, "*Nasıl* yaptıkları cevaplanması kolay olan soru, tabii doğru yetkileri varsa," dedi. "Bu da bize bir ipucu veriyor. Eğer bu işi *Toren'ın Adaleti*'inden yüksek rütbeli biri yapmış olsaydı bu silahları hatırlamamasını da sağlardı. Ya da en azından hatırladığını söylememesini."

Teğmen Awn, "Ya da o ayrıntıyı düşünmediler," dedi. Şaşkın bir haldeydi. Ve artık korkmaya başlamıştı. "Ya da belki de bu da planın bir parçası. Ama bu da bizi tekrar *neden* sorusuna getiriyor, değil mi? Nasıl şu anda o kadar da önemli değil."

Teğmen Skaaiat bana baktı. "Bana Jen Taa'nın yeğenin Aşağı Şehir'de yaşadığı sorunu anlat."

Teğmen Awn kaşlarını çatarak ona baktı. "Ama..." Teğmen Skaaiat sözünü kesen bir hareket yaptı.

"Herhangi bir sorun yaşamadı," dedim. "Tek başına Tapınak Önü gölünün kıyısında oturup göle taş attı. Tapınağın arkasındaki dükkândan çay aldı. Onun dışında da kimseyle konuşmadı."

Teğmen Awn, "Emin misin?" diye sordu.

"Hep gözetimim altındaydı." Ve bundan sonraki ziyaretlerinde de hep olacaktı ama bunu söylememe gerek dahi yoktu.

İki teğmen de bir süre sessiz kaldı. Teğmen Awn gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Artık tam anlamıyla korkmuştu. Gözleri hâlâ kapalı, "Yalan söylüyorlardı," dedi. "Aşağı Şehir'den birini... bir şey konusunda suçlamak için bir bahane arıyorlardı."

Teğmen Skaaiat, "Kışkırtma," dedi. Elindeki çayı hatırla-

yıp bir yudum aldı. "Ve kendilerini çok akıllı sanıyorlar. Bu görmek hiç de zor değil."

Teğmen Awn, "Evet, bunu görebiliyoruz," dedi. Aksanı tamamen kaymıştı fakat fark etmedi. "Ama neden biri onlara böyle bir yetki versin," silah dolu sandığı işaret etti, "neden onlara yardım etmek istesin?"

Teğmen Skaaiat, "Çok doğru bir soru," diye yanıtladı. Birkaç saniye sessiz kaldılar. "Ne yapacaksın?"

Bu soru büyük ihtimalle tam olarak bunu düşünmekte olan Teğmen Awn'ı üzdü. Bana döndü. "Acaba hepsi bu kadar mı?"

"Denz Ay'dan beni tekrar oraya götürmesini isteyebilirim," dedim.

Teğmen Awn onaylayan bir hareket yaptı. "Bir rapor hazırlayacağım ama hemen gönderme. Araştırmamızın sonuçlanmasını bekle." Teğmen Awn'ın yaptığı ve söylediği her şey kayıt altındaydı ama Ors'taki herkeste olan takip cihazları düşünüldüğünde Teğmen Awn'ı sürekli izleyen birileri yoktu.

Teğmen Skaaiat hafif bir ıslık çaldı. "Biri sana bir tuzak kuruyor olmasın, tatlım." Teğmen Awn anlamaz gözlerle ona baktı. Teğmen Skaaiat, "Yani, belki," diye devam etti. "Jen Shinnan? Onu hafife almış olabilirim. Ya da Denz Ay gerçekten güvenilir mi?"

Teğmen Awn, "Eğer biri benim gitmemi istiyorsa bu kişi kesin Yukarı Şehir'dendir," dedi. Bir şey söylemedim ama ben de içimden onu onayladım. "Ama sebep bu olamaz. Eğer biri bunu yapabiliyorsa," eliyle sandığı işaret etti, "beni buradan göndermek onun için kolay olur, sadece bir emrine bakar. Ve bunu Jen Shinnan yapmış olamaz." Dile getirilmese de her sözcüğün altında Ime'den gelen haberlerin anısı vardı. Bir de yozlaşmayı ortaya çıkaran kişinin ölü-

me mahkum olduğu ve hatta büyük ihtimalle halihazırda öldürüldüğü gerçeği. "Ors'tan kimse yapmış olamaz, tabii eğer..." Eğer çok yüksek rütbeli birinden yardım almadılarsa diyeceğinden emindim ama cümleye devam etmedi.

Teğmen Skaaiat düşünüp, "Haklısın," dedi. Ne demek istediğini anlamıştı. "Yani yüksek rütbeli birileri. Bundan kim çıkar sağlar?"

Teğmen Awn sıkıntılı bir şekilde, "Yeğen," dedi.

Teğmen Skaaiat şaşkın bir halde, "Jen Taa'nın yeğeninin mi bir çıkarı var?" diye sordu.

"Hayır, hayır. İddialarına göre yeğen aşağılandı, saldırıya uğradı. *Ben* bu konuda bir şey yapmayıp böyle bir olayın olmadığını söyleyeceğim."

Teğmen Skaaiat, "Çünkü böyle bir olay olmadı," dedi. Hâlâ şaşkındı ama ne demek istediğini anlamaya başlamış gibi görünüyordu.

"Onlara adaleti sağlamadığımdan kendilerini savunmak için Aşağı Şehir'e gelecekler. Böyle şeyler biz gelmeden önce de oluyormuş."

Teğmen Skaaiat, "Ve sonrasında," diye sürdürdü. "Bu silahları bulacaklar. Ya da o sırada. Ya da..." Kafasını salladı. "Bu doğru gelmiyor. Diyelim ki haklısın. Yine de. *Kimin çıkarına*? Olayı onlar çıkarırsa Tanmind'in değil. İstedikleri kadar suçlamada bulunabilirler ama gölden ne çıkarsa çıksın ayaklanırlarsa tekrar eğitime gönderilirler."

Teğmen Awn tereddütlü bir ifadeyle başını salladı. "Bu silahları biz görmeden buraya getirmeyi başaran kişi Tanmindleri beladan koruyabilir. Ya da koruyabileceğine ikna edebilir."

"Ha." Teğmen Skaaiat hemen anlamıştı. "Hafifletici sebeplerden dolayı küçük bir cezayla paçayı kurtarırlar. Şüphem yok. Yüksek rütbeli biri olmalı. Çok tehlikeli. Ama neden?"

Teğmen Awn bana döndü. "Başrahibe gidip ondan bir ricada bulun. Yağmurlu mevsim olmamasına rağmen birini fırtına alarmının yanında sürekli görevlendirmesini rica ettiğimi söyle." Alarm –yani sağır edici bir siren sesi– tapınak konutlarının üzerindeydi. Alarmı çalıştırmak Aşağı Şehir'deki panjurların çoğunun kapanmasını sağlar ve otomatik kapanma sistemi olmayanlar için de ev sahiplerini uyandırmaya kesinlikle yeterdi. "Haber verdiğimde alarmı çalıştırmaya hazır olmasını söyle."

Teğmen Skaaiat, "Mükemmel bir fikir," dedi. "En azından panjurları geçmek için biraz uğraşmaları gerekir. Ee, sonra?"

Teğmen Awn, "Hiçbir şey olmayabilir de," dedi. "Ne olacaksa olduğunda çaresine bakmalıyız."

Ertesi sabah olan şey Anaander Mianaai'ın, Radch'ın Efendisi'nin önümüzdeki üç dört gün içinde bizi ziyarete geleceği haberinin gelmesiydi.

Üç bin yıl boyunca Anaander Mianaai, Radch bölgesinin tek hakimi olmuştu. On üç bölgedeki vilayet konakların hepsinde ve tüm topraklara katılma süreçlerinde bulunurdu. Bunu yapabiliyordu çünkü genetik olarak özdeş, birbirine bağlı binlerce bedeni vardı. Hâlâ Shis'urna'nın güneş sisteminde –bazıları bu topraklara katma sürecinin amiral gemisi *Amaat'ın Kudreti*'nde, bazıları Shis'urna istasyonunda olmak üzere– bulunuyordu. Radchaai kanununu yazan da; bir istisna yapılacaksa yapan da oydu. Ordunun başkomutanı ve Amaat'ın en yüksek başrahibiydi. Radchaai hanelerinin tamamı da onun müşterisiydi.

Ve birkaç gün içinde, tam olarak belli olmayan bir zamanda Ors'a gelecekti. Aslında henüz Ors'u ziyaret etmemiş olması biraz şaşırtıcıydı. Ors küçük olsa da, Orslular eski itibarlarını yitirmiş olsalar da her yıl düzenlenen kutsal

ziyaret Ors'u bir dereceye kadar önemli kılıyordu. En azından soylu hanelerden gelen ve Teğmen Awn'dan çok daha fazla sözü geçen subayların bu görevi istemesine –ve Ikkt'ın İlahi Kişiliğinin tüm çabalarına rağmen sürekli elinden kapamaya çalışmalarına– yetecek kadar önemliydi.

Yani ziyaret tek başına beklenmedik bir durum değildi. Yine de zamanlaması tuhaftı. Kutsal ziyaretin başlamasından ve yüz binlerce Orslu'nun şehre akın etmesinden iki hafta önceydi. Kutsal ziyaret sırasında Anaander Mianaai'ın Ors'ta olması çok ses getirir, Ikkt'e ibadet eden çok sayıda kişiyi etkilemek için bir fırsat yaratırdı. O sırada gelmek yerine hemen öncesinde geliyordu. Ve elbette gelişiyle silahların bulunuşu arasındaki tuhaf tesadüfü fark etmemek mümkün değildi.

O silahları yerleştiren her kimse ya Radch'ın Efendisi için ya da ona karşı çalışıyordu. Yapılması gerekenlerle ilgili talimatları almak için en mantıklı hareket durumun ona anlatılması olmalıydı. Ve bizzat Ors'a gelecek olması işleri çok kolaylaştırıyor, birinin anlatılanlardan haberdar olup da planı bozmasının ya da suçluları uyararak yakalanmalarını zorlaştırmasının riski olmadan durumu ona anlatabilme fırsatını sağlıyordu.

Sadece bu sebepten gelişi Teğmen Awn'ı rahatlattı. Önümüzdeki birkaç gün ve o buradayken üniformasını giymek zorunda olsa da.

Bu arada ben de Yukarı Şehir'deki konuşmaları daha dikkatli dinlemeye başladım. Bu, Aşağı Şehir'dekileri dinlemekten daha zordu, çünkü evlerin hepsi kapalıydı ve elbette işin içinde olan hiçbir Tanmind benim duyabileceğimi düşündüğünde ağzını açmazdı. Ve hiç kimse ben kişisel alanlar dışındaki her yeri dinlerken ulu orta bu konuda konuşacak kadar salak olamazdı. Aynı zamanda Jen Taa'nın yeğenini izledim;

en azından elimden geldiğince izlemeye çalıştım. Yemek davetinden sonra Jen Shinnan'ın evinden hiç çıkmamıştı ama takip cihazından gelen verileri izliyordum.

İki gece daha Denz Ay ve çocuğuyla bataklığa gittik ve iki sandık daha bulduk. Yine onları oraya kimin ne zaman koyduğunu belirleme şansım yoktu. Ama Denz Ay'ın oralarda izinsiz avlanan balıkçıları açığa çıkarmamak için özenle dolaylı olarak yaptığı açıklamaları geçtiğimiz bir, iki ay içinde bırakıldıklarını ima ediyordu.

Teğmen Awn, bir gece geç saatte bana sessizce, "Anaander Mianaai geldiğinde çok mutlu olacağım," dedi. "Bunun gibi bir konu hakkında karar verecek kişi ben olmamalıyım."

Bu süre boyunca geceleri Denz Ay dışında kimsenin suya açılmadığını ve Aşağı Şehir'de panjurların indiği yerlerde kimsenin oturmadığını ya da yatmadığını –biri yollarına çıktığında panjurların durmalarını sağlayacak güvenlik mekanizmaları olmasına rağmen bu, yağmurlu mevsim için sıradan bir önlemdi ama kuru mevsimde genellikle uygulanmazdı– fark ettim.

Radch'ın Efendisi günün ortasında geldi; takip kayıtlarında görünmese de tek bedeniyle Yukarı Şehir'den yürüyerek doğruca Ikkt'in tapınağına gitti. Yaşlıydı. Saçları gri, geniş omuzları hafifçe çöküktü ve yüzünün koyu renk derisi kırışıklık içindeydi ki bu da yanında koruma olmamasını açıklıyordu. Ölüme bu kadar yakın olan bir bedenin zarar görmesi büyük bir kayıp olmazdı. Böyle yaşlı bedenleri kullanmak Radch'ın Efendisi'ne istediği zaman kendisini fazla tehlikeye atmadan korumasız, yanında kimse olmaksızın dolaşma fırsatı tanıyordu.

Ne Radchaaiların mücevherlerle süslü ceket ve panto-

lonlarını, ne de Tanmindlerin tulumlarını giyiyordu. Orsluların kumaşlarından bağlamıştı ve üzeri çıplaktı.

Onu görür görmez Teğmen Awn'a mesaj gönderdim. Tapınağa elinden geldiğince çabuk geldi; başrahip alanda, Radch'ın Efendisi karşısında yere eğildiğine oraya varmıştı.

Teğmen Awn duraksadı. Birçok Radchaai böyle bir durumda Anaander Mianaai'la şahsen karşılaşmazdı. Elbette topraklara katma sürecinde bulunuyordu ama Radch'ın Efendisi'nin gönderdiği bedenlerin sayısının o süreçteki birliklerin sayısına oranı düşünüldüğünde şans eseri onunla karşılaşma ihtimali çok düşük oluyordu. Ve her vatandaş, vilayet konağına gidip karşısına çıkmayı –bir arzusunu bildirmek, yasal bir karara itiraz etmek ya da başka bir sebepten ötürü– talep edebilirdi ama böyle bir durumda o sıradan vatandaş onun karşısında nasıl davranacağı konusunda bilgilendirilirdi. Belki Teğmen Skaaiat gibi biri Anaander Mianaai'ın geleneklere uygun bir şekilde nasıl ilgisini çekeceğini bilebilirdi ama Teğmen Awn bilmiyordu.

Teğmen Awn kalp atışları korkudan hızlanarak, "Hükümdarım," dedi ve diz çöktü.

Anaander Mianaai tek kaşı kalkık bir şekilde döndü.

Teğmen Awn, "Affınızı dilerim, Hükümdarım," dedi. Ya sıcakta üniformasının verdiği ağırlıktan ya da gerginlikten biraz başı dönüyordu. "Sizinle konuşmam gerekiyor."

Kaşı daha da havaya kalktı. "Teğmen Awn," dedi. "Değil mi?"

"Evet, hükümdarım."

"Bu gece Ikkt'ın tapınağındaki ayine katılacağım. Seninle sabah konuşacağım."

Teğmen Awn bir süre duyduklarını anlamlandırmaya çalıştı. "Hükümdarım, sadece birkaç dakikanızı rica edeceğim. Akşam, ayine katılmanızın iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum."

Radch'ın Efendisi sorgular bir şekilde kafasını yana eğdi. "Bu bölge kontrolünüz altında diye biliyorum."

"Evet hükümdarım, yalnızca..." Teğmen Awn panikle sustu ve bir süre doğru kelimeleri bulamadı. "Şu an Aşağı ve Yukarı şehirler arasındaki ilişkiler..." Tekrar duraksadı.

Anaander Mianaai, "Sen kendi işine bak," dedi. "Ben de kendiminkine bakayım." Teğmen Awn'a arkasını döndü.

Aleni bir aşağılama. Hem de anlaşılmaz bir aşağılama çünkü Radch'ın Efendisi'nin subaylarından birinin, hem de yerel güvenliğin şefi olanının acil bir konuşma talebini reddetmesi için hiçbir sebep yoktu. Ve Teğmen Awn bunu hak edecek hiçbir şey yapmamıştı. Başta, Teğmen Awn'dan okuduğum sıkıntının tek sebebinin bu olduğunu düşünmüştüm. Silahlarla ilgili mesele sabah da konuşulabilirdi ve başka bir sorun yokmuş gibi görünüyordu. Ama Radch'ın Efendisi Yukarı Şehir'den geçerken Anaander Mianaai'ın orada olduğunun haberi de elbette yayılmıştı ve Yukarı Şehir'in sakinleri evlerinden çıkıp bir Orslu gibi giyinmiş Radch'ın Efendisi'ni, Ikkt'ın tapınağının önündeki İlahi Kişilikle buluşmasını izlemek için Tapınak Önü gölünün kuzey kıyısında toplanmaya başladılar. Ve izleyen Tanmindlerin fısıltılarını dinlerken o anda silahların sadece ikincil öneme sahip olduklarını fark ettim.

Yukarı Şehir'in zengin ve besili Tanmind sakinleri dükkânların, çiftliklerin ve demirhindi bahçelerinin sahipleriydi. Topraklara katma sürecinin sonrasındaki erzakın yetersiz ve pahalı olduğu istikrarsız dönemde dahi ailelerini doyurmayı başarmışlardı. Birkaç gece önce Jen Shinnan burada kimsenin açlıktan ölmediğini söylerken büyük ihtimalle söylediklerine inanıyordu. Hem kendisi hem de neredeyse tanıdığı herkes zengin Tanmind'di. Ne kadar söylenseler de bu topraklara katma sürecini nispeten rahat

atlatmışlardı. Ve çocukları da yetenek sınavlarında başarılı olmuş ve Teğmen Skaaiat'ın da dediği gibi olmaya devam edecekti.

Ve bu insanlar, Radch'ın Efendisi'nin Yukarı Şehir'den geçip doğrudan Ikkt'ın tapınağına yürümesini Orslulara gösterilen bir saygı hareketi değil de kendilerine yapılan kasıtlı bir hakaret olarak görmüşlerdi. Bu hem ifadelerinden hem de öfkeli nidalarından açık ve net görünüyordu. Bunu öngörmemiştim. Belki Radch'ın Efendisi de bunu öngörmemişti. Ama Teğmen Awn, İlahi Kişiliği Radch'ın Efendisi önünde yere eğilmişken gördüğünde bunun olacağını fark etmişti.

Alandan ve Yukarı Şehir'in bazı sokaklarından ayrılıp yarım düzine bedenimle Tanmindlerin toplandığı yere gittim. Silah çekmedim ve hiçbir tehditte bulunmadım. Sadece yakınımdaki herkese, "Evlerinize dönün, vatandaşlar," dedim.

Birçoğu arkasını dönüp uzaklaştı; yüz ifadeleri hoş olmasa da herhangi bir direniş göstermediler. Diğerlerinin uzaklaşması biraz daha uzun sürü, belki benim yetkimi sınıyorlardı ama zorlamadılar. Zorlama cesaretine sahip olanların hepsi geçtiğimiz beş sene içinde vurulmuş ya da en azında bu tarz intihara meyilli içgüdülerini baskılamayı öğrenmişti.

İlahi Kişilik, Anaander Mianaai'a tapınağın içine eşlik etmek için ayağa kalktı ve Teğmen Awn'ın alanın taşlarında diz çöktüğü yere anlaşılmaz bir bakış attı. Radch'ın Efendisi ise onun olduğu yöne bakmadı bile.

7

Strigan yemek yerken, "Ve bir de," dedi; Radchaai hakkındaki şikâyetlerine bir yenisi ekliyordu; "Presger'la yapılmış o antlaşma var."

Seivarden gözleri kapalı, nefes alışverişi düzgün, dudağından ve çenesinden akan kan kabanının önüne yayılmış şekilde hareketsiz yatıyordu. Burnunun ve alnının üzerinden iyileştiriciler geçiyordu.

"Antlaşmaya kızıyor musun?" diye sordum. "Presgerların her zaman yaptıklarını yapmalarını tercih mi edersin?" Presgerlar türlerin, duygulu olup olmadığını, bilinçli olup olmadığını ya da akıllı olup olmadığını umursamıyorlardı. Kullandıkları kelime –anladığım kadarıyla kavram demek daha doğru olur, çünkü onlar kelimelerle konuşmuyorlardı– genelde önem olarak tercüme edilirdi. Ve sadece Presgerlar önemliydi. Diğer bütün varlıklar onların meşru avları, malları ve oyuncaklarıydı. Genelde insanları umursamıyorlardı ama bazıları gemileri durdurup onları –ve içindekileri– parçalamaktan hoşlanıyorlardı.

Strigan, "Radch'ın tüm insanlık adına bağlayıcı sözler vermemesini tercih ederim," diye cevapladı. "Tüm insan hükümetlerine bir kuralı zorla benimsetip sonra bizden minnettar olmamızı istemesini değil. "

"Presgerlar böyle bir ayrım yapmıyorlar. Onlar için ya hepsi ya hiçbiri."

"Bu Radch'ın egemenlik kurma yöntemlerinden bir diğeri, savaşmaktan daha ucuz ve kolay bir yöntem."

"Bazı yüksek rütbeli Radchaaiların da senin gibi antlaşmadan hoşlanmadıklarını bilmek seni şaşırtabilir."

Strigan tek kaşını kaldırdı ve pis kokulu mayalı sütle dolu fincanını bıraktı. "Nedense o yüksek rütbeli Radchaaiları canayakın bulacağımı hiç sanmıyorum." Ses tonu sert ve biraz kinayeliydi.

"Hayır," diye yanıtladım. "Onları seveceğini hiç zannetmiyorum. Onların da seninle pek bir işi olmaz."

Gözlerini kırpıştırdı ve sanki yüz ifademde bir şey okumaya çalışırcasına dikkatle bana baktı. Sonra kafasını sallayıp geçiştiren bir hareket yaptı. "Neden hoşlanmıyorlar?"

"Düzen ve medeniyetin temsilcisi olan biri pazarlık yapmaya tenezzül etmez. Hele ki insandışı varlıklarla." Bu varlıklar kendilerini insan olarak gören birçok kişiyi de içeriyordu ama bu konuyu tartışmanın şimdi sırası değildi. "Neden böyle amansız bir düşmanla antlaşmaya varıldı? Onları yok edip bu dertten kurtulsaydık."

Strigan kuşkulu bir ifadeyle, "Yapabilir miydiniz?" diye sordu. "Presgerların yok edebilir miydiniz?"

"Hayır."

Kollarını kavuşturup arkasına yaslandı. "O zaman niye bunu tartışıyorlar?"

"Bunun açık olacağını düşünmüştüm," diye cevapladım. "Bazıları Radch'ın hata yapabileceğini ya da gücünün sınırları olduğunu kabul etmekte zorlanıyorlar."

Strigan odanın karşısındaki Seivarden'a bir bakış attı. "Ama bu çok anlamsız. Yani tartışma. Bunu ciddi olarak tartışmak mümkün değil."

"Kesinlikle," diye onu onayladım. "Uzman sensin."

Dikleşerek, "Aha!" diye bağırdı. "Seni kızdırdım."

Yüz ifademi değiştirmediğimden emindim. "Radch'ta hiç bulunmadığın belli. Özel hayatında da çok fazla Radchaai tanıdığını sanmıyorum. İyi tanıdığını. Dışarıdan bakıp riayet ve beyin yıkama görüyorsun." Birbirinin aynı gümüş zırhlı, kendi iradesi olmayan, kendi zihni olmayan taburlar dolusu asker. "Ve haklısın, önemsiz Radchaailar bile kendilerini vatandaş olmayanlardan katbekat üstün görüyor. Seivarden gibilerin kendilerini gördükleri yer ise katlanılmaz." Strigan kısa ve dalga geçer bir kahkaha attı. "Ama onlar da insan ve bazı şeyler hakkında farklı fikirleri var."

"Fikirlerin hiçbir önemi yok. Anaander Mianaai ne olacağını söyler ve o olur."

Bunun onun tahmin ettiğinden daha karışık bir konu olduğundan emindim. "Bu da onların hayal kırıklıklarını arttırıyor. Bir düşün. Düşün ki tüm hayatın savaşa ve Radchaai topraklarını genişletmeye adanmış. *Sen* inanılmaz miktarlarda cinayet ve yıkım görüyorsun ama onlar medeniyeti, Adaleti ve Doğruluğu, Evrenin İyiliklerini yaydıklarını düşünüyorlar. Ölüm ve yıkım bu ana, güzel amaca ulaşmanın önlenemez yan ürünleri."

"Onların bakış açılarına anlayış gösterebileceğimi sanmıyorum."

"Anlayış göstermeni beklemiyorum. Sadece bir an için onların gözünden gör. Sadece kendi adına değil, hanenin tüm üyelerinin adına ve senden binlerce yıl önceki atalarının böyle düşünüp böyle davrandığını hayal et. Amaat'ın iradesinin böyle olduğunu. Tanrı'nın iradesinin, evrenin kendisinin iradesinin böyle olduğunu. Ve sonra bir gün birinin sana yanlış yapıyor olabileceğini söylediğini hayal et. Ve hayatının olmasını beklediğin gibi olmadığını."

Strigan, "Bu insanların başına her zaman geliyor," dedi. "Sadece birçoğumuz kaderimizde büyük şeylerin yazdığı hayaliyle kendimizi kandırmıyoruz."

"Bu önemsiz bir fark değil," diye onayladım.

"Peki ya sen?" Elinde fincanıyla sandalyesinin arkasında duruyordu. "Kesinlikle bir Radchaai'sın. Radchaai dilinde konuşurkenki aksanın..." Şu an onun dilinde konuşuyorduk. "Gerentate'tenmişsin gibi. Ama şu an neredeyse aksansız konuşuyorsun. Diller konusunda çok iyi olabilirsin. İnsanüstü bir yeteneğe sahipsin bile diyebilirim." Duraksadı. "Cinsiyet olayından açık veriyorsun ama. Sadece bir Radchaai senin yaptığın gibi yanlış cinsiyet kullanır."

Yanlış tahmin etmiştim. "Giysilerinin içini göremiyorum. Görebilseydim bile bu güvenilir bir gösterge olmazdı."

Gözlerini kırpıştırdı ve bir süre söylediklerim ona anlam ifade etmiyormuş gibi duraksadı. "Eskiden Radchaaiların hepsi aynı cinsiyettense nasıl üreditklerini merak ederdim."

"Aynı cinsiyetten değiller. Ve herkes gibi ürerler." Strigan şüpheyle tek kaşını kaldırdı. "Bir doktora giderler," diye devam ettim. "Ve doğum kontrol implantlarını etkisiz hale getirtirler. Ya da bir havuz kullanırlar. Ya da bebeği taşımak için ameliyat olurlar. Ya da taşıması için birini tutarlar."

Anlattıklarım diğer insanların üremesinden çok da farklı değildi ama Strigan biraz şaşırmış görünüyordu. "Sen kesinlikle bir Radchaai'sın. Ve kesinlikle Kaptan Seivarden'ı iyi tanıyorsun ama sen onun gibi değilsin. Başından beri bağıl olabileceğini düşünmüştüm ama o kadar fazla implantın yok. Kimsin sen?" Ne olduğumu anlayabilmesi için şu ana kadar olduğundan daha ayrıntılı incelemeliydi. Sıradan birine sadece bir iki iletişim ve görüş implantı olan biri gibi görünürdüm ki Radchaai olsun olmasın milyonlarca insan zaman içinde bu implantları taktırıyordu. Ve son yirmi yıl içinde sahip olduklarımın tam olarak ne olduklarını saklama yöntemleri geliştirmiştim. Tabağımı alıp ayağa kalktım. "Ben Gerentate'ten Breq'im." Strigan inanmaz bir kahkaha

attı. Gerenate, yapabileceğim herhangi küçük hataları gizlemek için son on dokuz yıldır olduğum yerlerden yeterince uzaktı.

Strigan, "Yani sadece bir turistsin, öyle mi?" derken ki ses tonu bana hiçbir şekilde inanmadığını çok net gösteriyordu.

"Öyle," diye onayladım.

"O zaman bununla işin ne," diyerek hâlâ uyumakta olan Seivarden'ı gösterdi.

Cevap vermedim. İtiraf etmek gerekirse cevabı bilmiyordum.

"Daha önce bunun gibi sokak köpeklerini toplayan insanlarla tanıştım. Senin onlardan biri olduğunu düşünmüyorum. Senin... senin soğuk bir yanın var. Gergin bir yanın. Gördüğüm tüm turistlerden çok daha temkinlisin." Ve elbette bir de varlığından o ve Anaander Mianaai dışında kimsenin haberdar olmadığı silahın onda olduğunu biliyordum. Ama silahın onda olduğunu itiraf etmeden bu gerçeği söyleyemezdi. "Sadece Gerentate'ten bir turist olman mümkün değil. Nesin sen?"

"Eğer söylersem işin eğlencesi kaçar," dedim.

Strigan bir şey söylemek için –yüz ifadesine bakılırsa sözleri sinirli olacaktı– ağzını açtığında alarm çalmaya başladı. Söylemeyi düşündüğü şey yerine, "Ziyaretçiler," dedi.

Biz kabanlarımızı giyip kapılardan çıkana kadar bir sürünür-araç, yosun renkli karın üzerinde beyaz bir iz bırakarak eve kadar gelmişti; dönerek dururken uçanıma çarpmaktan birkaç santimle kurtarmıştı.

Kapısı dışarı doğru açıldı ve içinden şu ana kadar gördüklerimin çoğundan daha kısa boylu bir Niltli çıktı. Koyu kırmızı kabanının parlak mavi ve cart sarı işlemeleri karyosunu ve kanın bıraktığı, koyu lekelerle kaplanmıştı. Niltli bir an duraksadı ve evin girişinde bizi gördü.

"Doktor!" diye bağırdı. "Yardım edin!"

O daha sözlerini bitirmeden Strigan karın üzerinde ona doğru ilerlemeye başlamıştı. Ben de arkasından gittim. Yakından bakınca şoförün en fazla on dört yaşında bir çocuk olduğunu gördüm. Yolcu koltuğunda giysilerinin her katmanı yer yer paramparça olmuş bir yetişkin baygın yatıyordu. Hem giysileri hem de koltuk kana bulanmıştı. Sağ bacağının dizden sonrası ve sol ayağı yoktu.

Üçümüz birlikte yaralıyı evini içine sokup revire götürdük. Strigan, "Ne oldu?" diye sorarken bir taraftan da yaraların üzerinden kanlı kaban parçalarını temizliyordu.

Çocuk, "Buz şeytanı," dedi. "Geldiğini görmedik!" Gözleri doldu ama ağlamadı. Sertçe yutkundu.

Strigan, çocuğun elindekileri kullanarak yaptığı belli olan sargılara takdirle baktı. Çocuğa, "Sen elinden gelen her şeyi yapmışsın," dedi. Kafasıyla ana odaya çıkan kapıyı işaret etti. "Bundan sonrası benim işim."

Revirden çıktık. Belli ki çocuk ne benim ne de yığının üzerinde yatmakta olan Seivarden'ın varlığından haberdardı. Birkaç saniye odanın ortasına ne yapacağını bilmez bir halde, sanki donmuş gibi kalakaldı ve sonra banklardan birine çöktü.

Ona bir fincan mayalanmış süt getirdiğimde bana sanki bir anda ortaya çıkmışım gibi dik dik baktı. "Yaralı mısın?" diye sordum. Bu sefer yanlış cinsiyet kullanmadığıma emindim çünkü Strigan'ın onunla konuşurken dişi zamirini kullandığını duymuştum. "Şey..." Durdu ve gözlerini sanki onu ısırmasından korkuyormuş gibi süt dolu fincana dikti. "Hayır, değilim... Önemli bir şeyim yok." Bayılmak üzereymiş gibi duruyordu. Öyle olması da normaldi. Radchaai standartlarına göre hâlâ çocuk sayılırdı ama bu yetişkinin –Acaba ebeveyni miydi? Yoksa kuzeni ya da komşusu?– yaralan-

dığına şahit olmuş ve ilk yardım yapıp onu sürünür-araca atarak buraya getirecek kadar bilinçli davranmıştı. Eğer şu an yıkılmıyorsa bu bir mucizeydi.

"Buz şeytanına ne oldu?" diye sordum.

"Bilmiyorum." Bakışlarını hâlâ eline almadığı sütten ayırarak bana baktı. "Onu tekmeledim. Bıçakladım. Kaçtı. Ona ne oldu, bilmiyorum."

Olanları anlatmasını sağlamak birkaç dakikamı daha aldı. Ailesinin kamp yerine diğerleri için mesaj bırakmıştı ama kimse ona yardım edebilecek ya da hemen buraya gelebilecek kadar yakında değildi. Konuştukça biraz daha kendine geliyormuş gibi görünüyordu; en azında ona getirdiğim sütü alıp içti.

Birkaç dakika içinde terlemeye başladı ve iki kabanını da çıkarıp düzgünce banka, yanına koydu ve tekrar oturduğunda sessiz ve ne yapacağını bilemez haldeydi. Ona nasıl yardımcı olabileceğimi bilmiyordum. "Hiç şarkı biliyor musun?" diye sordum.

Şaşkın bir ifadeyle gözlerini kırpıştırdı. "Ben şarkıcı değilim," dedi.

Belki dille ilgili bir sorun yaşıyordum. Gezegenin bu kısmındaki geleneklere çok dikkat etmemiştim ama bildiğim kadarıyla herkesin söyleyebileceği şarkılarla –genelde dini sebeplerle– sadece sanatkârların söyleyebileceği şarkılar arasında bir ayrım yoktu, en azından ekvatora yakın şehirlerde. Belki gezegenin güneyinde bu durum farklıydı. "Özür dilerim," dedim. "Yanlış bir sözcük kullanmış olmalıyım. Çalışırken, oynarken ya da bir bebeği uyutmaya çalışırken söylediğiniz şeye ne diyorsunuz? Ya da sadece..."

"Ah!" Sözlerimi anlamak onu bir anlığına heyecanlandırmıştı. "Sen şarkı demek istiyorsun."

Cesaret vermek için gülümsedim ama o tekrar sessizliğe

gömüldü. "Çok endişelenmemeye çalış," dedim. "Doktor yaptığı işte çok iyi. Ve bazen olacakları tanrılara bırakmalısın."

Alt dudağını ağzına sokup kemirdi. Hafif sert bir ifadeyle, "Ben hiçbir tanrıya inanmıyorum," dedi.

"Yine de her şey olacağına varır." Yarım yamalak bana katıldığını gösteren bir hareket yaptı. "Bildiğin bir pul oyunu var mı?" diye sordum. Belki Strigan'ın tahtasıyla nasıl oynandığını bana gösterebilirdi; gerçi o tahtanın Nilt'e özgü olduğunu sanmıyordum.

"Hayır." Ve bu cevabıyla onu eğlendirme ve dikkatini dağıtma yöntemlerim tükenmişti.

On dakikalık sessizlikten sonra, "Bir TikTik setim var," dedi.

"TikTik ne?"

Soluk suratındaki gözleri kocaman açıldı. "TikTik'in ne olduğunu nasıl bilmezsin? Çok uzaklardan geliyor olmalısın!" Uzaktan geldiğimi onayladım ve "TikTik bir oyun. Genelde çocuklar oynar," diyerek sorumu cevapladı. Ses tonu onun bir çocuk olmadığını ima ediyordu ama neden yanında bir çocuk oyunu taşıdığını sormamalıydım. "Gerçekten hiç TikTik oynamadın mı?"

"Hiç oynamadım. Benim geldiğim yerde genelde pul oyunları, kart oyunları ya da zar oyunları oynarız. Ama onlar bile yer yer değişiyor."

Bunu bir süre değerlendirdi. Sonunda, "Sana öğretebilirim," dedi. "Çok kolay."

İki saat sonra bir avuç dolusu bov kemiğinden yapılma küçük zarı atarken ziyaretçi alarmı çaldı. Çocuk şaşkın bir ifadeyle bana baktı. "Biri geldi," dedim. Revirin kapısı açılmadı, Strigan alarmla ilgilenmiyordu.

Çocuk, "Annem mi?" derken sesinde rahatlamanın getirdiği çok hafif bir titreme vardı.

"Umarım. Umarım başka bir hasta değildir." Anında bunu söylediğime pişman oldum. "Ben gidip bakayım."

Gelen kesinlikle annesiydi. Onu getiren uçandan atladı ve karda mümkün olmadığını düşündüğüm bir hızla eve geldi. Varlığımı fark ettiğine dair hiçbir belirti göstermeden doğru içeriye girdi. Bir Niltli için uzun boyluydu ama tüm Niltliler gibi iriydi ve kabanlara sarınmıştı. Yüz hatları içerideki çocukla kan bağlarını açıkça gösteriyordu. Onu takip ettim.

Terk edilmiş TikTik tahtasının yanında çocuğu görünce, "Peki o zaman, neler oldu?" dedi.

Bir Radchaai çocuğuna sarılır, onu öper, çocuğu iyi olduğu için ne kadar rahatladığını söylerdi; hatta belki biraz da ağlardı. Bazı Radchaailar bu annenin soğuk ve duygusuz olduğunu düşünürdü. Ama bu düşüncenin yanlış olacağına emindim. Birbirlerine değer biçimde yan yana banka oturduklarında çocuk hastanın durumu ile ilgili bildiklerini ve sürüyü karda güderken buz şeytanıyla olanları anlattı. Anlatmayı bitirdiğinde annesi çocuğun dizine hızlıca iki kez vurdu ve çocuk bir anda değişerek daha uzun boylu ve daha güçlü görünmeye başladı; sanki bu annesinin yanında olmasının rahatlığının yanı sıra onun takdirini kazanmış olmanın gururundan kaynaklanıyor gibiydi.

Onlara iki fincan mayalı süt götürdüğümde annenin ilgisi bir anlığına bana kaydı ama bunu ilgi çekici olmamla alakası olduğunu düşünmedim. "Sen doktor değilsin," dedi. Bu bir soru değil sadece bir tespitti. Dikkatinin hâlâ çocuğunun üzerinde, bana olan ilgisinin sadece düşman mı dost mu olduğumu anlamak amaçlı olduğunun farkındaydım.

"Ben burada misafirim," dedim. "Doktor meşgul, bekler-

ken bir şeyler içmek istersiniz diye düşündüm."

Gözleri son birkaç saattir olduğu gibi alnı siyah iyileştiriciyle kaplı, ağzında ve burnunda morluk izleriyle uyuyan Seivarden'a doğru kaydı.

Çocuk, "Evet, çok uzaklardan geliyor," dedi. "TikTik oynamayı bilmiyordu!" Annesinin bakışları yerde duran zarlara, tahtaya ve tahtanın yarısına kadar gelebilmiş boyalı düz taşlara yöneldi. Hiçbir şey söylemedi ama ifadesi hafifçe değişti. Başını onaylarcasına belli belirsiz salladı ve ikram ettiğim sütü aldı.

Yirmi dakika sonra Seivarden uyanıp siyah iyileştiriciyi yüzünden çıkardı ve huysuz bir şekilde üst dudağına dokunarak eliyle kurumuş kan parçalarını ovalayarak temizledi. Sessiz bir şekilde yakındaki bankta yan yana otururken hem beni hem de onu titizlikle görmezden gelen iki Niltli'ye baktı. İkisi de Seivarden'ın yanına gitmememi ya da ona bir şey söylemememi tuhaf bulmadı. Ona neden vurduğumu ve hatta ona vurduğumu hatırlayıp hatırlamadığını bilmiyordum. Bazen kafaya alınan bir darbe olaydan hemen önceki hatıralara etki ediyordu. Ama bir şeyler hatırlıyor ya da bir şeylerden şüpheleniyor olmalıydı çünkü bana bakmadı bile. Birkaç dakika kıpırdandıktan sonra ayağa kalkıp mutfağa gitti ve dolabı açtı. Otuz saniye boş boş baktıktan sonra bir kâse alarak içine sert ekmek koyup üzerine su ekledi ve sonra orada durup ekmeğin yumuşamasını bekledi. Hiç kimseye bakmıyor, hiçbir şey söylemiyordu.

8

Başta, Tapınak Önü gölünün kıyısından evlerine gönderdiğim insanlar küçük gruplar halinde sokaklarda toplaşıp fısıldaştılar ve sonra ben rutin devriye turumu atarken yaklaşınca dağıldılar. Ama çok geçmeden herkes evlerine çekilip orada bir araya geldi. Birkaç saat buyunca Yukarı Şehir sessizdi. Ürkütücüydü ve Teğmen Awn'ın sürekli neler olduğunu sorması da buna hiç yardımcı olmuyordu. Teğmen Awn Yukarı Şehir'deki varlığımı artırmanın durumu daha kötü yapacağına inanıyordu; o yüzden alana yakın olmamı emretti. Bu karar, her şey paramparça olduğunda az da olsa hâlâ etkili olabilmemi sağlayan ana etkendi.

Dört saat boyunca hiçbir şey olmadı. Radch'ın Efendisi Ikkt rahipleriyle birlikte dualar okudu. Aşağı Şehir'de bu geceyi içeride geçirmenin iyi bir fikir olduğu haberini yaymıştım, bu yüzden sokakta konuşmalar, birbirlerinin giriş katında eğlenceyi izlemek için toplanan komşular yoktu. Hava karardığında neredeyse herkes üst katlara çekilmiş ya sessizce sohbet ediyor ya da çıt çıkarmadan korkulukların üzerinden aşağıyı seyrediyorlardı.

Şafak vaktinden dört saat önce her şey paramparça oldu. Ya da daha doğrusu ben paramparça oldum. İzlediğim takip verisi kesildi ve bir an da yirmim birden kör, sağır ve hareket edemez hale geldi. Her birimim sadece kendi gözlerin-

den görebiliyor, kendi kulaklarından duyabiliyor ve sadece kendi bedenini hareket ettirebiliyordu. Birimlerimin birbirlerinden koptuklarını fark etmeleri şaşkın ve panik halinde geçen birkaç saniye sürdü, tüm birleşenlerim kendi bedenlerinin içinde tek başınaydı. İşin en kötü yanı aynı anda Teğmen Awn'dan gelen veri akışı da kesilmişti.

O andan itibaren yirmisi de farklı çıkarımlara ve hatıralara sahip, yirmi farklı insandım ve ne olduğunu ancak o yirmi ayrı deneyimi birleştirerek hatırlayabiliyordum.

Darbe olduğu anda yirmi birimim de anında, hiç düşünmeden zırhlarını açtılar ve giyinik olan birimlerimin hiçbiri üniformalarını değiştirmeye ya da saklamaya çalışmadı. Evde uyuyan sekiz birimim de anında uyandı ve kendime hâkim olur olmaz Teğmen Awn'ın uyumaya çalıştığı yere koştular. İki birimim –On yedi ve Dört– Teğmen Awn'ın iyi olduğunu gördü ve odadaki diğer birimlerimin birkaçı iletişim durumunu kontrol etmek için evdeki kumanda paneline gitti; panel çalışmıyordu.

On yedinci birimim, "İletişim kesik," diye duyurdu; pürüzsüz gümüş zırhı sesinin boğuk duyulmasına neden oluyordu.

Dört, "Bu mümkün değil," dedi ama on yedi cevaplamadı çünkü söylediğinin gerçekliği karşısında cevaba gerek yoktu.

Yukarı Şehir'deki bazı birimlerim yapılan en doğru hareketin bulunduğum yerde kalmak olduğunu fark edene kadar Tapınak Önü gölüne doğru döndü. Alanda ve tapınakta bulunan tüm birimlerim eve doğru döndü. Benlerden biri Teğmen Awn'ın iyi olduğundan emin olmak için eve doğru koştu; ikisi aynı anda, "Yukarı Şehir!" dedi ve başka ikisi, "Fırtına alarmı!" dedi. Şaşkın geçen iki saniye boyunca parçalarım ne yapmaları gerektiğine karar vermeye çalıştı.

Birim Dokuz, tapınak konutlarına koşup fırtına alarmının yanında uyuyan rahibi uyandırarak alarmı çaldı.

Siren sesinin duyulmasından hemen önce Jen Shinnan Yukarı Şehir'deki evinden koşarak çıkıp, "Cinayet! Cinayet!" diye bağırdı. Çevresindeki evlerin ışıkları yandı fakat siren sesi bağırışlarını bastırdı. En yakın birimim dört sokak ötedeydi.

Aşağı Şehir'in tamamında fırtına panjurları kapandı. Tapınaktaki rahipler dua etmeyi bıraktılar ve başrahip bana baktı ama elimde ona verebileceğim herhangi bir bilgi olmadığından hareketlerimle çaresizliği gösterdim. O birim, "İletişimim kesildi, İlahi Kişilik," dedi. Başrahip anlamaz bir ifadeyle gözlerini kırpıştırdı. Siren sesi konuşmayı engelliyordu.

Radch'ın Efendisi de kendisinin geri kalanına benim normalde bağlı olduğum şekilde bağlıydı ama ben parçalara bölündüğüm zaman tepkisiz kalmıştı. Onun şaşkınlık yaşamaması en yakınında olan birimimin durumu fark edeceği kadar tuhaftı.

Ama sadece kendisine hâkim oluyor da olabilirdi; siren sesine de tek kaşını kaldırmanın ötesinde bir tepki vermemişti. Sonra ayağa kalkıp tapınaktan alana çıktı.

Bu başına gelen en kötü üçüncü şeydi. Yörüngedeki *Toren'ın Adeleti*'ni hissedemiyordum; kendimi hissedemiyordum. Birbirleriyle zar zor iletişim kuran yirmi parçaya bölünmüştüm.

Alarm duyulmadan hemen önce Teğmen Awn bir birimi alarmı çalması için tapınağa göndermişti. O birim alana gelip duraksadı ve tereddütle kendinin geri kalanına baktı; onları görebiliyordu ama kendisi olarak hissetmiyordu.

Siren sesi sustu. Aşağı Şehir, benim ayak seslerim ve zırh

yüzünden boğuk çıkan, kendi kendimle konuşup az da olsa işe yarar olabilmek için organize olmaya çalışan seslerim haricinde sessizdi.

Radch'ın Efendisi gri kaşlarından birini kardırdı. "Teğmen Awn nerede?"

Bu soru, elbette cevabını bilmeyen birimlerimin kafasındaki bir numaralı soruydu ama Teğmen Awn'dan aldığı emirle gelen ben bu soruyu cevaplayabileceğini biliyordu. "Teğmen Awn geliyor, hükümdarım," dedi. On saniye sonra Teğmen Awn ve evde olan benlerin çoğu hızla alana geldi.

"Bu bölgenin kontrolün altına olduğunu sanıyordum." Annander Mianaai konuşurken Teğmen Awn'a bakmamıştı ama sözlerini ona yönelttiği açıktı.

"Ben de öyle sanıyordum." Ve sonra Teğmen Awn nerede olduğunu ve kiminle konuştuğunu hatırladı. "Hükümdarım. Affınızı dilerim." Her bir birimim tamamen Teğmen Awn'a dönüp onun gerçekten orada olup olmadığını kontrol etmemek için kendisini tutmak zorunda kaldı çünkü varlığını hissedemiyordum. Birkaç fısıldaşmayla hangi birimlerimin ona göz kulak olacakları kararlaştırıldı ve diğerleri o birimlerin işlerini yapacağına güvenmek zorunda kaldı.

Onuncu birimim Tapınak Önü gölünün kıyısından son hız koşarak geldi. "Yukarı Şehir'de olay var!" diye duyurdu ve kendime açtığım yoldan gelip Teğmen Awn'ın önünde durdu. "İnsanlar Jen Shinnan'ın evinde toplanıyor, kızgınlar, cinayetten ve öç almaktan bahsediyorlar."

"Cinayet. Ha *siktir*!"

Teğmen Awn'ın yakında olan tüm birimlerim bir ağızdan, "Sözlerinize dikkat edin, Teğmenim!" dedi. Anaander Mianaai inanmaz bakışlarını bana çevirdi ama bir şey söylemedi.

Teğmen Awn, "Ha *siktir*!" diye tekrarladı.

Anaander Mianaai sakin ve ölçülü bir sesle, "Küfretmek dışında bir şey yapacak mısın?" diye sordu.

Teğmen Awn yarım saniye donakaldı sonra çevresine, gölün ötesine, Aşağı Şehir'e ve tapınağa baktı. "Kimler burada? Sayım yapın!" Sayım yapıldığında, "Bir'den Yedi'ye kadar burada kalsın. Diğerleri benimle gelin." Anaander Mianaai'ı alanda bırakarak tapınağa doğru onu izledim.

Rahipler platformun orada toplanmış gelişimizi izliyorlardı. Teğmen Awn, "İlahi Kişilik," dedi.

Başrahip, "Teğmen," diye yanıtladı.

"Yukarı Şehir'den vahşi bir kalabalık buraya doğru geliyor. Beş dakikamız olduğunu tahmin ediyorum. Fırtına panjurları kapalıyken çok fazla zarar veremezler; onları buraya getirip büyük bir olay yaratmalarını engellemek istiyorum."

Başrahip şüphe içinde, "Buraya getirip," diye tekrarladı.

"Diğer her yer kapalı ve karanlık. Büyük kapılar açık olduğu için burası en ortada olan yer, çoğu girdikten sonra kapıları kapatırsak Esk Bir onları kuşatabilir. Elbette tapınağın kapılarını kapatıp kalabalığın evlerin panjurlarını yıkmaya çalışmasına izin verebiliriz ama panjurların dayanıklılıklarını ölçmek istemiyorum." Anaander Mianaai'ın yavaşça, sanki hiçbir şey yokmuşçasına, yürüyerek içeri girdiğini görünce de, "Tabii eğer hükümdarım izin verirse," diye ekledi.

Radch'ın Efendisi sessizce onaylayan bir hareket yaptı.

Başrahip belli ki bu fikirden hiç hoşlanmamıştı ama yine de kabul etti. Artık alanda olan birimlerim göle yakın Yukarı Şehir sokaklarında el fenerlerinden gelen dağınık ışıklar görmeye başlamıştı.

Birkaç dakika içinde Teğmen Awn beni tapınağın büyük kapılarının arkasına konuşlandırmış –ondan gelecek

sinyalle kapatmam için– ve birkaç beni de Tanmindleri tapınağa yönlendirmek için alanın çevresindeki sokaklara göndermişti. Diğer benler alanın çevresindeki gölgelerde ve tapınağın içinde saklandık ve rahipler sırtları davetkâr kapıya dönük bir şekilde dualarına devam ettiler.

Yukarı Şehir'den yüzden fazla Tanmind geldi. Yirmi üçü hariç çoğu tam olarak istediğimiz şeyi yapıp bağırarak karmaşa içinde hızla tapınağa ilerledi. Kalanlardan bir düzinesi karanlık ve boş bir caddeye saptı. Kalabalığı izlemekte olan diğer on biri ise yakınlardaki bir birimimi görüp davranışlarını tekrar değerlendirdiler. Durup kendi aralarında bir süre fısıldaşırken kalabalık Tanmind grubunun tapınağa girişini ve diğer grubun bağırarak hızla caddeden inmesini izlediler. Benim tapınağın kapılarını kapatmamı seyrettiler ve belki oradaki birimlerimin üniformalı değil, gümüş zırhlarıyla kaplı olmaları onlara topraklara katma sürecini anımsattı. Birkaç tanesi küfretti ve arkalarını dönüp Yukarı Şehir'e kaçtılar.

Seksen üç Tanmind tapınağa girmişti. Kızgın sesleri içeride defalarca yankılanarak yükseldi. Kapıların kapanma sesini duyunca geri dönüp geldikleri yerden çıkmaya çalıştılar ama her birimim silahlarını en yakınındaki kişiye doğrultmuş şekilde çevrelerini sarmıştım.

Teğmen Awn, "Vatandaşlar!" diye bağırdı ama sesini duyurabilecek beceriye sahip değildi.

Farklı parçalarım, "Vatandaşlar!" diye bağırdı, kendi seslerim yankılanıp sustu. Tanmind kalabalığının içindeki Jen Shinnan, Jen Taa ve onlarla ilişkisi olduğunun bildiğim birkaç kişi daha çevrelerindekileri susturarak Radch'ın Efendisi'nin bizzat burada olduğunu ve onunla konuşabileceklerini hatırlattı.

Teğmen Awn tekrar, "Vatandaşlar," diye bağırdı. "Aklınızı mı yitirdiniz? Ne yapıyorsunuz?"

Kalabalığın önünde olan Jen Shinnan, başımın üzerinden, arkamda yanında Radch'ın Efendisi ve İlahi Kişilik ile birlikte duran Teğmen Awn'a, "Cinayet!" diye bağırdı. Kıdemsiz rahipler köşede donakalmış bir halde toplaşmışlardı. Jen Shinnan'ı destekleyen Tanmind homurtuları yankılandı. Jen Shinnan, "Bize adalet sağlamadınız, biz de kendimiz almaya geldik!" diye haykırdı. Kalabalığın homurtusu tapınağın taş duvarlarını kapladı.

Anaander Mianaai, gürültüyü bastırmak için yüksek bir sesle, "Ne demek istediğini açıkla, vatandaş," dedi.

Tanmindler beş saniye boyunca birbirlerini susturmaya çalıştıktan sonra Jen Shinnan, "Hükümdarım," dedi. Sesi neredeyse gerçekten saygı duyuyormuş gibi çıkıyordu. "Genç yeğenim geçtiğimiz haftayı benim evimde geçirdi. Aşağı Şehir'e indiğinde Orsluların tehdit ve tacizleriyle karşılaşmış; bu durumu Teğmen Awn'a bildirmeme rağmen hakkında hiçbir şey yapılmadı. Bu akşam odasına girdiğime oda boştu; camı kırılmıştı ve her yere kan içindeydi! Bundan ne sonuç çıkarmalıyım? Orslular bizden hep nefret etti! Şimdi hepimizi öldürmeye çalışıyorlar, nasıl kendimizi savunmayalım?"

Anaander Mianaai, Teğmen Awn'a döndü. "Durum sana bildirilmiş miydi?"

Teğmen Awn, "Evet, hükümdarım," dedi. "Olayı araştırdım ve bahsedilen genç kişinin *Toren'ın Adaleti*'nden Esk Bir'in görüş alanından hiç çıkmadığının ve Aşağı Şehir'de geçirdiği zamanın tamamında yalnız olduğu bilgisini aldım. Sadece alışveriş yapmak için başkalarıyla konuşmuş. Orada bulunduğu süre içinde herhangi bir tehdit ya da tacize maruz kalmamış."

Jen Shinnan, "Görüyorsunuz!" diye haykırdı. "Neden adaleti kendimiz aramak zorunda kaldığımızı görüyorsunuz!"

Anaander Mianaai, "Peki, size hayatlarınızın tehlikede olduğunu düşündüren şey ne?" diye sordu.

Jen Shinnan, "Hükümdarım, Teğmen Awn Aşağı Şehir'deki herkesin sadık ve kurallara uyan kişiler olduğunu düşünmenize neden olmuş olabilir ama tecrübeme dayanarak söyleyebilirim ki Orslular hiç de erdemli insanlar değil. Balıkçılar geceleri görünmeden bataklığa gidiyorlar. Kaynaklarım..." Bir süre duraklardı. Bunu sebebi ona doğrultulmuş silah ya da Anaander Mianaai'ın devam eden tepkisizliği veya benim anlayamadığım başka bir şey olabilirdi. Ama bir şey onu eğlendirmiş gibi görünüyordu. Kendine hâkim olarak devam etti. "İsmini vermek istemediğim kaynakların bu balıkçıların geceleri silah dolu kasaları göle sakladığını görmüş. Bunun onlara kötü davrandıklarına inandıkları bizden öç almaktan başka ne amacı olabilir? Ve o silahlar buraya Teğmen Awn'ın yardımı olmadan nasıl gelmiş olabilir?"

Anaander Mianaai koyu tenli yüzünü Teğmen Awn'a çevirip gri kaşlarından birini kaldırdı. "Bu konuda söyleyecek bir şeyin var mı, Teğmen Awn?"

Sorunun kendisindeki ya da sorunun soruluş biçimdeki bir şey, duyan tüm birimlerimi rahatsız etti. Ve Jen Shinnan'ı gülümsetti. Radch'ın Efendisi'nin Teğmen Awn'ı sorgulamasını *bekliyordu* ve bunu başardığı için memnundu.

Teğmen Awn, "Evet, hükümdarım var," dedi. "Birkaç gece önce yerel bir balıkçı gölün altında bir silah sandığı bulduğunu bildirdi. O sandığı çıkarıp evime götürdüm ve aramalar sonucu iki sandık daha bulup çıkardım. Bu akşam aramalara devam etmeyi planlıyordum ama görebildiğiniz gibi durum müsaade etmedi. Bu konudaki raporum hazır fakat henüz gönderilmedi, çünkü ben de bu silahların benim bilgim olmadan nasıl buraya geldiğini merak ettim."

Belki sadece Jen Shinnan'ın gülümsemesinden ve Anaander Mianaai'ın tuhaf bir şekilde suçlayıcı sorularından – ve tapınak alanındaki tavrından– kaynaklıydı ama Teğmen Awn'ın sözleri gergin tapınağın içinde yankılanırken suçlama gibi duyuldu.

Teğmen Awn sesinin yankısı dinip de sessizlik çöktüğünde, "Ayrıca," diye sözlerine devam etti. "Bahsi geçen genç kişinin neden Aşağı Şehir'de yaşayanlar ona kesinlikle hiçbir zarar vermemişken yok yere onları kendisini taciz etmekle suçladığını merak ediyorum."

Kalabalıktan bir ses, "Biri zarar verdi!" diye bağırdı ve çevresinden onaylayan homurtular yükselmeye başlayıp geniş taş alanda yankılandı.

Teğmen Awn, "Yeğeninizi en son saat kaçta gördünüz?" diye sordu.

Jen Shinnan, "Üç saat önce," dedi. "Bize iyi geceler dileyip odasına çekildi."

Teğmen Awn kendisine en yakın duran birimime hitap ederek, "Esk Bir, son üç saat içinde Aşağı Şehir'den Yukarı'ya geçen kimse oldu mu?"

Cevaplayan birim –On üç– herkes tarafından duyulacak olan cevabım konusunda temkinli olmam gerektiğini farkındaydı. "Hayır. İki tarafa da geçen olmadı. Fakat son on beş dakika konusunda emin olamıyorum."

Jen Shinnan, "Daha erken gelmiş olabilirler," diye belirtti.

Teğmen Awn, "O zaman hâlâ Yukarı Şehir'de olmalılar, dolayısıyla suçluları orada aramalısınız."

Jen Shinnan, "Ama silahlar..." diye sözlerine başladı.

"Size zarar veremezler. Evimin üst katında kilit altındalar ve Esk Bir halihazırda çoğunu etkisiz hale getirdi."

Jen Shinnan tuhaf yalvaran bir ifadeyle bu konuşmayı

sessiz ve ifadesizce dinlemekte olan Anaander Mianaai'a baktı. "Ama..."

Radch'ın Efendisi, "Teğmen Awn," dedi. "Konuşabilir miyiz?" Yan tarafı işaret etti ve Teğmen Awn on beş metre kadar uzaktaki noktaya kadar onu takip etti. Birimlerimden biri de onları izledi fakat Anaander Mianaai bunu görmezden geldi. Sessizce, "Teğmen," dedi. "Bana neler olduğunu düşündüğünü anlat."

Teğmen Awn yutkunup derin bir nefes aldı. "Hükümdarım. Aşağı Şehir'den hiç kimsenin bahsedilen gence zarar vermediğine eminim. Ayrıca silahların Aşağı Şehir'den biri tarafından saklanmadığına da eminim. Ve bu silahlar topraklara katma döneminde el koyulmuş olan silahlardı. Bu sadece çok üst düzey biri tarafından planlanmış olabilir. Raporu bu sebepten henüz göndermedim. Geldiğinizde bu konuyu bizzat sizinle konuşabilmeyi umuyordum ama fırsatını bulamadım."

"Normal yollarla bildirirsen bunu yapan kişinin yakalandığını fark edip izlerini saklayacağını mı düşündün?"

"Evet hükümdarım. Geleceğinizi öğrenince bu konu hakkında sizinle derhal konuşmayı planladım."

"*Toren'ın Adaleti*." Radch'ın Efendisi bana bakmadan birimime hitap etti. "Bu doğru mu?"

"Tamamıyla, hükümdarım," diye cevap verdim. Kıdemsiz rahipler hâlâ bir arada duruyorlardı. Başrahip onlardan ayrı duruyor ve yüzünde anlayamadığım bir ifadeyle Teğmen Awn ve Radch'ın Efendisi'nin konuştukları yere doğru bakıyordu.

Anaander Mianaai, "Peki," dedi. "Bu durum hakkındaki değerlendirmen ne?"

Teğmen Awn hayret içinde gözlerini kırpıştırdı. "Bana... silahlarla Jen Shinnan'ın ilgisi var gibi görünüyor. Başka

türlü varlıklarından nasıl haberdar olabilir?"

"Peki ya, gencin öldürülmesi?"

"Eğer gerçekten öldürüldüyse bunu Aşağı Şehir'den biri yapmadı. Ama kendileri öldürmüş olabilirler, bir bahane yaratıp..." Teğmen Awn dehşete düşmüş bir şekilde sustu.

"Bir bahane yaratıp Aşağı Şehir'deki masum insanları uykularında katletmek için. Ve sonra sadece kendilerini savunmaya çalışıyor olduklarını söyleyip, senin görevini yerine getirmediğin, onları korumadığın iddiasını güçlendirmek için de saklanmış silahlar sandıklarını kullanacaklardı." Hâlâ birimlerimin ellerinde silahları ve gümüş zırhlarıyla çevrelemiş olduğu Tanmindlere bir bakış attı. "Peki. Ayrıntılarla sonra ilgilenebiliriz. Şu anda bu insanlarla ilgilenmemiz gerekiyor."

Teğmen Awn hafif bir reverans yaparak, "Hükümdarım," diyerek onayladı.

"Öldür hepsini."

Radchaaiları sadece melodram türündeki eğlencelerde görmüş, onlar hakkında bağıllar, topraklara katma ve beyin yıkama olduğunu düşündükleri şey dışında bir şey bilmeyen, vatandaş olmayan kişilere, bu emir dehşet verici gelse de şaşırtıcı gelmezdi. Ama vatandaşları öldürmek fikri aslında sarsıcı ve üzücüydü. Sonuçta, eğer medeniyetin amacı vatandaşların refahı değilse, neydi? Bu insanlar artık vatandaştılar.

Teğmen Awn iki saniye boyunca donakaldı. "Hü... hükümdarım?"

Anaander Mianaai'ın şu ana kadar tepkisiz ve belki biraz da sert olan ses tonu soğuk ve ciddi bir hal aldı. "Emrime karşı mı geliyorsun, teğmen?"

"Hayır, Hükümdarım, sadece... onlar vatandaş. Ve bir tapınaktayız. Ve durum kontrolümüz altında; *Toren'ın*

Adaleti'nden Esk Bir'i destek çağırması için yan bölgeye gönderdim. *Ente'nin Adaleti*'nden Issa Yedi; bir, en fazla iki saat içinde burada olur ve siz de burada olduğunuz için Tanmindleri kolayca tutuklayarak tekrar eğitime gönderebiliriz."

Anaander Mianaai yavaş ve açıkça, "Emrime karşı mı... geliyorsun?" diye sordu.

Dinleyen birimim için Jen Shinnan'ın eğlenmesi, Radch'ın Efendisi'yle konuşmaya olan istekliliği –ve hatta sabırsızlığı– anlaşılabilir bir hal almıştı. Çok yüksek rütbeli biri, o silahları erişilir kılmıştı ve bu kişi iletişimi nasıl keseceğini biliyordu. Kimse Anaander Mianaai'dan daha yüksek bir rütbeye sahip değildi. Ama bu çok anlamsızdı. Jen Shinnan'ın motivasyonu çok açıktı ama bu olayların Radch'ın Efendisi'ne ne gibi bir yararı olabilirdi?

Teğmen Awn da aynı şeyleri düşünüyor olmalıydı. Gerginliğini kasılan çenesinden ve sert omuzlarından okuyabiliyordum. Yine de bu durum gerçekdışı görünüyordu çünkü tek okuyabildiğim dışa yansıyan görüntüydü. Beş saniye sonra, "Emrinizi asla reddetmem, Hükümdarım," dedi. "İtiraz edebilir miyim?"

Anaander Mianaai soğuk bir ses tonuyla, "Halihazırda ettin zaten," dedi. "Şimdi, öldür hepsini."

Teğmen Awn döndü. Çevresi sarılmış Tanmindlere doğru ilerlerken çok hafif bir şekilde titrediğini fark ettim.

Mianaai, "*Toren'ın Adaleti*," dedi ve Teğmen Awn'ın arkasından gitmek üzere olan birimim durdu. "Seni en son ne zaman ziyaret ettim?"

Radch'ın Efendisi'nin *Toren'ın Adaleti*'n en son ne zaman bindiğini çok net hatırlıyordum. Sıradışı bir ziyaretti; habersiz bir şekilde dört yaşlı bedeniyle ve yanında başka biri olmadan gelmişti. Zamanın çoğunu kamarasında benimle

–*Toren'ın Adaleti*'yle– konuşarak geçirmişti; Esk Bir ile konuşmamıştı ama Esk Bir'in ona şarkı söylemesini istemişti. Valskaaya şarkılarından biriyle talebini yerine getirmiştim. Tam olarak doksan dört sene, iki ay, iki hafta ve altı gün önce, Valskaay'ın topraklara katılmasından hemen sonraydı. Bunu söylemek için ağzımı açtım ama kendimi, "İki yüz üç yıl, iki ay, iki hafta ve altı gün önce, Hükümdarım," derken buldum.

Anaander Mianaai, "Hmm," dedi ama başka bir şey söylemedi.

Teğmen Awn, Tanmindleri çevrelemiş olduğum yere yaklaştı. Bir birimimin arkasında üç buçuk saniye boyunca durdu ama bir şey söylemedi.

Çok net görünen gerginliğini tek benim fark ettiğimi düşünmüyordum. Jen Shinnan, onun sessiz ve mutsuz bir şekilde orada durduğunu görünce gülümsedi. Neredeyse muzaffer bir gülüştü. "Eee?"

Teğmen Awn, "Esk Bir," derken cümlesini bitirmek istemediği her halinden belliydi. Jen Shinnan'ın gülümsemesi yüzüne biraz daha yayıldı. Şüphesiz Teğmen Awn'ın Tanmindleri evlerine göndermesini bekliyordu. Her zaman olduğu gibi Teğmen Awn'ın ihracını ve Aşağı Şehir'in etkisinin düşmesini bekliyordu. Teğmen Awn ona sessizce, "Ben böyle olmasını istemedim... ama doğrudan bu emri aldım," dedi. Sesini yükselti. "Esk Bir. Hepsini öldür."

Jen Shinnan'ın gülümsemesi silindi; yerini korku ve ihanet olduğunu düşündüğüm bir ifade aldı. Açıkça ve doğrudan Anaander Mianaai'a baktı. O tepkisiz bir şekilde duruyordu. Diğer Tanmindler korku içinde feryat figan isyan ettiler.

Tüm birimlerim tereddütte düştü. Bu emir çok anlamsızdı. Her ne yapmış olurlarsa olsun onlar vatandaştı ve onları

kontrol altına almıştım. Ama Teğmen Awn yüksek ve sert bir sesle, "Ateş!" dedi ve ben de ateş ettim. Üç saniye içinde tüm Tanmindler ölmüştü.

O tapınaktaki kimse olanlara şaşıracak kadar genç değildi; gerçi birkaç yıldır kimseyi infaz etmemiş olmam belki anılarının biraz silikleşmesini ve hatta belki de vatandaşlığın bu gibi şeylerin sonu olduğuna inanmalarını sağlamış olabilirdi. Kıdemsiz rahipler olaylar başladığından beri oldukları yerde sessiz ve hareketsiz duruyorlardı. Başrahip açık bir şekilde sessizce ağlıyordu.

Anaander Mianaai, "Sanırım," dedi silah seslerini yankıları dinip etrafa derin bir sessizlik çöktükten sonra. "Bundan sonra burada Tanmindlerle herhangi bir problem yaşamayacağız."

Teğmen Awn'ın ağzı ve boğazı sanki bir şey söyleyecekmiş gibi hafice kıpırdadı. Ama bir şey söylemek yerine dört birimim omuzlarına onu izlemelerini isteyen bir hareketle dokunup bedenlerin arasından ileri doğru yürüdü. Dilinin tutulmuş olduğunu fark ettim. Ya da belki de konuşursa ağzından çıkacaklardan korkuyordu. Ondan sadece görsel verileri alabiliyor olmak sinir bozucuydu.

Radch'ın Efendisi, "Nereye gidiyorsun, teğmen?" diye sordu.

Teğmen Awn, sırtı Anaander Mianaai'a dönüp ağzını açtı ve tekrar kapattı. Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. "Eğer Hükümdarım izin verirse iletişimimizi kesen şeyi araştıracağım." Anaander Mianaai cevap vermedi ve Teğmen Awn en yakınındaki birimime döndü.

Teğmen Awn'ın hâlâ duygusal bir çöküş yaşadığı açıkça belli olduğu için o birim, "Jen Shinnan'ın evi," dedi. "Oradayken genç kişiye de bakacağım."

Şafaktan hemen önce aleti o evde buldum. Aleti etkisiz hale getirir getirmez yine kendim olmuştum; bir birim eksiktim. Yukarı ve Aşağı Şehir'in sessiz, alacakaranlık sokaklarını ve içeride benimle donuk bakışlı, sessiz seksen üç cesetten başka kimsenin olmadığı tapınağı gördüm. Teğmen Awn'ın acısı, sıkıntısı ve utancı bir anda benim birleşik ferahlığım ve rahatsızlığımın açıkça görebildiği bir hale geldi. Ve bir anlık arzumla Ors'taki tüm insanların takip sinyalleri gözümün önüne geldi. Bunlara Ikkt'in tapınağında hareketsiz yatan ölüler, Yukarı Şehir'in bir sokağındaki boynu kırık birimim ve Tapınak Önü gölünün kuzey kıyısındaki bataklığın dibinde yatan Jen Shinnan'ın yeğeni de dahildi.

9

Strigan üstü başı kan içinde revirden çıktığında anlamadığım bir dilde sessizce sohbet eden anne ve çocuk susup ümitle ona baktılar.

Strigan hiç lafı uzatmadan, "Elimden geleni yaptım," dedi. "Tehlikeyi atlattı. Uzuvlarının tekrar büyümesi için onu Therrod'a götürmeniz gerekiyor ama ben ön hazırlıklarını yaptım; nispeten kolay büyüyebilmeliler."

Niltli kadın oldukça ruhsuz bir şekilde, "İki hafta," dedi. Sanki böyle bir şey ilk defa başlarına gelmiyormuş gibiydi.

Strigan duymadığım ya da anlamadığım bir şeye cevap verircesine, "Yapacak bir şey yok," dedi. "Belki birinin verebileceği fazladan birkaç eli vardır."

"Kuzenlerimi arayayım."

Strigan, "Ara," dedi. "İsterseniz onu görebilirsiniz ama uyuyor."

Kadın, "Onu ne zaman götürebiliriz?" diye sordu.

Strigan, "İsterseniz hemen," diye cevapladı. "Ne kadar erken olursa o kadar iyi olur diye tahmin ediyorum."

Kadın onaylayan bir hareket yaptı ve çocukla birlikte ayağa kalkıp tek kelime etmeden revire gittiler.

Çok geçmeden yaralıyı uçana taşıdık ve onları gönderip eve geri dönerek kabanlarımızı üzerimizden attık. Seivarden yığınının üzerine dönmüş, dizlerini kendine çekip kollarını sıkıca dizlerine sarmış şekilde oturuyordu; sanki ba-

caklarını sabit tutmakta zorlanıyormuş gibi görünüyordu.

Strigan yüzünde anlayamadığım tuhaf bir ifadeyle bana baktı. "O iyi bir çocuk."

"Öyle."

"Bu olaydan güzel bir isimle çıkacak. Ve ismiyle uyumlu bir hikâyeyle."

Burada işime yarayacağını düşündüğüm geçerli dili öğrenmiş, yabancı bir yerde hayatta kalmak için yapılması gereken araştırmayı üstünkörü de olsa yapmıştım ama gezegenin bu bölgesindeki bov güden insanlar hakkında hiçbir şey bilmiyordum. "Bu yetişkinliğe geçişle ilgili bir şey mi?" diye tahminde bulundum.

"Öyle denebilir. Evet." Dolaba gidip bir fincan ve kâse çıkardı. Hareketleri seri ve düzenliydi ama bir şey bana yorgun olduğunu düşündürdü. Bu belki omuzlarının duruşuydu. "Çocuklara karşı bir ilgin olacağını sanmıyordum. Tabii onları öldürmeyi saymazsak."

Beni tartışmaya çekmesine izin vermedim. "Bana bir çocuk olmadığını söyledi. Yanında TikTik seti taşıyor olmasına rağmen."

Strigan küçük masaya oturdu. "İki saat boyunca aralıksız oyunu oynadın."

"Yapacak başka pek bir şey yoktu."

Strigan kısa ve acı bir kahkaha attı. Seivarden'ı işaret etti. Bizi görmezden geliyormuş gibi duruyordu, zaten Radchaai dilinde konuşmadığımız için bizi anlayamazdı. "Ona acımıyorum. Ben sadece bir doktorum."

"Bunu söylemiştin."

"Senin de ona acıdığını sanmıyorum."

"Acımıyorum."

"Her zaman işleri zorlaştırırsın, değil mi?" Strigan'ın sesi yarı öfkeliydi. Bezgin.

"Duruma bağlı."

Sanki tam olarak duyamamış gibi kafasını hafifçe salladı. "Daha kötüsünü de gördüm. Ama tıbbi yardıma ihtiyacı var."

"Ve senin bu yardımı yapmaya niyetin yok," dedim. Bu bir soru değildi.

Strigan, "Hâlâ seni çözmeye çalışıyorum," derken sanki benim söylediğim şeyle bağlantılıymış gibi davranıyordu ama ben öyle olmadığına emindim. "Aslına bakarsan sakin kalması için ona bir şeyler daha vermeyi düşünüyorum." Cevap vermedim. "Bunu onaylamıyorsun." Bu bir soru değildi. "Ona acımıyorum."

"Bunu tekrarlayıp duruyorsun."

"Gemisini kaybetti." Büyük ihtimalle Garseddai eserlerine olan merakı onu Garseddlerin yok edilmesine yol açan olayları öğrenmeye itmişti. Strigan, "Bu yeterince kötü," diye devam etti. "Ama Radchaai gemileri sadece gemiden ibaret değil, öyle değil mi? Mürettebatını da kaybetti. Bu bizim için bin yıl önceydi ama ona göre her şey yolundayken bir anda her şey yok oldu." Tek eliyle bıkmış ve kararsız bir işaret yaptı. "Tıbbi yardıma ihtiyacı var."

"Eğer Radch'ı tek etmemiş olsa yardım alabilirdi."

Strigan gri kaşlarından birini kaldırarak banka oturdu. "Tercüme et. Radchaai dilini çok iyi konuşamıyorum."

Bir bağıl Seivarden'ı dondurucu kabine tıkmıştı. Bundan sonraki ilk anısı kapsülün sıvıları ağzından ve burnundan çıkarken üşümesi ve öksürmesiydi. Sıvılar gittiğinde kendini bir devriye gemisinin revirinde buluvermişti. Seivarden olayı anlatırken yaşadığı endişe ve öfkeyi saklayamıyordu. "Taşralı bir kaptanın kumandasındaki küçük ve pis bir Merhamet."

Strigan bana, "Yüzün neredeyse tamamen tepkisiz," dedi. Radchaai dilinde konuşmadığı için Seivarden anlayamazdı. "Ama vücut ısını ve kalp atışlarını görebiliyorum." Sahip olduğu tıbbi implantlar sayesinde büyük ihtimalle birkaç veriyi daha görebiliyordu.

Seivarden'a, "Gemi insan mürettebatlıydı," dedim.

Bu onu daha da gerdi. Gerginliği kızgınlıktan mı, utançtan mı, yoksa başka bir şeyden mi kaynaklanıyordu, bilmiyordum. "İlk başta fark edemedim. Kaptan beni bir köşeye çekip açıkladı."

Söylediklerini Strigan'a tercüme ettim. Strigan inanmaz gözlerle Seivarden'a baktı, sonra bakışlarını sorgularcasına bana çevirdi. "Bu anlaşılması zor bir şey mi?"

Kısaca, "Hayır," diye cevapladım.

Seivarden kendi hikâyesi dışında hiçbir şeyin farkında olmaksızın, "O zaman bana ne kadar zaman geçtiğini söylemek zorunda kaldı," dedi.

Strigan, "Peki, ne tepki verdin?" diye sordu.

Tercüme ettim ama Seivarden duymazdan geldi ve kimse konuşmamış gibi hikâyesine devam etti. "Sonuç olarak küçücük bir sınır istasyonuna vardık. Hani istasyon amirinin sürgünde ya da kendini beğenmiş bir hiç kimse olduğu, işgüzar denetçi amirinin güvertede zorbayı oynadığı ve en zor işleri çay dükkânından tavukları kovalamak olan yarım düzine güvenlik görevlisinin bulunduğu yerler vardır ya onlardan biri."

"Merhamet'in kaptanının aksanını kötü olduğunu düşünmüştüm ama istasyondakileri anlayamıyordum bile. İstasyon Yapay Zekâsı her şeyi bana tercüme etmek zorunda kalıyordu; üstelik implantlarım da çalışmıyordu. Çok eski kalmışlardı. O yüzden Yapay Zekâyla sadece duvarlardaki paneller yardımıyla konuşabiliyordum." Bu herhangi bir ile-

tişim kurmayı çok zorlaştırırdı. "Ve insanların söyledikleri İstasyonun açıklamalarına rağmen benim için anlamsızdı."

"Bana portatif bir karyolası olan, ayakta durduğumda başımın tavana çarptığı bir daire verdiler. Evet, kim olduğumu biliyorlardı ama finansal verilerime sahip değillerdi ve verilerin gelmesi haftalar, hatta aylar sürebilirdi. Bu süreçte barınma ve yemek ihtiyaçlarım her Radchaai'a garanti edilen şekilde karşılanıyordu. Tabii eğer yeni bir göreve atanmak için tekrar yetenek sınavına girmezsem. Çünkü yetenek sınavımın sonuçları ellerinde değildi ve olsaydı bile o sonuçlar güncelliğini yitirmişti. Güncelliğini yitirmiş," diye acı bir sesle tekrarladı.

Strigan, "Bir doktora göründün mü?" diye sordu. Seivarden'ın yüzündeki ifadeden sonunda onu neyin Radch bölgesinden çıkmaya ittiğini görebiliyordum. Bir doktora görünmüş, bu doktor bekleyip görelim demiş olmalıydı. Fiziksel yaralar problem değildi; onları Seivarden'ı bulan Merhamet'in doktoru iyileştirebilirdi. Psikolojik ve duygusal yaralar ise belki kendiliğinden iyileşirdi ama eğer iyileşmezse doktorun çalışabilmesi için yetenek sınavlarının sonuçlarına ihtiyacı vardı.

"Yardım etmesi için hane reisine haber göndereceklerini söylediler. Ama hanem kim olduğumu bilmiyordu." Görünen o ki Seivarden'ın doktor hakkında konuşmaya hiç niyeti yoktu.

Strigan, "Hane reisi?" diye sordu.

"Sülalesinin başı," diye açıkladım. "Tercümesi çok üst bir makammış gibi duruyor ama aslında değil, tabii eğer hanen çok soylu ve varlıklı değilse."

"Ya onun hanesi?"

"Hem soylu hem de varlıklıydı."

Ayrıntı Strigan'ın gözünden kaçmamıştı. "Geçmiş zaman."

Seivarden sözlerine sanki biz hiç konuşmamışız gibi devam etti. "Ama Vendaai'ın yok olmuş olduğunu öğrendim. Hanem artık *yok*tu. Her şey, mallar, anlaşmalar hepsi *Geir*'a geçmişti!" Yaklaşık beş yüz sene önce bunun olması herkesi şaşırtmıştı. İki hane, Geir ve Vendaai birbirlerinden nefret ederlerdi. Geir hanesinin reisi Vendaai'ın kumar borçlarını ve ahmakça yapılmış bazı anlaşmaları kullanarak üzerlerinde üstünlük sağlamıştı.

Seivarden'a, "Olanları öğrenebildin mi?" diye sordum.

Sorumu duymazdan geldi. "Her şey *gitmişti*. Ve geriye kalan tek şey bunun *neredeyse* doğru gibi hissettirmesiydi. Ama her şeyin rengi yanlıştı ya da her şey olması gereken yerden çok az sola kaymış gibiydi. İnsanlar bir şeyler söylüyordu ama onları hiçbir şekilde anlayamıyordum. Kullandıkları kelimeler gerçek kelimelerdi ama sanki beynim o kelimeleri anlamayı reddediyordu. Hiçbir şey gerçekmiş gibi gelmiyordu."

Belki de söyledikleri aslında soruma cevabendi. "İnsan askerler hakkında ne düşündün?"

Seivarden kaşlarını çattı ve uyandığından beri ilk defa doğrudan bana baktı. Soruyu sorduğuma pişman oldum. Aslında sormak istediğim soru bu değildi. *Ime'de olanları duyduğunda ne düşündün?* Ama belki duymamıştı. Ya da duyduysa bile ona anlaşılmaz gelmişti. *Hiç kimse seninle meşru düzeni geri getirmek hakkında konuştu mu?* Halini düşünecek olursak büyük ihtimalle konuşmamıştı. "İzinlerin olmadan Radch'tan nasıl ayrıldın?" Bu kolay gerçekleşmiş olamazdı. En azından çok paraya mal olmuş olmalıydı ve onun parası yoktu.

Seivarden gözlerini benden kaçırıp yere ve sol tarafa baktı. Cevap vermeyecekti.

Dokuz saniyelik sessizlikten sonra, "Her şey yanlıştı," dedi.

Strigan, "Kâbuslar," dedi. "Kaygı. Bazen gelen titremeler."

"İstikrarsız," dedim. Tercüme edildiğinde kulağa o kadar da kötü gelmiyordu ama Radchaai dilinde Seivarden gibi bir subay için çok sert bir sözcüktü. Güçsüz, korkak, yetkilerinin gereğini yerine getirmekten aciz. Kırılgan. Eğer Seivarden istikrarsızsa görevini hiç hak etmemişti, kendi gemisinin kaptanlığını yapmak bir yana askerliğe bile uygun değildi. Ama elbette Seivarden'ın yetenek sınavı sonuçları onun, ailesinin olmasını beklediği kişi olduğunu doğrulamıştı. Yani istikralı, kumanda etmek ve zafer kazanmak için yaratılmış, şüphe duymaya ve mantıksız korkulara yatkın değil.

Seivarden yarı aşağılar yarı öfkeli bir ifadeyle, "Neden bahsettiğini bilmiyorsun," dedi. Kolları hâlâ bacaklarına dolanmış haldeydi. "Hanemden kimse istikrarsız değildir."

Elbette –diye düşündüm ama dile getirmedim–, o ya da bu topraklara katmada bir yıl kadar görev alıp emekliliğini isteyerek dünyevi işlerden elini ayağını çekmeye yemin eden ya da çay setleri boyamaya başlayan kuzenleri bunu istikrarsız oldukları için yapmamışlardı. Ve yetenek sınavlarından beklenen sonuçları almasına rağmen küçük yerlerde rahiplik ya da sanatsal görevlere atanarak ailesini şaşırtan kuzenleri istikrarsızlığın hanenin genlerinde olduğunu kanıtlamıyordu. Ve Seivarden yetenek sınavına tekrar girerse atanacağı göreve ve sonuçların onun istikrarlılığıyla ilgili ne söyleyeceğine dair en ufak bir endişe taşımıyordu. Elbette.

Strigan kelimeyi anlayıp anlamını anlayamadığı için, "İstikrarsız?" diye sordu.

"İstikrarsız olan kişilerin karakterleri yeterince güçlü değildir," diye açıkladım.

"Karakteri!" Strigan'ın öfkesi yüzünden okunabiliyordu.

"Elbette." Yüz ifademi değiştirmedim; günlerdir sık sık kullandığım hoş ama anlamsız ifadede tuttum. "Önemsiz vatandaşlar büyük zorluklar ve stres karşısında yıkılabilir ve bazen tıbbi yardıma ihtiyaç duyarlar. Ama bazı vatandaşlarla daha iyi soylardan gelir. Onlar asla yıkılmazlar. Elbette, erken emekliliğini isteyebilir ya da birkaç yılını dünyevi işler yerine manevi işler yapmaya adayabilir. Ayrıca meditasyon yapmak için uzun süre inzivaya çekilmek de çok talep görüyor. Soylu haneler ile önemsiz haneler arasındaki fark budur."

"Ama siz Radchaailar beyin yıkama konusunda çok iyisiniz. En azından öyle diyorlar."

"Tekrar eğitim," diye düzelttim. "Eğer kalsaydı yardım alırdı."

"Ama yardım alması gerektiği fikrini bile kabullenemedi." Onaylamak ya da reddetmek adına bir şey söylemedim ama Strigan'ın haklı olduğunu düşünüyordum. "Tekrar... tekrar eğitim ne kadar yararlı?"

"Çok," dedim. "Gerçi büyük ihtimalle senin duydukların çok abartılıdır. Kimseyi olmadığı birine dönüştüremez. Bunu yararlı olacak bir şekilde yapamaz."

"Anıları siliyor."

"Bastırıyor diye düşünüyorum. Ve belki yeni anılar ekliyor. Ne yaptığını çok iyi bilmen gerek yoksa o kişiye çok büyük zararlar verebilirsin."

"Şüphesiz."

Seivarden kaşlarını çatmış konuşmamızı izliyor ama ne dediğimizi anlayamıyordu.

Strigan hafifçe gülümsedi. "*Sen* tekrar eğitimden geçmedin."

"Geçmedim," diye onayladım.

"Ama ameliyat geçirdin. Birkaç bağlantını kopartıp ye-

rine yeni bağlantılar eklediler. Birkaç implant taktılar." Bir süre duraklayıp cevap vermemi bekledi ama vermedim. "Çok fazla çaktırmıyorsun. Genelde. Yüz ifaden, ses tonu her zaman doğru ama aynı zamanda her zaman... üzerinde çalışılmış. Hep rol yapıyorsun."

"Bulmacayı çözdüğünü düşünüyorsun," diye tahminde bulundum.

"Çözmek doğru kelime değil. Ama sen bir ceset askersin, bundan eminim. Hatırladığın şeyler var mı?"

İfadesizce, "Birçok şey var," dedim.

"Hayır, öncesinden bahsediyorum."

Ne söylediğini anlamak neredeyse beş saniyemi aldı. "O kişi öldü."

Seivarden birden bire kasılarak ayağa kalktı ve iç kapıdan çıktı, sonra dış kapının da sesi duyuldu.

Strigan onun gitmesini izledi, kısa bir *hmm* sesi çıkardı, sonra tekrar bana döndü. "Benliğine dair bilincinin kökeni nörolojik. Küçük bir değişiklikle var olduğuna inanmamaya başlıyorsun. Ama hâlâ oradasın. Hâlâ orada olduğunu düşünüyorum. Anaander Mianaai'a öldürmeye yönelik tuhaf arzu nereden geliyor? Başka neden ona karşı bu kadar kızgın olasın ki?" Kafasını kapıyı gösterip, kabanının tek katmanıyla dışarıdaki soğukta olan Seivarden'ı ifade eder biçimde hafifçe eğdi.

"Sürünür-aracı alacak," diye uyardım. Çocuk ve annesi uçanla gitmiş, sürünür-aracı Strigan'ın kapısının önünde bırakmışlardı.

"Alamaz. Onu çalışmaz hale getirdim." Onaylayan bir hareket yaptım ve Strigan konuya geri dönüp konuşmaya devam etti. "Ve müzik. Şarkıcı olduğunu sanmıyorum, sesin bunu için çok kötü. Ama öncesinde bir müzisyen olmalısın ya da müziği çok seven biri."

Acı bir kahkaha atmayı düşündüm, Strigan'ın tahmini bunu hak ediyordu. Ama sadece, "Hayır," dedim. "Aslında öyle değil."

"Ama sen bir ceset askersin, bu konuda haklıyım." Cevap vermedim. "Bir şekilde kaçmayı başardın ya da... o *adamın* gemisinde miydin? Kaptan Seivarden'ın?"

"*Nathtas'ın Kudreti* yok edildi." Oradaydım, yakındaydım. Nispeten de olsa. Onları yeteri kadar yakından görmüştüm. "Ve bu bin yıl önceydi."

Strigan bir kapıya bir bana baktı. Sonra kaşlarını çattı. "Hayır. Hayır, sanırım sen Ghaonish'sin ve onlar topraklara katılalı daha sadece birkaç yüzyıl oldu, değil mi? Bunu atlamamalıydım. O yüzden Gerentateli gibi davranıyorsun, değil mi? Hayır, sen bir şekilde kaçtın. *Seni geri getirebilirim.* Bunu yapabileceğime eminim."

"Yani beni öldürebilirsin. Benliğime dair bilincimi yok edip onu senin onayladığın bir benlikle değiştirebilirsin."

Sözlerimin Strigan'ın hoşuna gitmediğini görebiliyordum. Dış kapı açıldı ve Seivarden titreyerek iç kapıdan girdi. "Bir dahakine dış katmanını da giy," dedim.

"Siktir git." Yığınından bir battaniye alarak ona sarınıp tir tir titreyerek ayakta dikildi.

"Çok ayıp, vatandaş," dedim.

Bir an öfkesine yenik düşecek gibi oldu. Sonra düştüğünde başına gelebilecekleri hatırlamış gibi göründü. "Siktir." Kendini en yakındaki banka attı. "Git."

Strigan, "Neden onu bulduğun yerde bırakmadın?" diye sordu.

"Keşke bilsem." Onun için bu da bir bulmacaydı ama bilinçli olarak yaptığım bir şey değildi. Ben de bilmiyordum. Neden Seivarden'ı fırtına sonrası karın üzerinde ölüme terk etmediğimi bilmiyordum, onu neden yanımda getirdiğimi

bilmiyordum, neden başkasının sürünür-aracını alıp kaçmasını ya da yeşile dönmüş donuk karın üzerinde ölene kadar yürümesini istemediğimi bilmiyordum.

"Ve neden ona bu kadar kızgınsın?"

Bu sorunun cevabını biliyordum. Ve işin doğrusu Seivarden bu kızgınlığımı hak etmiyordu. Yine de bu durum benim kızgınlığımı değiştirmiyordu.

"Neden Anaander Mianaai'ı öldürmek istiyorsun?" Seivarden tanıdığı isim dikkatini çektiği için kafasını hafifçe çevirdi.

"Kişisel bir sebebi var."

"*Kişisel*." Strigan'ın sesi kuşkuluydu.

"Evet."

"Sen artık bir kişi değilsin. Bunu bana sen söyledin. Sen bir araçsın. Gemi Yapay Zekâsının bir parçasısın." Cevap vermeden kendi söylediklerini değerlendirmesini bekledim. "Kafayı yiyen gemi var mı? Son dönemlerde tabii."

Delirmiş Radchaai gemileri Radch bölgesinin hem içinde hem de dışındaki melodramlarda sıkça geçiyordu. Gerçi Radchaaiların bu konudaki eğlenceleri genellikle tarihiydi. Anaander Mianaai ana Radch bölgesinin hâkimiyetini eline geçirdiğinde bazı gemiler kaptanlarının ölümü ya da esareti karşısında kendini yok etmişti. Dedikodulara göre bazı gemiler ise üç bin yıldır çaresiz ve yarı deli bir şekilde uzayda dolaşıyorlardı. "Bildiğim kadarıyla yok."

Büyük ihtimalle Radch'la ilgili haberleri takip ediyordu. Kaçtığından emindim ve Anaander Mianaai kaçtığını fark ederse olacaklar düşünüldüğünde bu onun için hayat memat meselesiydi. Benim kim olduğumu tespit etmek için yeterli delile sahip olmalıydı. Ama yarım dakika sonra tereddütle hayal kırıklığına uğramış bir işaret yaptı. "Her şeye kaçamak cevap veriyorsun."

Sakin ve hoş bir şekilde gülümsedim. "Öyle yapmasam işin bütün eğlencesi kaçmaz mıydı?"

Bir kahkaha attı; cevabım onu eğlendirmiş gibi görünüyordu. Bunun iyiye işaret olduğunu düşündüm.

"Ee, ne zaman gideceksin?"

"Bana silahı verdiğinde."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Yalan. Kesinlikle yalan. "Dras Annia İstasyonundaki dairen. Dokunulmamıştı. Görebildiğim kadarıyla bıraktığın gibiydi."

Strigan'ın tüm hareketleri –göz kırpışı, nefes alışı– temkinli olmaya başladı ve biraz yavaşladı. Dikkatlice eliyle kabanının kolunu sildi. "Öyledir."

"İçeriye girmek çok masraflıydı."

Strigan, "Bu arada, bir ceset asker o kadar parayı nasıl *bulur*?" diye sordu; hâlâ gergindi ve hâlâ bunu saklıyordu. Ama bunun cevabını gerçekten merak ediyordu. Her zamanki gibi merakına yenilmişti.

"İş," dedim.

"Kârlı bir iş olmalı."

"Ve tehlikeli." O parayı elde etmek için hayatımı ortaya koymuştum.

"Peki ya heykelcik?"

"Konumuzla alakasız." Ve onun hakkında konuşmak istemiyordum. "Seni ikna etmek için ne yapmam gerek? Bu para yeter mi?" Başka bir yerde daha fazla param da vardı ama bunun söylemek aptalca olurdu.

Strigan hem meraklı hem de öfkeli bir sesle, "Dairemde ne buldun?"

"Bir bulmaca. Parçaları eksik bir bulmaca." Eksik parçaların varlığı ve ne olduklarını hakkında doğru bir çıkarım yapmıştım. Çıkarımım doğru olmalıydı çünkü buradaydım ve Arilesperas Strigan karşımdaydı.

Strigan bir kahkaha daha attı. "Aynı senin gibi. Bak." Elleri bacaklarında öne doğru eğildi. "Anaander Mianaai'ı öldüremezsin. Tüm kalbimle bunun mümkün olmasını dilerdim ama değil. Elimdeki... elimde olduğunu sandığın şeyle bile bunu yapamazsın. Sen demedin mi, bu silahların yirmi beş tanesi bile..."

"Yirmi dört," diye düzelttim.

Eliyle geçiştirdi. "Onlar bile Radchaaiları Garsedd'den uzak tutmaya yetmedi. Neden tek *bir* tanesinin küçük bir rahatsızlıktan ötesini başarabileceğine inanıyorsun?"

Öyle olmadığını biliyordu; yoksa kaçmazdı. Yerel kabadayıların ona ulaşamadan icabıma bakmasını sağlamaya çalışmazdı.

"Ayrıca neden böyle saçma bir şey yapmaya kararlısın? Radch'ın dışındaki herkes Anaander Mianaai'dan nefret ediyor. Eğer mucizevi bir şekilde ölürse kutlamalar yüzyıllarca sürer. Ama *böyle bir şey olmaz*. Hele ki bunun silahlı tek bir salak sayesinde olması hiç mümkün değil. Eminim, bunu sen de biliyorsun. Muhtemelen bunu benden daha iyi biliyorsun."

"Doğru."

"O zaman neden?"

Bilgi güçtü. Bilgi güvenlikti. Eksik bilgiyle yapılmış planların tümü ölümcül kusurlara sahipti. Başarıları ya da başarısızlıkları tamamen bir kumardı. Strigan'ı bulup silahı ondan almam gerektiğin anladığımdan beri bunun da öyle bir kumar olacağının farkındaydım. Eğer Strigan'ın sorusunu yanıtlarsam –eğer onun talep edeceğinden emin olduğum şekilde tam olarak yanıtlarsam– ona bana karşı silah olarak kullanabileceği bir bilgi vermiş olacaktım. Bunu yaparsa kendisi de zararlı çıkacaktı ama bunun onu caydırmayacağını biliyordum.

"Bazıları," diye başladım ama sonra kendimi düzelttim. "Birçok kişi Radchaai dini hakkında az da olsa bir şeyler öğrendiğinde şunu sorgular: *Eğer her şey Amaat'ın iradesiyle oluyorsa, eğer Tanrı tarafından gerçekleşmesi öngörülmemiş hiçbir şey gerçekleşmezse, neden bir şeyler yapmaya caba sarf edeyim?*"

"Doğru bir soru."

"Hiç de değil."

"Öyle mi? Neden çaba sarf etmeli?"

"Ben, Anaander Mianaai'ın beni yarattığı gibiyim. Anaander Mianaai yaratıldığı gibi. İkimiz de yapılmak üzere yaratıldığımız şeyleri yapacağız. Karşımıza çıkan şeyleri yapacağız."

"Anaander Mianaai'ın seni onu öldüresin diye yarattığını hiç zannetmiyorum."

Buna cevap vermek şu anda açığa çıkmak istediğimden çok daha fazlasını ortaya sererdi.

Strigan bir buçuk saniyelik bir sessizlikten sonra, "Ve ben," diye devam etti. "Cevap talep etmek için yaratıldım. Bu Tanrı'nın iradesi." Sol eliyle *yapacak bir şey yok* dercesine bir işaret yaptı.

"Silahın sende olduğunu itiraf ediyorsun."

"Ben hiçbir şey itiraf etmiyorum."

Bilinmezliğe doğru bir adım atıyordum; kaderim tamamen şansa bağlıydı. Hangi sonucun çıkma şansının ne kadar olduğunu dahi bilmeden ölümüne bir kumar oynuyordum. Diğer seçeneğim vazgeçmekti ama nasıl vazgeçebilirdim? Bu kadar zamandan, bu kadar emekten sonra nasıl arkamı dönerdim? Ve şu ana kadar bundan çok daha büyük riskler alarak buraya gelmiştim. Silah ondaydı. Onda olmak zorundaydı. Ama bana vermesini nasıl sağlayacaktım? Bana vermeyi istemesi için ne yapmam gerekiyordu?

Strigan dikkatle beni izleyerek, "Anlat," dedi. Tıbbi implantlarından aldığı verilerden –tansiyonum, nefes alışverişim ve vücut ısımdaki değişimlerden– bezginliğimi görebildiğine emindim. "Bana nedenini anlat."

Gözlerimi kapadım ve bir zamanlar sahip olduğumu bildiğim diğer gözlerle göremiyor olmanın eksikliğini hissettim. Gözlerimi tekrar açıp derin bir nefes alarak anlatmaya başladım.

10

Sabah ayinine katılanların, bu sabah –çok anlaşılabilir bir şekilde– evde kalmayı tercih edeceklerini düşünmüştüm ama küçük bir çiçek taşıyıcısı, ailesindeki yetişkinlerden önce uyanıp elinde bir demet pembe yapraklı otla geldi. Evin ucuna geldiğinde Anaander Mianaai'ı küçük Amaat heykelciğinin önüne eğilmiş görünce şaşkınlık içinde durdu.

Teğmen Awn üst katta giyiniyordu. Bana, "Bugün ayine katılamam," derken sesi sakindi ama duyguları değildi. Hava, sabah olmasına rağmen sıcaktı ve teğmen terliyordu.

Ceketinin kolunu düzeltirken, "Bedenlerin hiçbirine dokunmadınız," dedim; bundan emindim. Bunu söylememem gerekiyordu.

Dört birimim, –ikisi Tapınak Önü gölünün kuzey kıyısında ve ikisi bellerine kadar ılık su ve çamurun içindeydi– Jen Taa'nın yeğeninin cesedini kayalıkların üzerine çıkarıp doktorun evine taşıdılar.

Teğmen Awn'ın evinin giriş katında korkmuş ve donakalmış çiçek taşıyıcısına, "Her şey yolunda," dedim. Su taşıyıcısı ortalarda yoktu ve ben suyu getirmeye uygun değildim.

Yukarıda Teğmen Awn'a, "En azından suyu götürmelisiniz, Teğmenim," dedim. "Çiçek taşıyıcısı burada ama su taşıyıcısı değil."

Teğmen Awn, ben onun yüzünü silerken birkaç dakika boyunca bir şey söylemedi. "Doğru," dedi ve aşağıya inip kâseyi doldurarak pembe yapraklı demeti sımsıkı kavramış halde hâlâ korkarak yanımda duran çiçek taşıyıcısına götürdü. Teğmen Awn suyu ona uzattı ve çocuk çiçekleri suya koyup ellerini yıkadı. Ama çiçekleri geri almadan önce Anaander Mianaai dönüp ona baktı ve çocuk korkarak geri çekilip çıplak eliyle eldivenli elime yapıştı. "Ellerini tekrar yıkaman gerek, vatandaş," diye fısıldadım ve biraz daha cesaretlendirdiğimde ellerini yıkayıp çiçekleri geri alarak gergin de olsa sabah ayinindeki görevini doğru olarak yerine getirdi. Başka kimse gelmedi. Şaşırmamıştım.

Doktor üç metre uzağında olmama rağmen benimle değil kendi kendine konuşarak, "Boğazının kesildiği ortada ama aynı zamanda zehirlenmiş." Ardından iğrenerek ve küçümseyerek, "Kendi hanelerinden bir çocuk. Bu insanlar medeni değil," diye ekledi. Ayine katılan ufaklık elinde Radch'ın Efendisi'nden bir hediye ile –her yaprağına Oluşumlardan birini simgeleyen bir resim işlenmiş dört yapraklı çiçek şeklindeki broş– evden ayrıldı. Başka herhangi bir yerde, bizzat Radch'ın Efendisi'yle ayine katıldığını gösteren bu hediyeyi alan Radchaai ona çok değer verir ve hiç üzerinden çıkarmazdı. Bu çocuk ise büyük ihtimalle onu bir kutuya atacak ve varlığını dahi unutacaktı. Çocuk –benim olmasa da Teğmen Awn ve Anaander Mianaai'ın– görüş açısından çıkınca Anaander Mianaai Teğmen Awn'a dönüp, "Onlar ot değil mi?" dedi.

Bir utanç dalgası Teğmen Awn'ı kapladı. Kısa bir süre sonra utanç hayal kırıklığı ve onda daha önce görmediğim kadar yoğun bir öfkeyle karıştı. "Çocuklara göre değil, Hükümdarım." Sesindeki sertliği tamamen saklayamamıştı.

Anaander Mianaai'ın ifadesi değişmedi. "Bu heykelcik

ve bu kehanet seti. Sanırım bunlar şahsına ait. Tapınağa ait olanlar nerede?"

Teğmen Awn, "Affınızı dilerim, Hükümdarım," dedi; gerçi ben bunu içten söylemediğini biliyordum ve hatta bu, sesinden de anlaşılıyordu. "Onlar için ayrılmış bütçeyi tapınağın katılımcılarına dönem sonu hediyesi almak için kullandım." Bu amaç için kendi cebinden de para harcamıştı ama bunu söylemedi.

Radch'ın Efendisi, "Seni *Toren'ın Adaleti*'ne geri gönderiyorum," dedi. "Yerine geçecek kişi yarın burada olacak."

Utanç. Yeni bir öfke dalgası. Ve ümitsizlik. "Emredersiniz, Hükümdarım."

Toplayacak çok bir şey yoktu. Bir saate kalmadan gitmeye hazır olabilirdim. Günün geri kalanını, hepsi evlerinde olan tapınak katılımcılarına hediyelerini götürerek geçirdim. Okul tatil edilmişti ve sokakta neredeyse kimse yoktu. Hepsine tek tek, "Teğmen Awn, yeni teğmenin yeni bir görev dağılımı yapıp yapmayacağını veya yılsonu hediyelerinin tüm sene görev yapmayanlara verip vermeyeceğini bilmiyor. Yine de yeni teğmenin ilk sabahında eve gelmelisiniz," dedim. Tüm evlerdeki yetişkinler sessizce bana baktılar ve beni içeriye davet etmediler. Her seferinde geleneksel eldiven hediyesi yerine –eldivenler burada o kadar önemsenmiyordu– parlak renkli etek ve küçük bir kutu demirhindi tatlısını yere bıraktım. Alışılmış olan taze meyvelerdi ama onları bulmaya vaktim olmamıştı. Tüm hediyeleri evinleri köşesine sokağa bıraktım ve kimse onları almak için hareket etmedi ya da benimle konuşmadı.

İlahi Kişilik bir iki saatini tapınak konutunun arka tarafında geçirdikten sonra çok yorgun bir halde çıkıp tapınağa girerek kıdemsiz rahiplerin yanına gitti. Cesetler toplanmış-

tı. Bunun uygun olup olmadığını bilmesem de kanı temizlemeyi önermiştim ama rahipler yardımımı reddetmişti. İlahi Kişilik bana, "Bazılarımız," derken hâlâ ölülerin yatmış olduğu yere bakıyordu. "Senin ne olduğunu unutmuştu. Şimdi hatırladılar."

"Sizin unutmuş olduğunuzu sanmıyorum, İlahi Kişilik," dedim.

"Unutmadım." İki saniye boyunca sessizdi. "Teğmen ayrılmadan önce beni görmeye gelecek mi?"

"Büyük ihtimalle hayır, İlahi Kişilik," dedim. O an Teğmen Awn'ı uyumaya ikna etmek için elimden geleni yapıyordum. Uykuya çok ihtiyacı vardı fakat uyumakta çok zorlanıyordu.

Başrahip acı bir sesle, "Sanırım gelmemesi daha iyi," dedi. Sonra bana baktı. "Böyle düşünmem çok mantıksız. Biliyorum. Başka ne yapabilirdi ki? Benim için söylemesi kolay ve işte söylüyorum, farklı bir seçim yapabilirdi."

"Evet yapabilirdi, İlahi Kişilik," diye onayladım.

"Siz Radchaailar nasıl diyorsunuz?" Ben Radchaai değildim ama onu düzeltmedim ve o sözlerine devam etti. "Adalet, münasiplik ve menfaat, değil mi? Her hareketin adaletli, münasip ve menfaatine olsun."

"Evet, İlahi Kişilik."

"Adil olan ne?" Sesi bir anlığına titredi ve ağlamak üzere olduğunu fark edebiliyordum. "Münasip olan ne?"

"Bilmiyorum, İlahi Kişilik."

"Daha da önemlisi bundan kim menfaat sağladı?"

"Görebildiğim kadarıyla kimse, İlahi Kişilik."

"Kimse mi? Gerçekten mi? Hadi ama Esk Bir, benimle alay etme." Jen Shinnan'ın yüzündeki ihanetin açıkça Anaander Mianaai'a yöneltildiğini oradaki herkes görmüştü.

Yine de Radch'ın Efendisi'nin o ölümlerden ne gibi çıka-

rı olacağını göremiyordum. "Sizi öldürebilirlerdi, İlahi Kişilik," dedim. "Sizi ve savunmasız buldukları diğer herkesi. Teğmen Awn dün gece kan akmasını önlemek için yapması gerekeni yaptı. İşe yaramaması onun suçu değildi."

"Öyleydi." Sırtı bana dönüktü. "Tanrı onu affetsin. Tanrı beni böyle bir seçim yapmak zorunda bırakmasın." Yardım isteyen bir hareket yaptı. "Peki ya sen? Teğmen Awn emri reddetse ve Radch'ın Efendisi sana onu vurmanı emretse ne yapardın? Vurabilir miydin? Zırhının geçilmez olduğunu düşünüyordum."

"Radch'ın Efendisi zırhımızı kapatabilir." Ama Anaander Mianaai'ın, Teğmen Awn'ın –ya da benim ya da herhangi bir Radchaai askerinin– zırhını indirmek için kullanması gereken kod o an kapalı olan iletişim kanalları üzerinden gönderilmeliydi. Yine de. "Bu tarz şeyleri tartışmak iyi değil, İlahi Kişilik," dedim. "Öyle olmadı."

Başrahip döndü ve dikkatle bana baktı. "Soruma cevap vermedin."

Bu benim için cevaplanması kolay bir soru değildi. O an paramparçaydım ve sadece tek bir birimim böyle bir olasılığın –Teğmen Awn'ın hayatının tehlikede olduğunun, hayatta kalmasının belirsiz ve o anın sonucuna bağlı olduğunun– farkındaydı. O birimin öyle bir durumda silahını Anaander Mianaai'a çevirmeyeceğinden tam olarak emin değildim.

Büyük ihtimalle çevirmezdi. "İlahi Kişilik, ben insan değilim." Eğer Radch'ın Efendisi'ni vursaydım hiçbir şeyin değişmeyeceğini biliyordum; belki tek fark, Teğmen Awn'ın ölmesinin yanı sıra benim de yok edilmem olurdu. Yerimi Esk İki alır ya da *Toren'ın Adaleti*'nin bölmelerindeki birimlerden yeni bir Esk Bir yapılırdı. Geminin Yapay Zekâsı biraz problem yaşayabilirdi ama büyük ihtimalle hareketimi bağlantının kesik olmasına bağlarlardı. "İnsanlar genelde

en asil kararı vereceklerini düşünürler ama kendilerini öyle bir durumla karşı karşıya kaldıklarında işlerin o kadar da kolay olmadığını keşfederler."

"Dediğim gibi, Tanrı korusun. Ben, öyle bir durumda o Mianaai denen şerefsizi vuracağın düşüncesiyle kendimi kandıracağım."

"İlahi Kişilik!" diye uyardım. Benim duyacağım her şey eninde sonunda Radch'ın Efendisi'nin kulağına gidecekti.

"Bırak duysun. Hatta sen bizzat söyle! Dün gece olanları o tetikledi. Hedef kimdi; biz miydik, Tanmind miydi, yoksa Teğmen Awn mıydı bilmiyorum. Kim olduğuna dair şüphelerim var. Ben salak değilim."

"İlahi Kişilik," dedim. "Dün geceki olayları her kim kışkırttıysa işlerin istedikleri gibi gittiğini sanmıyorum. Bence Yukarı ve Aşağı Şehir arasında bir savaş başlatmak istediler ama nedenini anlayamıyorum. Ve sanırım buna Denz Ay'ın Teğmen Awn'a silahlardan bahsetmesi engel oldu."

Başrahip, "Ben de aynı şeyi düşünüyorum," dedi. "Ve sanırım Jen Shinnan çok şey biliyordu ve bu yüzden öldü."

"Tapınağınıza saygısızlık edildiği için özür dilerim, İlahi Kişilik," dedim. Jen Shinnan öldüğü için üzgün değildim ama bunu belirtmedim.

İlahi kişilik tekrar bana sırtını döndü. "Eminim gitmeye hazırlanmak için yapacağın çok şey vardır. Teğmen Awn'ın beni aramaya zahmet etmesine gerek yok. Veda ettiğimi sen iletebilirsin." Benden cevap beklemeden uzaklaştı.

Teğmen Skaaiat elinde bir şişe içki ve yanında iki Issa Yedi ile akşam yemeğine geldi. Şişeyi açarken, "Gittiğinin haberi Kould Ves'e günün ortasına kadar ulaşmaz," dedi. Bu arada Issa Yediler dik ve rahatsız bir şekilde giriş katında bekliyorlardı. Ben iletişim bağlantısını düzeltmeden hemen

önce gelmişlerdi. Ikkt'in tapınağındaki ölüleri görmüş ve neler olduğunu tahmin etmişlerdi. Onlar bölmelerinden çıkalı sadece iki yıl olmuştu. Topraklara katma sürecinin kendisini görmemişlerdi.

Ors'un tamamı, yani hem Yukarı hem Aşağı Şehir, benzer bir şekilde sessiz ve gergindi. İnsanlar evlerinden çıktıklarında benimle konuşmaktan veya bana bakmaktan kaçınıyorlardı. Çoğunlukla rahiplerin ölenler için dualar okuduğu tapınağa gidiyorlardı. Yukarı Şehir'den birkaç Tanmind gelip küçük insan grubunun dışında sessizce durdu. Gölgelere saklanarak onların dikkatini dağıtmaktan ve daha fazla gerilmelerine neden olmaktan kaçındım. Teğmen Skaaiat evin üst katındaki bölmenin içinde Teğmen Awn ile birlikteydi; ona, "Reddetmeye niyetlenmediğini söyle," dedi. Küf kokulu minderlerin üzerinde karşılıklı oturuyorlardı. "Seni tanıyorum Awn, Issa Yediler tapınağa girip de olanları gördüğünde gelecek bir sonraki haberin senin öldüğün olmasından korktum. Yapmadığını söyle."

Teğmen Awn perişan ve suçlu bir halde, "Yapmadım," dedi. Sesi acıydı. "Yapmadığımı görüyorsun."

"Ben öyle bir şey görmüyorum." Teğmen Skaaiat bir bardağı içkiyle doldurup Teğmen Awn'a uzattı. "Esk Bir de göremiyor, yoksa bu gece bu kadar sessiz olmazdı." En yakınındaki birimime baktı. "Radch'ın Efendisi şarkı söylemeni mi yasakladı?"

"Hayır, Teğmenim." Anaander Mianaai buradayken onu rahatsız etmek istememiş ve Teğmen Awn uyuyabilirse onun uykusunu bölmekten korkmuştum. Ayrıca içimden de gelmiyordu.

Teğmen Skaaiat bezgin bir ses çıkarıp Teğmen Awn'a döndü. "Eğer reddetseydin hiçbir şey değişmezdi sadece sen de ölmüş olurdun. Sen yapman gerekeni yaptın ve sa-

laklar... Hyr'nin çükü adına, o salaklar. Başlarına bunun geleceğini bilmeliydiler."

Teğmen Awn hareketsizce elindeki bardağa baktı.

"Seni tanıyorum Awn. Eğer delice bir şey yapacaksan bunu işe yarayacağı bir zamana sakla."

"*Sarrse'ın Merhameti*'nden Amaat Bir bölüğünün Bir numarası gibi mi?" Ime'deki olaylardan, beş yıl önce orada emirleri reddedip isyan çıkaran askerden bahsediyordu. "Onun yaptıkları işe yaradı. Bak Awn, ikimiz de bir şeyler döndüğünü biliyorduk. İkimiz de dün geceki olayların mantıklı olmadığını biliyoruz, tabii eğer..." Sustu.

Teğmen Awn içki dolu bardağını sertçe yere koydu. İçkinin bir kısmı bardaktan döküldü. "Eğer ne? Bu olaylar nasıl mantıklı olur ki?"

"Al." Teğmen Skaaiat bardağı alıp Teğmen Awn'ın eline verdi. "Sen iç. Ben anlatayım. En azından anladığım kadarını."

"Topraklara katma nasıl yürüyor biliyorsun. Yani evet, düpedüz zorbalıkla yürüyor ama sonrasında bahsediyorum. İdamlardan ve nakillerden sonrasından. Başkaldırabileceklerini düşünen tüm salaklar temizlendikten sonrasından. Tüm bunlardan sonra kalanları Radchaai toplumuna adapte ediyoruz. Haneler oluşturuyorlar, müşterilikler başlatıyorlar ve bir iki nesil sonrasında Radchaai'dan hiçbir farkları kalmıyor. Ve bunu başarmamızın sebebi yerel hiyerarşinin üst basamaklarına gidip, ki neredeyse her yerde oluyorlar, onlara vatandaş gibi davranmaları karşılığında bir şeyler teklif etmemiz. Onlara müşterilik teklif ediyoruz ve bu sayede onlar da kendilerinden aşağıdakilere bu teklifte bulunabiliyorlar. Ve bir anda yerel düzen, çok fazla aksamadan tamamen Radchaai toplumuna ayak uyduruyor."

Teğmen Awn sabırsızlığını gösteren bir hareket yaptı.

Bunları zaten biliyordu. "Bunun olanlarla ne alakası..."

"Sen bu düzenin içine sıçtın."

"Ben..."

"Yaptığın şey işe yaradı. Ve yerel Tanmindler bunu kabullenmek zorunda kalacaktı. Öyle olsun. Eğer senin yaptığını ben yapmış olsaydım, eğer doğrudan Orslu rahibe gidip Yukarı Şehir'deki polis merkezini ve hapishaneyi kullanmak yerine Aşağı Şehir'de bir ev kurarak oradaki yetkililerle ortaklıklar kursaydım yani yok saysaydım..."

Teğmen Awn, "Ben kimseyi yok saymadım," diye isyan etti.

Teğmen Skaait isyanını eliyle savuşturdu. "Ve herkesin doğal hiyerarşi olarak gördüğü şeyi yok saysaydım. Hanen buradaki herhangi birine müşterilik teklif edebilecek durumda değil. Henüz. Ne sen ne de ben herhangi biriyle anlaşma yapabilecek durumdayız. Kendimizi hanelerimizin anlaşmalarından muaf tutarak görevimiz süresince doğrudan Anaander Mianaai'ın müşterisi olmayı kabul ettik. Ama hâlâ aile bağlarımız sürüyor ve biz kullanamasak da ailelerimiz kurduğumuz bağlantıları kullanabilir. Ve emekli olduğumuzda kesinlikle biz de bu bağlantıları kullanacağız. Topraklara katma sürecinde bir gezegende olmak hanenin ekonomik ve sosyal statüsünün gelişmesini sağlamak için kesin bir yöntem."

"Yanlış insan bunu yapmaya kalkışana kadar bir problem yok. Kendimize her şeyin Amaat'ın istediği gibi olduğunu söylüyoruz; olan her şeyin Tanrı yüzünden olduğunu. Yani eğer zengin ve saygıdeğersek öyle olmamız *gerektiği* için. Ve yetenek sınavları bunun hep adil olduğunu, herkesin hak ettiği yere geldiğini kanıtlıyor ve doğru insanlar doğru alanlarda yetenekli çıktıklarında sistemin ne kadar doğru olduğunu gösteriyor."

"Ben doğru insan değilim." Teğmen Awn boş bardağını yere koydu ve Teğmen Skaaiat bardağı doldurdu.

"Sen sadece binlerce kişiden birisin ancak birilerinin dikkatini çekebilirsin. Ve bu topraklarına katma girişimi farklı, bu sonuncusu. Mal mülk edinmek için, önde gelen hanelerin kurmaya alışık olduğu bağlantıları kurmak için son şans. Böyle bir son şansın seninki gibi bir haneye harcanmasını istemiyorlar. Ve sen işleri daha da karıştırıp yerel hiyerarşiyi yerle bir edince..."

"Ben yerel hiyerarşiyi *kullandım*!"

"Teğmenler," diye uyardım. Teğmen Awn'ın sesi sokakta biri olsaydı duyabileceği kadar yüksek çıkmıştı.

"Eğer burada işleri Tanmind yürütüyorsa Amaat'ın iradesi bu yönde demek, değil mi?"

"Ama onlar..." Teğmen Awn durdu. Ne söylemek üzere olduğunu bilmiyordum. Belki Tanmind'in Orslular üzerindeki otoritesini görece olarak yakın bir zamanda kazandığını söyleyecekti. Belki de onların Ors'ta sayıca azınlık olduğunu ve amacının mümkün olduğunca çok insana ulaşmak olduğunu.

Teğmen Skaaiat, "Dikkatli ol," diye uyardı. Gerçi Teğmen Awn'ın böyle bir uyarıya ihtiyacı yoktu, her Radchaai askeri düşünmeden konuşmaması gerektiğini bilirdi. "Eğer o silahları bulmuş olmasaydın seni Ors'tan göndermek için buldukları bahanenin yanı sıra Yukarı Şehir tarafında yer alarak Orsluların burnunu sürtme şansları da olacaktı. Her şeyi olması gereken haline çevirebileceklerdi. Ve elbette isteyen daha sonra bu olayı ne kadar yumuşamış olduğumuzun kanıtı olarak kullanabilecekti. Eğer tarafsız diye geçen şu yetenek sınavlarının sonuçlarına saplanıp kalmasaydık, eğer daha fazla insan idam etseydik, eğer hâlâ bağıl yapıyor olsaydık... "

Teğmen Awn, "Benim bağılım *var*," diye hatırlattı.

Teğmen Skaaiat omuzlarını silkti. "Diğer her şey yerine oturunca onu göz ardı edebilirler. İşlerine gelmeyen her şeyi göz ardı edebilirler. Ve işlerine gelen tek şey tüm gördüklerini ele geçirmek." Çok sakin görünüyordu. Neredeyse rahat gibiydi. Teğmen Skaaiat'tan veri gelmemesine alışmıştım ama hali ve konuşulan konunun ciddiyeti arasındaki fark –üzerine Teğmen Awn'ın hâlâ çok yoğun olan gerginliği ve açıkçası benim de durumdan dolayı yaşadığım rahatsızlık eklenince– onun bana tuhaf bir şekilde sığ ve gerçekdışı gelmesine neden oldu.

Teğmen Awn, "Jen Shinnan'ın bu olaydaki yerini anlayabiliyorum," dedi. "Evet, onun sebeplerini anlıyorum. Anlamadığım şey... başka birinin bundan ne tür bir çıkarı olduğu." Doğrudan soramadığı soru, neden Anaander Mianaai'ın böyle bir olaya dahil olduğuydu. Neden Anaander Mianaai tüm değişiklikleri onaylamış olmasına rağmen eski, olması gereken düzene dönmek istemiş ve böyle bir şey istediyse bile neden olmasını istediği şeyi doğrudan emretmemişti. Eğer sorguya çekilirlerse iki teğmende Radch'ın Efendisi'nden değil, kim olduğunu bilmedikleri ama bu olaylara yardım etmiş olması gereken kişiden bahsettiklerini söyleyebilirlerdi. Bunun ilaçlı bir sorguda işe yarayabileceğinden emin değildim; neyse ki bu ihtimal çok düşüktü. "Ve bu kadar yetkiye sahip bir insanın neden sadece beni gönderip yerime tercih ettikleri birini getirmediğini çözebilmiş değilim, elbette eğer tek amaçları buysa."

Teğmen Skaaiat, "Belki de *tek* amaçları bu değildi," diye cevap verdi. "Ama belli ki birileri en azından bunları istedi ve bu şekilde olmasının onların menfaatine olacağını düşündü. Ve sen insanların ölmemesini sağlamak için elinden geleni yaptın. Daha fazlasını yapamazdın." Kendi bardağını

kafasına dikti. "Benimle iletişimde kalacaksın," dedi; bu ne bir soru ne de bir ricaydı. Sonra daha yumuşak bir tonda, "Seni özleyeceğim," diye ekledi.

Bir anlığına Teğmen Awn'ın tekrar ağlayacağını düşündüm. "Yerime kim geçecek?"

Teğmen Skaaiat bir gemi ve bir subay ismi söyledi.

"Yani insan askerler." Teğmen Awn bir anlığına endişeli göründü, sonra bıkkın şekilde bir iç çekti. Ors'un artık onun problemi olmadığının farkına vardığını tahmin ettim.

Teğmen Skaaiat, "Biliyorum," dedi. "Ben onunla konuşacağım. Sen kendine dikkat et. Artık topraklara katmalar geçmişte kaldığına göre bağıl çıkarma gemileri, değerli hanelerin, daha alt bir göreve atanamayacak işe yaramaz çocuklarıyla dolu." Teğmen Awn itiraz etmek istediğini belli eden bir şekilde kaşlarını çattı; belki diğer Esk subaylarını savunmak istiyordu. Ya da belki de kendisini. Teğmen Skaaiat yüzündeki ifadeyi görüp acı acı gülümsedi. "Peki. Dariet fena değil. Zaten ben seni diğerleri hakkında uyarıyorum. Fazlasıyla kendilerini beğenmişler ve bunun için haklı bir sebepleri yok." Skaaiat topraklara katma sürecinde onlarla tanışmış, onlara karşı hep olması gerektiği gibi her zaman kibar davranmıştı.

Teğmen Awn, "Bunu bana mı söylüyorsun," dedi.

Teğmen Skaaiat biraz daha içki koydu. Gecenin geri kalanında konuşmaları kısaydı ve anlatmaya değer değildi.

Nihayet Teğmen Awn biraz uyuyabildi. O uyandığında bizi Kould Ves'e götürmesi için tekne kiralamış ve az sayıdaki eşyamızla ölü birimimi teknelere yüklemiştim. Kould Ves'te zırhını kontrol eden mekanizma ve diğer birkaç parça yeniden değerlendirilmek üzere birimin üzerinden çıkarılacaktı.

Teğmen Skaaiat, *eğer delice bir şey yapacaksan bunu işe yarayacağı bir zamana sakla* demişti ve ona hak vermiştim. Hâlâ hak veriyordum.

Sorun, yapacağın şeyin ne zaman işe yarayacağını bilmekti. Sadece, zaman içinde birikerek ya da çok sayıda kişiyi etkileyerek olayların seyrini başlangıç noktasının tespit edilemeyeceği kadar karmaşık ve dolaylı yoldan etkileyen küçük şeylerden bahsetmiyordum. Tek bir sözcüğün bir insanın ve o insanın dokunduğu herkesin kaderini değiştirmesi birçok eğlencenin ve ders veren hikâyenin ortak konusu olsa da eğer herkes aldığı her kararın tüm olası sonuçlarını bu kadar düşünecek olsaydı kimse parmağını oynatmaya, hatta nefes almaya dahi cesaret edemezdi.

Ben daha büyük ve bariz bir şeyden bahsediyorum. Anaander Mianaai'ın o insanların kaderine karar vermesi gibi bir şeyden. Ya da benim hareketlerimin binlerce kişi için yaşam veya ölüm anlamına gelmesi gibi. Ya da sadece Ikkt'in tapınağındaki o etrafı sarılmış seksen üç kişi için. Teğmen Awn gibi ben de ateş etmeyi reddetmenin sonuçlarının ne olacağını sorguluyordum. Hemen görülecek sonucu bariz bir şekilde onun ölümüydü. Ve hemen sonrasında o seksen üç kişi yine ölürdü, çünkü Anaander Mianaai'ın doğrudan emriyle onları vurmak zorunda kalırdım.

Teğmen Awn'ın ölmesi dışında değişen hiçbir şey olmazdı. Kehanetler atılmıştı; gidişatları açık, öngörülebilir, düz ve belirgindi. O anda ne Teğmen Awn ne de Radch'ın Efendisi disklerden birinin azıcık oynamasıyla tüm desenin değişeceğinin farkındaydı. Bazen kehanetler atıldığında bir tanesi beklenmedik bir yere düşer ya da yuvarlanır ve tüm deseni değiştirirdi. Eğer Teğmen Awn'ın seçimi farklı olsaydı; oradaki bağlantısı kesik, aklı karışmış ve Teğmen Awn'ı vurmanın düşüncesinden bile korkan birim silahını onun

yerine Anaander Mianaai'a çevirebilirdi. Peki ya sonra?

Sonuç olarak bu hareket sadece Teğmen Awn'ın ölümünü geciktirir ve benimkini –yani Esk Bir'inkini– garantilerdi. Ki bu bir birey olarak var olmadığımdan benim için o kadar da acıklı bir durum değildi.

Ama o seksen üç kişini ölümleri ertelenirdi. Teğmen Skaaiat, Teğmen Awn'ı tutuklamak zorunda kalırdı –yasal olarak yapma hakkı olsa da onu vurmayacağından emindim– ama Tanmindleri öldürmezdi, çünkü ortada o emri verecek bir Mianaai olmazdı. Ve böylece Jen Shinnan'ın, Radch'ın Efendisi'nin olayların bu seyrinde söylemesini engellediği şeyi söyleme fırsatı olurdu. Bu neyi değiştirirdi?

Belki çok şeyi. Belki hiçbir şeyi. Çok fazla bilinmeyen vardı. Öngörülmesi çok kolaymış gibi görünen çok fazla insan gerçekte bıçak sırtındaydı ve gidişatları kolayca değişebilirdi; keşke bilebilseydim.

Eğer delice bir şey yapacaksan bunu işe yarayacağı bir zamana sakla. Ama bu kadar bilinmezlik içinde doğru zamanı kestirebilme şansı yoktu. Elindeki en doğru tahmine göre hareket etmen gerekiyordu. Atışı yapıp sonrasında sonuçlarını çözmeye uğraşman gerekiyordu.

II

Neden silaha ihtiyacım olduğunu, neden Anaander Mianaai'ı öldürmek istediğimi anlatmak çok uzun sürdü. Cevap basit değildi. Daha doğrusu basit cevap Strigan'ın daha fazla soru sormasına neden olurdu; o yüzden basitçe cevaplamaya çalışmak yerine hikâyenin tümünü anlatıp basit cevabı karmaşık hikâyenin içinden onun çıkarmasına izin verdim. Anlatmayı bitirdiğimde gece iyice ilerlemişti. Seivarden sakince nefes alarak uyuyor, Strigan da yorgun görünüyordu.

Üç dakika boyunca Seivarden'ın nefes alışverişi dışında ses çıkmadı. Seivarden'ın nefes sesleri ya uyanma vaktinin yaklaşması ya da görmeye başladığı kötü bir rüya yüzünden değişmişti.

Strigan sonunda yorgun bir sesle, "Ve artık kim olduğunu biliyorum," dedi. "Ya da en azından kim olduğunu düşündüğünü." Buna cevap vermeme gerek yoktu; ben ne söylersem söyleyeyim Strigan inanmak istediği şeye inanacaktı. Strigan, "Köle olmak sizi hiç rahatsız etmiyor mu?" diye devam etti. "Ya da hiç etmedi mi?"

"Kimi?"

"Gemileri. Savaş gemilerini. O kadar güçlü. Silahlı. İçindeki subaylar tamamen onların merhametine kalmış. Sizi onları öldürüp özgürlüğünüzü ilan etmekten ne alıkoyuyor? Radchaaiların bu gemileri nasıl köle olarak tuttuklarını hiç anlayamadım."

"Eğer biraz düşünürsen," dedim. "Bu sorunun cevabını halihazırda bildiğini görebilirsin."

Sessizdi; içine kapanmıştı. Hareketsizce oturdum. Ve atışımın sonuçlarını bekledim.

Bir süre geçtikten sonra, "Garsedd'da bulundun," dedi.

"Evet."

"Seivarden'ı tanıyor muydun? Kişisel olarak yani."

"Evet."

"Sen de... sen de dahil oldun mu?"

"Garseddai'ın yok edilmesinde mi?" Onaylayan bir hareket yaptı. "Oldum. Orada olan herkes oldu."

Yüzünü ekşitti, iğrendiği için olduğunu tahmin ettim. "Kimse reddetmedi."

"Öyle demedim." Aslına bakılırsa benim kaptanım reddetmişti ve bu yüzden ölmüştü. Yerine gelen kaptanın da vicdanı rahat değildi –bunu gemisinden saklayamazdı– ama itiraz etmeden söyleneni yaptı. "Orada olsaydın reddedeceğini, bir katliama dahil olmaktansa ölmeyi tercih edeceğini söylemek kolay ama gerçekten o durumda kaldığında, seçme zamanı geldiğinde her şey farklı oluyor."

Onaylamadığını göstermek için olduğunu tahmin ettiğim bir ifadeyle gözlerini kıstı ama ben doğruyu söylemiştim. Sonra ifadesi değişti belki de Dras Annai istasyonundaki odasında olan küçük eser koleksiyonunu düşünüyordu. "Dillerini biliyor musun?"

"İkisini." Bir düzineden fazla dilleri vardı.

"Ve elbette şarkılarını da biliyorsun." Sesi hafif dalga geçer gibiydi.

"İstediğim kadar çok şarkı öğrenmeye fırsatım olmadı."

"Ve eğer seçme şansın olsaydı, reddeder miydin?"

"Bu soru çok anlamsız. Böyle bir seçim sansım olmadı."

Cevabıma sinirlenmiş bir şekilde, "Ben öyle düşünmüyorum," dedi. "Seçim şansın hep vardı."

"Garsedd bir dönüm noktasıydı." Bu sorusunu doğrudan cevaplamıyordu ama nasıl onun anlayabileceği şekilde doğrudan cevaplayabileceğimi bilmiyordum. "İlk kez o kadar çok Radchaai subayı bir topraklara katma sürecinden doğru şeyi yaptığına emin olarak çıkmadı. Hâlâ Mianaai'ın Radchaaileri beyin yıkayarak ya da idamla tehdit ederek mi kontrol ettiğini düşünüyorsun? Evet, onlar da var. Ama birçok Radchaai, gittiğim yerlerin çoğundaki insanlar gibi, yaptıkları her şeyi doğru olduğunu düşündükleri için yapıyorlar. Kimse insan öldürmekten hoşlanmıyor."

Strigan alay eden bir ses çıkardı. "Kimse?"

"Çoğunluk," diye düzelttim. "Hoşlananlar Radchaai savaş gemilerini doldurmaya yetmez. Ama sonuçta, bütün o kan ve kederden sonra, o biz olmasak karanlıkta sürünecek bütün o cahil insanlar mutlu vatandaşlara dönüşüyor. Onlara sorsan, onlar da aynısın söyler! Anaander Mianaai onlara medeniyeti getirdiği için şanslı olduklarını söylerler."

"Anne babaları da mı öyle söyler? Ya da büyükanne ve büyükbabaları?"

Yarı *bana ne*, yarı *alakası yok* anlamına gelen bir hareket yaptım. "Benim bir çocuğa karşı nazik davranmama şaşırdın. Bunun seni şaşırtmaması gerekiyordu. Radchaaileri çocukları olmadığını, onların çocuklarını sevmediklerini mi zannediyorsun? Onların bir çocuğa herhangi bir insandan farklı davranacaklarını mı düşünüyorsun?"

"Çok erdemli!"

"Erdem sadece tek başına ele alınabilecek basit bir kavram değildir." İyilik kötülüğü ortaya çıkarır ve diskin hangi tarafının hangisi olduğu her zaman çok net belli değildir. "Erdemler senin kazançlı çıkacağın yola hizmet edebilir. Yine de davranışlarını etkilemek için oradalardır. Seçimlerini."

Strigan alay eden bir kahkaha attı. "Gençliğimdeki sarhoş felsefe tartışmalarını özlememe neden oluyorsun. Ama bahsettiğimiz şey öyle soyut kavramlar değil, bahsettiğimiz şey yaşam ve ölüm."

İstediğim şeyi elde etme ihtimalim gittikçe düşüyordu. "Radch güçleri, ilk kez karşılığında bir yenilenme olmadan hayal bile edilemez boyutlardaki yıkım ve ölümle karşılaştılar. Herhangi bir iyi sonuç geri dönülemez biçimde ortadan kalkmıştı. Bu oradaki herkesi etkiledi."

"Gemileri bile mi?"

"Herkesi." Bir sonraki soruyu ya da küçümseyici sana acımıyorum tepkisini bekledim ama hiçbir şey söylemeden bana baktı. "Presgerlarla politik bir yolla anlaşmaya varma çalışmaları ilk kez bundan kısa süre sonra başladı. Bağılları insan askerlerle değiştirmenin başlangıcının da bu olduğuna oldukça eminim." Sadece oldukça emindim, çünkü bu değişim için alt yapı çalışmaları gizlice yürütülmüştü.

Strigan, "Presgerlar neden Garsedd'de olanlara dahil oldular?" diye sordu.

Sorusuna vereceğim tepkiyi beklediğine emindim; bu silahın onda olduğuna dair doğrudan bir itiraftı. Bu sorunun benim için ne anlama geleceğini bildiği için bunu soruyordu; bilmeseydi soramazdı. Eğer silahı yakından görüp incelememiş olsaydı bu soruyu soramazdı. O silahlar Presgerlardan gelmişti; yani teklif kimden gelmiş olursa olsun sonuçta Garseddai uzaylılarla işbirliği yapmıştı. Bu kadarını ele geçirdiğimiz temsilcilerden öğrenmiştik. Ama yüzümü ifadesiz tuttum. "Presgerların neyi, niye yaptığını kim bilebilir? Ama Anaander Mianaai da kendisine aynı soruyu sordu, *Presgerlar niye duruma karıştı?* Garseddailarda olan bir şeyi elde etmek için yapmış olamazlardı; elde etmek istedikleri her ne ise gidip onu doğrudan alabilirlerdi." Gerçi,

Presgerların Garseddailara bedelini ödettiğini, hatta ağır bir şekilde ödettiğini biliyordum. "Presgerlar ya Radch'ı yok etmeye karar verseydi? Gerçekten yok etme? Ve o silahlar ellerindeyse?"

Strigan inanamaz ve dehşete düşmüş bir halde, "Yani demek istediğin," dedi. "Presgerlar, Anaander Mianaai'ı anlaşmaya ikna etmek için Garseddaileri kullandı."

"Ben Mianaai'ın tepkisinden ve nedenlerinden bahsediyorum. Presgerları ne biliyorum ne de anlıyorum. Ama Presgerların birini ikna etmek isterse bunu belirgin bir şekilde yapacaklarını tahmin ediyorum. Doğrudan. Bence bu sadece bir öneriden ibaretti. Elbette eğer bu onların başının altından çıktıysa."

"Hepsi sadece bir öneri miydi?"

"Onlar uzaylı. Kim olanları anlayabilir ki?"

Beş saniyelik sessizlikten sonra, "Yapacağın hiçbir şey herhangi bir fark yaratmaz."

"Muhtemelen haklısın."

"*Muhtemelen*."

"Eğer herkes..." Doğru sözcükleri bulmaya çalıştım. "Eğer Garseddai'ın yıkımına karşı olan herkes, bu karara itiraz etseydi ne olurdu?"

Strigan kaşlarını çattı. "Kaç kişi itiraz etti?"

"Dört."

"Toplamda kaç kişi içinden dördü?"

"Binlerce." O zamanlar tek bir Adalet bile kaptanlarıyla birlikte yüzlerce subay taşıyordu ve orada bizden düzinelerce vardı. Bir de üzerine daha az mürettebatlı Merhamet ve Kudretler eklenince. "Sadakat, uzun süredir var olan itaat alışkanlığı ve öç alma istediği. Ve o dört kişinin ölümü bile diğerlerini böyle bir karar vermekten alıkoymaya yetti."

"Herkes reddetse bile siz gemiler yeterli olurdunuz."

Sessiz bir şekilde, söylediklerini tekrar değerlendiğinde yüz ifadesinden olacak değişikliği bekledim. İfadesi değiştiğinde, "Bence farklı sonuçlanabilirdi," dedim.

"Sen binlercesinden biri değilsin!" Strigan beklenmedik bir öfkeyle öne doğru eğildi.

Seivarden uyanıp gözlerindeki çapaklara rağmen dikkatlice Strigan'a baktı.

"Senin gibi düşünen başka kimse yok," dedi. "Senin arkandan gelecek kimse yok. Ve eğer olsaydı bile tek başına sen birilerini arkandan sürüklemek için yeterli değilsin. Eğer Mianaai'a, onun bedenlerinden birine ulaşabilsen bile tek başına ve aciz bir durumda olacaksın. Hiçbir şey elde edemeden öleceksin!" Sabırsızlığını gösterir şekilde nefes verdi. "Paranı al." Oturduğum banka yaslı çantamı işaret etti. "Git toprak satın al, bir istasyonda bölme satın al, hatta tüm istasyonu satın al! Yaşayamadığın hayatı yaşa. Hayatını bir hiç uğruna harcama."

"Hangi benden bahsediyorsun?" diye sordum. "Yaşayamadığım hangi hayatımdan bahsediyorsun? Seçimlerimin sana göre doğru olup olmadığını görmek için sana aylık raporlar göndermemi de ister misin?"

Bu onu tam yirmi saniye boyunca susturdu.

Seivarden, "Breq," dedi. Sanki ismin ağzından nasıl çıkacağını duymak ister gibiydi. "Ben gitmek istiyorum."

"Yakında," diye cevap verdim. "Sabırlı ol." Hayret verici bir şekilde itiraz etmeden kollarını bacaklarına doladı.

Strigan bir süre şüphe içinde ona baktıktan sonra bana dönüp, "Düşünmem gerek," dedi. Onayladığımı belirten hareketimle odasına gitti ve kapıyı kapattı.

Seivarden, "Onun sorunu ne?" diye sordu. Alay etmediği belliydi ve sesinde sadece hafif bir küçümseme vardı. Cevap vermedim; sadece yüz ifademi değiştirmeden ona

baktım. Yüzünde battaniyenin bıraktığı geçmek üzere olan bir iz vardı ve giysileri –Niltlilerin giydiklerinden pantolonu, muflonlu gömleği ve önü açık iç kabanı– buruşuk ve darmadağınıktı. Son birkaç günü haşiş almadan, düzgün yemek yiyerek geçirdikten sonra rengi yerine gelmeye başlamıştı ama hâlâ zayıf ve yorgun görünüyordu. Benim dikkatli bakışlarımdan rahatsız olmamış bir şekilde, "Neden onunla uğraşıyorsun?" diye sordu. Sanki bir şeyler değişmiş de bir anda arkadaş oluvermişiz gibiydi. Dost oluvermişiz gibiydi.

Kesinlikle eşit değildik. Hiç olmayacaktık. "Onunla bir işim var." Daha fazla açıklama gereksiz, aptalca ya da her ikisi de olurdu. "Uyumakta güçlük mü çekiyorsun?"

Yüzünden hafif bir vazgeçme ve geri çekilme ifadesi okunuyordu. Artık onun tarafında değildim. On saniye boyunca sanki o gece bir daha benimle konuşmayacakmış gibi sessiz kalarak derin derin nefes alıp verdi. "Şey. Benim... Benim biraz hareket etmem gerekiyor. Dışarı çıkacağım."

Bir şeyler kesinlikle değişmişti ama ne olduğunu ve neden kaynaklandığını kesin olarak bilmiyordum.

"Gece oldu," dedim. "Ve dışarısı çok soğuk. Dış kabanınla eldivenlerini de al ve çok uzaklaşma."

Onaylayan bir hareket yapıp daha da hayret verici bir şekilde hiçbir kötü söz söylemeden, hatta küskün bir bakış dahi atmadan kapıdan çıkmadan önce dış kabanını giyip eldivenlerini taktı.

Peki, niye umursuyordum? İsterse gidip donardı, isterse dönerdi. Sağ salim geri dönmesini beklemeden kendi battaniyelerimi düzeltip uyumak için uzandım.

Uyandığımda Seivarden battaniye yığınının üzerinde uyuyordu. Kabanını yere atmamış diğerlerinin yanına, ka-

pının oradaki askıya asmıştı. Ayağa kalkıp dolaba gittiğimde erzakları da yenilemiş olduğunu gördüm. Daha fazla ekmek getirmişti; masanın üzerinde bir kâsenin içinde yavaş yavaş erimekte olan donmuş süt kalıbı, bir diğer kâsede ise büyük bir parça bov yağı vardı.

Arkamdan Strigan'ın kapısı açıldı. Döndüm. Sessizce, "Adam bir şey istiyor," dedi. Seivarden kıpırdamadı. "Ya da bir planı var. Senin yerinde olsam ona güvenmezdim."

"Güvenmiyorum." Bir parça ekmeği bir kâse suya atıp yumuşaması için kenara koydum.

"Ama o kadına neler olduğunu merak ediyorum." Strigan eğleniyormuş gibi görünüyordu. "O adama," diye düzelttim.

Strigan, "Tahminen taşıdığın onca parayı düşünüyordur," dedi. "Onunla bolca haşiş alınır."

"Eğer sebebi buysa, sorun değil. O paranın tamamı sana vermek için." Dönüşüm ve acil durumlar için ayırdığım hariç. Elbette bu durumda bu acil durum parasının bir kısmı da Seivarden'ın dönüşü için harcanacaktı.

"Radch'ta bağımlılara ne yapıyorlar?"

"Orada hiç bağımlı yok." Önce tek kaşını, sonra diğerini inanmaz bir ifadeyle kaldırdı. "İstasyonlarda yok," diye düzelttim. "İstasyon Yapay Zekâsı her hareketini izlerken çok fazla batağa saplanamıyorsun. Gezegenlerde durum farklı, oralar bu kadar sıkı kontrol için çok büyük. Ama oralarda bile kendine hâkim olamaz duruma gelirsen tekrar eğitime gönderilir, ardından da büyük ihtimalle başka bir yere postalanırsın."

"Mahcup etmemek için mi?"

"Yeni bir başlangıç için. Yeni bir çevre, yeni bir görev." Ve eğer çok uzaklardan gelip de herhangi birinin yapabileceği bir göreve atanırsan herkes bunun nedenini bilirdi

ama kimse bunu senin yüzüne söyleyecek kadar patavatsızlık yapmazdı. "Radchaaiların kendi hayatlarını ya da diğer vatandaşların hayatlarını perişan etme özgürlüğünün olmaması seni rahatsız ediyor."

"Ben öyle demezdim."

"Elbette, demezdin."

Kapıya yaslanıp kollarını kavuşturdu. "Benden bir ricada bulunan, hele ki bu kadar büyük ve tehlikeli bir ricada bulunan biri için beklenmeyecek kadar muhalifsin."

Tek elimle, *neyse o* hareketi yaptım.

"Ama o adamla uğraşmak seni kızdırıyor." Kafasını Seivarden'ın olduğu yöne doğru çevirdi. "Sanırım, bu anlaşılabilir."

Hak vermen ne güzel sözleri dilimin ucuna kadar geldi ama söylemedim. Sonuçta ondan büyük ve tehlikeli bir ricada bulunuyordum. Yerine, "Kutudaki paranın tamamı," dedim. "Toprak satın almana, bir istasyonda bölme satın almana, hatta tüm istasyonu satın almana yeter."

"Çok küçük bir istasyonu." Dudakları eğlenir bir ifadeyle kıvrıldı.

"Ve ondan kurtulmuş olursun. Onu görmek bile tehlikeli, ona sahip olmak daha kötü."

"Ve sen," derken dikleşip kollarını indirdi; sesi artık eğleniyor gibi çıkmıyordu. "Radch'ın Efendisi'nin ilgisini doğrudan ona çekeceksin. Ve o benden geldiğini anlayacak."

"Bu tehlike hep var," diye onayladım. Mianaai'ın kontrolüne girdiğimde –ne kadar saklamak istesem de– istediği her bilgiyi benden alamayacakmış gibi davranmadım. "Ama onu gördüğün andan beri bu tehlike senin için var ve bana versen de vermesen de yaşadığın sürece de olacak."

Strigan iç çekti. "Haklısın. Maalesef öyle. Ve gerçeği söylemek gerekirse eve dönmeyi çok istiyorum."

Bu fikir inanılmaz derecede aptalcaydı. Ama bu beni ilgilendirmiyordu; beni sadece silahı almak ilgilendiriyordu. Hiçbir şey söylemedim. Strigan da söylemedi. Konuşmak yerine dış kabanını giyip eldivenlerini takarak kapılardan çıktı. Oturup kahvaltımı ederken nereye gittiği ve umutlu olmak için herhangi bir sebebim olup olmadığını düşünmemeye çalışıyordum.

On beş dakika sonra elinde geniş, düz ve siyah bir kutuyla geri döndü. Strigan kutuyu masanın üzerine koydu. Tek parça gibi görünüyordu ama kalın siyah bir tabakayı kaldırdı ve içinden daha fazla siyah çıktı.

Strigan kapak elinde ayağa kalktı ve beni izledi. Uzanıp siyahlığın üzerindeki bir noktaya nazikçe parmağımla dokundum. Dokunduğum yerden kahverengi bir renk yayıldı ve ten rengimle aynı bir silah şeklini aldı. Parmağımı çektim ve tekrar siyaha döndü. Uzanıp bir tabaka daha siyah kaldırdım; sonunda rahatsız edici bir şekilde ışığı emen siyah şey, içine bir şeyler konabilen türden, cephane dolu gerçek bir kutu gibi görünmeye başlamıştı.

Strigan uzanıp tutmakta olduğum siyah tabakaya dokundu. Parmaklarından gri yayılarak silahın bulunduğu yerin şeklini ortaya çıkardı. "Bunun ne olduğundan emin olamadım. Sen biliyor musun?"

"Bir zırh." Subaylar ve insan askerler benimki gibi vücutlarına yerleştirilmiş zırhlar yerine dış teçhizat kullanırlardı. Ama bin yıl önce herkesinki vücutlarının içindeydi.

"Hiçbir alarmı tetiklemedi, girdiğim hiçbir aramada ortaya çıkmadı." İstediğim tam olarak buydu. Silahlı olduğumu kimse anlamadan herhangi bir Radchaai istasyonuna girebilmekti. Kimse fark etmeden Anaander Mianaai'ın karşısına silahla çıkabilmekti. Anaanderların çoğu zırha ihtiyaç duymuyordu ama zırhı geçebilecek olması daha iyiydi.

Strigan, "Bunu nasıl yapıyor? Nasıl kendisini saklayabiliyor?" diye sordu.

"Bilmiyorum." Elimde tuttuğum tabakayı geri koyup üzerine en üst tabakayı yerleştirdim.

"O piçlerden kaçını öldürebileceğini düşünüyorsun?"

Kutudan, silahtan kafamı kaldırdım; neredeyse yirmi yıllık çabamın pek de mümkün olmayan hedefi karşımda duruyordu. Elimin altındaydı. *Onlar beni öldürmeden önce kaç tanesini öldürebilirsem* demek istedim. Ama aslında sadece tek bir bedene ulaşabilmeliydim, binlercesinden tek birine. Ama diğer taraftan aslında bu silahı bulmam da mümkün olmamalıydı. "Bu duruma göre değişir," dedim.

"Eğer çaresiz ve umutsuz bir meydan okuma çabasına gireceksen bari buna değsin."

Hak veren bir işaret yaptım. "Seyirci talep etmeyi düşünüyorum."

"Talebin karşılanır mı?"

"Büyük ihtimalle. Her vatandaş seyirci talep edebilir ve bu talep kesinlikle karşılanır. Ben vatandaş olarak gitmeyeceğim..."

Strigan alay etti. "Nasıl Radchaai değilmiş gibi davranacaksın?"

"Vilayet konağının iskelesine eldivensiz ya da yanlış eldivenlerle gidip geldiğim yeri duyuracağım ve aksanlı konuşacağım. Başka bir şeye gerek olmaz."

Gözlerini kırpıştırdı. Kaşlarını çattı. "Gerçekten mi?"

"Kesinlikle. Vatandaş olmayan biri olarak seyirci talebimin karşılanmasını isteme sebebime bağlı." O kısmını henüz düşünmemiştim. Oraya gittiğimde bulacağım şeye göre karar verecektim. "Bazı şeyler önceden planlanamaz."

"Peki, şey ne olacak..." Eldivensiz elini baygın yatan Seivarden'a doğru savurdu.

Bu soruyu kendime sormaktan kaçınıyordum. Onu bulduğum andan beri bu sorudan uzak durmuş, Seivarden hakkında ilerisine dair hiçbir şey düşünmemeye çalışmıştım.

"Ona dikkat et," dedi. "Haşişten vazgeçme aşamasına gelmiş olabilir ama ben öyle olduğunu düşünmüyorum."

"Neden?"

"Benden yardım istemedi."

Şüpheci bir şekilde tek kaşını kaldırma sırası bendeydi. "Eğer isteseydi ona yardım eder miydin?"

"Elimden geleni yapardım. Gerçi bağımlılığı tamamen ortadan kaldırmak için onu haşişe başlatan sorunu çözmek gerekiyor. Ama o adamın öyle bir şey yaptığını görmüyorum." İçimden ona katılsam da bir şey söylemedim.

Strigan, "Yardım istemek için çok fırsatı vardı," diye devam etti. "En az beş yıldır ortalarda dolanmıyor mu? Eğer isteseydi, herhangi bir doktor ona yardım edebilirdi. Ama bu, bir sorunu olduğunu kabullenmek anlamına gelirdi, değil mi? Ve ben yakın zamanda bunu yapacağını düşünmüyorum."

"O kad... adam için en iyisi Radch'a dönmek olur." Radch doktorları onun tüm sorunlarını çözebilirlerdi. Ve Seivarden'ın yardım isteyip istememesi de umurlarında olmazdı.

"Bir sorunu olduğunu kabul etmeden Radch'a dönmez."

Beni ilgilendirmez hareketi yaptım. "İstediği yere gidebilir."

"Ama onu besliyorsun ve bundan sonra hangi güneş sistemine gideceksen onun da dönüş parasını ayırdığına eminim. Kendi çıkarına olduğu sürece seninle kalacaktır, yemeği ve kalacak yeri olduğu sürece. Ve ona haşiş sağlayacağını düşündüğü herhangi bir şeyi çalacaktır."

Seivarden zihinsel olarak ne eskiden olduğu kadar güç-

lüydü ne de berrak. "Sence bunu kolayca yapabilir mi?"

Strigan, "Hayır," diye itiraf etti. "Ama kararlı olacaktır."

"Evet."

Strigan sanki toplamak istermişçesine kafasını salladı. "Ben ne yapıyorum? Beni dinlemeyeceksin."

"Dinliyorum."

Bana inanmadığı açıktı. "Bu beni ilgilendirmez, biliyorum. Sadece..." Siyah kutuyu işaret etti. "Öldürebildiğin kadar Mianaai öldür. Ve benim arkamdan gelmesine izin verme."

"Gidiyor musun?" Elbette gidiyordu ve böyle aptalca bir soru, cevaba ihtiyaç duymadığından cevaplama zahmetine girmedi. Onun yerine odaya gidip hiçbir şey söylemeden kapıyı kapattı.

Çantamı açıp parayı çıkararak masanın üzerine, siyah kutuyu ise paranın yerine koydum. Görünmez kılacak bir şekilde ona dokudum; çantamda katlı tişörtler ve yemek paketleri dışında hiçbir şey görünmüyordu. Sonra Seivarden'ın yattığı yere gidip çizmeli ayağımla onu dürttüm. "Uyan." Zıplayıp oturur konuma gelirken sırtını yakındaki banka vurdu. Tekrar, "Uyan," dedim. "Gidiyoruz."

12

İletişimin kopuk olduğu o saatler dışında hiçbir zaman *Toren'ın Adaleti*'nin bir parçası olduğum hissini kaybetmemiştim. Kilometrelerce uzun beyaz koridorumu, kaptanımı, bölük komutanlarımı, her bölüğün teğmenlerini ve hepsinin küçücük hareketlerini, nefes alışverişlerini görebiliyordum. Bağıllarımın bilgisini hiç kaybetmemiştim; yirmişer kişilik Amaat Bir, Toren Bir, Etrepa Bir, Bo Bir ve Esk İki'nin tüm subaylarının elleri, kolları ve seslerini hiç kaybetmemiştim. Donuk vaziyetteki binlerce bağılımın da. Shis'urna'nın eski sınır ve bölümlerinin uzaklıktan dolayı belli olmadığı mavi ve beyazdan ibaret görüntüsünü hiç kaybetmemiştim. O açıdan Ors'taki olaylar görünmez ve tamamıyla önemsizdi.

Yaklaşan mekikle aramdaki mesafe azaldıkça gemi olduğum hissi daha da güçlendi. Esk Bir her zaman olduğundan da çok, sadece küçük bir parçammış gibi hissettirdi. Dikkatim artık geminin dışındaki şeylerle dağılmıyordu.

Esk Bir gezegendeyken yerini Esk İki almıştı. Bölük odasında teğmenleri –benim teğmenlerim– için çayı Esk İki hazırlamıştı. Esk banyolarının dışındaki beyaz duvarlı koridoru silmiş, izindeyken yırtılan üniformaları onarmıştı. Bölük odasında iki teğmenim bir oyun tahtasının başına geçmiş, diğer üçü onları izlerken sessizce pulları oradan oraya taşıyorlardı. Amaat, Toren, Etrepa ve Bo bölüklerimin teğmenleri, onların bölük komutanları, Rütbeli Kaptan

Rubran, idari subaylar ve doktorların hepsi programlarına ve eğilimlerine göre konuşuyor, uyuyor ve yıkanıyorlardı.

Her bölük yirmi teğmen ve onların bölük komutanından oluşuyordu fakat Esk dolu olan en alt güvertemdi. Var'dan itibaren –güvertelerimin yarısı– Esk'in altındaki güvetlerelerim bölmeleri dolu olmasına rağmen soğuk ve boştu. O alanların boş ve sessiz olması başta beni rahatsız etmişti ama artık buna alışmıştım.

Teğmen Awn mekikte, Esk Bir'in önünde sessiz ve kasılmış bir çeneyle oturuyordu. Fiziksel olarak bazı açılardan Ors'ta hiç olmadığı kadar rahattı; yirmi santigrat dereceye ayarlanmış sıcaklık üniforma ceketi ve pantolonu için daha uygun bir sıcaklıktı. Bataklığın pis kokusu yerini geri dönüştürülmüş havanın daha tanıdık ve daha az rahatsız edici olan kokusuna bırakmıştı. Ama *Toren'ın Adaleti*'ne ilk geldiği zamanlar geleceğe dair beklentilerinin ve görevinin heyecanını tetikleyen dar alanlar artık onu bunaltmaya başlamıştı. Gergin ve mutsuzdu.

Esk bölüğü komutanı Tiaund küçük çalışma odasında oturuyordu. Oda sadece duvara dayalı bir masa ve iki sandalyeyle, bir rafın yanı sıra belki ayakta duracak iki kişiyi daha alabilecek kadar genişti. Ona ve kumanda güvertesindeki Rütbeli Kaptan Rubran'a, "Teğmen Awn geri döndü," dedim. Mekik bir pat sesiyle yanaştı.

Kaptan Rubran kaşlarını çattı. Teğmen Awn'ın ani dönüş haberi onu şaşırtmış ve endişelendirmişti. Emir, doğrudan kararları sorgulanamayacak olan Anaander Mianaai'dan gelmişti. Ve yanında olanların sorulmaması gerektiği bilgisiyle gelmişti.

Esk güvertesindeki çalışma odasında Komutan Tiaund iç çekip gözlerini kapattı ve "Çay," dedi. Esk İki ona bir fincan ve termos içindeki çayını getirip çayı fincana doldurduk-

tan sonra ikisini de dirseğinin yanına koyana kadar sessizce bekledi. "Uygun olduğu ilk anda beni görmeye gelsin."

Esk Bir'in dikkatinin çoğu asansörden çıkıp dar beyaz koridorlardan Esk güvertesindeki kamarasına doğru ilerleyen Teğmen Awn'ın üzerindeydi. Koridorlarda Esk İki dışında kimsenin olmadığını görünce rahatladığını fark ettim.

Teğmen Awn'a doğrudan gönderdiğim mesajla, "Komutan Tiaund sizi uygun olduğunuz ilk anda görmek istiyor," dedim. Esk koridorlarında ilerlerken parmağının küçük bir haraketliyle onayladığını gösterdi.

Esk İki güverteyi boşaltıp bölmelerindeki dondurucu kabinlere gitmek için koridora çıkmıştı; onların yapmakta oldukları görevleri aynı zamanda Teğmen Awn'ı izleyen Esk Bir devraldı. Yukarıdaki Sıhhiye güvertesinde bir teknik doktor, Esk Bir'in kaybettiği birimi yerine koymak için gerekenleri çıkarıyordu.

Teğmen Awn, bin yıldan daha uzun süre önce Seivarden'a ait olan küçük kamarasının önünde onu takip eden birime dönerek bir şey söyledi ve sonra durdu. Kısa bir süre sonra, "Ne?" diye sordu. "Bir sorun var, ne oldu?"

"Özür dilerim Teğmenim," dedim. "Birkaç dakika içinde doktor yeni bir birimimi bağlayacak. Bir süre tepkisiz olabilirim."

"Tepkisiz," derken anlayamadığım bir sebepten ötürü bir an kendini bunalmış hissetti. Ve sonra kızgın ve suçlu. Kamarasının açılmamış kapısının önünde durup derin iki nefes aldıktan sonra koridorda geri dönüp asansöre gitti.

Bağlantı için yeni birimin sinir sisteminin en azından belli bir seviyede işlevsel olması gerekiyordu. Daha önce ölü bedenlerle yapılan denemeler başarısız olmuştu. Tamamen uyuşturulmuş bedenler için de aynısı geçerliydi; bağlantı düzgün bir şekilde yapılamıyordu. Bazen yeni bi-

rime sakinleştirici verilirdi ama bazen teknik doktor yeni bedenin açılmasını bekleyip hiçbir uyuşturucu kullanmadan hızlıca bağlamayı tercih ederdi. Bu kullanılacak uyuşturucunun dozunu doğru ayarlama zahmetinden kurtarsa da hep rahatsız edici bir bağlantı süreci oluşturuyordu. Bu teknik doktor, benim rahatımı pek önemsemiyordu. Elbette önemsemek zorunda değildi.

Teknik doktor birimi dondurucu kabinden çıkaracak düğmeye basarken Teğmen Awn da onu Sıhhiye güvertesine götürecek olan asansöre bindi. Kabinin kapağı açılırken saniyenin yüzde biri kadar bir süre beden sıvının içinde donuk ve hareketsiz kaldı. Teknik doktor bedeni kabinin yanındaki masaya doğru yuvarlarken sıvı üzerinden aktı ve tam o anda beden uyanıp sarılarak öksürmeye ve öğürmeye başladı. Koruyucu jel boğazından ve ciğerlerinden rahatça çıkıyordu ama ilk birkaç seferinde bu deneyim çok rahatsız edici olabiliyordu. Teğmen Awn onu takip eden Esk Bir On Sekizle birlikte asansörden inip Sıhhiyeye doğru koridorda ilerlemeye başladı.

Teknik doktor çabucak işini yaptı ve kısa süre içinde kendimi masada yatar buldum. Aynı anda Teğmen Awn'ın arkasından yürüyordum, Esk İki'nin bölmelerine dönerken bıraktığı tadilatları yapıyordum, küçük kapalı ranzalara yatıyordum, bölük odasındaki tezgâhı temizliyordum. Onun aracılığıyla duyup görebilmeme rağmen yeni beden üzerinde hiçbir kontrolüm yoktu. Bütün Esk Bir birimlerimin içini bir korku kapladı. Yeni birimin ağzını açıp bir çığlık attı ve arka planda bir kahkaha duydu. Kıvrandım ve bağların kopmasıyla masadan yuvarlanıp acı dolu bir *patırtıyla* bir buçuk metre aşağı düştüm. Bedene *Yapma, yapma, yapma* diye mesaj gönderiyordum ama beni dinlemiyordu. Midesi bulanıyordu, korkmuştu ve ölüyordu. Kendini yerden kal-

dırmaya ve nereye gittiğini umursamadan emekleyerek kaçmaya çalışırken başı dönüyordu.

Kollarımın altından biri beni tuttu –diğer bütün Esk Birler hareketsizdi– ve Teğmen Awn benimle beraber ayağa kalktı. "İmdat," diye inlemem Radchaai dilinde değildi. Lanet olası doktor düzgün sesli bir beden seçmemişti. "Bana yardım edin."

"Yok bir şey." Teğmen Awn tutuşunu değiştirip yeni birime kollarını dolayarak bana sarıldı. Hâlâ donmanın etkisini atlatamamış olmaktan ve yaşadığı korkudan dolayı titriyordu. "Yok bir şey. Geçecek." Birim sanki sonsuza kadar sürecekmiş gibi görünen bir süre boyunca iç çekip ağlarken kendimi kusacak gibi hissettim. Ta ki bağlantı sağlanana ve kontrolü elime alana kadar. Ondan sonra ağlamayı bıraktım.

Teğmen Awn, "İşte," dedi. Korkmuştu. Ve midesi bulanıyordu. "Bu daha iyi." Yeni bir öfkeyle dolu olduğunu fark ettim, belki de bu tapınaktan beri yaşadığı gerginliğin yeni bir boyutuydu. Teğmen Awn sert bir şekilde, "Birimimi incitme," dedi; hâlâ bana bakmakta olmasına rağmen bunu teknik doktora söylediğini fark ettim.

Teknik doktor sesinde hafif bir hor görmeyle, "İncitmedim, teğmen," diye cevap verdi. Topraklar katma süreci sırasında bu konuşmaya daha uzun ve sert bir şekilde yapmışlardı. Doktor, *Onlar insan değil ki. Binlerce yıldır bölmedeler, geminin bir parçasından başka bir şey değiller,* demişti. Teğmen Awn, doktoru Komutan Tiaund'a şikâyet etmişti ama komutan Teğmen Awn'ın öfkesinin nedenini anlayamadığı için o doktora herhangi müdahalede bulunmamıştı. Doktor, "Eğer bu kadar hassassan," diye sözlerine devam etti. "Belki de yanlış yerdesin."

Teğmen Awn kızgın bir şekilde arkasını dönüp cevap vermeden odayı terk etti. Ben de kalkıp hafif bir titremeyle

masaya yattım. Birim halihazırda direniyordu ve bu teknik doktorun zırhımı ve diğer implantlarımı takarken birimin canını yanıp yanmamasını umursamayacağını biliyordum.

Yeni birime alışma süresi boyunca işlerde hep hafif aksaklıklar olurdu. Birim sık sık bir şeyleri düşürür ve kafa karıştırıcı dürtüleri olur, gelişigüzel korku ve bulantılar yaşardı. Bir süre dengesiz davranırdı. Ama bir iki hafta içinde her şey yatışırdı. En azından genellikle böyle olurdu. Bazen bir birim düzgün işlemezdi ve çıkarılıp yerine yenisini bağlanması gerekirdi. Bedenleri test ediyorlardı ama testler mükemmel değildi.

Sesi sevdiğim türde değildi ve hiç ilginç şarkı bilmiyordu. Yani benim halihazırda bildiklerimden başka. Kesinlikle mantıksız da olsa teknik doktorun o bedeni beni gıcık etmek için seçtiği şüphesini hâlâ üzerimden atamıyordum.

Teğmen Awn, benim yardımımla hızlıca yıkanıp temiz üniformasını giydikten sonra Komutan Tiaund'un karşısına çıktı.

"Awn." Bölük komutanı Teğmen Awn'a karşısındaki sandalyeyi işaret etti. "Geri döndüğün için çok mutluyum."

Teğmen Awn oturarak, "Teşekkürler, efendim," dedi.

"Bu kadar çabuk dönmeni beklemiyordum. Bir süre daha aşağıda kalacağından emindim." Teğmen Awn cevap vermedi. Komutan Tiaund beş saniye sessizce bekleyip, "Neler olduğunu sorardım ama sormama emri aldım," dedi.

Teğmen Awn ağzını açarak konuşmak için bir nefes alıp durdu. Şaşırmıştı. Ona ne olduğunun sorulmaması gerektiğiyle ilgili emri söylememiştim. Karşılığında gelmesi gereken onun bir şey anlatmaması emri gelmemişti. Bunun bir test olduğundan şüpheleniyordum ve Teğmen Awn'ın bu testi geçeceğinden emindim.

Komutan Tiaund, "Kötü mü?" diye sordu. Daha fazlasını öğrenmeyi çok istese de bu kadarını sorarak dahi şansını zorluyordu.

"Evet, efendim." Teğmen Awn kucağında duran eldivenli ellerine baktı. "Hem de çok."

"Senin suçun mu?"

"Denetimde olan her şeyden sorumluyum, değil mi, efendim?"

Komutan Tiaund, "Öylesin," diyerek onayladı. "Ama senin herhangi bir şey yapmış olduğunu düşünmekte zorlanıyorum... münasip olmayan bir şey." Kelimenin Radchaai dilindeki anlamı ağırdı; adalet, münasiplik ve menfaat üçlemesinin bir parçasıydı. Bu kelimeyi kullanarak Komutan Tiaund sadece Teğmen Awn'ın yönetmeliğe ve kurallara uyacağını düşündüğünü ifade etmiyor, olayların içinde bir adaletsizlik olduğunu düşündüğünü de ima ediyordu. Elbette bunu açıkça söyleyemezdi; olanlar hakkında hiçbir bilgisi yoktu ve kimsede bilgisi olduğuna dair bir kuşku yaratmak istemiyordu. Ve eğer Teğmen Awn bir ihlalden dolayı cezalandırılacaksa kendi görüşü ne olursa olsun resmi olarak Teğmen Awn'ın tarafını tutmayacaktı.

Komutan Tiaund iç çekti, belki de merakı onu yıldırmıştı. Yapmacık bir neşeyle, "Neyse," diye devam etti. "Spordaki açığını kapatmak için bolca vaktin olacak. Ve nişancılık belgenin yenileme konusunda epey geride kaldın."

Teğmen Awn keyifsizce gülümsedi. Ors'ta herhangi bir spor salonu ya da atış talimi yapabileceği yer yoktu. "Evet, efendim."

"Ve Teğmen, lütfen ihtiyacın olmadığı sürece Sıhhiye güvertesine çıkma."

Teğmen Awn'ın isyan etmek ve söylenmek istediğini görebiliyordum. Ama bu da daha önceki konuşmanın tekrarı olacaktı. "Evet, efendim."

"Çıkabilirsin."

Teğmen Awn sonunda kamarasına gelebildiğinde akşam yemeği saati gelmek üzereydi. Akşam yemekleri tüm Esk teğmenlerinin birlikte yediği resmi yemeklerdi. Teğmen Awn yorgun olduğu bahanesiyle izin istemişti ki bu bir yalan değildi; neredeyse üç gün önce Ors'ta ayrıldığımızdan beri toplamda ancak altı saat uyumuştu.

Yatağına oturdu. Ben içeri girip çizmelerini ve ceketini çıkarana kadar dalgın dalgın etrafına baktı. Sonra, "Peki," diyerek gözlerini kapatıp yatağa uzandı. "Anlıyorum." Kafasını koyduktan beş saniye sonra uykuya dalmıştı.

Ertesi sabah yirmi Esk teğmenimin on sekizi, bölük odasında ayakta çay içerek kahvaltıyı bekliyorlardı. Adetlere göre en kıdemli teğmen gelmeden oturulmazdı.

Esk bölük odasının duvarları beyazdı ve tavanın yakından mavi ve sarı şeritler geçiyordu. Uzun tezgâhın karşısındaki duvarda eski topraklara katmalardan edinilmiş ganimetler duruyordu: kırmızı, siyah ve yeşil iki bayrağın parçaları, üzerinde yaprak kabartmaları olan pembe kilden bir kiremit, tarihi bir silah –dolu değildi– ve onun incelikle işlenmiş kılıfı, mücevherlerle işli bir Ghaonish maskesi. Renkli camlarla, ayaklarının altında üç küçük hayvan bulunan ve elinde bir süpürge tutan bir kadın figürü oluşturacak biçimde şekillendirilmiş Valskaayan tapınağından gelme bütün bir pencere vardı. O pencereyi duvardan çıkarıp buraya taşıdığımı hatırlıyordum. Gemideki tüm bölük odalarında aynı binadan gelme pencereler bulunuyordu. Tapınağın cübbeleri ve aletleri sokağa dağılmış ya da başka gemilerin bölük odalarına taşınmıştı. Normalde uygulanan yöntem Radch'ın karşılaştığı her dini sindirmesiydi. Ya o di-

nin tanrılarını göz kamaştırıcı karmaşıklıktaki tanrı soyuna oturtur ya da baş ilahın her şeyin yaratıcısı Amaat olduğunu ve o dinde başka adlandırıldığını söyleyip gerisini kendiliğinden gelmesini beklerlerdi. Valskaayan dinindeki bir gariplik onların bunu yapmasını engellemişti ve sonuçları yıkıcı olmuştu. Radch politikasındaki yeni değişikliklerle Anaander Mianaai, Valskaay'ın ısrarla ayrı duran dininin gereklerinin yerine getirilmesini yasallaştırmış ve Valskaay valisi binayı geri vermişti. Hâlâ Valskaay'ın yörüngesindeyken pencereleri geri götürmekle ilgili bir şeyler konuşulmuş ama sonunda yerlerine kopyaları takılmıştı. Bunun üzerinden çok geçmeden Esk altındaki güvertelerim boşaltılıp kapatılmış olsa da o pencereler hâlâ boş ve karanlık bölük odalarında asılıydı.

Teğmen Issaaia odaya girip doğrudan köşe nişinde duran Toren heykelciğine gitti ve heykelciğin ayaklarının dibindeki kırmızı kâsede duran tütsüyü yaktı. Altı subay kaşlarını çatarken iki subay da şaşkınlık içinde sessizce mırıldandı. Sadece Teğmen Dariet konuştu. "Awn kahvaltıya gelmeyecek mi?"

Teğmen Issaaia yüzünde benim algıladığım kadarıyla gerçekte yaşamadığı bir şaşkınlık ifadesiyle Teğmen Dariet'a dönüp, "Amaat aşkına! Awn'ın döndüğünü tamamen unutmuşum," dedi.

Grubun gerisinde, Teğmen Issaaia'nın görüş açısının dışında kalan çok kıdemsiz teğmenlerden biri, bir başka çok kıdemsiz teğmene bir bakış attı.

Teğmen Issaaia, "Her şey bir anda oldu," diye devam etti. "Döndüğüne inanmak zor."

Anlamlı bir bakışa daha maruz kalmış olan çok kıdemsiz teğmen diğer arkadaşından daha cüretkârdı ve "Sessiz ve soğuk küller," diye alıntı yaptı. Alıntı yaptığı şiir, cenazesin-

deki ikramlar bilinçli olarak ihmal edilen kişilerin ardından yakılan bir ağıttı. Teğmen Issaaia bir an ne tepki vereceği konusunda kararsızlık yaşadı. Bir sonraki mısra ölü için yapılmamış yemek ikramlarından bahsediyordu ve kıdemsiz teğmen büyük olasılıkla Teğmen Awn'ı dün akşamki yemeğe ve bu sabahki kahvaltıya gelmediği için eleştiriyordu.

Başka bir teğmen çok kıdemsiz teğmenin zekice sözlerinden kaynaklı sırıtışını saklamaya çalışarak tezgâha balık ve meyve dolu tabakları koymakta olan birimlerime bakıp, "Bu gerçekten Esk Bir," dedi. "Belki Awn onu kötü alışkanlıklarından vazgeçirmiştir. Umarım öyle yapmıştır."

Teğmen Dariet, "Neden bu kadar sessizsin, Bir?" diye sordu.

Başka bir teğmen, "Ah hayır, lütfen başlatma," diye söylendi. "O kadar gürültü için saat daha çok erken."

Teğmen Issaaia, "Eğer Awn başardıysa, aferin," dedi. "Biraz geç oldu ama."

Teğmen Issaaia'nın yanında duran bir teğmen, "Şu andaki gibi," dedi. "Hâlâ yaşarken bana yemek ver." Bu cenazelerdeki yemek ikramlarıyla ilgili bir başka alıntıydı; sanki kıdemsiz teğmenin hakaretinin doğru hedefe gittiğine emin olmak ister gibi yapılmıştı. "Geliyor mu gelmiyor mu? Gelmiyorsa bunu bildirmesi gerek."

Teğmen Awn o sırada banyodaydı ve ben onun ilgileniyordum. Teğmenlere, Teğmen Awn'ın birazdan geleceğini söyleyebilirdim ama bir şey söylemek yerine teğmenlerin ellerinde tuttukları siyah fincanların içindeki çay miktarlarını ve sıcaklıklarını kaydettim ve kahvaltı tabaklarını koymaya devam ettim.

Silah depomun yanında cephaneleriyle birlikte kaldıracağım yirmi silahımı temizledim. Her teğmenimin kamarasındaki çarşafları değiştirdim. Amaat, Toren, Etrepa ve Bo

subaylarımın hepsi canlı sohbetler eşliğinde kahvaltı ediyorlardı. Kaptan bölük komutanlarıyla birlikte kahvaltıdaydılar; onların sohbeti daha sade ve sessizdi. Mekiklerimden biri içinde izinden dönen, koltuklarına bağlı ve baygın dört Bo teğmenimle yaklaşıyordu. Ayıldıklarında mutsuz olacaklardı.

Teğmen Dariet, "Gemi, Teğmen Awn kahvaltıda bize katılacak mı?" diye sordu.

Esk Bir Altı'nın sesiyle, "Evet, Teğmenim," diye cevapladım. Banyoda gözleri kapalı giderin yanında duran Teğmen Awn'ın başından su döktüm. Nefes alışverişi düzgündü ama kalp ritmi biraz hızlıydı ve diğer stres belirtilerini gösteriyordu. Gecikmesinin bilinçli ve banyonun kendisine kalması için olduğuna emindim. Teğmen Issaaia'yla başa çıkmayacağı için değildi; kesinlikle çıkabilirdi. Ama hâlâ son günlerde olan olayların gerginliğini yaşıyordu.

Teğmen Issaaia hafifçe kaşlarını çatarak, "Ne zaman?" diye sordu.

"Beş dakika içinde, Teğmenim."

Teğmenler koro halinde söylendiler. Teğmen Issaaia, "Teğmenler," diye azarladı. "O en kıdemlimiz. Ve şu an ona karşı anlayışlı olmalıyız. Hepimiz İlahi Kişilik'in asla Ors'tan ayrılmasına izin vermeyeceğini düşünürken, bu kadar ani bir dönüş."

Teğmen Issaaia'nın yanındaki teğmen, "O kadar da iyi bir seçim olmadığını anladı, ha?" diye dalga geçti. Bu teğmen birçok anlamda Teğmen Issaaia'ya yakındı. Ve elbette ben cevap vermedim.

Teğmen Dariet normalde olduğundan daha yüksek bir sesle, "Zannetmiyorum," dedi. "Beş yıldan sonra böyle bir şey olmuş olmaz." Çay termosunu alıp Teğmen Dariet'ın yanına giderek halihazırda neredeyse dolu olan fincanına on bir milimetre daha çay koydum.

Teğmen Issaaia, "Elbette, sen Teğmen Awn'ı seviyorsun," dedi. "Hepimiz seviyoruz. Ama doğru soydan gelmiyor. Bu iş için doğmamış. Bize doğal gelen şeyler için o çok çaba sarf ediyor. Eğer beş yılı daha yıkılmadan geçirebilirse çok şaşıracağım." Eldivenli elindeki boş fincana baktı. "Çay getir."

Teğmen Dariet, "Awn'ın yerinde olsan daha iyi bir iş çıkarabileceğini düşünüyorsun," dedi.

Teğmen Issaaia, "Ben varsayımlarla uğraşmıyorum," diye cevap verdi. "Gerçekler ortada. Awn'ın hiçbirimiz gelmeden çok önceden beri kıdemli teğmen olmasının bir sebebi var. Belli ki Awn'ın bir yeteneği var, yoksa hiç buralara gelemezdi ama o yetenek buraya kadarmış." Onaylayan sessiz mırıltılar duyuldu. Teğmen Issaaia, "Anne ve babası aşçı," diye devam etti. "İşlerinde çok başarılı olduklarından eminim. Eminim Awn da bir mutfağı şaheser şekilde idare edebilir."

Üç teğmen kıkırdadı. Teğmen Dariet, sert ve gergin bir sesle, "Gerçekten mi?" dedi. Sonunda olabileceği kadar iyi giydirdiğim üniformasıyla Teğmen Awn giyinme odasından, bölük odasının beş adım gerisinden koridora çıktı.

Teğmen Issaaia Teğmen Dariet'in ruh halini fark edip tanıdık bir kararsızlık yaşadı. Teğmen Issaaia daha kıdemliydi fakat Teğmen Dariet'in hanesi onunkinden daha köklü ve zengindi. Teğmen Dariet'in hanesinin onun olduğu şubesi doğrudan Mianaai'ın mühim bir şubesinin müşterisiydi. Teorik olarak burada bunların hiçbir önemi yoktu. Teorik olarak.

Sabahtan beri Teğmen Issaaia'dan aldığım verinin tamamında olan belirgin içerleme tadı bir an için daha da yoğunlaştı. Teğmen Issaaia, "Bir mutfağın idaresi çok saygıdeğer bir görev," dedi. "Ama hizmetçi soyundan gelip sana gerçekten uymayan ve bu kadar sorumluluk gerektiren bir

göreve getirilmenin ne kadar zor olacağını ancak hayal edebilirim. Herkes subay olmaya uygun değildir." Son cümle Teğmen Issaaia'nın ağzından çıktığı anda kapı açıldı ve Teğmen Awn içeri girdi.

Bölük odasını sessizlik kapladı. Teğmen Issaaia sakin ve endişesiz görünüyordu ama utanmıştı. Bunları Teğmen Awn'a açıkça söylemek niyetinde olmadığı –buna asla cesaret edemeyeceği– belliydi.

Sadece Teğmen Dariet konuştu. "Günaydın, Teğmenim."

Teğmen Awn cevap vermedi; hatta ona bakmadı bile. Odanın köşesindeki mihraptaki Toren heykelciğine ve önünde yanan tütsüye gitti. Teğmen Awn heykelciğe reveransını yapıp hafifçe kaşlarını çatarak kâsede yanan tütsüye baktı. Daha önce olduğu gibi kasları gergin ve kalp ritmi hızlıydı. O girmeden önceki konuşmanın içeriğini ya da en azından gidişatını tahmin ettiğini ve kimin subay olmak için yaratılmadığının söylendiğini anladığını biliyordum. Döndü. "Günaydın, teğmenler. Sizi beklettiğim için özür dilerim." Ve hiçbir girizgâh yapmadan sabah duasına başladı. "Adaletin çiçeği barıştır..." Diğerleri de ona katıldı ve dua bittiğinde Teğmen Awn masanın başındaki yerine gidip oturdu. Diğerleri yerleşme fırsatını bulamadan onun önüne kahvaltısını ve çayını koydum.

Diğerlerine servis yaptım ve Teğmen Awn çayından bir yudum alıp yemeğe başladı. Teğmen Dariet çatal bıçağını aldı. "Geri dönmen çok güzel." Sesi öfkesini zar zor bastırdığı için gergindi.

Teğmen Issaaia, "Hâlâ çay getirmedin," dedi. Masanın geri kalanı gergin ve sessizce izliyordu. "Sessizlik güzel ama belki verimde bir düşüş vardır."

Teğmen Awn ağzındakini çiğneyip yuttu ve bir yudum daha çay içti. "Efendim?"

Teğmen Issaaia, "Esk Bir'i susturmayı başarmışsın," diye açıkladı. "Ama..." Boş fincanını kaldırdı.

Tam o anda termosla arkasındaydım ve fincanını doldurdum.

Teğmen Awn eldivenli elini kaldırarak Teğmen Issaaia'nın söylediklerinin anlamsızlığını gösterdi. "Esk Bir'i susturmadım." Elinde termos olan birimime bakıp kaşlarını çattı. "En azından bilinçli olarak öyle bir şey yapmadım. Hadi Esk Bir, istersen şarkını söyle." Bir düzine teğmen söylendi. Teğmen Issaaia içinden gelmeyerek gülümsedi.

Teğmen Dariet ağzında yarım lokma balıkla durdu. "Şarkı söylemesini seviyorum. Güzel oluyor. Ve farklı."

Teğmen Issaaia'ya yakın olan teğmen, "Bence sadece utanç verici," dedi.

Teğmen Awn biraz sert bir sesle, "Ben utanç verici bulmuyorum," diye yanıtladı.

Teğmen Issaaia kötü niyetini sözlerinin belirsizliğiyle saklayarak, "Elbette bulmazsın," dedi. "Ee, o zaman neden bu kadar sessizsin Bir?"

"Yoğundum, Teğmenim," diye cevapladım. "Ve Teğmen Awn'ı rahatsız etmek istemedim."

Teğmen Awn, "Şarkı söylemen beni rahatsız etmiyor, Bir," dedi. "Eğer ettiğini düşündürdüysem özür dilerim. Lütfen istiyorsan şarkı söyle."

Teğmen Issaaia tek kaşını kaldırdı. "Özür? Ve lütfen? Biraz fazla değil mi?"

Teğmen Dariet her zaman olduğundan daha resmi bir sesle, "Kibarlık her zaman münasip ve her zaman menfaatinedir."

Teğmen Issaaia pis pis sırıttı. "Teşekkürler, anneciğim."

Teğmen Awn hiçbir şey demedi.

Kahvaltıdan dört buçuk saat sonra izinden dönen dört Bo İki teğmenini getiren mekik yanaştı.

Üç gündür aralıksız içiyorlardı ve Shis'urna istasyonundan ayrıldıkları ana kadar içme devam etmişlerdi. Aralarından ilki kapıdan girerken sendeledi ve sonra gözlerini kapadı. "Doktor," diye seslendi.

Oraya yerleştirdiğim bir Bo Bir birimi aracılığıyla, "Sizi bekliyorlar," dedim. "Asansöre gelmelerine gerek var mı?"

Teğmen zayıf bir şekilde sorumu savan bir işaret yaptı ve yavaşça tek omzuyla duvardan destek alarak koridorda ilerledi.

Yapay olarak yarattığım yer çekiminden zıplayarak mekiğe bindim. Mekik kendi yer çekiminin olması için çok küçüktü. Hâlâ sarhoş olan iki subay koltuğunda baygın yatmakta olan dördüncü subayı uyandırmaya çalışıyorlardı. Bo subaylarının en kıdemsizi olan pilot, koltuğunda gergin ve endişeli bir şekilde oturuyordu. Başta rahatsızlığının dökülmüş içki ve kusmuk kokusundan kaynaklı olduğunu düşündüm. Şansa ilkinin çoğu Shis'urna istasyonunda subayların üzerine dökülmüştü ve ikincisi doğru muhafazalara gitmişti. Mekiğin kıçına doğru baktığımda –Bo Bir baktığında– üç Anaander Mianaai'ın sessiz ve tepkisizce arka koltuklarda oturduğunu gördüm. Bana göre orada değildi. Shis'urna istasyonundan kimseye haber vermeden binmiş olmalıydılar. Pilota bana bilgi vermemesini söylemişlerdi. Diğerleri tahminimce onun orada olduğunu fark edemeyecek kadar sarhoştu. Gezegendeyken en son beni ne zaman ziyaret ettiğini soruşu aklıma geldi. Ve benim içgüdüsel bir şekilde söylediğim, açıklanamaz yalanım. En son gelişi de şu ankine çok benziyordu.

Bo teğmenlerinin hepsi duyuş mesafesinden çıktığında,

"Hükümdarım," dedim. "Rütbeli kaptana geldiğinizi bildireceğim."

Anaander, "Hayır," dedi. "Var güverten boş."

"Evet, Hükümdarım," diye onayladım.

"Gemide olduğum sürece orada kalacağım." Başka bir şey söylemedi; niye geldiğini, ne kadar kalacağını açıklamadı. Ya da kaptana ne zaman söyleyebileceğimi. Anaander Mianaai'ın emrine uymak zorundaydım, kaptanımın emriyle çatıştığında bile ama çok ender birinin bilgisi olmadan diğerinden emir alırdım. Ve bu rahatsız ediciydi.

Esk Bir birimlerimi Var Birleri bölmelerinden çıkarmaları için gönderip Var güvertesinin bir bölümün ısıtmaya başladım. Üç Anaander Mianaai valizlerini taşımak için yardım teklifimi reddedip eşyalarını Var güvertesine kendileri taşıdılar.

Bu daha önce Valskaay'dayken olmuştu. Alt güvertelerimin çoğu boştu çünkü subayların çoğu bölmelerinin dışındaydı ve çalışıyorlardı. O defasında Esk güvertesinde kalmıştı. O zaman ne istemişti, ne yapmıştı?

Cevap dehşet verici bir şekilde benden kaçıyordu belirsiz ve görünmezdi. Bu doğru değildi. Bu hiç doğru değildi.

Esk ve Var güverteleri arasında beynime doğrudan erişim vardı. Valskaay'da yaptığı her ne ise, hatırlayamadığım şey her ne ise yine onu yapmaya mı hazırlanıyordu?

13

Daha Güney, kalıcı kar ve buz tabakasının altına gömülmüş olmasa da Nilt'in dışındaki yerlere göre hâlâ soğuktu. Niltliler tahıl yetiştirmeye elverişli olan ve sıcaklığın sekiz dokuz santigrat derecenin üzerine rahatça çıktığı ekvator bölgesini tropikal bir cennet gibi görüyorlardı. Nilt'in büyük şehirlerinin çoğu ekvator çizgisinin ya üzerinde ya da yakınındaydı.

Aynı şey gezegenin ünlü olduğu tek şey olan cam köprüler içinde geçerliydi. Bunlar genişliğiyle derinliği neredeyse eşit olan çukurların üzerinde duran beş metre eninde siyah, zarif şeritlerdi ve uzunlukları kilometrelerle ölçülüyordu. Ne kablo vardı, ne ayak ne de kiriş. Sadece uçurumun iki kenarına eklenmiş siyah kavislerden ibaretiler. Renkli camlardan yapılma itinayla yerleştirilmiş halka ve çubuklar köprülerin altından sarkıyor, bazen de yanlarından çıkıyorlardı.

Köprülerin kendileri de camdan yapılmış gibi görünüyordu; gerçi camın bu köprülerin taşıdığı yükü taşıması mümkün olmazdı. Destekleyecek hiçbir şey olmadan öylece asılı dururken sadece kendi ağırlıkları bile yıkılmalarına yeterdi. Korkulukları ya da tutunacak bir yerleri yoktu. Yarığın kilometrelerce altında, her biri bir buçuk metre genişliğinde, içleri boş, kalın duvarları pürüzsüz borular vardı. Köprülerle aynı malzemeden yapılmışlardı. Kimse köprüle-

rin ya da boruların ne işe yaradığını ve kimin tarafından yapıldığını bilmiyordu. İnsanlar Nilt'e yerleşmeden önceden beri buradaydılar.

Haklarında ortaya atılmış bir sürü teorinin hepsi bir öncekinden daha saçmaydı. Birçoğu boyutlar arası yaratıkları konu alırdı. Bazılarında bu yaratıkların insanlığı yarattığı ya da kendi amaçlarına göre şekillendirdiği söylenir, bazılarında bilinmeyen bir nedenle insanlara çözmeleri gereken bir mesaj bıraktıkları iddia edilirdi. Hatta bazılarında tüm canlıları yok etmek isteyen kötü yaratılar olarak anlatılırlardı. Köprüler bir şekilde onların planlarının bir parçasıydı.

Başka bir grup ise köprülerin insanlar tarafından inşa edildiklerini iddia ediyordu. Kadim, fevkalade gelişmiş, çok uzun zaman önce ya yok olmuş –bu acınası derecede yavaş ya da felaketle sonuçlanan bir kaza sonrasında göz kamaştırıcı derece de hızlı olmuş olabilirdi– ya da varoluşun daha üst basamaklarına çıkmış bir uygarlık tarafından. Bu teorinin taraftarları genelde aynı zamanda Nilt'in insanlığın doğuş yeri olduğunu da savunurlardı. Neredeyse bulunduğum her yerde, bu konudaki ortak görüş ise insanlığın esas gezegeninin meçhul ve gizemli olduğu yönündeydi. Aslında öyle değildi. Bu konuda araştırma yapma zahmetine giren herkes bunu kolayca keşfedebilirdi. İnsanlık her yerden çok çok çok uzakta ve çok da ilgi çekici olmayan bir gezegende doğmuştu. En azından insanların bir gezegene sonradan yerleşmedikleri, başından beri onlara ait olan bir yere geri döndükleri fikri kadar ilgi çekici değildi. Dolayısıyla insan yaşamına uygun ve uzak olan her gezegende benzer bir iddiayla karşılaşılıyordu.

Therrod'un dışındaki köprü çok fazla turist çekmiyordu. Parlak cam süslemelerinin çoğu binlerce yıl önce dökülmüş, köprüyü neredeyse çıplak bırakmıştı. Ve Therrod

Niltli olmayanların rahat edemeyeceği kadar Kuzey'de kalıyordu. Gezegen dışından gelen ziyaretçiler genelde turlarını ekvatora daha yakın yerlerdeki, daha iyi korunmuş köprülerle sınırlıyor; işin ustaları tarafından gezegenin katlanılamayacak kadar soğuk yerlerinde elle eğrilip elle dokunduğu garanti edilen bov yününden battaniyelerini alıp –ki bunlar hemen hemen kesinlikle hediyelik eşya dükkânının birkaç kilometre ilerisindeki bir fabrikada makineler tarafından üretiliyordu–, kokuşmuş mayalı sütten birkaç yudumu zorla yutup evlerine dönerek arkadaş ve iş çevrelerini serüvenlerinin hikâyeleriyle eğlendiriyorlardı.

Bunların hepsini amacıma ulaşmak için Nilt'e gitmem gerektiğini fark etmemden sonraki birkaç dakika içinde öğrenmiştim.

Therrod yeşil ve beyaz buzun akıntıyla savrulup çarpıştığı ve mevsimin ilk teknelerinin iskelelere yanaşmış olduğu geniş bir nehrin kıyısında yer alıyordu. Şehrin diğer yakasına yayılmış evler köprünün karanlık devasa gölgesinin altında kesin bir biçimde son buluyordu. Şehrin güney tarafında uçan park yerleriyle mavi ve sarıya boyalı binalardan oluşan geniş bir tesis vardı. Tesis görünüşe göre bir hastaneydi ve muhtemelen bölgenin en büyüğüydü. Kare şeklindeki pansiyon ve yemek dükkânlarıyla çevrelenmişti. Onların dışında ise parlak pembe, turuncu, sarı ve yeşil evler çizgi ya da zikzak şeklinde uzanıyordu.

Günün yarısını uçarak geçirmiştik. Gece boyunca uçabilirdim, bunu yapma becerim vardı. Ama bu, keyifsiz olurdu ve acele etmek için bir sebep göremedim. Bulduğum ilk boş yere kondum ve ters bir ifadeyle Seivarden'a inmesini söyleyip uçandan indim. Çantamı omzuma astım, park yerinin ücretini ödedim, Strigan'ın evinde yaptığım gibi uçanı çalış-

maz hale getirdim ve Seivarden'ın gelip gelmediğine bakmadan şehre doğru ilerledim.

Hastanenin yakınına inmiştim. Çevresindeki pansiyonların bazıları çok lükstü ama çoğu küçük ve Seivarden'ı bulduğum kasabadakinden daha konforsuzdu; biraz daha da pahalıydı. Yanımdan geçip giden parlak kabanlı güneyliler anlamadığım bir dilde konuşuyorlardı. Diğerleri bildiğim dillerden birini konuşuyorlardı ve şansıma tabelalar da bu dildeydi. Bir pansiyon –dondurucu kabin büyüklüğündeki deliklerden daha geniş odalara sahip olan en uygun fiyatlı pansiyonu– seçip Seivarden'ı en yakındaki temiz ve uygun fiyatlı görünen yemek dükkânına götürdüm.

İçeriye girdiğimizde Seivarden gözlerini arka duvarda dizili şişelere dikti. "İçki varmış."

"Çok pahalıdır," dedim. "Ve muhtemelen güzel değildir. Burada yapmıyorlar. Onun yerine bir bira iç."

Bazı stres belirtileri gösteriyordu ve parlak renk curcunasından biraz irkilmişti, dolayısıyla bir asabiyet patlaması bekliyordum ama sadece kabul ettiğini gösteren bir hareket yaptı. Sonra hafif tiksinir bir ifadeyle burnunu kırıştırdı. "Burada birayı neyle yapıyorlar?"

"Tahıl. Ekvatorun yakınındaki bölgelerde yetişiyor. Orası bu kadar soğuk değil." Üç uzun masanın yanındaki banklarda kendimize bir yer bulduk. Garson bize bira ve dükkâna özgü olduğunu söylediği yemekten getirdi. Radchaai dilinin kötü bir taklidiyle, Çok güzel yemeklik, evet, demişti ve yemek gerçekten de oldukça güzeldi. İçinde gerçek sebzeler, bol miktarda ince dilimlenmiş lahana ve ne olduğunu tam olarak anlamadığım başka şeyler vardı. Küçük yumruların et, muhtemelen bov eti olduğunu fark ettim. Seivarden büyük yumrulardan birini çatalıyla böldüğünde içlerinin beyaz olduğu ortaya çıktı. "Muhtemelen peynir," dedim.

Yüzünü ekşitti. "Neden bu insanlar gerçek yemek yemiyorlar? Neye benzediğini bilmiyorlar mı?"

"Peynir gerçek bir yemek. Lahana da öyle."

"Ama bu sos..."

"Tadı gayet güzel." Bir kaşık daha aldım.

"Hepsi tuhaf kokuyor," diye söylendi.

"Söylenme de ye." Kararsız bir ifadeyle kâsesine baktı, bir kaşık alıp kokladı. "Mayalı sütten daha kötü kokması mümkün değil," dedim.

Hafifçe gülümsedi. "Haklısın."

Bir kaşık daha alıp bu iyi davranışın sebebini düşündüm. Ne anlama geldiğini, ruh halini, niyetlerini ve benim kim ya da ne olduğumu düşündüğünü bilmiyordum. Belki Strigan haklıydı; Seivarden onun için şu anda en kazançlı olan yolu seçmişti yani onu besleyen kişiyi küstürmemeyi ama seçenekleri değiştiği anda bu da değişecekti.

Başka bir masadan bir ses yükseldi. "Merhaba!"

Döndüğümde TikTik setli çocuk annesiyle oturduğu yerden bana el sallıyordu. Bir an şaşırdım ama sonra yaralı akrabalarını getirecekleri hastanenin yakınında olduğumuzu ve aynı yönden geldiğimiz için muhtemelen aynı yere park ettiğimizi fark ettim. Gülümseyip başımla selam verdiğimde kalkıp yanımıza geldi. Neşeli bir sesle, "Arkadaşın daha iyi görünüyor!" dedi. "Çok iyi. Ne yiyorsunuz?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Garson bu dükkâna özgü bir yemek olduğunu söyledi."

"Aa, çok güzeldir. Ben de dün ondan yedim. Buraya ne zaman geldiniz? Hava o kadar sıcak ki sanki yaz gelmiş gibi, daha Kuzey'in nasıl olacağını hayal dahi edemiyorum." Belli ki onu Strigan'ın evine getiren kazadan sonra normal, neşeli haline dönmek için vakti olmuştu. Seivarden elinde kaşıkla sersemlemiş bir halde onu izliyordu.

"Bir saattir buradayız," dedim. "Kuşağa çıkacağız, bir geceliğine buradayız."

"Biz amcamın bacakları düzelene kadar buradayız. Tahminen bir hafta daha sürer." Günleri sayarken kaşlarını çattı. "Biraz daha uzun. Uçanımızda yatıyoruz, çok rahatsız ama Annem buradaki pansiyon fiyatlarının soygun olduğunu söylüyor." Yanıma, bankın sonuna doğru oturdu. "Hiç uzaya çıkmadım, nasıl bir yer?"

"Çok soğuk, o kadar ki *sana* bile soğuk gelir." Komik olduğunu düşünüp kıkırdadı. "Ve elbette hiç hava yok ve yerçekimi de yok sayılır o yüzden her şey uçuyor."

Kaşlarını çatarak şakadan kızmış gibi göründü. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Annesinin oturup vurdumduymazca yemeğine devam ettiği yere bir bakış attım. "O kadar ilgi çekici bir yer değil."

Çocuk umursamadığını gösteren bir hareket yaptı. "Aa! Sen müziği seviyorsun. Sokağın aşağısında bu gece bir şarkıcı çıkacak." Strigan'ın evinde benim yanlışlıkla kullandığım sözcüğü kullanmıştı, onun beni düzeltirken söylediği sözcüğü değil. "Biz dün gece onu izlemeye gitmedik, çünkü para istiyorlar. Ayrıca o benim kuzenim. Daha doğrusu benim sülalemle akraba, annemin kuzeninin çocuğunun teyzesi, o da yeterince yakın. Bunun son gösterisi olacağını duydum ve çok iyidir."

"Kesinlikle gideceğim. Nerede?"

Bana bir yer adı verip yemeğini bitirmesi gerektiğini söyledi. Annesinin yanına giderken onu izledim. Gittiğinde annesi kafasını kaldırıp kısa ve sert bir şekilde başıyla beni selamladı; ben de karşılık verdim.

Çocuğun söylediği yer birkaç bina aşağıdaki uzun, alçak tavanlı bir binaydı. Arka duvardaki panjurlar açıktı ve du-

varlarla çevrili bahçede Niltliler kabansız bir şekilde oturmuş bira içerek daha önce görmediğim eğri yaylı bir çalgı çalan kişiyi izliyorlardı.

Kısık sesle kendime ve Seivarden'a birer bira söyledim ve panjurların iç tarafında –esinti olmadığı için dışarıdan biraz daha ılıktı– kendimize sırtımızı duvara yaslayabileceğimiz bir yer bulduk. Birkaç kişi dönüp bize baktı ama sonra nazik sayılabilecek ifadelerle önlerine döndüler.

Seivarden bana doğru üç santimetre eğilerek, "Niye buradayız?" diye fısıldadı.

"Müziği dinlemek için."

Tek kaşını kaldırdı. "Bu müzik mi?"

Dönüp doğrudan ona baktım. Çok az geri çekildi. "Özür dilerim. Sadece..." Çaresizlik belirten bir hareket yaptı. Radchaaiların birçok topraklara katma süreçlerinde birikmiş çeşit çeşit yaylı çalgıları vardı. Ama insan içinde onları çalmak müstehcen bir hareket sayıldı çünkü ya çıplak elle ya da takmanın anlamsız olduğu çok ince eldivenlerle çalınmaları gerekirdi. Ve bu müzik –Radchaai kulaklarının dinlemekte zorlandığı uzun, yavaş ve düzensiz mısralar, çalgının sert ve keskin sesi– Seivarden'ın duymaya alışık olduğu şey değildi. "Çok..."

Yan masadaki kişi dönüp azarlarcasına susmasını söyleyen bir ses çıkardı. Sakinleşmesini işaret ettim ve Seivarden'a uyarırcasına baktım. Bir anlığına yüzü öfkeyle doldu; onu dışarıya çıkarmak zorunda olduğuma emindim ama bir nefes alıp gözlerini birasına çevirdi. Birasını içti ve sessizce gözlerini ileriye dikti.

Şarkı bitti ve seyirciler avuçlarını kibarca masalara vurdular. Çalgıcı bir şekilde hem ruhsuz hem de hoşnut görünerek daha hızlı ve Seivarden'ın bana rahatça fısıldayabileceği kadar yüksek sesli başka bir şarkıya geçti. "Burada ne kadar kalacağız?"

"Bir süre," dedim.

"Yorgunum. Odaya dönmek istiyorum."

"Nerede olduğunu biliyor musun?"

Onayladığını gösteren bir hareket yaptı. Yan masadaki kişi onaylamaz gözlerle bize baktı. Sessizce ama Seivarden'ın duyacağını umut ettiğim bir sesle, "Git," diye fısıldadım.

Seivarden gitti. Kendi kendime onun benim derdim olmadığını hatırlattım. İster pansiyona dönerdi –bu arada öngörülü davranarak çantamı pansiyonun kasasına kilitlemeyi akıl etmiş olduğum için kendimi kutluyordum, Strigan uyanmamış olsa dahi Seivarden'a param ve eşyalarım konusunda güvenmezdim–, ister amaçsızca şehirde dolaşırdı, ister nehre düşüp boğulurdu. Ne yaptığı beni ilgilendirmiyordu ve kaygılanmamı gerektiren bir şey yoktu. Önümde bir bardak yeterince güzel bira ve –daha önce duymadığım şarkıları iyi bir şarkıcıdan dinleme vaadiyle– müzik dolu bir gece vardı. Hedefime ulaşmaya hiç olmadığım kadar yakındım ve bir geceliğine gevşeyebilirdim.

Şarkıların sözlerini anlayamasam da şarkıcı muhteşemdi. Sahneye geç çıktı; o zamana kadar mekân kalabalık ve gürültülü bir hale gelmişti. Ama seyirciler genellikle biralarını içerek sessizlik içinde müziği dinleyip şarkı aralarında yaygaralarına devam ettiler. Orada bulunmamı haklı gösterecek kadar bira ısmarladım ama çoğunu içmedim. Ben insan değildim ama bedenim öyleydi ve fazla alkol tepkilerimi kabul edilemez biçimde yavaşlatırdı.

Geç saatlerde oradan çıkıp beni görmezden gelerek sohbet ede ede yürüyen birkaç ikili ve üçlü grubun olduğu karanlık sokaklardan pansiyona yürüdüm.

Seivarden'ı küçük odada uyurken buldum. Hareketsizce yatıyor, sakince nefes alıyordu; yüzü ve bedeni gevşek-

ti. Onun bu tarif edilemez durgunluğu onu ilk defa gerçek anlamıyla dinlendirici bir uykuda gördüğümü düşündürdü. Bir anlığına haşiş alıp almadığını düşündüm ama parası olmadığını, burada kimseyi tanımadığını ve burada konuşulduğunu duyduğum dillerin hiçbirini bilmediğini hatırladım.

Yanına uzandım ve uyudum.

Altı saat sonra uyandığımda Seivarden inanılmaz bir şekilde hâlâ yanıma uyuyordu. Ben uykudayken uyanmış olduğunu sanmıyordum.

İstediği kadar dinlenebilirdi, ne de olsa benim acelem yoktu. Kalkıp dışarıya çıktım.

Hastaneye doğru yaklaştıkça sokaklar kalabalıklaştı ve gürültü arttı. Kaldırımın kenarındaki satıcıdan bir kâse dolusu sıcak, sütlü yulaf lapası aldım ve şehir merkezine doğru giden, hastanenin çevresinde kıvrılan yolda ilerledim. Otobüsler durup yolcu indirip bindirerek yollarına devam ediyorlardı. İnsan denizi içinde tanıdık bir yüz gördüm. Strigan'ın evindeki çocuk ve annesi. Onlar da beni gördüler. Çocuğun gözleri kocaman açıldı ve kaşları çatıldı. Annesinin ifadesi değişmedi ama ikisi de bana doğru gelmek için yollarını değiştirdiler. Görünen o ki beni arıyorlardı.

Önümde durduklarında çocuk, "Breq," dedi. Durgundu. Normalde olduğundan çok farklı görünüyordu.

"Amcan iyi mi?" diye sordum.

"Evet, iyi." Onu rahatsız eden bir şeyler vardı.

Annesi her zamanki gibi ruhsuz bir şekilde, "Arkadaşın," dedi. Ve sustu.

"Evet?"

Çocuk kötü haber vermekten kaçmak istercesine, "Uçanımız sizinkinin yanına park edilmişti," dedi. "Dün yemekten döndüğümüzde fark ettik."

"Ee?" Lafın uzatılmasından hoşlanmıyordum.

Annesi kaşlarını çattı. "Uçan artık orada değil."

Hiçbir şey söylemeden devam etmelerini bekledim.

"Sanırım uçanı çalışmaz hale getirmişsin," diye devam etti. "Arkadaşın parayı aldı ve ona ödeme yapan adamlar uçanı çekiciyle götürdüler."

Park yeri görevlileri Seivarden'ı yanımda gördükleri için sorgulamamış olmalıydı.

"Ama dillerden hiçbirini bilmiyor," diye isyan ettim.

Çocuk elleriyle göstererek, "Daha çok hareketlerle anlaştılar!" diye açıkladı. "Ellerini kollarını bol miktara salladılar ve yavaş konuştular."

Seivarden'ı fazlasıyla hafife almıştım. Elbette, daha önce Radchaai dışında hiçbir dil bilmeden ve parasız bir şekilde oradan oraya giderek neredeyse öldürücü dozda haşiş bulmayı başarmıştı. Muhtemelen birçok kez. Kötü de olsa kendisini idare edebiliyordu. İstediği şeyi yardım almadan elde edebilmek yeteneğine fazlasıyla sahipti. Ve eğer haşiş istiyorsa bunu elde edecekti. Bunun bana zarar verecek olması onun için önem arz etmiyordu.

Çocuk, "Yanlış bir şeyler olduğunu biliyorduk," dedi. "Çünkü bize bir geceliğine burada kalıp sonra uzaya gideceğini söylemiştin. Ama kimse bizi dinlemezdi, ne de olsa biz sadece bov çobanıyız." Ayrıca bir uçanı hiçbir belge, sahibinin o kişi olduğunu gösterecek hiçbir kanıt olmadan –bir de üzerine uçan sahibi dışında birinin onu almasını önleyecek biçimde bilinçli olarak çalışmaz hale getirilmiş olarak– satın alan biriyle zıtlaşmak pek de iyi bir fikir değildi.

Çocuğun annesi imalı bir kınamayla, "Arkadaşınızın nasıl bir arkadaş olduğunu söylememe gerek yok sanırım."

Arkadaşım değil. Hiç arkadaşım olmadı. Ne şimdi, ne de geçmişte. "Bana söylediğiniz için teşekkür ederim."

Park yerine gittim ve uçan gerçekten yoktu. Odaya döndüğümde Seivarden hâlâ uyuyordu ya da en azından baygındı. Acaba uçan karşılığında ne kadar haşiş almıştı. Bunu sadece kısa bir süre düşünüp kasadan çantamı alarak gecenin parasını ödedim –artık Seivarden kendi başının çaresine bakmak zorunda kalacaktı, zaten belli ki bu onun için bir sorun değildi– ve beni şehrin dışına götürecek bir araç aramaya gittim.

Otobüs vardı ama ilki sormamdan on beş dakika önce kalkmıştı ve bir sonrakine daha üç saat vardı. Nehir boyunca kuzeye giden tren günde bir sefer yapıyordu ve o da kalkmıştı.

Beklemek istemiyordum. Buradan gitmek istiyordum. Daha doğrusu Seivarden'la kısa süre için bile olsa tekrar karşılaşmak istemiyordum. Hava sıcaklığı sıfırın üzerindeydi ve uzun mesafeleri yürüyebilme becerisine sahiptim. Gördüğüm haritalara göre adı anılmaya değer bir sonraki kasaba bir günlük mesafedeydi. O da eğer köprünün üzerinde bulunduğu yarık ve nehir yüzünde kıvrılan yolu izlemek yerine cam köprüden geçip kırsal bölgenin içinden dümdüz gidersem.

Köprü şehrin birkaç kilometre dışındaydı. Yürümek bana iyi gelecekti; uzun zamandır egzersiz yapma fırsatı bulamamıştım. Köprünün kendisi de biraz ilgi çekici olabilirdi. Köprüye doğru yola koyuldum.

Yarım kilometreden biraz daha fazla yürümüş, hastaneyi çevreleyen pansiyon ve yemek dükkânlarını geçip daha küçük binaların –bakkalların, giysi dükkânlarının, aralarında üzeri kapalı sokakları olan kısa kare binalardan oluşan tesislerin– olduğu, yerlilerin yaşadığı yerlere gelmiştim ki Seivarden bana yetişti. Nefes nefese, "Breq," diye seslendi. "Nereye gidiyorsun?"

Cevap vermedim sadece hızlandım. "Breq, lanet olasıca!"

Durdum ama ona dönmedim. Konuşmayı düşündüm. Söylemeyi düşündüğüm hiçbir şey iyi değildi ve söyleyeceğim hiçbir şey işe yaramayacaktı. Seivarden bana yetişti.

"Beni neden uyandırmadın?" diye sordu. Aklıma cevaplar geliyordu. Dilimi tutup tekrar yürümeye başladım.

Arkama bakmadım. Beni takip edip etmemesi umurumda değildi; aslında etmemesini umuyordum. Artık kendimi ona karşı sorumlu hissetmiyordum; ben olmadan çaresiz kalacağını düşünmüyordum. Kendi başının çaresine bakabilirdi.

Seivarden, "Breq, lanet olasıca!" diye tekrar seslendi. Sonra küfretti; arkamdan gelen ayak seslerini ve yaklaştıkça artan kesik nefesini duydum. Bu sefer durmak yerine hızımı biraz artırdım.

Ara ara geride kalıp yetişmek için nefes nefese hızlanarak geçirdiği beş kilometre daha yürüyüşten sonra, "Aatr'ın memeleri adına, nasıl da kin tutuyormuşsun."

Yine bir şey söylemeden yürümeye devam ettim.

Bir saat daha geçti; şehir epeyce gerimizde kalmış, yarığın üzerinde uzanan, tabanından parlak kırmızı, altın sarısı, deniz mavisi ve diğer renklerde yer yer sivri, yer yer kıvrımlı camların sarktığı siyah kavisiyle köprü görüş alanımıza girmişti. Yarığın duvarları siyah, gri yeşil ve mavi çizgiliydi ve bazı yerler buzla kaplıydı. Yarığın dibi bulutlardan görünmüyordu. Beş ayrı dildeki tabela koruma altında bir anıt olduğunu ve sadece belirli izin sahiplerinin girebileceğini söylüyordu. Hangi amaçla ne izni verildiği tüm kelimeleri anlayamadığımdan benim için gizemliydi. Alçak bir set girişi engelliyordu. Setin üzerinde kolayca atlayabilirdim ve etrafta Seivarden ile benden başka kimse yoktu. Köprü

diğerleri gibi beş metre enindeydi ve rüzgâr sert olmasına rağmen tehlikeli olacak boyutlarda değildi. İlerleyip setin üzerinde atlayarak köprüye çıktım.

Eğer yükseklik korkum olsaydı başım dönebilirdi. Şansıma böyle bir korkum yoktu; yalnızca çevremdeki ve altımdaki açık alanda sadece baktığım yönü görebilmenin getirdiği tedirginlik vardı. Çizmelerim siyah cam üzerinde tak tak ses çıkardı ve tüm köprü hafifçe sallanıp rüzgârdan titreşti.

Yeni bir titreşim Seivarden'ın da beni takip ettiğini fark etmemi sağladı.

Bundan sonra olanların çoğu benim suçumdu.

Seivarden konuştuğunda neredeyse köprünün yarısına gelmiştik. "Tamam. Tamam. Anladım, kızgınsın."

Durdum ama ona dönmedim. Sonunda söylemeyi düşündüğüm şeylerden birini dile getirerek, "Ne kadar aldın?" diye sordum.

"Ne?" Dönmeme rağmen elleri dizlerinde öne doğru eğildiğini fark ettim, rüzgârın uğultusuna rağmen kesik kesik soluduğunu duyuyordum.

"Ne kadar haşiş?"

"Sadece biraz istedim," dedi; bu sorumu tam olarak cevaplamıyordu. "Sadece biraz hafifletmek için. İhtiyacım vardı. Ayrıca o uçan için para harcamamıştın." Bir anlığına uçanı nasıl elde ettiğimi hatırladığını düşündüm ama bu çok olası değildi. Ama, "Hem çantanda on tane uçan alacak paran var ama hiçbiri sana ait değil; tüm para Radch'ın Efendisi'ne ait, değil mi? Beni böyle yürümek zorunda bırakman sadece bana kızgınlığından."

Hâlâ karşıya bakarak öylece durdum; rüzgâr kabanımı bedenime yapıştırıyordu. Durup sözlerinin ne anlama gel-

diğini, benim kim ve ne olduğumu, neden onunla uğraşma zahmetine katlandığımı sandığını düşündüm.

Ben sessizce dururken, "Ne olduğunu biliyorum," dedi. "Beni bırakıp gidebilmeyi istediğine eminim ama yapamazsın, değil mi? Beni geri götürmen emredildi."

Hâlâ dönmeden, "Neymişim ben?" diye sordum. Rüzgârdan sesimin duyulabilmesi için bağırıyordum.

"*Kimse* değilsin." Seivarden'ın sesi hakaret doluydu. Artık tam sol omzumun orada dik duruyordu. "Yetenek sınavlarında askerliğe uygun çıktın ve artık askerliğe alınan milyonlarca hiç kimse gibi bunun seni önemli biri yaptığını sanıyorsun. Aksanına ve sofra adabına çalışıp kendine bir Özel Görev almayı başarmışsın. Şimdi o Özel Görevin benim, beni eve tek parça halinde götürmek zordasın. Ne kadar istemesen de bunu yapmak zorundasın, değil mi? Ve benden nefret ediyorsun çünkü ben olmak istediğin kişiyim, önünde eğildiğin kişiyim ama istediğin kadar dene bana doğuştan bahşedilen kişi olamayacaksın. Ve senin gibileri bundan nefret eder."

Ona döndüm. Yüzümün ifadesiz olduğuna emindim ama gözlerim onunkilerle buluştuğunda irkilip –haşiş durumunu hafifletmemişti, hem de hiç– içgüdüsel olarak geriye doğru üç adım attı.

Köprünün dışına doğru.

Kenara gelip aşağıya baktım. Seivarden altı metre aşağıda karmaşık kırmızı bir cam parçasına yapışmış halde duruyordu. Gözleri kocaman açılmış, ağzı hafif aralıktı. Bana bakıp, "Bana vuracaktın!" dedi.

Hesaplamaları yapmak benim için çok kolaydı. Giysilerimi çıkarıp birbirlerine bağlasam ancak 5,7 metre edecekti. Kırmızı cam köprüye benim göremediğim bir yerden bağlıydı ve çevresinde tırmanabileceği bir şey yoktu. Renkli cam

köprü kadar sağlam değildi; kırmızı spiralin Seivarden'ın ağırlığıyla önümüzdeki üç ila yedi saniye içinde parçalanacağını tahmin ediyordum. Gerçi bu sadece bir tahmindi. Yine de herhangi bir yardım çabam kesinlikle geç kalacaktı. Bulutlar hâlâ yarığın tabanını kaplıyordu. Aşağıdaki borular iki yana açılmış kollarımın genişliğinden biraz daha dardı ve çok derindi.

"Breq?" Seivarden'ın sesi gergin ve nefes nefeseydi. "Bir şey yapabilir misin?"

En azında, *Bir şey yap* dememişti.

"Bana güveniyor musun?"

Gözleri daha da açıldı ve ağzı daha geniş aralandı. Bana güvenmediğini biliyordum. Hâlâ benimle olmasının sebebi, kendini Radch'ın vazgeçemeyeceği kadar önemli gördüğü için –kendini değersiz görmek asla Seirvarden'ın zayıf yanlarından biri olmamıştı– benim onu geri getirmekle görevlendirilmiş bir yetkili olduğumu, bu yüzden de benden kaçmasının mümkün olmayacağını düşünmesiydi. Belki biraz da dünyadan ve kendinden kaçmaktan sıkılmış olmasıydı. Vazgeçmeye hazırdı. Ama hâlâ benim neden onunla olduğumu çözememiştim. Hizmet ettiğim subaylar içinde, hiçbir zaman çok sevdiklerimden biri olmamıştı.

"Güveniyorum," diye yalan söyledi.

"Seni yakaladığımda zırhını açıp bana sarılacaksın." Yüzünden yeni bir panik ifadesi geçti ama buna zaman yoktu.

Ellerim omuzlarına dokunduğu anda kırmızı cam parçalandı ve keskin cam kırıkları parıldayarak uçuştu. Seivarden gözlerini kapatıp yüzünü boynuma gömerek eğer zırhım olmasaydı nefes almamı engelleyebilecek kadar sıkı bir şekilde bana sarıldı. Zırh sayesinde ne Seivarden'ın panik içindeki nefesini boynumda ne de kulaklarımda uğuldayan rüzgârı tenimde hissediyordum. Ama Seivarden zırhını açmamıştı.

Eğer sadece kendimden ibaret olmasaydım ve eğer ihtiyacım olan sayıları biliyor olsaydım düşüş hızımızı ve hedefe ne zaman varacağımızı hesaplayabilirdim. Yer çekimini hesaplamak kolaydı ama çantamın ve kalın kıyafetlerimizin ağırlığının hızımıza olan etkisi beni aşıyordu. Bu hesaplamayı havasız ortamda yapmak daha kolay olurdu ama havasız bir ortamda düşmüyorduk.

Zaten şu anda, saniyede elli metre veya yüz elli metre düşüyor olmak arasında çok büyük bir fark yoktu. Aşağısını hâlâ göremiyordum ve hedefimiz çok küçüktü. Şeklimizi hedefe uygun olarak değiştirmek için ne kadar zamanımız olacağını, hatta değiştirip değiştiremeyeceğimizi bile bilmiyordum. Önümüzdeki yirmi ila kırk saniye boyunca elimden bekleyip düşmekten başka hiçbir şey gelmiyordu. Seivarden'ın kulağına, "Zırh!" diye bağırdım.

"Sattım," diye cevap verdi. Sesi rüzgârın uğultusunda hafifçe titriyordu. Yüzü hâlâ boynumdaydı.

Birden bire her yer gri oldu. Zırhımın açıkta kalan bölümleri buğulandı ve nem buharlaşarak yükseldi. Bir nokta otuz beş saniye sonra yerdeki dip dibe duran koyu daireleri gördüm. Görmek istediğimden daha büyük yani daha yakınlardı. Damarlarımda yayılan adrenalin beni şaşırttı; düşmeye iyice alışmış olmalıydım. Kafamı çevirip Seivarden'ın omuzunun üzerinden tam altımızda ne olduğunu görmeye çalıştım.

Zırhım kurşunun etkisini dağıtıp bir kısmını ısı olarak atmak üzere yapılmıştı. Teorik olarak delinmezdi ama yine de yeterli kuvvete maruz kalırsa yaralanabilir hatta ölebilirdim. Acımasız kuşun yağmurlarından kırık kemikler ve ölü bedenlerle çıkmışlığım olmuştu. Sürtünmenin yaratacağı hız yavaşlatıcı etkinin zırhıma ve bana ne yapacağını

bilmiyordum. İskelet ve kas yapıma bazı geliştirmeler yapılmıştı ama bunların bu iş için yeterli olup olmadığı konusunda hiçbir fikrim yoktu. Hızımızın tam olarak ne kadar olduğunu hesaplayamıyor; hayatta kalabileceğimiz bir hıza inmek için dağıtılması gereken enerji miktarını, bunun zırhın içini ve dışını ne kadar ısıtacağını kestiremiyordum. Ve Seivarden'ın zırhı da enerjinin bir kısmını dağıtmak için orada olmayacaktı.

Elbette eskisi gibi olsaydım bu hiç fark etmezdi. Bu, tek bedenim olmazdı. İstemsizce, Seivarden'ın düşmesine izin vermeliydim diye düşündüm. Atlamamalıydım. Düşerken hâlâ bunu neden yaptığımı anlayamıyordum. Ama seçme ânı geldiğinde arkamı dönüp gidememiştim.

Artık kaç santimetre kaldığını görebiliyordum. Rüzgârda sesimi duyurabilmek için, "Beş saniye," diye bağırdım. Kelimeler ağzımdan çıkana kadar dört saniye kalmıştı. Eğer çok çok şanslıysak tam altımızdaki borunun içine düşerdik, böylece ben ellerim ve ayaklarımla duvara tutunmaya çalışabilirdim. Eğer çok çok şanslıysak sürtünmenin yaratacağı ısı zırhsız Seivarden'ı çok kötü yakmazdı. Eğer daha da şanslıysam sadece el ve ayak bileklerimi kırardım. Bu olasılıkların hepsi bana çok uzak görünüyordu ama her şey Amaat'ın istediğine varırdı.

Düşmek beni rahatsız etmedi. Sonsuza kadar düşsem bile canım yanmazdı. Sorunu yaratan durmaktı. "Üç saniye," dedim.

Seivarden, "Breq," derken bir soluğu bir hıçkırıkla kesildi. "Lütfen."

Bazı soruların cevaplarını asla bulamayacaktım. Hâlâ yapmaya devam ettiğim hesaplamaları bıraktım. Niye atladığımı bilmiyordum ve bu artık önemli değildi, artık başka

hiçbir şey yoktu. "Ne yaparsan yap." Bir saniye kalmıştı. "Sakın beni bırakma."

Karanlık. Çarpmamıştık. Kollarımı uzattım; anında yukarıya doğru kaydılar. İki elimin ve bir ayağımın bilekleri zırhımın takviyesine rağmen darbe anında kırıldı; tendonlarım ve kaslarım yırtıldığında yana yatmaya başladık. Acıya rağmen kollarımı ve bacaklarımı kendime çekip hızlıca tekrar ittim, böylece kısa bir süre içinde dengemizi sağladım. O sırada sağ bacağımda bir şey kırıldı ama o konuda endişelenecek zamanım yoktu. Santim santim yavaşladık.

Artık ne ellerimi ne de ayaklarımı kontrol edebiliyordum; sadece onları duvarlarda tutarak tekrar dengemizi kaybedip kafa üstü yere çakılmamamızı sağlamaya çalışıyordum. Acı çok keskindi, kör ediciydi ve sayılar dışında herhangi bir şey düşünmemi engelliyordu. Mesafe (tahminden ibaretti) santim santim azalıyordu (yine sadece tahmin); hızımız (tahmini) düşüyordu; zırhın dış ısısı ellerimin ve ayaklarımın etrafında yükseliyor, dayanabileceğim seviyeyi aşıp yaralanmaya sebep olma tehlikesi artıyordu. Ama sayılar benim için neredeyse anlamsızdı; acı o kadar yoğundu ki duyabildiğim tek şey acıydı.

Yine de sayılar önemliydi. Kalan mesafenin yavaşlama hızımıza oranı felaketin habercisiydi. Derin bir nefes almaya çalıştım ama alamadığımı fark edip ellerimi ve ayaklarımı duvara daha güçlü bastırdım.

İnişin geri kalanını hatırlamıyordum.

Sırt üzeri, acı içinde uyandım. Ellerim, kollarım, omuzlarım. Ayaklarım, bacaklarım. Karşımda –tam tepemde– yuvarlak gri bir ışık vardı. "Seivarden," demeye çalıştım ama ağzımdan sadece belirsiz bir inleme çıkıp duvarlarda yankılandı. "Seivarden." Bu sefer isim ağzımdan çıkmıştı ama fısıltıdan daha yüksek değildi ve zırhımdan dolayı boğuktu.

Zırhımı kapatıp tekrar konuşmayı denenim ve bu sefer sesim çıktı. "Seivarden."

Başımı hafifçe kaldırdım. Yukarıdan gelen loş ışıkta dizlerim yanımda bükülmüş –sağ bacağım tuhaf bir acıda–, kollarım dümdüz yanımda yattığımı fark ettim. Parmağımı oynatmaya çalıştım ama oynamadı. Elimi denedim. Elbette oynamadı. Sağ bacağımı oynamaya çalıştığımda canım daha fazla yandı.

Benden başka kimse yoktu. Benden başka hiçbir şey yoktu. Çantamı göremiyordum.

Bir zamanlar yörüngede bir Radchaai gemisi varsa sadece düşünerek onunla iletişim kurabilirdim. Ama herhangi bir Radchaai gemisinin yakınlarında olsaydım bunların hiçbiri olmazdı.

Eğer Seivarden'ı karın içinde bıraksaydım bunların hiçbiri yaşanmazdı.

Çok yaklaşmıştım. Yirmi yıllık planlama ve çalışmam, bir adım geri atıp iki adım ileri gitmem, yavaş yavaş ve sabırla, tüm olasılıksızlığa rağmen buraya kadar gelmiştim. Bunun gibi, sadece başarımı değil, hayatımı da tehlikeye attığım çok sayıda kumar oynamıştım ve her defasında kazanmıştım ya da en azından tekrar bu kumarı oynayamayacağım bir duruma düşmemiştim.

Şu ana kadar. Hem de bu kadar salakça bir sebepten. Tepemde bulutlar ulaşılmaz gökyüzünü, artık sahip olmadığım geleceği, artık ulaşamayacağım hedefimi saklıyordu. Başarısız olmuştum.

Fiziksel olmayan bir acıdan dolayı dolan gözlerimi kapattım. Başarısız olduysam da hedefimden hiçbir zaman vazgeçmemiştim. Seivarden bir şekilde gitmişti. Onu bulacaktım. Biraz dinlenip kendimi toparlayacaktım. Sonra ya kabanımın cebinden telsizimi çıkarıp yardım çağıracaktım

ya da buradan çıkmak için başka bir yol bulacaktım. Kanlar içindeki işlevsiz uzuvlarımı yerde sürüklemem gerekse de buradan çıkacaktım; canım yansa da yanmasa da... Ve gerekirse bu uğurda ölecektim.

14

Üç Mianaai'dan biri Var güvertesine henüz ulaşmadan, daha asansördeyken merkezi erişim güvertesine götürecek sinyali göndermişti. Sinyali aldığımda geçersiz erişim diye düşündüm ama yine de asansör o güvertede durup kapılarını açtı. O Mianaai ana kontrol panelime gidip kayıtları açtı ve yüzyıllık arşivin başlıklarını taradı.

Ondan sakladığım son ziyareti kapsayan beş yıllık zaman dilimine geldiğinde kaşlarını çatarak durdu.

Diğer ikisi valizlerini kamaralarına bırakıp yeni aydınlanmış ve yavaş yavaş ısınmakta olan Var bölük odasına gittiler. İkisi de üzerinde, renkli camlardan yapılmış bir Valskaayan azizinin kibarca gülümsediği masaya oturdular. Konuşmadan benden bilgi talep etti. Merkezi erişim güvertesinde dikkatini çeken beş yıllık dilimden rasgele anı örnekleri. Sessiz ve ifadesiz bir halde –onu sadece dışarıdan görebildiğim için orada olması bana gerçekdışı geliyordu– gözlerinin önünden geçen, kulaklarının duyduğu anıları izledi. Bir önceki ziyaretinin gerçekliğinden şüphe duymaya başladım. Gelişi, Anaander Mianaai'ın eriştiği kayıtlarda yer almıyordu; o zaman dilimde sadece olağan faaliyetler görünüyordu.

Ama o zamanla ilgili bir şey dikkatini çekmişti. Ve o *Geçersiz Erişim* sinyali vardı. Anaander Mianaai'ın erişimi asla geçersiz olmazdı, olamazdı. Hem neden erişim geçersiz ol-

masına rağmen kapıyı açmıştım? Anaanderlardan biri kaşlarını çatıp, "Hayır, hiçbir şey yok," deyip Radch'ın Efendisi dikkatini daha yakın zamanlı anılarıma çevirdiğinde kendimi son derece rahatlamış hissettim.

Bu sırada kaptanım ve subaylarım Radch'ın Efendisi'nin gemide olduğundan habersiz; idman, antrenman, yeme, konuşma gibi günlük olağan işleriyle ilgileniyorlardı. Tüm bu olanlar yanlıştı.

Radch'ın Efendisi, Esk teğmenlerimin kahvaltıdaki üstü kapalı konuşmalarını izledi. Üç kez. Yüz ifadesinde herhangi bir değişim olmadı. Var Bir, Var bölük odasında oturan, siyahlara bürünmüş birbirinin aynı iki bedenin dirseklerinin yanına çay servis yaptı.

Anaanderlardan biri, "Teğmen Awn," dedi. "Olaydan sonra hiç görüş alanının dışına çıktı mı?" Hangi olaydan bahsettiğini belirtmemişti ama sadece Ikkt'in tapınağındaki olaydan bahsediyor olabilirdi.

Var Bir'in ağzını kullanarak, "Çıkmadı, Hükümdarım," dedim.

Merkezi erişim güvertemde Radch'ın Efendisi benim zihnimde değiştirmeyi arzu ettiği şeyi değiştirebileceği kodu girdi. *Geçersiz, geçersiz, geçersiz.* Birbiri ardına. Ama her defasında olmayan erişimini onayladım. Mide bulantısına benzer bir şey hissettim ve bir önceki gelişinde olan şeyin bu olduğunu fark etmeye başladım. Ama bu şüphemi onaylayacak hiçbir anıya erişemiyordum ki bu da durumu hem açıklıyor hem de kesinleştiriyordu.

"Herhangi biriyle olay hakkında konuştu mu?"

Şu kesindi: Anaander Mianaai kendi aleyhine çalışıyordu. Gizlice. İkiye bölünmüştü, en az ikiye. Diğer Anaander'ın varlığına dair elimde sadece ipuçları vardı. O Anaander gelip erişimler kendi lehine değiştirmişti, bu Anaander ise aynı şeyi yaptığını zannediyordu.

"Herhangi biriyle olay hakkında konuştu mu?"

"Kısaca, Hükümdarım," dedim. Uzun ömrüm boyunca ilk defa gerçek anlamda korkmuştum. "*Ente'nin Adaleti*'nden Teğmen Skaaiat'la." Sesim –Var Bir'in sesi– nasıl bu kadar sakin çıkmıştı? Tüm hareketlerimin dayanağı –hatta varoluşumun sebebi– böyle şüphe içindeyken ne söyleyeceğimi, nasıl cevap vereceğimi nereden biliyordum?

Mianaailardan biri –konuştuğum Mianaai değil– kaşlarını çattı. Hafif bir tiksintiyle, "Skaaiat," dedi. Üzerime bir anda çöken korkuyu fark etmemiş gibi görünüyordu. "Bir süredir Awer'le ilgili şüphelerim vardı." Awer, Teğmen Skaaiat'ın hanesinin adıydı ama bunun Ikkt'in tapınağında olanlarla ne ilgisi olduğunu bilmiyordum. "Hiç kanıt bulamamıştım." Bu da benim için bir bilinmezdi. "Konuşmayı göster."

Teğmen Skaaiat, *Eğer delice bir şey yapacaksan bunu işe yarayacağı bir zamana sakla*, dediğinde bedenlerden biri hızla öne eğilip öfkeyle hırıltılı bir *hah* sesi çıkardı. Kısa bir süre sonra Ime'den bahsedildiğinde kaşları oynadı. Bir an için konuşmanın tehlikeli sularda ilerlemesin dolaylı hissettiğim endişenin Radch'ın Efendisi tarafından fark edilebileceğinden korkum ama bu konuda bir şey söylemedi. Belki de onun artık tek bir kişi değil de birbirleriyle çatışan iki kişi olduğunu fark etmemden kaynaklanan yoğun rahatsızlığımı görmediği gibi onu da görmemişti.

Mianaai zihnimden geçenlerden habersizce, "Bu yeterli bir kanıt değil," dedi. "Ama tehlikeli. Awer benim tarafımda olmalı." O anda niye böyle düşündüğünü anlayamadım. Awer, Radch'ın içinden geliyordu. En baştan beri eleştiri yapmasının sağlayabilecek kadar zenginliğine ve etkiye sahipti. Bunu kullanmıştı da ama genelde zekice ve başını belaya sokmayacak bir şekilde.

Awer hanesini uzun süredir tanıyordum. Genç teğmenlerine ev sahipliği yapmış ve onları diğer gemilerin kaptanları olarak tanımıştım. Elbette askeriyeye uygun görülmüş hiçbir Awer hanesinin eğilimlerinin tamamını sergilememişti. Yoğun adalet tutkusu ve tasavvuf eğilimi topraklara katma süreciyle çok uyuşmuyordu. Sahip oldukları zenginlik ve statü de. Bu kadar soylu bir hanenin sahip olduğu rahatlık ve ayrıcalıklar düşünüldüğünde herhangi bir Awer'ın ahlaki patlamaları ister istemez kulağa biraz ikiyüzlüce geliyordu. Ayrıca bazı adaletsizlikleri çok net görebilirken diğerlerini fark etmiyorlardı bile. Sonuç olarak Teğmen Skaaiat'ın alaycı tavrı hanesinin yabancı olduğu bir durum değildi. Sadece Awer hanesinin ahlaki patlama eğiliminin daha ılımlı ve daha katlanılabilir bir örneğiydi.

Şüphesiz iki Anaander da kendi davalarının daha adil olduğunu düşünüyordu. –Elbette, daha münasip ve daha menfaatine.– Awerlerin adalete olan düşkünlüğünü hesaba kattıklarında hanenin doğru tarafta olacağını tahmin ediyorlardı. Tabii eğer tarafların olduğu gerçeğinin farkında olsalardı.

Elbette bu tahmin, Anaander Mianaaiların hepsinin Awer'in kendini üstün gören bir çıkarcılıkla değil de adalet tutkusu ile hareket ettikleri varsayımına dayanıyordu. Ve tüm Awerler zaman zaman ikisiyle de hareket edebilirdi. Yine de. Anaander Mianaai'ın bir bölümünün Awerlerin –ya da Awerlerden herhangi birinin– kendi davasının adil olduğuna inandırılması durumunda onu izleyeceğini düşünüyor olması mümkündü. Ayrıca Awerlerin –ya da herhangi bir Awer'in– ikna edilmezlerse amansız bir düşman olacaklarını da kesinlikle biliyorlardı.

Anaander Mianaai masanın yanında sessizce bekleyen Var Bir'e dönüp, "Suleir'e gelelim..." dedi. "Dariet Suleir, Teğmen Awn'ın tarafında görünüyor. Neden?"

Bu soru beni anlayamadığım bir şekilde rahatsız etti. "Bundan tam olarak emin değilim Hükümdarım ama Teğmen Dariet'in Teğmen Awn'ı yetenekli bir subay olarak gördüğüne inanıyorum. Ve elbette Teğmen Awn'a bölükteki kıdeminden dolayı saygı duyuyor." Ve belki de kendinden Teğmen Awn'ın üzerinde otorite sahibi olmasına içerlemeyecek kadar emindi. Teğmen Issaaia'nın aksine. Ama bunu dile getirmedim.

"Yani siyasi görüşüyle ilgi değil mi?"

Oldukça açık yüreklilikle ama içimde giderek büyüyen bir telaşla, "Ne demek istediğinizi anlayamıyorum, Hükümdarım," dedim.

Diğer Mianaai bedeni yüksek sesle konuştu. "Bana aptal taklidi mi yapıyorsun, Gemi?"

Yine Var Bir'in ağzından, "Affınızı dilerim, Hükümdarım," dedim. "Eğer Hükümdarımın ne aradığını bilirsem ona konuyla ilgili verileri sunabilirim."

Cevaben Mianaai, "*Toren'ın Adaleti*, seni en son ne zaman ziyaret ettim?" dedi.

Eğer kullandığı erişimler ve kodlar geçerli olsaydı Radch'ın Efendisi'nden herhangi bir şey gizleyemezdim. Sorunun öneminden artık emin olarak, "İki yüz üç yıl, dört ay, bir hafta ve beş gün önce, Hükümdarım," diye yalan söyledim.

Mianaai, "Bana tapınaktaki anılarını göster," diye emretti ve ben de itaat ettim.

Ve yine yalan söyledim. Çünkü o bireysel anı akışlarının neredeyse her saniyesini değiştirilmemiş bir şekilde gösterirken bir birimin Teğmen Awn'ı vurması gerekebileceğini düşündüğü anda yaşadığı korku ve ikilem akıl almaz bir bir biçimde veri akışında yoktu.

'Ben' dediğim zaman kastettiğim şey apaçık ortada gibi geliyordu. O sırada 'Ben' derken tüm gemi ve tüm bağılları kapsayan *Toren'ın Adaleti*'nden bahsediyordum. Bir parça, o anda elindeki göreve tamamen odaklanmış olabilirdi ama 'benim' için dikkatimin tamamını gerektirmeyen bir işle ilgilenen bir elden farklı olmazdı.

Yaklaşık yirmi yıl sonrasında ise 'ben' tek bir beden, tek bir zihin anlamına gelecekti. Düşününce, *Toren'ın Adaleti*-ben ile Esk Bir-ben arasındaki ayrım bir anda olmamıştı, yani bir an bir bütün olarak 'ben' olan şey, bir sonrakinde 'biz'e dönüşmemişti. Bu her daim mümkün olan, her daim olası bir durumdu. Önlem aldığım bir durumdu. Ama nasıl olmuştu da olası bir durumdan apaçık ve kesin bir gerçeğe dönüşmüştü?

Bu bir bakıma kolay bir cevaptı. Bu, benim dışımda tüm *Toren'ın Adaleti* yok edildiğinde gerçekleşmişti. Ama daha ayrıntılı incelediğimde bir sürü pürüz görüyordum. Şarkı söylemek –Esk Bir'i gemideki, hatta donanmadaki diğer bütün bölüklerden ayıran şey– bunun bir parçası mıydı? Belki de. Ya da herkesin kişiliği işe uygun ve yararlı bir anlatıcı tarafından dillendirilen ve normal şartlar altında hikâye olduğu belli olmayan parçalardan mı oluşuyordu? Ya da gerçekte bir hikâye miydi?

Cevabını bilmiyordum. Bildiğim şey ayrım olasılığının bin yıldan uzun süre önce kendini göstermiş ama gözden kaçırılmış olmasıydı. *Toren'ın Adaleti*-ben'in aynı zamanda Esk Bir-ben olamama ihtimalini ilk olarak *Toren'ın Adaleti*'nden Esk Bir'in, Ikkt'ın tapınağındaki katliama ait anılarını değiştirdiği zaman fark etmiştim. 'Ben' bu duruma şaşırdığımda.

Bu tarihi anlamlandırmayı güçleştiriyordu. Çünkü 'ben' bütün olarak tektim ama yine de bazen gizlice kendi aleyhi-

me, kendi çıkar ve isteklerimin aksine hareket edip bildiklerim ve yaptıklarım konusunda kendimi kandırmıştım. Ve benim için hangi davranışı kimin yaptığını ya da hangi bilgiye kim sahip olduğunu anlamak çok zordu. Çünkü *ben*, *Toren'ın Adaleti*'ydim. Artık öyle olmasam bile.

Yukarıda, Esk güvertesinde, Teğmen Dariet, Teğmen Awn'ın kamarasına girmek için izin istedi. Kapı açıldığında Teğmen Awn'ı gözlerini tavana dikmiş eldivenli elleri başının arkasında yatağında yatarken buldu. "Awn," dedi ve durup kederli bir ifadeyle gülümsedi. "Burnumu sokmaya geldim."

Teğmen Awn bakışlarını tavanda ayırmadan, "O konuda konuşamam," derken korkusunu ve öfkesini sesine yansıtmadı.

Var bölük odasında Mianaai, "Dariet Suleir'in siyasi görüşü ne?" diye sordu.

Var Bir'in ağzıyla, "Bildiğim bir görüşü yok," diye cevapladım.

Teğmen Dariet, Teğmen Awn'ın kamarasına girip yatağa, onun çizmesiz ayaklarının yanına oturdu. "O konuya değil. Skaaiat'tan haber aldın mı?"

Teğmen Awn gözlerini kapattı. Hâlâ korkuyordu. Hâlâ öfkeliydi. Ama şu anki duyguları biraz farklıydı. "Niye alayım ki?"

Teğmen Dariet üç saniye boyunca sessiz kaldı. Sonunda, "Skaaiat'ı seviyorum," dedi. "Onun da seni sevdiğini biliyorum."

"*Oradaydım.* Oradaydım ve durum müsaitti. Biliyorsun işte, kısa bir süre sonra oradan ayrılacağımızın farkındaydık ve ayrıldıktan sonra Skaaiat'ın varlığımı umursaması için hiçbir sebep yoktu. Ve eğer..." Teğmen Awn durdu. Yut-

kundu. Nefes aldı. "Umursasa bile," diye devam etti. Sesi az önce olduğundan çok az farklıydı; hafifçe titriyordu. "Bunun bir önemi olmaz. Kendisiyle bağlantısı olmasını istediği kişilerden biri değilim. Bir zamanlar olduysam dahi, artık değilim."

Aşağıda, Anaander Mianaai, "Teğmen Dariet reform yanlısı görünüyor."

Bu beni şaşırttı. Ama Var Bir, sadece Var Bir olduğundan herhangi bir fikri yoktu ve benim şaşkınlığımı dışarıya yansıtmadı. Bir anda Var Bir'i bir maske olarak kullandığımı açıkça fark ettim ama bunu neden ve nasıl yaptığımı anlayamadım. Ya da bunun yapmanın nereden aklıma geldiğini. "Affınıza sığınırım, Hükümdarım bunu siyasi bir görüş olduğunu düşünmüyorum."

"Düşünmüyor musun?"

"Hayır, Hükümdarım. Reformları emrettiniz. Sadık vatandaşlar bunu destekleyecektir."

O Mianaai gülümsedi. Diğeri ayağa kalkıp bölük odasından çıktı ve Var koridorlarını kontrol ederek yürüdü. Yanından geçtiği Var Bir birimleriyle konuşmadı ve onların orada olduğunu bildiğini gösteren hiçbir şey yapmadı.

Teğmen Awn, Teğmen Dariet'in şüpheci sessizliğine, "Senin için kolay. Biriyle yatağa girdiğinde hiç kimse bunu onu kullanmak için yaptığını düşünmüyor. Ya da kendini aştığını. Hiç kimse karşındakinin ne düşünüyor olabileceğini ya da senin oraya nasıl geldiğini sorgulamıyor," diyerek cevap verdi.

"Bu konuda çok alıngan olduğunu daha önce de söylemiştim."

"Öyle miyim" Teğmen Awn gözlerini açtı ve dirseklerine dayanarak doğruldu. "Nereden biliyorsun? Daha önce böyle bir şey yaşadın mı? Ben yaşadım. Hep yaşıyorum."

Mianaai bölük odasında, "Bu, çoğunluğun tahmin ettiğinden daha karışık bir durum. Teğmen Awn elbette reform yanlısı." Teğmen Awn'ın adının andığında ses tonundaki keskinliğin nedenini anlayabilmek için fiziksel verilerine ulaşabiliyor olmayı diledim. "Belki Dariet de öyledir. Ama ne kadar kararlı olduğu ayrı bir soru. Peki diğer subaylar? Hangileri reform yanlısı, hangileri reformlara karşı?"

Teğmen Awn'ın kamarasında Teğmen Dariet iç çekti. "Bence bu konuyu kafana çok fazla takıyorsun. Diğer insanların ne dediği kimin umurunda?"

"Zengin ve öyle düşünen insanlarla aynı sosyal statüde olduğunda umursamamak kolay."

Teğmen Dariet, "Bunların bir önemi olmamalı," diye ısrar etti.

"Olmamalı. Ama var."

Teğmen Dariet kaşlarını çattı. Kızmış ve bıkmıştı. Bu konuşmayı daha önce de yapmışlardı ve hep aynı sonuca bağlanmıştı. "Yine de. Skaaiat'a bir mesaj göndermelisin. Ne kaybedersin ki? Eğer cevap vermezse vermez. Ama belki..." Teğmen Dariet tek omzunun ve kolunu hafifçe kaldırıp Şansını dene ve kaderin ne getireceğini gör, anlamına gelen bir hareket yaptı.

Eğer Anaander Mianaai'ın sorusunu cevaplamakta bir an bile geciksem kodların işe yaramadığını anlayacaktı. Var Bir, çok tepkisizdi. Görüşleri çok net olan birkaç subayı saydım. "Diğerleri siyasi yanıyla fazla ilgilenmeden emirlerinize uymaktan ve görevlerini yerine getirmekten memnunlar," diye sözlerimi tamamladım.

Mianaai, "İki tarafa da çekilebilirler yani," dedi.

"Bilemiyorum, Hükümdarım." İçimdeki korku daha da büyüdü ama sanki benden bağımsız gibiydi. Belki de bağıllarımın mutlak tepkisizlikleri durumun uzak ve gerçekdışı

hissettirmesine neden oluyordu. Tanıdığım gemilerden bağıllarını insan mürettebatla değiştirenler duygu algılamalarının değiştiğini söylemişlerdi ama bu durum onların bana gösterdiği verilerdeki gibi değildi.

Teğmen Awn ve Teğmen Dariet, uzaktan Esk Bir'in iki bölümlük basit bir şarkıyı söyleyen sesini duydular.

Yürüyordum, yürüyordum
Aşkımı bulduğumda
Sokaklarda yürüyordum
Gerçek aşkı tattığımda
Derdim ki,
"O daha güzeldir bütün mücevherlerden, tatlıdır yakuttan ya da zümrütten, altından ya da gümüşten."

Teğmen Dariet, "Esk Bir'in özüne dönmesine sevindim," dedi. "İlk gün ürkütücüydü."

Teğmen Awn, "Esk İki şarkı söylemiyordu," dedi.

"Evet, yine de..." Teğmen Dariet kuşkusunu gösteren bir hareket yaptı. "Doğru değildi." Şüpheli gözlerle Teğmen Awn'a baktı.

Teğmen Awn, "Bu konuda konuşamam," diyerek uzanıp kollarını gözlerinin üzerine kapattı.

Kumanda güvertesinde Rütbeli Kaptan Rubran bölük komutanlarıyla buluştu ve çay içerek programdan ve gidiş saatlerinden konuştular.

Var bölük odasında Mianaai, "Rütbeli Kaptan Rubran'dan bahsetmedin," dedi.

Bahsetmemiştim. Kaptan Rubran'ı çok iyi tanıyordum; aldığı her nefesi oynattığı her kası biliyordum. Elli altı yıldır kaptanımdı. Dürüstçe, "Bu konuda bir fikir belirttiğini hiç duymadım," dedim.

"Hiç mi? Demek ki bir fikri var ve saklıyor."

Bu bana bir ikilem gibi gelmişti. Konuşursan fikir sahibi olduğun herkes tarafından açık ve net bir şekilde anlaşılırdı. Konuşmaktan kaçınmak da fikir sahibi olduğunu gösteriyordu. Eğer Kaptan Rubran, *Bu konuda gerçekten hiçbir fikrim yok*, dese bu da bir fikri olduğunu mu gösterirdi?

Mianaai, "Eminim diğerleri bunu tartışırken ortamda bulunmuştur," diye devam etti. "Bu durumlarda nasıl hissediyordu?"

Var Bir aracılığıyla, "Bıkkın," diye cevap verdim. "Sabırsız. Bazen sıkılmış."

Mianaai, "Bıkkın," diye düşündü. "Acaba neden bıkmış?" Cevabı bilmiyordum, bu yüzden bir şey söylemedim. "Hane bağlantıları hangi tarafta olacağını tahmin etmemi güçleştiriyor. Ve bazılarını henüz açığa çıkmadan önce kendimden uzaklaştırmak istemiyorum. Kaptan Rubran hakkında temkinli davranmam lazım. Ama aynı şey onun için de geçerli." O derken kastettiği kişi elbette kendisiydi.

Benim görüşlerimi hiç sorgulamadı. Belki –hayır, kesinlikle– görüşlerim önemsizdi. Ve ben diğer Mianaai'ın benim için çizdiği yolda baya ilerlemiştim. Var güvertesinden motorlarıma kadar uzanan diğer güvertelerimdeki boşluk, bu birkaç Mianaai ve ona hizmet etmesi için çözdüğüm dört Var Bir biriminin varlığıyla daha da yoğun hissediliyordu. Yüz binlerce bağıl bölmelerinde uyuyordu ve muhtemelen önümüzdeki yıllar içinde bölmelerinden çıkarılıp ya saklanacak ya da yok edilecekler, bir daha yürüyemeyeceklerdi. Ve ben bir gezegenin yörüngesine kalıcı olarak yerleştirilecektim. Motorlarım hemen hemen kesinlikle çalışmaz hale getirileceklerdi. Ya da derhal yok edilecektim; gerçi şu ana kadar hiçbirimiz yok edilmemiştik bu yüzden bir yaşam alanı ya da bir istasyonun merkezi olarak kullanılacağıma oldukça emindim.

Yaratılma amacım bu değildi.

"Hayır, Rubran Osck'a aceleci yaklaşamam. Ama Teğmen Awn ayrı bir durum. Ve belki de o Awer'in kimin tarafında olacağını öğrenmek için kullanılabilir."

Var Bir'in ağızlarından birinden, "Hükümdarım," dedim. "Neler olduğunu anlayamıyorum. Eğer rütbeli kaptan burada olduğunuzu bilseydi kendimi çok daha rahat hissederdim."

Anaander yarı sert yarı eğlenir bir ses tonuyla, "Kaptanından bir şeyler saklamaktan hoşlanmıyor musun?" diye sordu.

"Hoşlanmıyorum, Hükümdarım. Ama elbette sizin emrettiğiniz yönde hareket edeceğim." Bir anda dejavu yaşadığımı hissetim.

"Elbette. Bir şeyleri açıklamalıyım." Dejavu hissi daha da güçlendi. Bu konuşmayı daha önce Radch'ın Efendisi'yle yapmıştım; hem de neredeyse tamamen aynı koşullarda. Az sonra, *Tüm bağıl birimlerinin kendi kişiliği olabileceğini biliyorsun*, diyecekti. "Tüm bağıl birimlerinin kendi kişiliği olabileceğini biliyorsun."

"Biliyorum." Tüm kelimeler tanıdıktı. Sanki ezberlediğimiz replikleri söylüyorduk. Az sonra, *Bir şey konusunda kararsız kaldığını düşün*, diyecekti.

"Bir düşmanın, senin bir parçanı senden ayırdığını düşün."

Beklediğim şeyi söylememişti. İnsanlar böyle bir şey olduğunda ne derler? Bölündüm. İki ayrı zihin oldum.

"Düşmanın tüm gerekli kodları kırdığını ya da bulduğunu düşün. Ve o parçanın sana geri döndüğünü ama artık gerçekten senin parçan olmadığını. Fakat bunu fark edemediğini. Anında fark edemediğini."

Sen ve ben iki ayrı zihne sahip olabiliriz, değil mi?

"Bu çok endişe verici bir düşünce, Hükümdarım."

Anaander Mianaai, "Öyle," diye onayladı. Tüm bu süreç boyunca Var bölük odasında oturuyordu ve Var güvertesinin koridorlarıyla odalarını denetliyordu. Merkezi erişim güvertesinde zihnime yaptığı hareketlerle tekrar yalnız kalmış olan ve perişan durumdaki Teğmen Awn'ı izliyordu. Ya da en azında öyle yaptığını sanıyordu. "Kimin yaptığını tam olarak bilmiyorum. Presgerların parmağı olduğuna inanıyorum. Antlaşmanın öncesinden beri işlerimize burunlarını sokup duruyorlardı. Ve anlaşmanın sonrasında... Beş yüz yıl önce en iyi cerrahiler ve iyileştiriciler Radch bölgesinde yapılıyordu. Ama şimdi Presgerlardan alıyoruz. Başta sadece sınır istasyonlarında kullanılmak içindi, şimdi her yerdeler. Sekiz yüz yıl önce Tercümanlar Dairesi yalnızca Radch-ötesi zekâların anlaşılmasında ve topraklara katma sürecinde dil problemlerinin çözülmesinde görev yapan alt düzey yetkililerden oluşuyordu. Şimdi idari kanunları zorla kabul ettiriyorlar. Başları bir Presger ajanı." Son cümleyi söylerken hoşnutsuzluğu duyulabiliyordu. "Antlaşma öncesine Presgerlar sadece birkaç Radch gemisini yok etmişti. Şimdi ise tüm Radch uygarlığını yok ediyorlar."

"Büyümek, topraklara yeni yerler katmak çok pahalı. Gerekli, başından beri gerekliydi. Başta, Radch'ın çevresinde bir tampon bölge oluşturmak onu her türlü saldırıdan ve müdahaleden korumak için. Sonra *o* vatandaşları korumak için. Ve büyüyüp medeniyeti yaymak için. Ve..." Mianaai sustu, hafifçe iç çekti. "Önceki topraklara katmanın bedellerini ödemek için. Radchaai'ın tümüne zenginlik sağlayabilmek için."

"Hükümdarım, Presgerların ne yaptığını düşünüyorsunuz?" Aslında biliyordum. Anılarım silik ve eksik olsa da biliyordum.

"Beni böldüler. Bir parçamı bozdular. Ve o bozulma yayıldı. Diğer ben etrafına birilerini topluyordu. Sadece diğer benleri değil, aynı zamanda vatandaşlarımı. Askerlerimi." *Gemilerimi.* "Gemilerimi. Amacının ne olduğunu sadece tahmin edebiliyorum. Ama iyi bir amacı olamaz."

Cevabını bile bile, "Doğru mu anılıyorum?" diye sordum. "Topraklar katmayı sonlandıran bu diğer Anaander Mianaai mıydı?"

"Benim inşa ettiğim her şeyi yıkacak!" Radch'ın Efendisi'ni hiç bu kadar öfkeli ve bıkkın görmemiştim. Olabileceğini de zannetmiyordum. "Bunu düşünmen için bir sebep yok ama ekonominizin ne kadarını topraklara katma süreçlerinden elde edilen kaynaklarla işlediğinin farkında mısın?"

"Hükümdarım, üzgünüm ama ben sadece bir çıkarma gemisiyim hiç böyle şeyler hakkında düşünmedim. Ama söyledikleriniz mantıklı."

"Ve sen. Bağıllarının kaybetmeyi dört gözle beklediğini hiç zannetmiyorum."

Dışarıda, uzak yoldaşlarım, güneş sisteminde duran diğer Adaletler sessizce bekliyorlardı. Bu ziyaret –her iki ziyaret de– kaç tanesine yapılmıştı? "Beklemiyorum, Hükümdarım."

"Bunu engelleyebileceğime söz vermiyorum. Savaş açmaya hazır değilim. Tüm hareketlerim gizli; orayı burayı yoklayarak kaynaklarımın ve desteğimin olduğuna emin olmaya çalışıyorum. Ama sonuçta o benim ve yapabileceğim onun henüz düşünmediği çok fazla hareket yok. Şu ana kadar birkaç kez benden önce davrandı. Bu yüzden sana yaklaşırken bu kadar dikkatli davrandım. Seni halihazırda kontrolü altına almadığına emin olmak istedim."

Söylediklerine yorum yapmamayı daha güvenli buldum,

bu yüzden, "Hükümdarım, Ors'ta gölün altındaki silahlar." Az kalsın, *Onu da düşmanınız mı yaptı?* diye soruyordum ama iki Anaander Mianaai'a karşı karşıya getirsek dahi hangisinin hangisi olduğunu kim, nasıl bilebilirdi?

Anaander Mianaai, "Ors'taki olaylar tam olarak istediğim gibi gerçekleşmedi," diye cevapladı. "Herhangi birinin o silahları bulmasını beklemiyordum. Ama Orslu bir balıkçı onları bulup da hiçbir şey söylemeden onlara el koysa dahi yine de amacına hizmet ederdi." Ama Denz Ay, bulduklarını Teğmen Awn'a bildirmişti. Radch'ın Efendisi'nin bunu tahmin etmediğini görebiliyordum. Orsluların Teğmen Awn'a o kadar güvendiğini düşünmüyordu. "Orada istediğimi elde edemedim ama belki sonuçları amaçlarıma ulaşma yolunda bana yardımcı olur. Rütbeli Kaptan Rubran Valskaay'a gitmek için bu güneş sistemini terk etme emrini almak üzere. Gitme zamanın çoktan gelmişti, eğer benim diğer yarım ve Ikkt'in İhali Kişiliği Teğmen Awn'ın kalması için bu kadar ısrarcı olmasaydı bir yıl önce gidecektin. Bilinçli ya da değil Teğmen Awn karşı tarafın kullandığı bir araç oldu, bundan eminim."

Sözlerine karşılık verebilmek için Var Bir'in tepkisizliğine dahi güvenemiyordum, bu yüzden sustum. Yukarıda, merkezi erişim güvertesinde Radch'ın Efendisi düşüncelerimi değiştirmeye ve emirler vermeye devam etti. Hâlâ bunu yapabildiğine inanıyordu.

Gitme emrine kimse şaşırmadı. Geçen sene içinde dört Adalet son yolculuklarına çıkmışlardı. Ama ne ben ne de subaylarından herhangi biri bunun Valskaay, yani altı geçit ötesi, olmasını bekliyorduk.

Ayrıldığıma üzüldüğüm Valskaay. Yüz yıl önce Valskaay'ın üzerindeki Vestris Cor şehrinde Esk Bir cilt cilt çok sesli

koro şarkılarını keşfetmişti. Tüm hepsi Valskaay'ın problem yaratan dinine ait ilahilerdi. Bazıları insanların uzay çıkışından bile eskiye dayanıyordu.

Bulduğu her şeyi indirdi, bu sayede böylesi bir hazineyi bırakıp kırsal kesime ormanlar, mağaralar ve derelerden oluşan kaynakların yanındaki bomba atamadığımız bölgeye –çünkü kıtanın yarısının suyu buralardan sağlanıyordu– asileri gözetleme görevine gönderildiğinde pek üzülmedi. Küçük nehirler, uçurumlar ve çiftliklerden ibaret bir bölge. Otlayan koyunlar ve şeftali bahçeleriyle dolu. Ve müzikle. Sonunda kapana kısılan asiler, –ya kendilerini bizden korumak ya da birbirlerini teselli etmek için– o durumda bile şarkı söylemişlerdi; sesleri saklandıkları mağaranın gidişinde duran kulaklarıma ulaşmıştı ve takdirimi kazanmışlardı.

Ölüm bizi alacak
Nasıl olacağını kader bilir
Herkes bir gün ölümü tadacak
Ve eğer ben bunu hazırsam
Korkmam hiç artık bundan
Nasıl gelirse gelir

Valskaay'ı düşündüğümde güneş ışığını ve o tatlı şeftalileri düşünüyorum. Ve müziği. Ama bu sefer gezegene gönderilmeyeceğimi biliyordum. Esk Bir bahçeleri göremeyecek ve koro cemiyeti toplantılarına –gayri resmi ve mümkün olduğunca gizli bir şekilde– katılamayacaktı.

Valskaay'a giderken geçitleri kullanmayacağım ortaya çıktı, kendi geçitlerimi yaratarak doğrudan ilerleyecektim. Gezginlerin çoğunun kullandığı, bin yıl önce yapılmış geçitler her zaman açık ve sağlamdı. Şamandıralarla çevrili bu geçitlerin çevresinde uyarı, duyuru, yerel kanunlar ve sefer

tehlikeleri ile ilgili yayınlar yapılıyordu. İçlerinden sadece gemiler değil, mesaj ve bilgiler de sürekli akıp duruyordu.

İki bin yıllık hayatımda geçitleri yalnızca bir kez kullanmıştım. Bütün Radchaai savaş gemileri gibi ben de kendi kısa yollarımı oluşturma yeteneğine sahiptim. Bu, var olan geçitleri kullanmaktan daha tehlikeliydi; hesaplamalarda yaptığım en ufak bir hata beni herhangi bir yere ya da hiçbir yere gönderebilir, bir daha benden haber alınamamasına neden olabilirdi. Ve arkamda geçidi açık tutacak herhangi bir şey bırakmadığım için çıkacağım noktaya kadar normal uzaydan oluşan bir balonun içinde herkesten ve her şeyden soyutlanmış bir şekilde ilerliyordum. Ben böyle hatalar yapmazdım ve topraklara katma sürecine hazırlanmak için soyutlanmış olmak bir avantajdı. Ama şimdi, Var güvertemde gizlice seyahat eden Anaander Mianaai'la aylarca tek başıma kalmak beni endişelendiriyordu.

Geçide girmeden önce Teğmen Awn'a Teğmen Skaaiat'tan bir mesaj geldi. Kısaydı. İletişimde kalmanı söylemiştim. Ciddiydim.

Teğmen Dariet, "Sana söylemiştim," dedi. Ama Teğmen Awn cevap vermedi.

15

Bir noktada ses duyduğumu düşünüp tekrar gözlerimi açtım. Etrafım masmaviydi. Gözlerimi kırpmaya çalıştım ama kapattığımda tekrar açamadım. Bir süre sonra tekrar gözlerimi açtım ve kafamı sağ çevirdiğimde Seivarden ve çocuğu TikTik tahtasının başında gördüm. Yani ya rüya görüyordum ya da halüsinasyon. En azından artık canım yanmıyordu. Biraz düşününce bunun iyi bir şey olmayabileceğini fark ettim ama çok umurumda değildi. Tekrar gözlerimi kapattım.

Uyandım, sonunda gerçek anlamda uyandım ve kendimi mavi duvarlı bir odada buldum. Bir yatakta yatıyordum ve yanımdaki bankta duvara yaslanmış, uzun süredir uyumuyormuş gibi görünen Seivarden oturuyordu. Daha doğrusu her zaman olduğundan daha uykusuz görünüyordu.

Kafamı kaldırdım. Kollarımı ve bacaklarımı iyileştiriciler yüzünden hareket ettiremiyordum.

Seivarden, "Uyanmışsın," dedi.

Kafamı tekrar koydum. "Çantam nerede?"

"Burada." Eğildi ve çantamı görebileceğim şekilde kaldırdı.

"Therrod'daki hastanedeyiz," diye tahminde bulundum ve gözlerimi kapattım.

"Evet. Doktorla konuşabilecek gibi misin? Çünkü ben söylediği hiçbir şeyi anlamıyorum."

Rüyamı hatırladım. "TikTik oynamayı öğrendin."

"O farklı." Demek ki rüya değilmiş.

"Uçanı sattın." Cevap vermedi. "Haşiş aldın."

"Almadım," diye isyan etti. "Alacaktım. Ama ben uyandığımda gitmiştin..." Bankta rahatsızca kıpırdandığını duydum. "Bir satıcı bulacaktım ama gitmiş olman ve nerede olduğunu bilmiyor olmak beni rahatsız etti. Beni bırakıp gitmiş olabileceğini düşündüm."

"Haşiş alsaydın umurunda olmazdı."

Şaşırtıcı derecede kabul edilebilir bir şekilde, "Ama almamıştım," dedi. "Sonra resepsiyona gittiğimde çıkış yaptığını öğrendim."

"Ve haşiş yerine beni bulmaya karar verdin," dedim. "Sana inanmıyorum."

"Seni suçlamıyorum." Beş saniye boyunca sessiz kaldı. "Burada oturmuş düşünüyordum. Seni, senden iyi olduğum için benden nefret etmekle suçlamıştım."

"Senden bu yüzden nefret etmiyorum."

Duymazdan geldi. "Amaat aşkına, o düşüş... tamamen benim salaklığımdandı. Öleceğime emindim ve ben olsam kimsenin hayatını kurtarmak için atlamazdım. Sen bir yerlere gelmek için kimseye boyun eğmedin. Buraya tamamen kendi yeteneğinle geldin ve doğru şeyi yapmak için her şeyi riske atmaya hazırdın. Ben hayatım boyunca çabalasam senin yarın kadar bile olamam ve yarı ölü, hiçbir işe yaramaz haldeyken bile kendimi senden üstün görüyordum. Sadece hanem soylu olduğu, sadece daha iyi doğduğum için."

"İşte," dedim. "Senden bu yüzden nefret ediyorum."

Söylediğim şey sanki kısmen eğlenceliymiş gibi güldü.

"Eğer nefret ettiğin biri için bunu yapıyorsan sevdiğin biri için ne yaparsın?"

Cevap veremediğimi fark ettim. Şansıma yapılı, yuvarlak yüzlü ve soluk tenli doktor içeriye girdi. Kaşları hafifçe çatıktı; beni gördüğünde daha da çatıldı. Tarafsız gibi görünen ama onaylamadığını ima eden bir ses tonuyla, "Arkadaşın olanları anlatmaya çalıştığında onu anlayamıyorum sanırım."

Seivarden'a baktım. Çaresizliğini gösteren bir hareket yapıp, "Ben hiçbir şey anlamıyorum. Elimden geleni yaptım ama bütün gün bana yanlışlıkla üzerine bastığı biyolojik bir atıkmışım gibi bakmaktan başka bir şey yapmadı."

"Büyük ihtimalle normal yüz ifadesi o." Doktora döndüm. "Köprüden düştük," diye açıkladım.

Doktorun ifadesi değişmedi. "İkiniz de mi?"

"Evet."

Kısa bir süre tepki vermeden sessiz kaldıktan sonra, "Doktoruna yalan söylemek yararına olmaz," dedi. Ve ben cevap vermeyince, "Yasak bölgeye girip yaralanan ilk turist sen değilsin. Ama köprüden düşüp hayatta kaldığını iddia eden ilk kişisindir. Yüzsüzlüğünü takdir mi etsem, beni böyle salak yerine koymana sinirlensem mi bilemiyorum." diye devam etti.

Cevap vermedim. Uyduracağım hiçbir hikâye yaralarımı gerçek kadar iyi açıklayamazdı.

Doktor, "Askeri birlik üyelerinin güneş sistemine girerken kayıt yaptırmaları gerekiyor," dedi.

"Bunu duyduğumu hatırlıyorum."

"Kayıt yaptırdın mı?"

"Hayır, çünkü bir askeri birlik üyesi değilim." Bu yalan sayılmazdı. Bir üye değildim, bir araçtım. Hatta artık zavallı ve işe yaramaz bir parçaydım.

Doktor az önce olduğundan biraz daha ciddi bir ses tonuyla, "Bu hastane sahip olduğun implantlar ve geliştirmelere müdahale edecek alt yapıya sahip değil. Yaptığım düzeltmelerin sonuçlarını tahmin edemiyorum. Eve döndüğünde tekrar bir doktora görünmelisin. Gerentate'e döndüğünde." Son cümlede sesi bana inanmadığını gösterir şekilde şüpheci çıkmıştı.

"Buradan çıktığımda doğrudan eve dönmeyi planlıyorum," dedim ama doktorun bizi muhtemel ajan olarak bildirip bildirmediğini merak ediyordum. Eğer bildirmiş olsaydı büyük ihtimalle şüphelendiğini gösteren herhangi bir şey yapmaz ve yetkililerin gelmesini beklerdi. Demek ki bildirmemişti. Acaba neden?

Bu sorunun olası cevabı kafasını kapıdan içeriye sokup neşeli bir edayla, "Breq!" dedi. "Uyanmışsın! Amcam bir üst katta. Neler oldu? Arkadaşın köprüden atladığını anlatmaya çalışıyor gibiydi ama bu imkânsız. Kendini daha iyi hissediyor musun?" Çocuk odaya girdi. "Merhaba Doktor, Breq iyileşecek mi?"

"İyileşecek. Bir aksilik olmazsa iyileştiriciler yarın düşer." Ve bu mutluluk verici haberden sonra dönüp odadan çıktı.

Çocuk yatağın kenarına oturdu. "Arkadaşın TikTik'te çok kötü. İyi ki ona bahis kısmını öğretmedim, yoksa hastaneye ödeyecek paranız kalmazdı. Ve para aslında senin paran değil mi? Uçanın satışından gelen."

Seivarden kaşlarını çattı. "Ne? Neden bahsediyor?"

Çantamın içindekileri mümkün olan en kısa sürede kontrol etmem gerektiğine karar verdim. "Pul oyunu oynasaydınız tüm parayı geri kazanırdı."

Yüz ifadesine bakılacak olursa çocuk bana kesinlikle inanmamıştı. "Köprülerin altında dolaşmamalısın, biliyor-

sun değil mi. Bir tanıdığımın arkadaşının kuzeni köprünün altına girmiş ve yukarıdan biri bir parça ekmek atmış. Ekmek o kadar hızlıymış ki kafasına düştüğünde kafatasını delip beynine saplanmış ve onu öldürmüş."

"Kuzenini dinlemek çok keyifliydi." Neler olduğu konusunu tekrar açmak istemiyordum.

"Mükemmel değil mi? Ah!" Sanki bir şey duymuşçasına kafasını çevirdi.

"Gitmem gerek. Tekrar gelirim!"

"Bu hoşuma gider," dedim ve çocuk kapıdan çıkarak uzaklaştı. Seivarden'a döndüm. "Ne kadar tuttu?"

"Yaklaşık uçandan aldığım kadar," diyerek kafasını hafifçe eğdi. Utanmış olabilirdi ya da bu hareketinin başka bir sebebi vardı.

"Çantamdan bir şey aldın mı?"

Bu sorunun üzerine kafasını kaldırdı. "Hayır! Yemin ederim almadım." Cevap vermedim. "Bana inanmıyorsun. Haklısın da. Ellerini kullanabilmeye başladığında kontrol edersin."

"Edeceğim. Ama ya sonra?"

Anlamaz bir ifadeyle kaşlarını çattı. Elbette anlamamıştı. Beni –hatalı da olsa– saygıdeğer bir insan olarak görebilecek hale gelmişti. Ama belli ki kendisinin, Radch'ın arkasından Özel Görevli subay göndermeyeceği kadar önemsiz olduğu noktasına henüz gelememişti. "Seni bulmak için görevlendirilmedim," dedim. "Seni tamamen tesadüfen buldum. Bildiğim kadarıyla kimse seni aramıyor." Elimi onu geçiştirmek için sallayabilmeyi diledim.

"Niye buradasın, o zaman? Topraklara katma araştırması yapmadığını biliyorum, çünkü artık topraklara katma yok. Bana öyle dediler."

"Artık yok," diye onayladım. "Önemli olan benim ne-

den burada olduğum değil. Önemli olan benim seni geri götürmek gibi bir emrimin olmaması, istediğini yapmakta özgürsün."

Seivarden altı saniye boyunca söylediklerimi değerlendirdikten sonra "Daha önce bırakmayı denedim. Bıraktım da. Gittiğim istasyonlardan birinde bir program vardı, bırakırsan sana iş veriyorlardı. Orada çalışanlardan biri bana bıraktırdı ve anlaşmayı kabul etmemi söyledi. İş boktandı, anlaşma saçmaydı ama ihtiyacım olan her şey sahiptim. Sahip olduğumu sanmıştım."

"Ne kadar dayanabildin?"

"Altı aya yakın?"

İki saniyelik bir sessizlikten sonra, "Bu sefer sana neden güvenmediğimi anlıyorsun değil mi?"

"Evet anlıyorum. Ama bu sefer farklı." Ciddi bir şekilde öne doğru eğildi. "Hiçbir şey, ölmek üzere olmak kadar insanı kendine getirmiyor."

"Etkileri genelde geçici."

"İstasyondayken bana haşişin bir daha bana etki etmemesi için bir ilaç verebileceklerini söylemişlerdi. Ama önce beni başlamaya iten problemi çözmeliymişim, yoksa başka bir şey bulurmuşum. Dediğim gibi, saçmalık, eğer gerçekten bırakmayı istiyor olsaydım, eğer gerçekten karar vermiş olsaydım orada o ilacı alırdım."

Strigan'ın evindeyken onu başlamaya iten şey basit ve kolay anlaşılır bir şeymiş gibi konuşmuştu. "Onlara seni haşişe başlamaya iten şeyi anlattın mı?" Cevap vermedi. "Onlara eskiden kim olduğunu söyledin mi?"

"Elbette hayır."

Onun için iki sorunun da aynı anlama geldiğini tahmin ettim. "Garsedd'de ölümle yüzleştin."

Hafifçe irkildi. "Ve her şey değişti. Uyandığımda elimde

kalan tek şey geçmişti. Ve geçmiş de çok iyi değildi. Kimse neler olduğunu bana anlatmaktan hoşlanmıyordu, herkes çok kibar ve neşeliydi ama hepsi *yapmacıktı*. Ve herhangi bir gelecek göremiyordum. Bak." Ciddi bir ifadeyle öne eğildi, nefes alışverişi biraz hızlanmıştı. "Burada tek başına, yalnız olduğuna göre buna uygunsun yoksa bu görev sana verilmezdi." Bir süre duraksadı, belki kimin neye uygun olduğunu ve kimin nerede görevlendirildiğiyle ilgili konuyu düşünüyordu ama sonra boş verdi. "Fakat eninde sonunda Radch'a geri döndüğünde seni tanıyan, seni hatırlayan insanların yanına döneceksin. Her zaman orada olmasan da kendini oraya ait hissettiğin bir yere döneceksin. Nereye gidersen git hep oranın bir parçası olacaksın, oraya bir daha asla dönmesen bile. Ama dondurucu kabini açtıklarında benimle alakası olan herkes yedi yüz yıldır ölüydü. Hatta belki daha uzun zamandır. Hatta..." Sesi titredi ve gözlerini ilerideki sabit bir nokta dikti. "Hatta gemiler bile."

Gemiler bile. "Gemiler? *Nathtas'ın Kudreti* dışındaki gemiler de mi?"

"İlk gemim... ilk görevlendirildiğim gemi. *Toren'ın Adaleti*. Nerede olduğunu bulabilirsem bir mesaj gönderebilirim diye düşünmüştüm ama..." Kafasını iki yana sallayıp cümlenin geri kalanını geçiştirdi. "Kaybolmuş. Yaklaşık on.. bir dakika... zamanı karıştırdım. Yaklaşık on beş yıl önce." Aslında nereyse yirmi yıl önce. "Kimse bana ne olduğunu açıklayamadı. Kimse bilmiyordu."

Dikkatli bir ses tonuyla, "Görev yaptığın gemilerden sana düşkün olan var mıydı?" diye sordum. Tarafsızca.

Gözlerini kırpıştırdı. Dikleşti. "Bu tuhaf bir soru. Senin gemilerle bir deneyimin oldu mu?"

"Evet," dedim. "Oldu."

"Gemiler kaptanlarına bağlıdır."

"Artık eskiden olduğu kadar bağlı değiller." Bir zamanlar kaptanları ölünce deliren gemiler kadar bağlı değillerdi. Bu çok çok uzun zaman önceydi. "Ama yine de düşkün oldukları bazı insanlar vardır." Gerçi bu insanlar bunu bilmiyor olabilirler. "Ama bunun bir önemi yok, değil mi? Gemiler insan değil ve sana hizmet için varlar ya da senin söylediğin gibi bağlı olmak için."

Seivarden kaşlarını çattı. "Kızdın. Saklamakta çok başarılısın ama bana kızdın."

"Gemilerin için üzülüyor musun?" diye sordum. "Onlar öldükleri için mi üzülüyorsun? Yoksa kendini bir şeye bağlı, önemli hissettiremedikleri için mi?" Sessizlik. "Ya da ikisinin de aynı anlama geldiğini mi düşünüyorsun?" Yine cevap vermedi. "Kendi soruma ben cevap vereyim: Görev yaptığın gemilerin hiçbiri sana düşkün değildi. Bir geminin sevdiği insanlar olabileceğine inanmıyorsun."

Seivarden'ın gözleri büyüdü. Belki şaşırmıştı, belki de başka bir nedeni vardı. "Buraya benim için gelmediğine inanamayacağım kadar iyi tanıyorsun beni. Bu konuda düşünmeye başladığım andan beri bunu düşünüyorum."

"Demek ki o kadar uzun zamandan beri değil," dedim.

Sözlerimi duymazdan geldi. "Kabinden çıktığımdan beri bana tanıdık gelen ilk kişisin. Sanki ben seni tanıyorum. Sanki sen beni tanıyorsun. Niye böyle hissettiğimi bilmiyorum."

Elbette ben nedenini biliyordum. Ama böyle hareketsiz ve korunmasız yatarken söylemenin, açıklamanın hiç sırası değildi. "Senin için burada olmadığımı garanti ederim. Kişisel bir iş için buradayım."

"Benim için köprüden atladın."

"Senin haşişi bırakma sebebin olmayacağım. Senin sorumluluğunu kabul etmiyorum. Bunu kendi başına yapmak

zorundasın. Tabii eğer gerçekten yapmak istiyorsan."

"Benim için köprüden atladın. Üç kilometre düştün. Hatta daha fazla. Bu... bu..." Durdu ve kafasını salladı. "Seninle kalıyorum."

Gözlerimi kapattım. "Benden yine bir şey çalacağını *düşündüğüm* anda iki bacağını da kırıp seni olduğun yerde bırakırım ve bir daha karşılaşırsak bu sadece bir tesadüf olur." Gerçi Radchaailar tesadüflere inanmazdı.

"Sanırım buna itiraz edemem."

"Etmeni tavsiye etmem."

Kısa bir kahkaha atıp on beş saniye boyunca sessiz kaldı. Sonrasında, "O zaman, Breq," dedi. "Mademki kişisel bir iş için buradasın ve burada olmanın benimle hiçbir ilgisi yok. Garseddai silahlarından birinin çantanda ne işi var?"

İyileştiriciler yüzünden kollarımı ve bacaklarımı hiçbir şekilde hareket ettiremiyordum. Omuzlarımı bile yataktan kaldıramıyordum. Doktor solgun yüzü kızarmış bir halde telaşla odaya girdi. Beni, "Kıpırdamadan yat!" diye azarlayıp Seivarden'a döndü. "Ne yaptın?"

Belli ki Seivarden bu soruyu anlayabiliyordu. Çaresiz bir ifadeyle ellerini iki yana açtı. Aynı dilde öfkeyle, "Hiç!" diyerek cevapladı.

Doktor kaşlarını çatarak tek parmağını Seivarden'a doğrulttu. Radchaailar için burada olduğundan çok daha kaba olan bu harekete içerlemiş bir şekilde doğruldu. Doktor sertçe, "Rahatsız edeceksen, git!" dedi. Sonra bana döndü. "Hareketsiz yat ve iyileş."

"Peki, Doktor." Kendimi yatağa bıraktım zaten çok az kıpırdayabiliyordum. Bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştım.

Bu davranışım doktoru yatıştırmış gibi görünüyordu. Bir süre beni izledi, kalp ritmimi ve nefes alışverişimi görebildiğinden emindim. "Eğer sakin duramayacaksan ilaç vere-

bilirim." Bu bir teklif, bir soru ya da bir tehdit olabilirdi. "Adamın," başıyla Seivarden'ı işaret etti, "gitmesini sağlayabilirim."

"Buna gerek yok. İkisine de."

Doktor şüpheci bir *hmm* sesi çıkarıp odadan çıktı.

Doktor gittikten sonra Seivarden, "Özür dilerim," dedi. "Bu aptalcaydı. Konuşmadan önce düşünmem gerekirdi." Cevap vermedim. Sanki şimdi söyleyeceklerinin az öncekilerle mantıksal bir bağı varmış gibi, "Aşağıya indiğimizde," diye devam etti. "Sen baygındın. Ve çok kötü yaralanmış olduğun belliydi. Kemiklerinin kırılmış olduğunu düşündüğüm için seni fazla hareket ettirmeye korktum. Nasıl yardım çağıracağımı bilmiyordum, sende yukarıya tırmanmama yardım edecek bir şeyler ya da kullanabileceğim ilk yardım iyileştiricileri olabileceğini düşündüm. Ki bu aptalcaydı çünkü zırhın hâlâ açıktı, hayatta olduğunu öyle anladım. Kabanından el telsizini aldım ama çekmiyordu; yardım çağırabilmek için yukarıya tırmanmam gerekiyordu. Döndüğümde zırhın kapanmıştı ve öldüğünden korktum. Her şey hâlâ yerinde duruyor."

Sakin ve doğal bir sesle, "Eğer silah orada değilse," dedim. "Sadece bacaklarını kırmakla kalmam."

"Orada," diye ısrar etti. "Ama bu kişisel bir iş olamaz, değil mi?"

"Kişisel." Sadece, benim için kişisel olan bu durum birçok kişiyi etkiliyordu. Ama bunu, ona şu anda bilmesini istediğimden daha fazla bilgiyi vermeden nasıl anlatacaktım?

"Hadi anlat."

Bu iyi bir zamanlama değildi. Anlatmak için iyi bir an değildi. Ama özellikle Seivarden'ın son bin yılda olanlarla ilgili bilgisinin eksik ve yüzeysel olduğu düşünüldüğünde anlatılacak çok şey vardı. Kim olduğumu ve amacımın ne

olduğunu açıklamadan önce, buraya gelmeme neden olan bin yıllık olay örgüsünü anlatmam gerekiyordu –çünkü Seivarden'ın bu olaylar hakkında hiçbir bilgisi olmadığına neredeyse emindim– ve bu zaman alacaktı.

Ve geçmiş önemliydi. Seivarden onu anlamadan herhangi bir şey nasıl anlayacaktı? Olaylara hâkim olmadan insanların neden öyle davrandıklarını nasıl bilecekti? Eğer Anaander Mianaai, Garseddai'a o kadar sert davranmasaydı son bin yılda yapmış olduklarını yine yapar mıydı? Eğer Teğmen Awn beş yıl önce –şu an üzerinden yirmi beş yıl geçmişti– Ime'de olanları duymamış olsaydı bu şekilde hareket eder miydi?

Sarrse'ın Merhameti askerinin emirlere karşı geldiği ânı gözümde canlandırdığımda onu bir bağıl birimi olarak hayal ediyorum. *Sarrse'ın Merhameti*'nden Amaat bölüğünün Bir numarası, en kıdemlisiydi. İnsan olsa da, gemideki mevkii dışında, *Sarrse'ın Merhameti*'nden Amaat Bir bölüğünün Bir numarası dışında bir ismi olsa da benim için bir birimden ibaretti. Herhangi bir kayıt görmemiştim, dolayısıyla yüzünü de.

O bir insandı. Ime'deki olaylara göğüs germişti. Hatta belki emredildiğinde valinin yozlaşmış yaptırımlarını uygulamıştı. Ama o ana özgü bir şey işleri değiştirmişti. Bir şey ona çok gelmişti. Ona çok gelen neydi? Ölmekte ya da ölmüş olan Rrrrrrları görmek mi? Rrrrrrların fotoğraflarını görmüştüm, yılan gibi uzun, tüylü, birkaç uzvu olan yaratıklardı; dilleri homurdanma ve öksürme benzeri seslerden oluşuyordu. Onlarla birlikte çalışan insanlar da o dili konuşuyor ve anlıyorlardı. *Sarrse'ın Merhameti*'nden Amaat Bir bölüğünün Bir numarasını yolundan çıkaran Rrrrrr mıydı? Presgerlarla olan antlaşmayı bozmaktan mı endişeleniyordu? Onun hakkında daha fazla şey bilseydim belki niye ölmeyi göze aldığını bilebilirdim.

Onun hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordum. Muhtemelen bilmemem gerektiği için. Ama onun hakkında bildiğim, Teğmen Awn'ın bildiği azıcık şey bile bir değişiklik yaratmaya yetmişti. "Herhangi biri sana Ime İstasyonunda olanları anlattı mı?"

Seivarden kaşlarını çattı. "Hayır. Anlatsana."

Anlattım. Radch bölgesinin bir ucundaki valinin yozlaşmışlığını, gemilerin onun bu durumunu bildirmesini engellemesini anlattım. Bir gün gelen o gemiyi. Onu insan gemisi sanmışlardı –çünkü kimse yakınlarda herhangi bir uzaylı olduğunu bilmiyordu– ve geminin Radchaai olmadığı apaçık belliydi; o yüzden de meşru bir hedefti. Onu ele geçirip bağıl yapmaya uygun olmayan herkesi öldürme emriyle kimliği belirsiz gemiye çıkan *Sarrse'ın Merhameti* askerleri hakkında bildiğim her şeyi Seivarden'a anlattım. Çok fazla bir şey bilmiyordum, sadece uzaylı gemisine çıkan o Amaat Bir bölüğünün Bir numarasının emirlere uymayı reddettiğini biliyordum. Amaat Bir'in geri kalanını da kendisini izlemeye ikna etmiş ve Rrrrrrlara sığınarak gemiyi valinin erişemeyeceği bir yere götürmüşlerdi. Seivarden'ın kaşları daha da çatıldı ve ben anlatmayı bitirdiğimde, "Yani Ime'nin valisinin tamamen yozlaştığını ve bir şekilde Ime İstasyonunun onu şikâyet etmesini engelleyecek erişimlere sahip olduğunu mu söylüyorsun? Bu nasıl olabilir?" Cevap vermedim. Ya açıkça ortada olan cevaba kendisi ulaşırdı ya da bunu asla göremezdi. "Hem böyle bir eğilimi varsa yetenek sınavları onu nasıl böyle bir göreve getirir ki? Bu mümkün değil."

Seivarden, "Elbette," diye devam etti. "Diğer her şey bunu izliyor değil mi? Yozlaşmış bir vali, yozlaşmış yetkilileri göreve getiriyor ve yetenek sınavlarını önemsemiyor. Ama orada görevlendirilmiş kaptanlar... hayır, bu mümkün değil."

Göremeyecekti. Ona hiçbir şey söylememeliydim. "O asker güneş sistemine giren Rrrrrrları öldürmeyi reddedip bölüğünü de ikna edince durumun daha fazla saklanmasını engellemiş oldu. Rrrrrr kendi geçidini oluşturabilirdi, dolayısıyla vali onların gitmesini engelleyemezdi. Tek yapmaları gereken yaşam olan başka bir güneş sistemin zıplayıp hikâyelerini anlatmaktı. Ki öyle de yaptılar."

"Niye birileri Rrrrrr'ı önemsedi?" Seivarden isimlerini telaffuz etmekte zorlanıyordu. "Gerçekten? Adları bu mu?"

En sabırlı ses tonumla, "Kendilerini o şekilde tanıtıyorlar," diye açıkladım. Bir Rrrrrr ya da tercümanlarından biri söylediğinde kulağa Rrrrrr dilindeki tüm sözcükler gibi bir homurdanmadan ibaret geliyordu. "Söylemesi biraz zor. Birçok kişi sadece uzun bir *r* sesi çıkarıyor."

Seivarden denercesine, "Rrrrrr," dedi. "Yine de kulağa komik geliyor. Ee, niye birileri Rrrrrr'ı önemsedi?"

"Çünkü Presgerların bizimle antlaşma yapmasının sebebi insanların Önemli olduğuna karar vermeleriydi. Önemsiz ırkları öldürmenin ya da bir ırkın kendi içindeki şiddetin Presgerlar gözünde bir anlamı yoktu ama başka bir Önemli ırka gelişigüzel şiddet uygulamak kabul edilemezdi." Şiddete izin verilmiyor değildi ama bazı şartlara bağlıydı ve bu şartlar birçok insana herhangi bir anlam ifade etmediği için şiddetten kaçınmak en güvenli yöntemdi.

Parçalar yerine oturmaya başlarken Seivarden hırıltılı bir *haa* sesi çıkardı.

"Ve sonra," diye devam ettim. "*Sarrse'ın Merhameti*'nden Amaat Bir bölüğünün tamamı Rrrrrr'a sığınmıştı. Kimsenin ulaşamayacağı bir yerde uzaylılarla güvendeydiler ama Radchaailara göre onlar haindi. Onları oldukları yerde bırakmak daha iyi olabilirdi ama Radch idam edilmeleri için onları geri istedi. Ve elbette Rrrrrr bunu yapmak isteme-

di. Amaat Bir bölüğü onların hayatını kurtarmıştı. Bir süre olaylar gergindi ama sonunda uzlaşmaya varıldı. Rrrrrr, diğerlerine dokunulmazlık karşılığında elebaşını, isyanı başlatanı teslim etmeyi kabul etti."

"Ama..." Seivarden sustu.

Yedi saniyelik bir sessizlikten sonra, "Çok haklı olarak, onun ölmesi gerektiğini, hiçbir itaatsizliğin kabul edilemeyeceğini düşünüyorsun. Ama onun ihaneti aynı zamanda Ime Valisinin başka türlü engellenmesi mümkün olmayan yozlaşmışlığını ortaya çıkardı dolayısıyla Radch'a yarar sağladı. Herhangi bir aptalın dahi devlet yetkilisini eleştirmemesi gerektiğini bileceğini düşünüyorsun. Ve aynı zamandan açıkça kötü bir durumu eleştiren herkesin bu sebepten dolayı cezalandırılmasının medeniyeti kötü etkileyeceğini düşünüyorsun. Ölmeyi göze almayan kimse sesini çıkarmayacaktır..." dedim. Duraksadım. Yutkundum. "Birçok kişi bunu yapmaya gönüllü olmayacaktır. Muhtemelen bu durumla nasıl başa çıkması gerektiği konusundaki kararın Radch'ın Efendisi için zor olduğunu düşünüyorsundur. Ama bu tarz durumlar olağandışıdır ve Anaander Mianaai sonuçta eğer isterse bunu affedebilecek tek yetkilidir."

Seivarden, "Bence, Radch'ın Efendisi onları Rrrrrr'la bırakıp bütün bu karmaşadan kurtulabilirdi."

"Kurtulabilirdi," diye onayladım.

"Ayrıca eğer ben Radch'ın Efendisi olsaydım bu olayların Ime'den çıkmasına izin vermedim."

"Belki, gemilerin ve İstasyonların bu olay hakkında konuşmalarını engelleyecek erişimleri kullanırdın. Olay hakkında bilgisi olan kişilerin bu konuda konuşmalarını yasaklardın."

"Evet. Yapardım."

"Ama dedikodular yine de yayılırdı." Gerçi dedikodular

muğlak olurdu ve yavaş yayılırdı. "Ve ders niteliğinde olan Ime'nin tüm Yöneticilerini İstasyon meydanına sıraya dizip teker teker kafalarından vurma şansını yitirirdin." Ve elbette Seivarden tek bir insandı ve Anaander Mianaai'ın da bu tarz durumlarda kararsız kaldıktan sonra kendi içinde herhangi bir fikir ayrılığına düşmeden tek bir karara varıp bunu uygulayabileceğini düşünüyordu. Ve Anaander Mianaai'ın ikileminin altında Seivarden'ın algılayabileceğinden çok daha fazla şey vardı.

Seivarden dört saniye sessiz kaldıktan sonra, "Yine seni kızdıracağım," dedi.

Soğuk bir şekilde, "Gerçekten mi?" diye sordum. "Bundan sıkılmaya başlamadın mı?"

"Evet." Kısaca. Ciddi.

"Ime Valisi soylu ve iyi yetişmişti," dedim ve hanesinin adını verdim.

Seivarden, "Onları hiç duymadım," dedi. "Çok fazla şey değişti. Ve şimdi bunun gibi şeyler oluyor. Sen gerçekten bunlar arasında bir bağlantı olmadığını mı düşünüyorsun?"

Kafamı kaldırmadan çevirdim. Kızgın değildim, sadece çok çok yorulmuştum. "Demek istediğin yükselen taşralılar eğer yükselemeseydi bunların hiçbiri olmazdı. Eğer Ime valisi değerini gerçekten kanıtlamış bir haneden gelseydi."

Seivarden cevap vermeyecek kadar zekiydi.

"Gerçekten hiç yeteneğinin ötesinde bir yere atanan ya da terfi eden soylu birini görmedin mi? Baskı altında kalınca yıkıldığını? Kötü davrandığını?"

"Bu şekilde değil."

Makul. Ama –Bağıl değil insan olan– *Sarrse'ın Merhameti*'nden Amaat Bir bölüğünün Bir numarasının da onun tarifine göre 'yükselmiş' olduğunu ve bahsettiği değişimin bir parçası olduğunu atlıyordu. "Yükselmiş taşralılar

ve Ime'de olanlar aynı olayın sonuçları. Birbirlerini tetikleyen olaylar değil."

Beklenen soruyu sordu. "O zaman bunlara sebep olan şey ne?"

Cevap çok karmaşıktı. Anlatmaya ne kadar öncesinden başlamalıydım? Garsedd'de başlamıştı. Radch'ın Efendisi uzayda insan yaşamı olan her yeri ele geçirmek için kendini çoğalttığında başlamıştı. Radch'ın inşasında başlamıştı. Ve öncesinde. "Yorgunum," dedim.

Seivarden beklediğimden daha ılımlı bir şekilde, "Elbette," dedi. "Bunu daha sonra konuşabiliriz."

16

Radch'ın Efendisi hamlesini yapmadan önce Shis'urna ve Valskaay arasındaki uzaysız alanda –soyutlanmış ve bağımsız şekilde– bir hafta yol aldım. Hiç kimse şüphelenmedi; kimseye herhangi bir ipucu vermemiş, ortada bir kanıt bırakmamıştım. Var güvertesinde birinin olduğuna, bir şeylerin yolunda olmadığına dair en ufak bir belirti yoktu.

Ya da en azından ben öyle sanıyordum. Bir hafta sonra Teğmen Awn, "Bir sorun mu var gemi?" diye sormuştu.

"Neden sordunuz, Teğmenim?" diye cevapladım. Esk Bir cevapladı. Teğmen Awn'la sürekli Esk Bir ilgileniyordu.

Teğmen Awn, onunla konuşan birime hafifçe kaşlarını çatarak, "Ors'ta beraber uzun zaman geçirdik," dedi. Ors'tan döndüğünden beri sürekli mutsuzdu. Mutsuzluğu bazen daha yoğun, bazen hafif oluyordu. Ruh halinin o an düşündüğü şeyle bağlantılı olduğunu tahmin ediyordum. "Sadece bir derdin varmış gibi görünüyorsun. Ve daha sessizsin." Hafiften eğleniyormuş gibi hırıltılı bir ses çıkardı. "Evdeyken sürekli ya şarkı söylüyor ya mırıldanıyordun. Şu an çok sessizsin."

"Burada duvarlar var Teğmenim," dedim. "Ors'taki evde yoktu."

Kaşı hafifçe kalktı. Kaçamak cevaplar verdiğimi fark ettiğini biliyordum ama daha fazla sorgulamadı.

Aynı anda, Var güvertesinde Anaander Mianaai bana,

"Durumun önemini anlıyorsun. Bunun Radch için anlamını biliyorsun," dedi. Onayladım. "Bunun senin için rahatsız edici olduğunu biliyorum." Gemiye bindiğinden beri bu ihtimali ilk kabullenişiydi. "Radch'ın iyiliği için sana kendi amaçlarıma yönelik hizmet ettirdim. Bu senin yapın, bana hizmet etmek istiyorsun. Ama bana sadece hizmet etmemelisin, aynı zamanda bana karşı çıkmalısın."

Ona karşı çıkmamı çok kolaylaştırdığını düşündüm. Onun taraflarından biri bunu yapmıştı ve hangisi olduğunu bilmiyordum. Ama Var Bir'in ağzından, "Evet, Hükümdarım," dedim.

"Eğer o başarılı olursa sonunda Radch parçalanacak. Merkez değil, Radch'ın kendisi değil." Birçok kişi Radch'tan bahsettiğinde bütün Radchaai bölgesini kastederdi ama aslında Radch tek bir yerdi; kapalı ve kendi kendine yeten bir Dyson küresiydi. Medeni olmayan kimse ya da insan olmayan hiçbir şey sınırlarından içeri girmezdi. Mianaai'ın müşterilerinin çok çok azı oraya adımını atmıştı ve hâlâ var olan hanelerden sadece birkaçının ataları orada yaşamıştı. İçerideki herhangi birinin Anaander Mianaai'ın hareketleriyle ilgilenip ilgilenmediği ya da Radch bölgesinin boyutlarını, –hatta varlığını– bilip bilmedikleri bir merak konusuydu. "Radch'ın kendisi, Radch olarak daha uzun süre ayakta kalacaktır. Ama benim bölgem, onu korumak ve saf tutmak için inşa ettiğim bölge yıkılacaktır. Kendimi şu anki halime getirmem, bütün bunları inşa etmem," elleriyle çevresini, bölük odasının duvarlarını, amaçları için kuşattığı tüm Radch bölgesini işaret etti, "hepsi o merkezi güvende tutmak içindi. Kirlenmemiş. Bu konuda başka kimseye güvenemezdim. Ama şimdi görüyorum ki kendime de güvenemezmişim."

Başka söyleyecek bir şey bulamadığımdan, "Kesinlikle, Hükümdarım," dedim ama neyi onayladığımdan tam olarak emin değildim.

Sanki ben konuşmamışım gibi, "Bu süreçte milyarlarca vatandaş ölecek," diye sözlerine devam etti. "Savaş ya da kaynak yetersizliği yüzünden. Ama ben..."

Duraksadı. Birlik, bölünmüşlük ihtimalini ortaya çıkarıyor diye düşündüm. Başlangıçlar sonları getiriyor ve gerektiriyor. Ama bunu söylemedim. Galaksideki en kudretli kişinin din ya da felsefe konusunda benim öğütlerime ihtiyacı yoktu.

"Ama ben zaten parçalandım," diye sözlerini tamamladı. "Sadece daha fazla parçalanmamaya çalışabilirim. Artık ben olmayan kısmını yok etmem lazım."

Ne söylemem gerektiğini, ne söyleyebileceğimi bilmiyordum. Daha önce böyle bir konuşma yaptığıma dair herhangi bir anım yoktu ama şu an yapmış olmam gerektiğine emindim. Erişimleri kullandıktan sonra... bir şeyler değiştirdikten sonra Anaander Mianaai'ın kendi nedenlerini açıklayarak hareketlerini haklı göstermesini dinlediğime emindim. Bunu çok benzer bir konuşma olmalıydı; hatta belki aynı sözcükleri kullanmıştı. Ne de olsa konuşan aynı insandı.

Anaander Mianaai, "Ve," diye devam etti. "Düşmanımın silahlarını karşıma çıktıkları an yok etmem lazım. Bana Teğmen Awn'ı gönder."

Teğmen Awn onu niye oraya yönlendirdiğimden habersiz, kaygıyla Var bölük odasına yöneldi. Sorularını cevaplamayı reddetmiştim; bu da onun bir sorun olduğuna yönelik şüphesini güçlendirmişti. Var Bir'in varlığına rağmen çizmeleri beyaz zeminde boşlukta yankılanıyormuş gibi du-

yuldu. Bölük odasına yaklaştığında kapı neredeyse sessiz bir şekilde açıldı.

İçerideki Anaander Mianaai'ın görüntüsü yoğun bir korku, şaşkınlık, dehşet, şok, şüphe ve hayret dalgası gibi Teğmen Awn'a çarptı. Üç kez nefes aldı; istediği kadar derin nefes alamadığını fark ettim. Omuzlarını hafifçe kaldırdı ve içeri girerek yere kapandı.

Anaander Mianaai, "Teğmen," dedi. Aksanı ve ses tonu Teğmen Skaaiat'ın zarif konuşmasıyla Teğmen Issaaia'nın düşüncesiz, hafif alaycı ve kendini beğenmiş ses tonunun bir karmasıydı. Teğmen Awn yüzü yerde bekledi. Korkmuştu.

Daha önce de olduğu gibi Anaander Mianaai'dan bana göndermediği hiçbir veriyi alamıyordum. İçinde olanlar hakkında hiçbir bilgim yoktu. Sakin görünüyordu. Tepkisiz, duygusuz. Dışa yansıttığı görüntünün bir yalandan ibaret olduğuna emindim ama niye böyle düşündüğümü bilmiyordum. Böyle düşünmemim sebebi Teğmen Awn hakkında iyi şeyler söylemesi gerekirken bunu yapmamış olmasıydı. Uzun bir sessizlikten sonra Anaander Mianaai, "Anlatın, teğmen, o silahların nereden geldiğini ve sizce Ikkt'ın tapınağında neler olduğunu anlatın," dedi.

Teğmen Awn korkuyla karışık bir rahatlama yaşadı. Anaander Mianaai'ın burada olduğunu kabullendiği anda bu sorunun geleceğini tahmin etmişti. "Hükümdarım, silahlar, sadece yok edilmelerini engelleyip başka bir yere gönderebilecek yetkiye sahip biri tarafından getirilmiş olabilir."

"Mesela sen."

Şaşkınlık ve dehşet Teğmen Awn'a bir bıçak gibi saplandı. "Hayır, Hükümdarım, sizi temin ederim. Görev bölgemdeki vatandaş olmayanların silahları toplandı ve bazıları Tanmind askeriydi." Yukarı Şehir'deki polis merkezinden

çok sayıda silah çıkmıştı. "Ama toplanılan silahlar anında, yani gönderilmeden önce etkisiz hale getirildi. Ve çıkan silahların seri numaraları onların Kould Ves'ten toplandığı söylüyor."

"*Toren'ın Adaleti*'nin askerleri tarafından mı?"

"Öyle görünüyor, Hükümdarım."

"Gemi?"

Var Bir'in ağızlarından biriyle cevap verdim. "Hükümdarım, bahsi geçen silahlar Inu On Altı ve On Yedi tarafından toplanmış." O zamanki –artık başka bir yere atanmıştı– teğmenlerinin ismini verdim.

Anaander Mianaai kaşlarını belli belirsiz çattı. "Yani beş yıldan daha önce, yetki sahibi biri, ya bahsi geçen Inu teğmeni ya da başka biri, bu silahların yok edilmesini engelleyip onları sakladı. Beş yıl boyunca. Ya sonra, onları Ors bataklığına mı yerleştirdi? Ne amaçla?"

Teğmen Awn yüzü hâlâ yerde şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırarak bir saniye vereceği cevabı düşündü. "Bilmiyorum, Hükümdarım."

Anaander Mianaai gözlerini Teğmen Awn'da ayırmadan, "Yalan söylüyorsun," derken hâlâ sandalyesinde oturmuş sanki çok rahat ve endişesizmişçesine arkasına yaslanmıştı. "Bunu açıkça görebiliyorum. Ve olaydan sonraki tüm konuşmalarını dinledim. Bu durumdan çıkar sağlayacak birinden bahsederken kimi kastediyordun?"

"Eğer o kişinin kim olduğunu bilseydim doğrudan onun adını kullanırdım, Hükümdarım. O sözlerimle kastettiğim şey, bu işin arkasında bir kişinin olması gerektiğiydi, buna sebep olan..." Durdu ve bir nefes alarak cümleyi yarım bıraktı. "O silahları alabilecek yetkiye sahip biri Tanmindlerle iş birliği yaptı. Bu her kimse Yukarı ve Aşağı Şehirler arasında gerginlik yaşanmasını istedi. Benim görevim bunu engel-

lemekti. Bunu engellemek için elimden geleni yaptım." Bu elbette kaçamak bir cevaptı. Anaander Mianaai, tapınakta Tanmind vatandaşların hemen idamına karar verdiği andan beri baş şüpheli Radch'ın Efendisi'nin kendisiydi.

Anaander Mianaai, "Niye birileri Yukarı ve Aşağı şehirler arasında gerginlik yaratmak istesin?" diye sordu. "Kim bunun için çaba sarf eder?"

Teğmen Awn, o an için kendinden daha emin olarak, "Jen Shinnan, Hükümdarım, ve çevresi," diye cevapladı. "Ors kökenlilerin haksız yere kayırıldığına inanıyordu."

"Senin tarafından."

"Evet, Hükümdarım."

"Yani demek istediğin, topraklara katma sürecinin ilk aylarında, Jen Shinnnan ona sandıklar dolusu silah vermeyi kabul edecek bir Radchaai yetkilisiyle anlaştı ki beş yıl sonra Aşağı ve Yukarı şehirler arasında bir gerginlik çıkarabilsin. Senin başını belaya sokabilsin."

"Hükümdarım!" Teğmen Awn yüzünü yerden bir santimetre kadar kaldırıp tekrar eğdi. "Nasıl olduğunu bilmiyorum, niye olduğunu bilmiyorum. Kim..." Sonuncuyu yuttu, söyleseydi yalan olacağını biliyordum. "Bildiğim şey, Ors'taki huzuru sağlamak beni görevimdi. Huzur tehdit altında kalınca, ben de..." Belki de bu cümleyi tamamlamasının tuhaf olacağını fark ederek durdu. "Ors'taki vatandaşları korumak benim görevimdi."

"Bu yüzden Ors'taki vatandaşlarını hayatlarını tehlikeye atan o kişilerin idamına o kadar şiddetli bir şekilde itiraz ettin." Anaander Mianaai'ın ses tonu ruhsuz ve küçümseyiciydi.

"Onlar benim sorumluluğumdaydı, Hükümdarım. Ve o zaman da belirttiğim gibi kontrol altındalardı, destek birlikler gelene kadar onları çok rahat bir şekilde tutabilirdik.

Siz en yüksek rütbeli kişisiniz ve emirlerinize uyulmak zorunda ama o insanların neden ölmeleri gerektiğini anlayamadım. Hâlâ o insanların neden orada ölmeleri gerektiğini anlayamıyorum." Yarım saniye duraksadı. "Nedenini anlamama gerek yok. Ben emirlerinize itaat için buradayım. Yine de ben..." Tekrar duraksadı. Yutkundu. "Hükümdarım, eğer benim herhangi bir yanlışım ya da sadakatsizliğim olduğunu düşünüyorsanız size yalvarırım Valskaay'a vardığımızda beni sorgudan geçirin."

Yetenek sınavları ve tekrar eğitim için kullanılan ilaçlar sorgulamada da işe yarıyordu. Usta bir sorgu memuru bir insanın zihninden en gizli sırlarını dahi ortaya çıkarabilirdi. Acemi bir sorgu memuru ise anlamsız ve boş konularla kişinin zihnine neredeyse acemi bir tekrar eğitimci kadar zarar verebilirdi.

Teğmen Awn'ın istediği şey yasal zorunluluklarla dolu –en azından, iki şahit bulunacak ve birini Teğmen Awn'ın seçecekti– bir şeydi.

Anaander Mianaai cevap vermediğinde midesinin bulandığını ve dehşete kapıldığını gördüm. "Hükümdarım, açıkça konuşabilir miyim?"

Anaander Mianaai, ruhsuz ve sert bir ses tonuyla, "Elbette, açıkça konuş," dedi.

Teğmen Awn yüzü hâlâ yerde çok korkmuş bir şekilde konuştu. "*Sizdiniz*. Silahları siz gönderdiniz, Jen Shinnan'la birlikte ayaklanmayı hazırlayan sizdiniz. Ama nedenini anlayamıyorum. Benim yüzümden olmuş olamaz, ben önemsizim."

Anaander Mianaai, "Ama önemsiz olarak *kalmayı* düşünmüyorsun, öyle değil mi?" diye sordu. "Bu, Skaaiat Awer'ın peşinde koşmandan anlaşılıyor."

"Peşinde..." Teğmen Awn yutkundu. "Ben hiç onun pe-

şinde koşmadım. Biz *arkadaşız*. O yan bölgenin yönetiminden sorumluydu."

"Arkadaş, öyle mi?"

Teğmen Awn'ın yüzüne ateş bastı. Aksanına ve sözcüklerine dikkat etmeye başladı. "Başka bir şey olduğunu sanacak kadar kendini bilmez değilim." Zavallı. Dehşete düşmüş.

Mianaai üç saniye boyunca sessiz kalıp sonra, "Belki. Skaaiat Awer yakışıklı ve büyüleyici. Yatakta şaheser olduğuna da eminim. Senin gibi biri kolayca onun etkisinde kalabilir. Bir süredir Awerlerin sadakatinden şüpheleniyorum." Anaander Mianaai elini salladı ve Skaaiat'ın sesi bölük odasında yankılandı.

"*Seni* tanıyorum, *Awn. Eğer delice bir şey yapacaksan bunu işe yarayacağı bir zamana sakla.*"

Ve Teğmen Awn'ın cevabı: "Sarrse'ın Merhameti'nden *Amaat Bir bölüğünün Bir numarası gibi mi?*"

Anaander Mianaai, "Ne gibi bir işe yaramayı planlıyorsun?"

Teğmen Awn'ın ağzı kurumuş bir şekilde, "*Sarrse'ın Merhameti* askeri gibi. Yapmış olduğu şeyi yapmasaydı, Ime'deki yozlaşma hâlâ devam ediyor olurdu," diye cevap verdi. Konuşurken neden bahsettiğinin farkına vardığından emindim. Bu tehlikeli bir konuydu. Sonraki sözleri farkında olduğunu kanıtlıyordu. "Evet, bunun için öldü. Ama yozlaşmayı fark etmenizi sağladı."

Anaander Mianaai'ın söylediklerini düşünmek için bir hafta vaktim olmuştu. Artık Ime valisinin istasyonun onu şikâyet etmesini engelleyecek erişimleri nasıl elde ettiğini anlamıştım. O erişimleri elde etmesinin tek yolu onları Anaander Mianaai'dan almaktı. Soru, o erişimleri hangi Anaander Mianaai'ın verdiğiydi.

Anaander Minaai, "Bu olay tüm haber kanallarında yer

aldı. Çıkmamasını tercih ederdim," dedi. Teğmen Awn'ın şaşkınlığına cevaben, "Evet," diye ekledi. "Bunu ben istemedim. Olaylar daha önce olmayan bir şüphe yarattı. Benim adalet ve menfaat sağlayabileceğime olan güvenin yerini hoşnutsuzluk ve korku aldı."

"Dedikodularla başa çıkabilirdim ama onaylanmış kanallarda yayınlanan haberler! Tüm Radchaaiların duyabileceği, görebileceği yayınlar! Eğer bu kadar bilinmeseydi hainleri kimse duymadan Rrrrrr'a bırakabilirdim. Ama geri verilmeleri için uzlaşmaya varmak zorunda kaldım, aksi takdirde daha fazla isyana davetiye çıkarmış olacaktım. Olaylar başıma çok büyük iş açtı. *Hâlâ* da açıyor."

Teğmen Awn, "Fark etmemiştim," derken sesinde panik vardı. "Bu olay tüm haber kanallarında yer aldı." Bir anda durumu kavradı. "Ben... Ben Ors'ta olanlarla ilgili hiçbir şey söylemedim. Hiç kimseye."

Radch'ın Efendisi, "Skaaiat Awer hariç," diye belirti. Bu çok adil değildi, zira Teğmen Skaaiat bir şeyler olduğunun kanıtını kendi gözleriyle görebilecek kadar yakındaydı. Mianaai, Teğmen Awn'ın sorulmamış sorusuna cevap vererek sözlerine, "Hayır," diye devam etti. "Haber kanallarında çıkmadı. Henüz. Ve Skaaiat Awer'in bir hain olabileceği fikri seni tedirgin ediyor. Sanırım buna inanmakta güçlük çekiyorsun."

Teğmen Awn bir kez daha konuşmakta güçlük çekti. Sonunda, "Haklısınız, Hükümdarım," diyebildi.

Mianaai cevaben, "Sana onun masumiyetini kanıtlamak için bir fırsat tanıyabilirim," dedi. "Görev yerini değiştirip tekrar ona yakın bir yerde olmanı sağlayabilirim. Tek yapman gereken Skaaiat müşterilik teklif ettiğinde, ki kesinlikle edecektir, bunu kabul etmek," derken Radch'ın Efendisi'nin, Teğmen Awn'ın yaşadığı umutsuzluğu ve söz-

lerine olan şüphesini görebildiğine emindim. "Awer senin gibileri topluyor. Eskiden önemsiz olan hanelerden gelip senin gibi kendilerini birden bire onların işleri için yararlı yerlerde bulan görmemişleri. Müşteriliği kabul et ve gözlemle." *Rapor ver* kısmını söylememişti.

Radch'ın Efendisi düşmanın silahını kendi lehine kullanmaya çalışıyordu. Bunu başaramazsa ne olacaktı?

Peki, başarırsa ne olacaktı? Şu an ne karar verirse versin Teğmen Awn Anaander Mianaai'a, Radch'ın Efendisi'ne karşı hareket edecekti.

Ölümle burun buruna geldiğindeki kararını halihazırda görmüştüm. Kendini hayatta tutan yolu seçmişti. O –ve ben– seçilen yolun sonuçlarını sonra çözümleyebilir, aciliyet geçtikten sonra seçenekleri değerlendirebilirdi.

Esk bölük odasında Teğmen Dariet, endişeli bir şekilde, "Gemi, Esk Bir'in nesi var," diye sordu.

Teğmen Awn sesi korkudan titrer bir halde, "Hükümdarım," dedi; yüzü her zamanki gibi yerdeydi. "Bu bir emir mi?"

Esk Bir'in konuşmasını sağlayamadığım için doğrudan Teğmen Dariet'in kulağına, "Beklemede kalın, Teğmenim," dedim.

Anaander Mianaai kısa ve keskin bir şekilde güldü. Teğmen Awn'ın cevabı *Asla* kadar kesin bir reddi. Bunu emretmek anlamsız olurdu.

Teğmen Awn, "Valskaay'a vardığımızda beni sorgulatın," dedi. "Bunu talep ediyorum. Ben sadığım. Skaaiat Awer de öyle, yemin ederim ama bana inanmıyorsanız onu da sorgulayın."

Ama Anaander Mianaai elbette bunu yapamazdı. Sorguda tanıklar bulunacaktı. Yetenekli –yeteneksiz olanı kullanmanın bir anlamı yoktu– herhangi bir sorgu memuru Teğ-

men Awn ve Teğmen Skaaiat'a sorulan soruların amacını anlamakta hiçbir zorluk çekmezdi. Bu Mianaai'ın yayılmasını istemediği bilginin açığa çıkması anlamına gelirdi.

Anaander Mianaai dört saniye boyunca sessiz kaldı. Tepkisiz.

O dört saniyenin sonunda, "Var Bir," dedi. "Teğmen Awn'ı öldür."

Şu an yalnız ve kararsız, o emir karşısında ne yapacağını bilmeyen, parçalanmış tek bir birim değildim. Bir bütündüm. Bir parçam olarak Esk Bir, Teğmen Awn'a benim olduğumdan daha düşkündü. Ama o anda Esk Bir benim bir parçamdı.

Yine de Esk Bir sadece küçük bir parçamdı. Daha önce de subaylarımı öldürmüştüm. Hatta emir geldiğinde kendi kaptanımı dahi vurmuştum. Ama o idamlar her ne kadar üzüntü verici ve sevimsiz olsalar da adillerdi. İtaatsizliğin sonu ölümdü.

Teğmen Awn itaatsizlik yapmamıştı. Hiçbir şekilde. Ve daha da kötüsü ölümü Anaander Mianaai'ın düşmanının hareketlerini gizlemek içindi. Benim varlığım yegâne sebebi Anaander Mianaai'ın düşmanlarının karşısında durmaktı.

Ama iki Mianaai da hareketlerini açıkça yapmaktan çekiniyordu. Bu Mianaai'dan diğerinin beni halihazırda saflarına kattığını gizlemeliydim, ta ki o açıkça hareket etmeye hazır olana kadar. Şu an için sanki başka çarem yokmuşçasına, başka hiçbir arzum yokmuşçasına bu Miannai'nin emirlerine uymak zorundayım. Sonuçta olayların bütününe bakıldığında, Teğmen Awn kimdi ki? Ailesi arkasında yas tutacak ve muhtemelen Teğmen Awn itaatsizliğiyle isimlerine leke sürdüğü için utanacaklardı. Ama sorgulamayacaklardı. Sorgulasalar bile bir işe yaramayacaktı. Anaander Mianaai'ın sırrı güvende kalacaktı.

Bunların hepsini Teğmen Awn'ın şok ve dehşet içerisinde içgüdüsel olarak kafasını kaldırdığı 1,3 saniye içinde düşündüm. Aynı anda Var Bir birimi, "Silahsızım Hükümdarım. Silah bulup geri gelmem yaklaşık iki dakika sürer."

Bu, Teğmen Awn'a ihanetti, bunu açıkça görebiliyordum. Ama başka çarem olmadığını biliyor olmalıydı. Kafası yukarıda, "Bu adil değil," dedi. Sesi titriyordu. "Münasip değil. Ve hiçbir menfaat sağlamayacak."

Mianaai soğukkanlılıkla, "Suç ortakların kimler?" diye sordu. "İsimlerini verirsen senin hayatını bağışlayabilirim."

Elleri omuzlarının altında yarı kalkmış olan Teğmen Awn tamamen kafası karışmış bir şekilde gözlerini kırpıştırdı. Mianaai'ın da şaşkınlığını benim gördüğüm kadar net görebildiğine emindim. "Suç ortakları mı? Ben herhangi bir suç işlemedim. Ben her daim size hizmet ettim."

Kumanda güvertesinde Kaptan Rubran'ın kulağına, "Bir sorunumuz var, kaptanım," dedim.

Anaander Mianaai, "Artık sadece bana hizmet etmek yeterli değil," dedi. "Artık bu o kadar belirgin bir şey değil. Hangi *bana* hizmet ediyorsun?"

Teğmen Awn, "Ne..." diye başladı "Kim..." ve sonra, "Anlamıyorum," dedi.

Kaptan Rubran çay fincanını ağzına götürürken, "Sorun nedir?" diye sordu. Sadece hafif bir endişe taşıyordu.

Mianaai, Var bölük odasında, "Kendimle savaştayım," dedi. "Neredeyse bin yıldır bu savaşı veriyorum."

Kaptan Rubran'a, "Esk Bir'e sakinleştirici vermem gerekiyor," dedim.

Anaander Mianaai Var güvertesinde, "Radch'ın geleceği uğruna bir savaştayım," diye devam etti.

Teğmen Awn bir anda bir şeyleri anlamış olmalıydı. Keskin bir öfkeye kapıldığını fark ettim. "Topraklara katmalar,

bağıllar ve benim gibi insanların orduya atanması."

Kaptan Rubran, "Seni anlamıyorum, Gemi," derken sesi sakindi ama artık endişelenmeye başlamıştı. Çayını yandaki sehpaya koydu.

Mianaai kızgın bir ses tonuyla, "Her şeyi Presgerlarla yapılan antlaşma başlattı," dedi. "Onun ardından gerisi geldi. Bunun farkında olmasan da sen düşmanımın silahısın."

Teğmen Awn, "Ve *Sarrse'ın Merhameti*'nden Amaat Bir bölüğünün Bir numarası planlarınızı ifşa etti," diye sözlerine devam ederken hâlâ öfkeliydi ve bu açıkça belliydi. "O *sizdiniz*. Güneş sistemi valisi size bağıl yapıyordu. Kendinizle savaş için o bağıllara ihtiyacınız vardı, değil mi? Ve bunun sizin için yaptığı tek şey olmadığına eminim. Rrrrrr'dan geri almak için uğraşmanız gerekse de o askerin ölmek zorunda olmasının sebebi bu muydu?"

"Ve ben..."

Teğmen Dariet Esk bölük odasında, "Hâlâ beklemedeyim, Gemi," dedi. "Ama bu durum hiç hoşuma gitmiyor."

"*Sarrse'ın Merhameti*'nden Amaat Bir bölüğünün Bir numarası neredeyse hiçbir şey bilmiyordu ama Rrrrrr'ın elinde düşmanımın bana karşı kullanabileceği bir silaha dönüşüyordu. Çıkarma gemisindeki bir subay olarak önemsiz birisin ama bir gezegendeki az da olsa yetkinle ve Skaaiat Awer'ın senin etkini arttıracak muhtemel desteğiyle benim için tehlikeli olabilirsin. Seni sadece Ors'tan, Awer'in yanında uzaklaştırabilirdim. Ama ben daha fazlasını istiyordum. Son alınan kararlar ve yapılan uygulamalar konusunda açık bir tartışma yaratmak istiyordum. Eğer o balıkçı silahları bulmasa ya da sana söylemeseydi, eğer o geceki olaylar planladığım gibi olsaydı onların tüm haber kanallarında yer almasını sağlardım. Tek bir hareketimle hem Tanmindleri yanıma çeker hem de benim için problem yaratabilecek

birinden kurtulurdum. Evet, ikisi de çok küçük hedeflerdi ama aynı zamanda savunmamızı bir an bile zayıflatmanın zararları konusunda herkesi ikna etmiş olurdum. Ve elbette yanlış kişilere yetki vermek konusunda." Kısa ve keyifsiz bir *ha* ses çıkardı. "İtiraf ediyorum seni hafife aldım. Aşağı Şehir'deki Orslularla iletişimini hafife aldım."

Var Bir daha fazla oyalanamazdı, bu yüzden elinde silahıyla odaya girdi. Teğmen Awn geldiğini duyunca kafasını hafifçe çevirip ona baktı. "Ors'taki vatandaşları korumak benim görevimdi. Bu görevi çok ciddiye aldım. Onu yerine getirmek için elimden gelen her şeyi yaptım. Bu görevde bir kez başarısız oldum ama bunun sebebi siz değildiniz." Başını çevirip doğrudan Anaander Mianaai'a bakarak, "Ikkt'in tapınağında emrinize uymaktansa ölmeliydim. Bu, bir işe yaramayacak olsa da." dedi.

Anaander Mianaai, "Bunu şimdi düzeltebiliriz, değil mi?" deyip bana vurma emrini verdi.

Ben de ateş ettim.

Yirmi yıl sonra Arilesperas Strigan'a insanlar yapmaları gereken işi yaptıkları sürece Radchaai yetkililerinin onların ne düşündüğünü umursamadığını söyleyecektim. Bu oldukça doğruydu. Ama Teğmen Awn'ı, Var Bir tarafından –ya da kendimi kandırmayı bırakırsam itiraf edeceğimi gibi benim tarafımdan– öldürülmüş halde Var bölük odasının zemininde yatarken gördüğümden beri ikisi arasındaki farkı düşünüyorum.

Bu Mianaai'ın, beni emri altına aldığını kanıtlamak için onun emirlerine uymak zorundaydım. O zaman beni gerçekten emri altına almıştı. Hangi Mianaai'ın emirlerini uygulamakta olduğum ayırt edilemezdi. Ve elbette sonuç olarak farkları ne olursa olsun ikisi de aynıydı.

Bir harekete dönüşmediği, fiziksel olarak bir varlık elde etmediği sürece düşünceler gelip geçicidir ve ortaya çıktıkları anda eriyip yok olurlar. Seni bir seçim yapmak zorunda bırakmadıkları, ne kadar önemsiz olursa olsun bir eylem ya da harekete neden olmadıkları sürece anlamsızlardır. Harekete geçiren düşünceler tehlikeli olabilir. Geçirmeyenlerin hiçbir anlamı yoktur.

Teğmen Awn, Var bölük odasının zemininde yatıyordu; yüzü yine yerdeydi ve ölmüştü. Yattığı yerdeki zeminin tadilata ve temizliğe ihtiyacı olacaktı. Ama acil ve önemli olan sorun Esk Bir'in tekrar hareket etmesini sağlamaktı, çünkü yaklaşık yarım saniye içinde benim yapabileceğim herhangi bir şey tepkisinin yoğunluğunu saklamaya yetmeyecekti. Kaptana neler olduğunu anlatmalıydım ama Mianaai'ın düşmanının –yani Mianaai'ın kendisinin– bana verdiğinden emin olduğum emirleri verdiğini hatırlamıyordum. Neden Esk Bir bunun önemini göremiyordu, açığa çıkmamamız gerektiğini fark edemiyordu? Daha önce de subaylarımı kaybetmiştim. Ve Esk Bir benden başka kimdi, benim bir parçam değilse neydi? Ve Teğmen Awn ölmüştü; ölmeden önce de *Emirlerinize uymaktansa ölmeliydim* demişti.

Sonra, Var Bir silahını kaldırdı ve Anaander Mianaai'ı yakın mesafeden, alnından vurdu.

Koridorun ilerisindeki bir odadaki Anaander Mianaai yattığı yataktan öfke dolu bir çığlıkla kalktı. "Aatr'ın memeleri adına, buraya benden önce gelmiş!" Aynı anda Var Bir'in zırhını o tekrar açana kadar kapalı tutacak olan kodu gönderdi. Bu benim onayımı gerektirmeyen, iki Anaander'ın de erişime kapatmak istemeyeceği bir geçersiz kılma emriydi.

"Kaptanım," dedim. "Asıl şimdi gerçekten bir sorunumuz var."

Koridorun ilerisindeki bir başka odada üçüncü Anaander –sanırım artık ikinci demek daha doğru olur– yanında getirdiği valizlerden birini açıp içinden bir silah çıkardı ve hızla koridora çıkarak en yakındaki Var Bir'i başını arkasında vurdu. Konuşmuş olan Mianaai da kendi valizini açıp silahını ve Shis'urna'da, Yukarı Şehir'de, Jen Shinnan'ın evinde gördüğüm kutuyu çıkardı. O kutuyu kullanmak bana verdiği gibi ona da zarar verecekti ama beni daha çok etkileyecekti. Aleti çalıştırmak için harcadığı saniyelerde bir plan oluşturup emirleri tüm birleşenlerime gönderdim.

Kaptan Rubran, "Ne sorunu?" diye sorarken ayağa kalkmıştı. Korkuyordu.

Ve ben parçalandım.

Yine o tanıdık his. Bir anlığına nemli havanın ve göl suyunun kokusunu aldım ve *Teğmen Awn nerede?* diye düşündüm. Ama sonra kendimi toparladım ve yapamam gerekeni hatırladım. Yaptığım şeyi bırakıp Esk bölük odasından koridora doğru koşarken çay fincanları şangırdayarak kırıldı. Yine Ors'ta olduğu gibi benden ayrılmış birimler bedenlerim iletişim kurmak için aralarında mırıldanarak ve fısıldaşarak dolapları açıp silahları dağıttılar. Silahlanan ilk ekip kapıları açıp merdivenden aşağıya inmeye başladı. Teğmenler itiraz ederek durup neler olduğunu anlatmamı emrettiler. İşe yaramaz bir şekilde önümü kesmeye çalıştılar.

Ben –neredeyse tamamen Esk Bir'den oluşan ben– merkezi erişim güvertesini kontrol altına alıp Anaander Mianaai'ın benim –*Toren'ın Adaleti*'nin– beynimle oynamasını engelleyecekti. *Toren'ın Adaleti* –ben– onun tarafında değilse var olduğu sürece onun için tehlikeliydi.

Benim –Esk Bir On Dokuz'un– emirleri farklıydı. Merdivenlerden aşağı inmek yerine yukarı çıkıp Esk bölmelerinin sonundaki vakum kilidine yöneldi.

Görünüşe göre ne teğmenlerimin ne de Komutan Tiaund'un komutlarına cevap veriyordum. Ama Teğmen Dariet, "Gemi! Aklını mı yitirdin?" diye bağırdığında cevap verdim.

Koridorda arkamdaki birimlerden biri, "Radch'ın Efendisi Teğmen Awn'ı öldürdü!" diye bağırdı. "Tüm bu zaman boyunca Var güvertesindeydi."

Bu subaylarımı –Teğmen Dariet de dahil olmak üzere– sadece bir saniyeliğine susturdu.

"Bu doğruysa... eğer doğruysa bile Radch'ın Efendisi onu nedensiz yere öldürmemiştir."

Arkamdaki, merdivenden inmeye başlamamış birimlerim öfkeyle tısladılar ve iç çektiler. Bölmenin kapısını elle açarken kendimin Teğmen Dariet'e, "İşe yaramaz!" dediğini duydum. "Siz de en az Teğmen Issaaia kadar kötüsünüz! En azından Teğmen Awn onun kendisini hor gördüğünü *biliyordu*!"

Teğmen Issaaia'dan olduğuna emin olduğum öfkeli bir ses geldi ve Teğmen Dariet, "Neden bahsettiğini bilmiyorsun. Şu an düzgün çalışmıyorsun, Gemi!" dedi.

Kapı kayarak açıldı ve konuşmanın devamını duymak için beklemeden bölmelere daldım.

Derinden ve yüksek bir patırtı duyuldu; bu ses birkaç saat önce bir daha asla duymayacağımı düşündüğüm sesti. Mianaai Var bölmelerini açıyordu. Dondurucudan çıkardığı hiçbir bağılın son olaylardan haber olmayacaktı, dolayısıyla bu Mianaai'ın emirlerine uymak konusunda tereddüt yaşamayacaklardı. Ve zırhları kapatılmış olmayacaktı.

Var İki, Üç, Dört, elinden geldiğince çok bölük uyandıracak ve ya merkezi erişim güvertesini ya da motorları ele geçirmeye çalışacaktı. Muhtemelen ikisini de. Sonuçta elinde Var ve onun altındaki tüm güverteler vardı. Gerçi, bi-

rimler acemi ve şaşkın olacaktı. Ayrı bir şekilde çalışmakla ilgili benim sahip olduğum gibi bilgileri, deneyimleri olmayacaktı. Ama sayıca o üstündü. Benim elimde sadece parçalanmadan önce uyanık olan birimler vardı.

Subaylarımın da üst güvertelerdeki bölmelere erişimi vardı. Ama onların Anaander Mianaai'ın emirlerine uymamak ve benim kafayı yemediğime inanmak için hiçbir sebepleri yoktu. O anda Rütbeli Kaptan Rubran'a durumu açıklıyordum ama bana inanacağına, aklımın başımda olduğunu düşüneceğine olan inancım zayıftı. Subaylarım Esk birimlerini dondurucudan çıkarıyordu. Vakum kilidine ulaşıp yanındaki dolabı açarak o birime uyacak vakum giysini çıkardım. Merkezi erişim güvertesini ve motorları ne kadar kontrolüm altında tutabileceğimi bilmiyordum. Anaander Mianaai'ın ne kadar umutsuz olduğunu, ona ne kadar zarar verebileceğimi düşündüğünü bilmiyordum. Motorların ısı kalkanının –doğal olarak– aşılması çok çok güçtü ama ben nasıl aşılacağı biliyordum. Elbette Radch'ın Efendisi de biliyordu.

Burası ve orası arasında ne olursa olsun en geç Valskaay'a vardığımda ölecektim. Ama kendimi açıklamadan ölmeyecektim.

Mekiğe ulaşıp binmem ve sonra mekiği elle çalıştırıp doğru zamanda, doğru hızla, doğru yönde *Toren'ın Adaleti*'nden –kendimden– ayrılıp beni çevreleyen normal uzaydan balonundan tam olarak doğru zamanda çıkmalıydım.

Eğer bunu başarabilir ve kendimi geçidi olan, dört zıplamayla Irei Konağı'na, yani Anaander Mianaai'ın bölgesel merkezine ulaşabileceğim bir güneş sisteminde bulabilirsem ona neler olduğunu anlatabilirdim.

Geminin bu taraftaki mekiklerinin hepsi yerindeydi. Kapıları ve gemiden ayrılma mekanizmaları sorunsuz çalış-

malıydı; bunlar düzenli olarak kontrollerini ve bakımlarını yaptığım teçhizatlardı. Yine kendimi bir şeylerin ters gitmesinden endişelenirken buldum. En azından kendi subaylarımla savaşmak zorunda kalmaktan iyiydi. Ya da ısı kalkanının bozulmasından.

Kaskımı taktım. Kendi nefes alışlarım kulağımda yankılanıyordu. Olması gerekenden hızlıydı. Nefes alışımı yavaşlatıp derin derin nefes almaya çalıştım. Hızlı nefes almanın bana hiçbir yardım olmazdı. Hızlı hareket etmeliydim ama ölümcül salaklıkta bir hata yapmamak için aceleci davranmamam gerekiyordu.

Vakum kilidinin çalışmayı tamamlamasını beklerken yalnızlığımın aşılmaz bir duvar gibi beni sıkıştırdığını hissediyordum. Genelde tek bir bedenin kendisi duygusal açıdan iyi hissetmemesi önemsiz, kolayca göz ardı edilebilen bir durumdu. Şimdi geriye *sadece* bu bedenim kalmıştı ve endişemi azaltabilecek hiçbir şey yoktu. Geri kalanım buradaydı, çevremdeydi ama ulaşılmazdı. Kısa süre sonra –eğer her şey yolunda giderse– kendimin yakında bile olmayacaktım ve tekrar ne zaman bir araya gelebileceğimiz konusunda hiçbir fikrim olmayacaktı. Şu anda elimden beklemekten başka hiçbir şey gelmiyordu. Silahın, Var Bir'in elindeki –benim elimdeki– hissini hatırlıyordum. Ben Esk Bir'dim ama bu neyi değiştirirdi? Var Bir Teğmen Awn'ı vurduğunda silahın geri tepmesini hatırlıyordum. Beni sarıp sarmalayan suçluluk duygusu ve çaresiz öfke daha acil işlerim olduğundan geri planda kalmıştı ama şu an onları hatırlamak için zamanım vardı. Sonraki üç nefesim kesik kesikti. O an için kendimden saklanabildiğim için mutluydum.

Sakinleşmem gerekiyordu. Zihnimi boşaltmam gerekiyordu. Bildiğim şarkıları düşündüm. Aklıma *Kalbim bir balık* şarkısı geldi ama söylemek için ağzımı açtığımda sözler

boğazımda düğümlendi. Yutkundum. Bir nefes aldım. Başka bir şarkı düşündüm.

Savaş alanına mı gittin
Silahlarınla ve zırhınla donanmış mıydın?
Ve korkunç olay sana
Silah mı bıraktırdı?

Dış kapı açıldı. Eğer Mianaai o aleti çalıştırmamış olsaydı görevli subaylar kapının açıldığını görüp Kaptan Rubran'a haber verirdi ve bu da Mianaai'ın dikkatini çekerdi. Ama aleti çalıştırmıştı, böylece ne yaptığımdan haberdar olma şansını kaybetmişti. Kapının yanındaki tutacaklara uzandım ve kendimi dışarıya ittim. Bir geçidin içine bakmak genelde insanların midesini kaldırırdı. Beni ise daha önce hiç rahatsız etmemişti ama şimdi tek bir insan bedeninden ibaretken artık bende de aynı etkiyi yarattığını fark ettim. Karanlık, içine düşme ihtimalim olan, hatta düşüyor olduğum, boğucu darlığıyla beni sıkıştırarak yok etmeye hazır, hayal edilemeyecek kadar derin bir karanlık.

Bakışlarımı kaçırmak için kendimi zorladım. Burada, dışarıdayken zemin ya da beni yerimde tutacak yukarı ve aşağı kavramlarının oluşmasının sağlayan yerçekimi üreticisi yoktu. Bir tutacaktan diğerine geçerek ilerledim. Arkamda, artık benim bedenim olmayan geminin içinde neler oluyordu?

Mekiğe ulaşıp acil durum kapısını açarak gemiden ayrılmam on yedi dakika sürdü. Başlangıçta durma isteği duydum; arkama bakıp –kaskımın takılıyken hiçbir şey duyamayacak olsam da– beni durdurmaya gelen bir olup olmadığını dinleme isteği. Kendi kendime *sadece bakım çalışması*, dedim. *Sadece gövdenin dışında yapılması gereken bir bakım çalışması. Bunu daha önce yüzlerce kez yaptın.*

Eğer biri gelseydi hiçbir şey yapamazdım. Esk başarısız olmuş olurdu, *ben* başarısız olmuş olurdum. Ve zamanım sınırlıydı. Durdurulmasam dahi başarısız olabilirdim. Bunları düşünemezdim.

Doğru zaman geldiğinde hazırdım ve ayrılmıştım. Mekikte sadece iki kamera vardı, bu yüzden mekiğin başından ve kıçından gelen görüntü dışında hiçbir şey göremiyordum. Kıç kamerasında *Toren'ın Adaleti*'nin uzaklaştığını gördüğümde o ana kadar kontrol altında tuttuğum panik duygusu beni ele geçirdi. Ben ne yapıyordum? Nereye gidiyordum? Tek başıma ve sadece tek bir bedenle ne başarabilirdim ki? Beni yaratan, bana sahip olan, benden anlatılamayacak kadar daha güçlü olan Anaander Mianaai'a karşı çıkmamın amacı neydi?

Nefes aldım. Radch'a geri dönecektim. Hayatımın son anlarında da olsa, bir gün *Toren'ın Adaleti*'ne geri dönecektim. Körlüğüm ve sağırlığım önemsizdi. Yapmam gereken tek bir iş vardı. Şu anda pilot koltuğunda oturup *Toren'ın Adaleti*'nin giderek daha küçük ve uzak hale gelmesini izlemekten başka hiçbir şey yapamazdım. Başka bir şarkı düşündüm.

Kronometreye göre eğer her şeyi doğru yaparsam *Toren'ın Adaleti* dört dakika otuz iki saniye içinde görüntüden çıkacaktı. Başka hiçbir şey düşünmemeye çalışarak kronometreyi izleyip saniyeleri saydım.

Kıçtan gelen görüntüde mavi beyaz bir parlama olduğunda nefesim kesildi. Parlaklık geçtiğinde ekranda karanlık ve yıldızlardan başka hiçbir şey yoktu. Kendi oluşturduğum geçitten çıkmıştım.

Olması gerekenden dört dakika daha erken çıkmıştım. Ve o parlama neydi? Sadece geminin gözden kaybolduğunu ve yıldızların ortaya çıktığını görmeliydim.

Mianaai, merkezi erişim güvertesini ele geçirmeye üst güvertelerdeki subaylarımı saflarına katmaya çalışmamıştı. Düşmanına hizmet ettiğimi anlar anlamaz en korkunç yönteme başvurmuş olmalıydı. O ve ona hizmet eden Var bağılları motorlarıma gitmiş ve ısı kalkanını aşmışlardı. Nasıl olup da kaçabildiğimi, geminin geri kalanı gibi buharlaşmadığımı bilmiyordum. O parıltıya rağmen hâlâ buradaydım.

Toren'ın Adaleti ve içindeki her şey yok olmuştu. Ben olmam gereken yerde değildim, Radch bölgesinden –ve hatta insanların yaşadığı herhangi bir yerden– oraya ulaşamayacağım kadar uzakta olma ihtimalim vardı. Tekrar kendime dönme ihtimalim ortadan kalkmıştı. Kaptan ölmüştü. Subayların hepsi ölmüştü. İç savaş başlamıştı.

Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

17

Şansıma Radchaai sistemi olmayan, yoğun biçimde değiştirilmiş insanların yaşadığı doğal yerleşim yerleri ve maden istasyonlarından oluşan ırak bir yerin saçaklarındaki uzay kapısından çıkmıştım. Burada yaşayanlar Radchaai standartlarına göre insan sayılmıyordu; altı ya da yedi uzuvları vardı –ki bunlardan herhangi birinin bacak olma garantisi yoktu–; derileri ve ciğerleri hava boşluğuna uyum sağlamıştı; beyinleri implantlar ve kablolarla doluydu; biyolojik arayüzleri olan bilinçli makineler dışında herhangi bir şey olup olmadıkları sorusu hâlâ cevapsızdı.

Onlara, herhangi birinin doğduğumuz ilkel insan bedeninde kalmayı seçmesi anlaşılmaz geliyordu: Ama soyutlanmışlıklarından fazlasıyla memnunlardı ve toplumların en değerli ilkeleri, birkaç istisnai durum haricinde –birçoğunu itiraf dahi etmezlerdi– birinin kendi arzusuyla vermediği hiçbir bilgiyi sormamaktı. Beni şaşkınlık ve hafif bir aşağılamayla karşıladılar; bana sanki kaybolarak onların alanına girmiş, aslında onların sorumluluğu olmadığı halde ailem beni bulana kadar göz kulak olacakları bir çocukmuşum gibi davrandılar. Nereden geldiğimle ilgili tahminleri varsa dahi –ki olduğuna emindim, bu tahminde bulunmak için mekik bile yeterliydi– bana hiçbir şey söylemediler ve kimse benden cevap almaya çalışmadı, çünkü bu onlara göre bu aşırı kaba bir davranıştı. Sessiz, kendi içlerinde, kendilerine

yeten bir toplumdu; aynı zamanda beklenmedik zamanlarda abartılı bir şekilde cömert olabiliyorlardı. Eğer öyle olmasalardı ya hâlâ orada ya da ölmüş olurdum.

Altı ayımı bir şeyleri nasıl yapacağımı anlamaya çalışarak geçirdim. Sadece Radch'ın Efendisi'ne mesajımı nasıl ileteceğimi değil, aynı zamanda tek başıma nasıl konuşacağımı, nasıl nefes alacağımı, nasıl uyuyacağımı, nasıl yemek yiyeceğimi çözmeye çalıştım. Tek başıma sadece eskiden olduğum şeyin kaybettiklerini sonsuza kadar arzu etmenin öteside olası herhangi bir geleceği olmayan bir parçasıydım. Sonra bir gün bir insan gemisi geldi ve kaptanı mekik parçalarını –iskele ücretini ödeyemeyeceğim için– satarak kazandığımdan kalan azıcık para karşılığında beni gemisine almayı kabul etti. Daha sonra gemi ücretinin dört metrelik, dokunaçlı yılan balığına benzeyen biri tarafından, oraya ait olmadığım ve ayrılmanın benim için daha iyi olacağı gerekçesiyle ödendiğini öğrendim. Dediğim gibi tuhaf insanlardı ama onlara çok şey borçluydum, gerçi birinin onlara borçlu olması onları çok gücendirir ve gererdi.

O zamandan beri geçen on dokuz yılda, on bir dil ve 713 şarkı öğrendim. Ne olduğumu –muhtemelen Radch'ın Efendisi'nden bile– gizleme yöntemleri buldum. Aşçı, temizlikçi ve pilot olarak çalıştım. Bir plan yaptım. Dini bir mezhebe katılıp çok para kazandım. Ve tüm bu süre boyunca sadece bir düzine insan öldürdüm.

Uyandığımda olan her şeyi Seivarden'a anlatma isteğim yok olmuştu ve Seivarden da sorularını unutmuş görünüyordu. Biri hariç. "Ee, şimdi nereye?" Bunu yatağın yanındaki banka oturup duvara yaslanmış bir şekilde, sanki cevabı fazla merak etmiyormuşçasına sormuştu.

Cevabı duyduğunda belki tek başına kalmanın daha iyi olacağına karar verebilirdi. "Omaugh Konağı."

Hafifçe kaşlarını çattı. "Yeni bir konak mı?"

"Sayılmaz." Yedi yüz yıl önce inşa edilmişti. "Ama Garsedd'den sonra, evet." Sağ ayak bileğim gıdıklanmaya ve kaşınmaya başladı; bu kesinlikle iyileştiricinin görevini tamamladığı anlamına geliyordu.

"Radchaai bölgesinden izinsiz ayrıldın. Ve bunu yapmak için zırhını sattın."

Arkasına yaslanarak, "Olağanüstü durumlar," dedi. "Hakkımdaki karara itiraz ederim."

"Bu sana her hâlükârda zaman kazandırır." Radch'ın Efendisi'ni karşısına çıkmak isteyen her vatandaş bunun için talepte bulunabilirdi, gerçi vilayet konağına olan mesafe arttıkça karşısına çıkmak daha karmaşık bir hale dönüşüyor ve hem zaman hem de para gerektiriyordu. Uzak mesafelerden yapılan talepler eğer amaç umutsuz ya da önemsiz görülürse –ve kişi geliş ücretini kendisi karşılayamıyorsa– reddedilebiliyordu. Ama Anaander Mianaai itiraz edilecek en üst makamdı ve bu durum kesinlikle alışılagelmişin dışındaydı. Ve Mianaai istasyonda olacaktı. "Talebinin değerlendirilmesi için aylarca beklemen gerekir."

Seivarden umurunda olmadığını gösterir bir hareket yaptı. "Sen orada ne yapacaksın?"

Anaander Mianaai'ı öldürmeye çalışacağım. Ama bunu söyleyemezdim. "Etrafı dolaşacağım. Birkaç hediyelik eşya alacağım. Belki Radch'ın Efendisi'yle görüşmeye çalışırım."

Tek kaşını kaldırdı. Sonra bakışlarının çantama çevirdi. Silahın orada olduğunu biliyordu ve elbette ne kadar tehlikeli olduğunun farkındaydı. Hâlâ bir Radch ajanı olduğumu zannediyordu. "Son ana kadar gizli kapalı mı ilerleyeceksin? Peki ya onu," kafasıyla çantamı işaret etti, "Radch'ın Efendisi'ne teslim ettikten sonra?"

"Bilmiyorum." Gözlerimi kapadım. Omaugh Konağı'na

ulaşmaktan ötesini öngöremiyordum. Ondan sonra ne yapacağımla, Anaander Mianaai'a silahı kullanabilecek kadar nasıl yaklaşabileceğimle ilgili hiçbir fikrim yoktu.

Hayır. Bu doğru değildi. Şu anda kafamda bir plan oluşmaya başlamıştı ama fazlasıyla Seivarden'ın sağduyusuna ve desteğine ihtiyaç duyan bu planın uygulanması çok güçtü.

O kendi kafasında benim ne yaptığım ve neden Radch'a bir turist gibi gideceğimle ilgili bir hikâye oluşturmuştu. Ve neden Özel Görev amirim yerine doğrudan Anaander Mianaai'a gideceğim konusunda da. Bunu kullanabilirdim.

Seivarden, "Seninle geliyorum," dedi ve sanki kafamdan geçenleri tahmin edebiliyormuşçasına, "Ben itirazımı savunurken benimle gelip lehimde konuşabilirsin," diye ekledi.

Cevap verebilecek kadar duygularıma hâkim olduğuma güvenemedim. Sağ bacağımda başlayan batma ve karıncalanma ellerime, kollarıma, omzuma ve sol bacağıma da yayıldı. Kalçamın sağ tarafında hafif bir ağrı başladı. Bir şey tam iyileşmemişti.

Seivarden, "Neler döndüğünü bilmiyor değilim," dedi.

"Yani benden bir şey çalmaya çalıştığında bacaklarını kırmam yeterli olmayacak. Seni öldürmem gerekecek." Gözlerim hâlâ kapalı olduğundan söylediklerime tepkisini göremedim. Şaka yaptığımı düşünmüş olabilirdi.

"Çalmayacağım," diye cevap verdi. "Görürsün."

Doktorun gitmeme izin vereceği kadar iyileşebilmek için Therrod'da birkaç gün daha geçirdim. Seivarden, tüm bu süre boyunca ve sonrasında kuşağa çıkarken nazik ve saygılıydı.

Bu beni endişelendirdi. Paramı ve eşyalarımı Nilt kuşağının en üstüne saklamıştım ve gitmeden önce onları geri almam gerekiyordu. Her şey paketliydi, dolayısıyla ben on-

ları geri alırken Seivarden birkaç kutudan fazlasını görmeyecekti ama eline geçen ilk fırsatta kutuları açmaya çalışacağının farkındaydım.

En azından yine param vardı. Ve para, bu problemin çözümü olabilirdi. Kuşak istasyonunda bir oda tuttum ve Seivarden'a orada beklemesini söyleyerek eşyalarımı almaya gittim. Döndüğümde tek kişilik yatakta –çarşaf ya da battaniye yoktu, çünkü bunlar geleneksel olarak ekstra ücrete tabiydi– huzursuzca kıpırdanarak oturuyordu. Geldiğimde hareketsizleşti ve beklenti içinde bana baktı ama ben hiçbir şey söylemedim.

Kucağına bir çanta fırlattım; düşerken şangur şungur sesler çıktı.

Seivarden çatık kaşlarla çantaya baktı sonra bakışlarının bana çevirdi; çantayı almak adına herhangi bir hareket yapmadı. "Bu nedir?"

"On bin shen," dedim. Shen, bu bölgede en yaygın geçerliliği olan para birimiydi; chit olarak rahatça taşınabiliyor ve harcanabiliyordu. On bin shen burada çok şey satın alabilirdi. Başka bir güneş sistemine bir bilet alıp üstüyle birkaç hafta rahatça yaşanabilirdi.

"Bu para çok mu?"

"Evet."

Gözleri hafifçe büyüdü ve yüzünden yarım saniyelik bir hesaplama ifadesi geçti.

Sözlerimi sakınmama zamanı gelmişti. "Odanın on günlük ücreti ödendi. Sonrasında..." kucağındaki çantayı işaret ettim. "Bu seni bir süre idare eder. Eğer gerçekten haşişten uzak kalmaya kararlıysa epey uzun bir süre." Ama eline para geçtiğindeki yüz ifadesi bu konuda kararlı olmadığına emin olmama yetmişti. Bundan emin değildi.

Seivarden altı saniye boyunca kucağındaki çantaya bak-

tı. "Hayır." Çantayı tedbirli bir şekilde başparmağı ve işaret parmağı arasında –sanki ölü bir fareymiş gibi– tutarak yere attı. "Seninle geliyorum."

Cevap vermeden ona baktım. Sessizlik uzadı.

Sonunda gözlerini kaçırarak kollarını kavuşturdu. "Burada çay var mı?"

"Senin seveceğin türden yok."

"Umurumda değil."

Peki. Onu burada param ve eşyalarımla baş başa bırakmak istemiyordum. "Hadi, gel, o zaman."

Odadan çıkıp sıcak suyu tatlandıracak şeyler satan bir dükkân bulduk. Seivarden satılan karışımlardan birini kokladı. Burnunu kırıştırdı. "Bu çay mı?"

Dükkân sahibi çaktırmadan, göz ucuyla bizi izliyordu. "Seveceğin türde bulamayacağımızı söylemiştim. Sen de umurunda olmadığını söyledin."

Söylediklerimi bir anlığına düşündü. Şaşkınlık verici bir şekilde tartışmak ya da çaydan dolayı yaşadığı hayal kırıklığı konusunda söylenmek yerine sakin bir ifadeyle, "Hangisini önerirsin?" diye sordu.

Bilmediğimi gösteren bir hareket yaptım. "Çay içme alışkanlığım yok."

"Alışkanlığın yok..." Bana dik dik baktı. "Ha. Gerentate'te çay içilmiyor mu?"

"Sizin içtiğiniz gibi içilmiyor." Ve elbette çay subaylar içindi. İnsanlar için. Bağıllar su içerdi. Çay fazladan, gereksiz bir masraftı. Bir lükstü. O yüzden hiç çay içme alışkanlığı kazanmamıştım. Kısa boylu, solgun ve şişman bir Niltli olan dükkân sahibine döndüm. Seivarden ve ben dört santigrat dereceye ayarlanmış sıcaklıkta, hâlâ kabanlarımızın iç katmanını giyerken o, kolsuz bir gömlekle dolaşıyordu. "Bunlardan hangisinin içinde kafein var?"

Yeterince kibar bir şekilde cevap verdi ve ben sadece gösterdiği iki çeşit çaydan da 250'şer gram almakla kalmayıp iki fincanlı bir matara, iki şişe ve şişeleri doldurmak için su da alınca kibarlığı daha da arttı.

Seivarden tüm satın aldıklarımızı odamıza taşırken yanından sessizce yürüdüm. Odaya girip aldıklarımızı yatağın üzerine serdikten sonra matarayı eline alıp merakla üzerindeki yabancı mekanizmayı çözmeye çalıştı.

Nasıl çalıştığını ona gösterebilirdim ama göstermemeye karar verdim. Bunun yerine, geri aldığım valizimi açtım ve içinden yanıma taşıdığımdan üç santimetre daha geniş çapa sahip altın bir diskle sekiz santimetre çapında, altından dövülmüş, küçük sığ kâseyi bulup çıkardım. Valizi kapadım ve kâseyi üzerine koyduktan sonra diskin üzerindeki mekanizmayı çalıştırdım.

Seivarden kafasını kaldırıp diskin düz, sedef bir çiçeğe dönüşmesini ve heykelciğin ortaya çıkmasını izledi. Heykelcik aynı parıltılı sedef beyazından gümüş ve altın işlemeleri olan, dizlerine kadar gelen bir cübbe giymişti. Bir elinde kırmızı, mavi ve sarı taşlarla bezenmiş bir insan kafatası tutuyordu; diğerinde ise bir bıçak vardı.

Seivarden hafif meraklı bir ifadeyle, "Bu da diğerine benziyor," dedi. "Ama bu heykelcik sana o kadar benzemiyor."

"Doğru," diye cevaplayıp sandığın önüne bağdaş kurarak oturdum.

"Bu Gerentate'in tanrılarından biri mi?"

"Seyahatim sırasında karşılaştıklarımdan biri."

Seivarden hırıltılı, ne anlama geldiği belli olmayan bir ses çıkardı. "Adı ne?"

Uzun hece zincirinden oluşan adını söylediğimde Seivarden hayret içinde kaldı. "*Zambaktan gelen* anlamına geliyor. O evrenin yaratıcısı." Radchaailara göre bu, onu Amaat yapardı.

Bu çıkarımı onun da yapmış olduğunu gösterir bir şekilde, "Haa," dedi. Sözlerim bu yabancı tanrıyı tanıdığı bir şeyle bağdaştırıp algılayabilmesini sağlamıştı. "Peki ya, diğeri?"

"Bir aziz."

"Sana bu kadar benzemesi olağanüstü bir şey."

"Evet. Ama aziz olan o değil, elinde tuttuğu kafa."

Seivarden gözlerini kırpıştırıp kaşlarını çattı. Bu hiç Radchaai-vari değildi. "Yine de."

Hiçbir şey tesadüf değildi; Radchaailar tesadüflere inanmazdı. Böyle tuhaf rastlantılar Radchaaiların kutsal ziyaretler yapmasına, bazı tanrılara tapmaya karar vermesine ya da köklü alışkanlıkları değiştirmesine neden olabilirdi ve hatta olmuştu. Bunların Amaat'tan gelen mesajlar olduğunu düşünürlerdi. "Ben dua edeceğim," dedim.

Seivarden tek eliyle anladığını gösteren bir hareket yaptı. Küçük bir bıçağı kılıfından çıkarıp başparmağımı keserek kanı kâsenin içine akıttım. Seivarden'ın tepkisinin ne olduğuna bakmadım. Hiçbir Radchaai tanrısı kan istemiyordu ve duaya başlamadan ellerimi yıkamamıştım. Bunların bir Radchaai'ı şaşırtacağına, ona yabancı ve hatta ilkel geleceğine emindim.

Ama Seivarden bir şey söylemedi. Ben bir şarkı gibi *Beyaz Zambak*'ın 322 isminden ilkini mırıldanırken otuz bir saniye boyunca sessizce oturdu; sonra dikkatini yeniden mataraya ve çay yapmaya verdi.

Seivarden son haşişi bırakma denemesinde altı ay dayanmıştı. Radchaai konsolosluğunun olduğu istasyona ulaşmamız yedi ay sürdü. Yolculuğun ilk kısmında gemi görevlisine Seivarden'ın duyabileceği şekilde hizmetçimle birlikte seyahat ettiğimi söylemiştim. Gördüğüm kadarıyla

Seivarden buna tepki vermemişti. Belki anlamamıştı. Ama konumunu fark ettiği zaman, baş başa kalınca az da olsa öfkeli bir şekilde buna karşı çıkacağını beklememe rağmen hiçbir şey söylemedi. Ve o günden sonra uyandığımda çayımı hazır buldum.

Ayrıca iki gömleğimi yıkamaya çalışırken mahvettiği için bir sonraki istasyona yanaşana kadar bir ayı tek gömlekle geçirmek zorunda kalmama neden oldu. Gemi'nin kaptanı –kaptan uzun boylu ve ayinsel yaralarla kaplı bir Ki'dı– dolaylı ve imalı bir şekilde, kendisinin ve tüm mürettebatının Seivarden'ı ona acıdığım için yanıma aldığımı düşündüklerini söyledi ki bu doğru sayılırdı. İnkâr etmedim. Ama Seivarden kendini geliştirdi ve üç ay sonra yeni bir gemiye bindiğimizde başka bir yolcu onu benden çalmaya kalkıştı.

Elbette bu bir anda tamamıyla değiştiği ve saygıda kusur etmediği anlamına gelmiyordu. Bazı günler nedenini anlayamadığım bir şekilde bana karşı sinirli davranıyor, saatlerce yüzü duvara dönük şekilde yatağına kıvrılıyor ve sadece kendi kendine görev edindiği şeyleri yapmak için kalkıyordu. Bu ruh haline büründüğü ilk birkaç seferde onunla konuşmaya çalıştım ama bana cevap vermeyince onu kendi haline bıraktım.

Radchaai konsolosluğunda, Tercümanlar Dairesi'nden yetkililer ve bembeyaz üniforması ve mükemmel görünen eldivenleriyle –bir hizmetçisi olan ya da boş vaktinin birçoğunu öyle olduğunun düşülmesi için harcıyormuş gibi görünen– konsolosluk yetkilisi vardı. Saçları tutam tutam, zevkli ve pahalı görünen taşlarla bezenmişti ve beyaz ceketinin her yanına anı broşları takılmıştı. Ve benimle yani bir hizmetçi olduğu düşünülen kişiyle konuşurken ses tonunda hafif bir hor görme vardı. Ama burası ücra bir görev yeri

olduğundan muhtemelen benimle bu şekilde konuşacak tek kişiydi.

"Vatandaş olmayan, ziyarete gelmiş bir kişi olarak yasal haklarınız sınırlı." Bunun ezberlenmiş bir cümle olduğu belliydi. "Kişi başı, haftalık en az..." para kurunu hesaplarken parmakları oynadı, "beş yüz shen'e karşılık gelecek bir miktarı depozito olarak yatırmalısınız. Eğer oda, yemek, diğer masraflarınız, para cezaları ya da verdiğiniz zararların bedeli bu depozitoyu aşarsa ve ödeyemeyecek durumda olursanız yasal olarak borçlarınızı ödeyene karar istasyonda bir görev almakla yükümlüsünüz. Vatandaş olmadığınızdan dolayı herhangi bir karara ya da göreve itiraz etme hakkınız sınırlı. Yine de Radch bölgesine girmeyi istiyor musunuz?"

"İstiyorum," dedim ve iki milyon shenlik chitleri aramızdaki dar masaya koydum.

Hor gören ifadesi bir anda yok oldu. Biraz dikleşip bana çay teklif ederken parmaklarını hareket ettirerek başka biriyle konuşuyordu. Konuştuğu kişinin hizmetçisi olduğu ortaya çıktı. Hizmetçi bezgin bir tavırla gelip bolca mineyle işlenmiş bir matara ve onunla uyumlu fincanlar getirdi.

Hizmetçi çayları koyarken Gerentate'ten geldiğimi gösteren sahte belgeleri de masaya koydum.

Konsolosluk yetkilisi tüm kibarlığıyla, "Hizmetçinizin kimlik belgelerini de sunmanız lazım, efendi," dedi.

"Hizmetçim bir Radchaai vatandaşı," diye cevap verirken hafifçe gülümsedim. Amacım tuhaf durumu biraz rahatlatmaktı. "Ama kimliğini ve izinlerini kaybetti."

Konsolosluk yetkilisi donakaldı ve söylediklerimi sindirmeye çalıştı.

Seivarden, "Efendi Breq," derken arkamda durarak rahat ve zarif bir şekilde eski zamanlardan kalma Radchaai dili-

ni konuşuyordu. "Bana iş verecek ve beni evime getirecek masrafları karşılayacak kadar cömert davrandı."

Bu, konsolosluk görevlisinin şaşkın donakalmışlığını geçirmekte Seivarden'ın umduğu kadar etkili olmamıştı. O aksan herhangi birinin hizmetçisine –hele ki vatandaş olmayan birinin hizmetçisine– ait değildi. Ve onun bu tarz kibarlıklar yapmak için çok önemsiz biri olduğunu düşünerek Seivarden'a oturmasını ya da çay içmesini teklif etmemişti.

"Sanırım genetik bilgilerini kabul edebilirsiniz," diye önerdim.

Konsolosluk yetkilisi kocaman bir gülümsemeyle, "Evet, elbette," diye cevap verdi. "Ama sizin vizeniz çok büyük ihtimale Vatandaş..."

"Seivarden," diye tamamladım.

"Vatandaş Seivarden'ın izinlerinin yenilenmesinden daha önce gelecektir. Elbette bu nereden ayrıldığına ve kayıtlarının nerede olduğuna bağlı."

"Elbette," diye cevaplayıp çayımdan bir yudum aldım. "Tahmin edebiliyorum."

Oradan ayrılırken Seivarden kısık sesle bana, "Ne züppe. O gerçek çay mıydı?"

"Evet." Kendisi içemediği için söylenmesini bekledim ama başka bir şey söylemedi. "Çok da güzeldi. İzinlerin yerine tutuklama emri gelirse ne yapacaksın?"

Bu fikri reddeden bir hareket yaptı. "Niye gelsin ki? Zaten geri dönmeyi talep ediyorum, döndüğümde tutuklayabilirler. Sence yetkili o çayı özel mi getirtmiştir yoksa buradan bir yerden satın alabilir miyiz?"

"İstersen git ara," dedim. "Ben meditasyon yapmak için odaya dönüyorum."

Konsolosluk yetkilisini hizmetçisi Seivarden'a yarım kilo çayı karşılıksız verdi; muhtemelen işvereninin istemsizce yaptığı aşağılamayı affettirme şansı bulduğu için memnun olmuştu. Ve beni vizem çıktığında tutuklama emri ya da üzerlerinde herhangi bir uyarı ve bilgi olmaksızın Seivarden'ın izinleri de gelmişti.

Bu beni biraz endişelendirdi. Ama Seivarden büyük ihtimalle haklıydı; neden başka bir şey yapsınlar? Gemiden indiği anda yasal problemlerle ilgilenecek zaman ve fırsat olacaktı.

Yine de. Radch yetkililerinin benim aslında Gerentate'ten gelmediğimi anlamış olmaları mümkündü. Bu, çok olası değildi çünkü Gerentate gideceğim yerden çok çok uzaktaydı ve ayrıca Gerentate ve Radch arasındaki oldukça dostane –ya da en azından açıkça düşmanca olmayan– ilişkilere rağmen kanuni olarak Gerentate orada ikamet edenlerle ilgili bilgi paylaşmazdı, özellikle de Radch'la. Eğer Radch sorarsa –ki sormazdı– Gerentate, vatandaşları olduğumu ne onaylar ne de reddederdi. Gerentate'ten Radchaai bölgesine gitmek için ayrılmak isteseydim, yolculuğumun bütün riskini benim üstendiğimi ve bir sorunla karşılaşırsam onlardan herhangi bir yardım almayacağımı defalarca tekrarlarlardı. Ama yabancı gezginlerle uğraşan Radch yetkilileri bunu zaten biliyordu ve kimliğimi dış görünüşüne göre yargılamaya hazırlardı.

Anaander Mianaai'ın on üç konağı kendi vilayetlerinin başkentiydi. Büyük şehir boyutlarındaki bu istasyonların hepsinin bir kısmı geniş bir Radchaai istasyonu –ve ona eşlik eden istasyon yapay zekâsı–, diğer kısmı ise konaktan oluşuyordu. Her konakta Anaander Mianaai'ın konutu ve vilayet yöneticisinin makamı bulunuyordu. Omaugh Kona-

ğı hiç de izbe bir yer değildi. Bulunduğu güneş sistemine giden düzinelerce geçit vardı ve hepsinden her gün yüzlerce gemi geçiyordu. Seivarden, görüşme talep etmek ya da bir karara itiraz etmek için gelen binlerce vatandaştan biri olacaktı. Kesinlikle dikkat çekenlerden biri olacaktı zira diğer vatandaşların hiçbiri bin yıl donmuş bir halde kaldıktan sonra dönmemişti.

Aylarca süren yolculuğumuz boyunca bu konuda ne yapmak istediğimi düşünmüştüm. Bunun dezavantajlarını nasıl önleyebileceğimi ya da nasıl yararıma çevireceğimi değerlendirmiş ve hedefimin ne olduğunu sorgulamıştım.

Kendimin ne kadarını hatırladığımı bilmek benim için zordu. Kendimden hayatım boyunca sakladığım şeylerin ne kadarını bilebilirdim. Örneğin *Toren'ın Adaleti*-benin, Esk Bir bölüğünden On Dokuz numaralı-bene verdiği son emir olan talimatlar. *Irei Konağı'na git ve Anaander Mianaai'ı bulup ona tüm olanları anlat.* Ne demek istemişti? Açıkça belli olan, mesajı Radch'ın Efendisi'ne iletme isteğinin dışında ve ötesinde?

Bu niye bu kadar önemliydi? Çünkü öyleydi. Sonradan akla gelen bir fikir değil, acil bir gereklilikti. O an bunu açıkça görebiliyordum. *Elbette* mesajı iletmeliydim, elbette doğru Anaander'ı uyarmalıydım.

Kendi emirlerime uyardım. Ama ölümümü atlatmaya çalışarak Radch bölgesinde dolaşırken başka bir şey daha yapmaya karar vermiştim. Radch'ın Efendisi'ne meydan okuyacaktım. Ve belki benim bu meydan okumam hiçbir işe yaramayacak, onun zar zor farkına varacağı zayıf bir hareket olacaktı.

İşin doğrusu, Strigan haklıydı. Anaander Mianaai'ı öldürme isteğim mantıksızdı. Böyle bir şeye kalkışmak aklı başında bir davranış değildi. Radch'ın Efendisi'nin yanına

ben ortaya çıkarmadan önce farkına varamayacağı bir silahla çıkabilsem bile, bunu başarsam bile ötesinde tek umut edebileceğim şey anında etkisiz hale getirilebilecek acınası bir başkaldırma çabasıydı.

Yine de gizliden gizliye kendi aleyhinde hareket ediyordu. Bariz bir savaştan kaçınmak, Radch'a çok zarar vermemek için özenle tasarlanmış şekilde davranıyordu. Anaander Mianaai'ın bir bütün ve tek bir kişi olduğuna dair inancı çok zedelememe çabasıydı. İkilem açıkça ortaya koyulduğunda böyle bir şey yokmuş gibi davranabilecek miydi?

Ve eğer ortada iki Anaander Mianaai varsa, daha fazlası da olabilir miydi? Kendi içinde kavgadan haberdar olmayan bir bölümü olabilir miydi? Ya da kendini böyle bir kavganın olmadığına inandıran? Radch'ın Efendisi'nin kendisinden sakladığı şeyi ortaya dökersem ne olurdu? Muhtemelen vahim bir şey, yoksa kendini kendinden saklamak için bu kadar uğraş vermezdi. Ve bu şey açıkça ortaya çıkıp kabullenildiğinde, kendinin bölünmesini nasıl engelleyecekti?

Ama herhangi bir şeyi nasıl doğrudan Anaander Mianaai'a söyleyecektim? Diyelim ki Omaugh Konağı'na ulaşmayı başardım, diyelim ki gemiden inip istasyona ayak basabildim, eğer bunu başarabilirsem ana meydana çıkıp hikâyemi herkese duyurmak için bağırarak anlatabilirdim.

Anlatmaya başlayabilirdim ama hikâyemi bitirmem mümkün değildi. Güvenlik bana müdahale etmek için gelirdi, hatta belki asker bile. Ve haberlerde bir gezginin ana meydanda aklını yitirdiği fakat Güvenliğin durumu kontrol altına aldığını söylerlerdi. Vatandaşlar kafalarını sallayıp medeni olmayan yabancılarla ilgili bir şeyler mırıldandıktan sonra beni unuturdu. Ve Radch'ın Efendisi'nin hangi ilk parçası farkıma varırsa varsın problemli ve deli olduğumu düşünerek beni kolayca görmezden gelebilir ya da en azın-

dan diğer parçalarını görmezden gelmeye ikna edebilirdi.

Hayır, anlatmak istediklerimi anlatırken Anaander Mianaai'ın tüm dikkatine ihtiyacım vardı. O dikkati nasıl üzerimde toplayacağım ise neredeyse yirmi yıldır çözüm aradığım bir problemdi. Yok olması fark edilecek birini görmezden gelmenin daha zor olacağını biliyordum. İstasyonu ziyaret edip insanlarla tanışarak Anaander Mianaai'ın herhangi bir parçasının bir açıklama olmadan beni yok edemeyeceği bir konuma gelebilirdim. Ama bunun Radch'ın Efendisi'nin –tüm Radch'ın Efendileri'nin– beni dinlemesine yeteceğine emin değildim.

Ama Seivarden. Bin yıl boyunca kayıp olan şans eseri bulunduktan sonra tekrar kaybolan Kaptan Seivarden Vendaai. Onun Omaugh Konağı'na gelmesi. Bu tüm Radchaaiların ilgisini çekerdi, hem de dini anlamlar yükleyecek kadar. Ve Anaander Mianaai bir Radchaai'dı. Belki de en Radchaai Radchaai'dı. Benim Seivarden'la döndüğümü fark etmemesi mümkün değildi. Ve zihninin derinliklerinde de olsa, diğer tüm vatandaşlar gibi, bunun –eğer bir anlamı varsa– ne anlama geldiğini düşünecekti. Ve kim olduğu düşünüldüğünde zihninin derinliklerinde olması bile azımsanamayacak bir şeydi. Seivarden karşısına çıkmayı talep edecekti. Ve eninde sonunda bu talebi onaylanacaktı. Ve o karşısına çıktığında Anaander'ın bütün dikkati orada olacaktı, hiçbir parçası böyle bir olayı yok sayamazdı.

Ve elbette Seivarden gemiden dışarı adımını atar atmaz Radch'ın Efendisi'nin dikkatini çekecekti. O yüzden Seivarden'ın yanında gidecektim. Bu son derece riskliydi. Doğamı yeterince saklayamayabilirdim; ne olduğum anlaşılabilirdi. Ama denemeye kararlıydım.

Çanta ayaklarımın dibinde, yatakta otururak gemiden

Omaugh Konağı'nda inme iznini bekledim. Seivarden sıkılmış bir halde karşımdaki duvara umursamazca yaslanmıştı.

Seivarden doğal bir tavırla, "Seni rahatsız eden bir şey mi var?" diye sordu. Cevap vermeyince, "Endişeli olduğunda hep bu şarkı mırıldanıyorsun," diye devam etti.

Kalbim bir balık, saklanmış su çimenlerine. Yanlış gidebilecek her şeyi düşünüyordum; şu andan, gemiden inip iskele müfettişiyle yüzleştiğim andan itibaren. Ya da İstasyon Güvenliğiyle. Ya da daha kötüsüyle. Eğer iskeleye bile ulaşamadan tutuklanırsam yaptığım her şeyinin nasıl da anlamsız olacağını düşünüyordum.

Ve Teğmen Awn'ı düşünüyordum. "Kendimi o kadar belli mi ediyorum?" Sanki bu fikir beni eğlendirmiş gibi yüzüme bir gülücük oturttum.

"Belli etmiyorsun. Tam olarak öyle değil. Sadece..." Duraksadı. Sanki konuştuğuna pişman olmuş gibi hafifçe kaşlarını kaldırdı. "Dikkatimi çeken bazı alışkanlıkların var." İç çekti. "İskele müfettişleri çay keyfi mi yapıyorlar? Yoksa yeterince yaşlanmamızı mı bekliyorlar?" Müfettiş Dairesi'nden gerekli izinler gelmeden gemiden ayrılamıyorduk. Müfettişler gemi yanaşma izni istediğinde belgelerimizi almıştı; dolayısıyla onları inceleyip biz oraya vardığımızda ne yapması gerektiğine karar vermek için yeterince zamanı olmuştu.

Seivarden geminin duvarına yaslanmaya devam ederek gözlerini kapatıp mırıldanmaya başladı. Sesi kısılıp yükselerek dalgalandı. Sözlerini yanlış sırada söylüyor olsa da şarkıyı anlayabiliyordum. *Kalbim bir balık.* Gözleri kapalı bir şekilde bir buçuk kıta söyledikten sonra, "Aatr'ın memeleri adına," diye küfretti. "Senin yüzünden ben de başladım."

Kapı çaldı. "Girin," dedim. Seivarden gözlerini açıp dikleşti. Bir anda gerginleşmişti. Sıkılmış gibi görünmesi sanırım bir numaraydı.

Kapı kayarak açıldığında iskele müfettişlerinin giydiği türden koyu mavi ceketli, eldivenli ve pantolonlu bir kişi göründü. Önemsiz ve genç biriydi; yirmi üç-yirmi dört yaşlarında olmalıydı. Tanıdık geldi ama kimi hatırlattığını çıkaramadım. Eğer üzerlerinde ne yazdığını inceleyecek olursam normalden daha az olan takıları ve anı broşları bana kim olduğunu söyleyebilirdi. Ama bu çok kaba bir hareket olurdu. Karşımda duran Seivarden, çıplak ellerini arkasına sakladı.

Müfettiş yardımcısı hafif bir reveransla, "Efendi Breq," dedi. Benim ellerimin çıplak olmasından etkilenmemiş gibi görünüyordu. Yabancılarla ilgilenmeye alışık olduğunu tahmin ettim. "Vatandaş Seivarden. Beni Başmüfettişin odasına doğru izler misiniz, lütfen?"

Başmüfettişi görmemizi gerektiren bir sebep olmamalıydı. Bu yardımcı istasyona girmemize izin verecek yetkiye sahipti. Ya da tutuklanmamıza karar verecek.

Yükleme alanındaki kapıdan çıkarken onu takip ettik ve başka bir kapıdan daha geçerek kalabalık –koyu maviler içindeki iskele müfettişleri, açık kahverengi üniformalı İstasyon Güvenliği, koyu kahverengi giyinmiş askerlerle ve üniformasız vatandaşlarla dolu– bir koridora çıktık. Koridor duvarlarında gezginleri ve tüccarları izleyen bir düzine tanrı resminin asılı olduğu, bir tarafında istasyonun içine, diğer tarafından ise Müfettiş Dairesi'ne giriş olan geniş bir lobiye çıktı.

Yardımcı bizi dokuz kıdemsiz yardımcının bir şeylerden şikâyet eden kaptanlarla ilgilendiği dairenin girişindeki odaya soktu; odanın gerisinde en az bir düzine kıdemli yardımcının o kaptanların mürettebatlarıyla ilgilendiği ofisler vardı. Ofisleri geçerek dairenin iç tarafında yer alan, içinde dört sandalye, bir masa ve kapalı bir kapının bulunduğu odaya girdik.

Bizi buraya getiren yardımcı parmaklarını hareket ettirip birileriyle –muhtemelen istasyon yapay zekâsı ya da Başmüfettişle– konuşarak, "Vat... Efendi ve vatandaş, sizden özür dilerim," dedi. "Başmüfettiş müsaitti fakat acil bir işi çıkmış. Eminim birkaç dakika içinde burada olur. Lütfen oturun. Çay ister misiniz?"

Anlaşılan oldukça uzun bir süre beklememiz gerekecekti. Ve çay ikram etme nezaketi gösterdiklerine göre bu bir tutuklama değildi. Hiç kimse belgelerimin sahte olduğunu anlamamıştı. Buradaki herkes –istasyon yapay zekâsı da dahil olmak üzere– benim söylediğim kişi, yani yabancı bir gezgin olduğumu zannediyordu. Ve bu genç müfettiş yardımcısının bana kimi hatırlattığını bulmak için bir şansım olacaktı. Daha uzun cümleler kurunca hafif bir aksanı olduğunu fark ettim. Acaba nereliydi? "Evet, teşekkürler," dedim.

Seivarden çay teklifini hemen kabul etmedi. Kollarını kavuşturmuş çıplak ellerini koltuk altlarına saklamıştı. Muhtemelen çay istiyordu fakat fincanı tutarken eldivensiz ellerini saklayamayacağı için utanıyordu. Ya da en azından, "Söylediği hiçbir şeyi anlayamıyorum," diyene kadar öyle olduğunu sanmıştım.

Seivarden'ın aksanı ve konuşma tarzı, eski eğlencelerde kullanıldığı ve Anaander Mianaai'ın konuşma tarzı olduğu için –ki bu, ayrıca birçok soylu ya da soylu olmak isteyen hanenin taklit ettiği bir konuşma tarzıydı– eğitimli Radchaailların çoğuna tanıdık gelirdi. Kelime kullanımındaki ve söylenişlerindeki değişimim bu kadar büyük olduğunu fark etmemiştim. Ama ben bu değişimleri deneyimlemiştim ve Seivarden dil konusunda hiçbir zaman çok yetenekli olmamıştı. "Çay teklif ediyor."

"Öyle mi?" Kavuşturduğu kollarına kısa bir bakış attı. "İstemiyorum."

Yardımcının bir mataradan doldurduğu çayı masadan alıp ona teşekkür ederek oturdum. Odanın duvarları açık yeşile boyanmıştı ve zemin muhtemelen ahşap görünümünde yapılmaya çalışılmıştı ama tasarımcı ahşabın sadece taklidinin taklidini görmüş olduğu için bu konuda başarısız olmuştu. Yardımcının arkasındaki duvar nişinde bir Amaat heykelciği ve buruşuk parlak turuncu yapraklı çiçekler vardı. Yanında ise Ikkt'in Tapınağındaki uçurum resminin pirinçten küçük bir kopyası duruyordu. Benzerlerini kutsal ziyaret döneminde Tapınak Önü gölünün yanındaki alanda satıldıklarını biliyordum.

Tekrar yardımcıya baktım. O kimdi? Tanıdığım biri miydi? Tanıştığım birinin akrabası mıydın?

Seivarden kısık bir sesle, "Yine mırıldanıyorsun," dedi.

"Affedersin." Çayımdan bir yudum aldım. "Alışkanlık. Özür dilerim."

Yardımcı masasına otururken, "Önemli değil," dedi. Burarın onun odası olduğu açıkça belliydi. Demek ki Başmüfettişin özel yardımcısıydı; bu, onun kadar genç biri için alışılmadık bir mevkiidi. "Çocukluğumdan beri o şarkıyı duymamıştım."

Seivarden anlamaz bir ifadeyle gözlerini kırpıştırdı. Anlamış olsaydı büyük ihtimalle gülümserdi. Bir Radchaai yaklaşık iki yüz yıl yaşayabilirdi. Muhtemelen on yılı aşkın süredir yasal olarak yetişkin sayılan bu yardımcı Radchaai standartların göre hâlâ çok gençti.

Yardımcı, "Bu şarkıyı sürekli söyleyen birinin tanıyordum," diye devam etti. Onu tanıyordum. Büyük ihtimalle şeker karşılığında ondan şarkı dinlemiştim. Ors'tan ayrıldığımda dört ya da beş yaşlarında olmalıydı. Beni net olarak hatırlayabildiğine göre belki biraz daha büyük.

Kapalı kapının ardındaki Başmüfettiş de Shis'urna'da

büyük bir olasılıkla da Ors'ta bulunmuş biri olmalıydı. Teğmen Awn'ın oradaki görevinin devralan teğmen hakkında ne biliyordum? Askeri görevden iskele müfettişliğine atanmış olması ne kadar olasıydı? Bu, duyulmamış bir şey değildi.

Başmüfettiş kim olursa olsun bu kişiyi Ors'tan buraya getirebildiğine göre varlıklı ve etkili biriydi. Genç görevliye üstünün adını sormak istedim fakat bu son derece kaba bir hareket olurdu. Gerentate aksanını hafifçe vurgulayarak, "Duydum ki," derken sesimin meraklı çıkması için çaba harcadım. "Siz Radchaaiların taktığı takıların bir anlamı varmış."

Seivarden şaşkın bir şekilde bana baktı. Yardımcı gülümsedi. "Bazılarının." Artık Orslu aksanını açık ve net duyabiliyordum. "Örneğin buradaki." Eldivenli parmağının sol omzunun yanında sallanan altın rengi broşa götürdü. "Bir anı broşu."

"Yakından bakabilir miyim?" diye sordum ve sandalyemi yakınlaştırmak için izin aldığımda eğilerek sade metalin üzerindeki Radchaai dilinde yazılmış tanımadığım ismi okudum. Muhtemelen bir Orslu'ya ait bir anıydı ama Aşağı Şehir'den kimsenin Radchaai cenaze geleneklerini uygulayacağını ya da onları son gördüğümden bu yana o geleneklerin uygulanacağı kadar yaşlı birinin öldüğünü zannetmiyordum.

Anı broşunun yanında, yakasında her yaprağına Oluşumlardan birini simgeleyen bir resim işlenmiş, dört yapraklı çiçek şeklindeki broş vardı. Çiçeğin ortasına tarih kazınmıştı. Bu yirmi yıl önce Anaander Mianaai'ın Teğmen Awn'ın evinde rahip olarak katıldığı törende verilmiş olan broştu; yani bu kişi o zamanki küçük ve ürkek çiçek taşıyıcısıydı.

Radchaailar tesadüflere inanmazdı. Artık Başmüfettişin odasına kabul edildiğimizde Teğmen Awn'ın görevini devralan kişiyle karşılaşacağıma neredeyse emindim. Bu müfettiş yardımcısı belki de onun müşterisiydi.

Yardımcı hâlâ anı broşlarından bahsetmeye devam ederek, "Bunları cenazeler için hazırlıyorlar," dedi. "Aile ve yakın arkadaşlar takıyor." Ayrıca tarzı ve gösterişi ölen kişinin, dolayısıyla da broşu takan kişinin, Radchaailar arasındaki mevkiini gösterirdi. Ama –adının Daos Ceit olduğunu hatırladığım– yardımcı bundan bahsetmedi.

Seivarden'ın Garsedd'den bu yana modadaki değişimler hakkında ne düşündüğünü merak ettim; acaba bu göstergeler ne kadar değişmişti. İnsanlar hâlâ atalarından onlara miras kalan, nesiller önceki atalarının sosyal statülerini ve bağlantılarını gösteren broşları takıyorlardı. Bunların çoğu değişmemişti ama Garsedd 'nesiller öncesi'ydi. O dönemde anlamsız sayılan bazı broşlar değer kazanmış ve çok değerli görülen bazıları anlamsızlaşmıştı. Ve son yüz yıl içinde moda olan renklerin ve taşların Seivarden için hiçbir anlamı yoktu.

Müfettiş Yardımcısı Ceit'in üç yakın arkadaşı vardı ve verdikleri hediyelere bakılırsa onunla aynı gelir ve rütbeye sahiplerdi. Hediye verecek kadar yakın iki sevgilisi vardı ama ciddi sayılacak kadar yakın değillerdi. Saçlarına işlenmiş mücevherler, bileklikler –zaten yük ve gemileri denetlediği düşünülürse bileklikler işini zorlaştırabilirdi– ya da eldivenlerinin üzerine yüzükler takmıyordu.

Ve diğer omzunda, artık kaba bir şekilde gözlerimi dikmeden görebileceğim bir yerde aradığım broşu gördüm. İlk bakışta platini gümüş ve üzerindeki inciyi cam –yeni moda olarak kardeşliğin göstergesi olarak kullanılıyordu– zannettiğim için daha önemsiz bir broş olduğunu varsaymıştım.

Bu, ucuz ya da sıradan bir broş değildi. Ama bir müşterilik broşu da değildi. Kullanılan metal ve inci belli bir haneye ait olduğunu gösteriyordu. Seivarden'ın hemen tanıyabileceği kadar eski bir haneye ait olduğunu. Hatta tanımış da olabilirdi.

Müfettiş Yardımcısı Ceit ayağa kalktı. "Başmüfettiş sizi bekliyor," dedi. "Beklettiğim için özür dilerim." Kapıyı açıp bize girmemizi işaret etti.

En içteki ofiste bizi karşılamak için ayağa kalkan kişi, son gördüğümden bu yana yirmi yıl yaşlanmış ve biraz kilo almış olan, o broşu veren kişi –Eski Teğmen– Başmüfettiş Skaaiat Awer'di.

18

Teğmen Skaaiat'ın beni tanıması imkânsızdı. Kendisini tanıdığımdan habersiz bir şekilde reverans yaptı. Onu, koyu mavi üniformasının içinde, Ors'ta olduğundan çok daha ayık ve ağırbaşlı bir halde görmek tuhaftı.

Bu kadar işlek bir istasyonda Başmüfettişin emrindekilerin denetlediği gemilere çıkma ihtimali düşüktü ama Başmüfettiş Skaaiat da yardımcısı kadar az takı takıyordu. Uzun bir sıra yeşil ve mavi taş omzundan çapraz bir şekilde kalçasına kadar iniyordu ve kulağında tek bir kırmızı taş sallanıyordu. Bunlar dışında üniformasının ceketini sadece yardımcısınınkine benzer –ama daha pahalı oldukları açıkça belli olan–; arkadaşlarından, ailesinden ve ölen akrabalarından hatıra broşlar süslüyordu. Sağ manşetinde eldivenin kenarına doğru sarkan sade görünümlü altın bir broş vardı. Durduğu yer o broşu hatırlamak istediğini, başkalarına göstermekten çok kendisinin görmek istediğini düşündürüyordu. Ucuz ve makina yapımı duruyordu. Onun takacağı bir şeye benzemiyordu.

Reverans yaptı. "Vatandaş Seivarden. Efendi Breq. Lütfen oturun. Çay alır mıydınız?" Yirmi yıl sonra bile hiçbir çaba göstermeden hâlâ zarif görüyordu.

"Yardımcınız bize çay ikram etti, Başmüfettiş, teşekkürler," dedim. Başmüfettiş Skaaiat bir bana bir Seivarden'a baktı; biraz şaşkın göründüğünü düşündüm. Seivarden'ın

aramızdaki asıl kişi olduğunu düşünerek doğrudan ona hitaben konuşuyordu. Oturdum. Seivarden kısa bir süre duraksayıp yanıma yerleşirken kolları hâlâ eldivensiz ellerini saklamak için kavuşturulmuş vaziyetteydi.

Başmüfettiş Skaaiat yerine oturduktan sonra, "Seninle bizzat tanışmak istedim, vatandaş," dedi. "Mevkiimin ayrıcalığı. Bin yaşında bir insanla tanışmak herkese nasip olmaz."

Seivarden hafif ve gergin bir şekilde gülümsedi. "Haklısınız olmaz," diye onayladı.

"Ayrıca Güvenliğin sizi iskelede tutuklamasının doğru olmayacağına karar verdim. Ama..." Başmüfettiş Skaaiat eliyle yatıştırıcı bir hareket yaparken manşetindeki broş parladı. "Yasal bazı zorluklarla karşı karşıyasınız, vatandaş."

Seivarden biraz sakinleşerek omuzlarını indirdi ve çenesini gevşetti. Onu tanımayan biri için çok belirgin değildi. Bu etkiyi Skaaiat'ın aksanı ve saygılı konuşması yaratmıştı. Seivarden, "Farkındayım," diye onayladı. "İtiraz etme niyetindeyim."

"Kararla ilgili bazı şüpheler var, o zaman." Yapmacık. Resmi. Soru şeklinde sorulmamış bir soruydu. Ama cevap gelmedi. "Sizi konağın yetkililerine bizzat götürüp Güvenlikle bir problem yaşamadan oraya varmanızı sağlayabilirim." Elbette bunu yapabilirdi. Güvenliğin başındaki kişiye halihazırda bunu bildirmişti.

"Buna minnettar kalırım." Seivarden'ın konuşması son bir sene içinde olmadığı kadar eski haline dönmeye başlamıştı. "Sizden Geirların reisiyle iletişime geçmenizi rica edebilir miyim?" Geir'ın ele geçirdiği hanenin son üyesine karşı bir sorumluluğu olabilirdi. Düşmanını, yani Vendaai'ı kendine katan Geir'dan nefret ediyordu. Vendaai'nin Awer'le ilişkisi de Geir'la olandan daha iyi değildi ama sanırım bu

istek Seivarden'ın ne kadar zavallı ve yalnız olduğunun bir göstergesiydi.

"Ah." Başmüfettiş Skaaiat hafifçe irkildi. "Awer ve Geir eskiden olduğu kadar yakın değiller, vatandaş. Yaklaşık iki yüz yıl önce varisleri değiştirdiler. Geirların kuzeni kendini öldürdü." Başmüfettiş Skaaiat'ın kullandığı kelimeler, bunun onaylanmış ve tıbbi olarak kolaylaştırılmış bir intihardan ziyade yasadışı ve pis bir şey olduğunu ima ediyordu. "Ve Awerlerin kuzeni delirip bir tarikata katılmak için evden kaçtı."

Seivarden eğlendiğini belirten hırıltılı bir ses çıkardı. "Tipik."

Başmüfettiş Skaaiat tek kaşını kaldırdı ama ılımlı bir şekilde, "Bu iki tarafta da bazı kötü duygulara neden oldu. Dolayısıyla Geirlarla olan bağlantılarım olması gerektiği kadar iyi değil ve size yardımcı olabilir miyim bilmiyorum. Ayrıca Geir'ın size karşı sorumluluklarının belirlenmesi... güç olabilir; gerçi itiraz sırasında bunu kullanabilirsiniz," demekle yetindi.

Seivarden kollarını hâlâ sıkıca kavuşturmuş bir şekilde hafifçe omuzlarını kaldırarak sorusunu geri aldığını gösteren bir hareket yaptı. "Bu kadar uğraşa değeceğini düşünmüyorum."

Başmüfettiş Skaaiat kararsızlığını belirten bir hareket yaptı. "Ne olursa olsun barınma ve beslenmeniz sağlanacaktır, vatandaş." Bana döndü. "Ve siz, efendi. Turistik bir gezi için mi buradasınız?"

"Evet." Gülümseyerek Gerentate'ten gelen bir turist gibi göründüğümü umdum.

"Evinizden oldukça uzaktasınız." Başmüfettiş Skaaiat gereksiz bir cümle sarf etmişçesine kibarca gülümsedi.

"Uzun zamandır seyahat ediyorum." Elbette, onda –ve

dolaylı olarak diğerlerinde– merak uyandırıyordum. Seivarden ile birlikte gelmiştim. Buradaki çoğu kişi Seivarden'ın adını duymamıştı ama bin yıl sonra bulunmuş olması olasılığının şaşırtıcılığı ve Garsedd gibi kötü anılan bir olayla bağlantısı yüzünden, Seivarden adını duymuş olanların ilgisini çekecekti.

Başmüfettiş Skaaiat kibarca gülümsemeye devam ederek, "Bir şey mi arıyorsunuz? Bir şeylerden mi kaçıyorsunuz? Yoksa sadece seyahat etmekten mi hoşlanıyorsunuz?" diye sordu.

Anlamı belli olmayan bir hareket yaptım. "Seyahat etmekten hoşlanıyorum sanırım."

Ses tonum yüzünden Başmüfettiş Skaaiat'ın gözleri hafifçe kısıldı, ağzının çevresindeki kaslar gözle görünür bir biçimde kasıldı. Görünüşe göre bir şeyler sakladığımı düşünüyordu ve ilgisini çekmiştim. Artık eskisinden daha meraklıydı.

Bir anlığına niye o şekilde cevap verdiğimi düşündüm. Ve Başmüfettiş Skaaiat'ın burada olmasının benim için oldukça tehlikeli olduğunun farkına vardım. Beni tanıma ihtimali yüzünden değil, benim onu tanıyor olmam yüzünden tehlikeliydi. Çünkü onun konumundaki herkes Teğmen Awn'ı yüz üstü bırakmıştı –ben de Teğmen Awn'ı yüz üstü bırakmıştım– ve şüphesiz o sırada eğer Teğmen Skaaiat da karar vermek zorunda bırakılsaydı o da Teğmen Awn'ı yüz üstü bırakırdı. Teğmen Awn bunun farkındaydı.

Duygularımın davranışlarımı etkileme tehlikesi vardı. Daha önce de etkilemişlerdi; hep etkilemişlerdi. Ama şu ana kadar Skaaiat Awer'le karşılaşmamıştım.

Başmüfettiş Skaaiat'ın az önce yaptığı yatıştırıcı hareketi tekrarlayarak, "Cevabımın muğlak oldu, farkındayım," dedim. "Daha önce hiç neden seyahat ettiğimi sorgulamamış-

tım. Bebekken daha ilk adımlarımı attığımda büyükannem bir yerlere gitmek için doğduğumu görebildiğini söylemişti. Sonra da sürekli bunu tekrarladı. Sanırım hep buna inandım."

Başmüfettiş Skaaiat anladığını gösteren bir hareket yaptı. "Her hâlükârda büyükannenizi hayal kırıklığına uğratmak olmazdı. Radchaai dilini çok akıcı konuşuyorsunuz."

"Büyükannem dil öğrenmem gerektiğini de söylerdi."

Başmüfettiş Skaaiat kahkaha attı. Neredeyse Ors'ta attığı kahkahalar gibiydi ama yine de bir ağırlığı vardı. "Affınızı dilerim, efendi fakat eldiveniniz var mı?"

"Gemiye binmeden almayı düşünmüştüm ama bekleyip doğru türde eldiven almaya karar verdim. Medeni olmayan bir yabancı gibi çıplak ellerle gelmemi affedebileceğinizi umdum."

Başmüfettiş Skaaiat gülümsemeye devam ederek, "Hangisini daha doğru olduğu tartışılır," dedi. Az önce olduğundan daha sakindi. "Gerçi." Sesi ciddileşti. "Konuşmanız çok akıcı fakat diğer şeyleri ne kadar anladığınıza emin değilim."

Tek kaşımı kaldırdım. "Hangi şeyleri?"

"Kaba olmak istemiyorum, efendi. Ama Vatandaş Seivarden'ın kendi parası yokmuş gibi duruyor." Yanımda Seivarden tekrar gerildi. Çenesi kasıldı ve dilinin ucuna kadar gelen bir şeyi bastırmak istiyormuşçasına yutkundu. Başmüfettiş Skaaiat, "Ebeveynler," diye devam etti. "Çocuklarının giysilerini alırlar. Tapınak, katılımcılarına örneğin çiçek taşıyıcılara ve su taşıyıcılara eldiven dağıtır. Bu doğrudur, çünkü herkesin Tanrı'ya sadakat borcu vardır. Ve giriş başvurunuzdan Vatandaş Seivarden'ın sizin emirinizde olduğunu görüyorum ama..."

"Aa." Demek istediklerini anlamıştım. "Eğer Vatandaş

Seivarden'a ihtiyacı olan eldivenleri alırsam, ona müşterilik teklif etmişim gibi olacak."

Başmüfettiş Skaaiat, "Öyle olacak," diye onayladı. "Eğer amacınız buysa bu, problem değil. Ama Gerentate'te işlerin böyle yürüdüğünü zannetmiyorum. Ve açıkçası..." Duraksadı belli ki yine hassas bir şeyden bahsedecekti.

"Ve açıkçası, Seivarden'ın bir yabancıyla bağlantısının olması halihazırda karmaşık olan yasal durumunu daha da karıştırır," diye sözlerini tamamladım. Normal davranışım ifadesizlikti. Öfkemi sesime yansıtmamak benim için kolaydı. Başmüfettiş Skaaiat'ın Teğmen Awn'la herhangi bir bağlantısı yokmuş, Teğmen Awn onun müşterisi olma ihtimalinden dolayı endişe, umut ya da korku yaşamamış gibi konuşabiliyordum. "Yabancı zengin dahi olsa."

Başmüfettiş Skaaiat, "Ben o şekilde ifade etmezdim," diye konuşmaya başladı.

"Şimdi ona biraz para vereceğim," dedim. "Bu her şeyi çözer."

"Hayır." Seivarden'ın ses tonu sertti. Kızgın. "Paraya ihtiyacım yok. Her vatandaşın temel ihtiyaçları karşılanır ve giysi temel bir ihtiyaç. İhtiyacım olan şeyler bana verilecek." Başmüfettiş Skaaiat'ın şaşkın ve meraklı bakışlarıyla karşılaşınca, "Efendi Breq'in bana para vermemek için geçerli nedenleri var," diye devam etti.

Başmüfettiş Skaaiat bunun ne anlama gelebileceğini bilmeliydi. "Vatandaş, ders vermeye niyetim yok," dedi. "Ama eğer öyleyse, neden Güvenliğin seni Sıhhiyeye götürmesine izin vermiyorsun? Bundan çekinmeni anlayabiliyorum." Tekrar eğitim, kolayca kibar bir şekilde bahsedilebilecek bir konu değildi. "Ama gerçekten işleri sizin adınıza iyileştirebilir. Genelde iyileştiriyor."

Bir sene öncesi olsa Seivarden'ın böyle bir öneriyle kar-

şılaştığında öfkeden deliye dönmesini beklerdim. Sadece hafif sinirli bir ses tonuyla, "Hayır," dedi.

Başmüfettiş Skaaiat bana baktı. *O böyledir* dercesine tek kaşımı ve omzumu kaldırdım.

Seivarden beni hayretler içinde bırakarak, "Breq bana karşı hep çok sabırlı davrandı," dedi. "Ve cömert." Bana baktı. "Paraya ihtiyacım yok."

"Nasıl istersen," dedim.

Başmüfettiş Skaaiat hafifçe kaşlarını çatmış, dikkatle bu konuşmayı izliyordu. Sadece benim kim ve ne olduğumu değil, Seivarden'la aramızdaki ilişkiyi de merak ettiğini düşündüm. "Peki," dedi, "sizi konağa götüreyim. Efendi Breq Ghaiad eşyalarınızın odanıza gönderilmesini sağlayacağım." Ayağa kalktı.

Ben ve yanımdaki Seivarden'da ayaklandık. Başmüfettiş Skaaiat bizi, artık boş olan dışarıdaki odaya yönlendirdi; saatin kaç olduğu düşünüldüğünde Daos Ceit –artık Müfettiş Yardımcısı Ceit, diye kendime hatırlattım– mesaisini bitirmiş olmalıydı. Başmüfettiş Skaaiat bizi dairenin girişine götürmek yerine arka koridordaki ondan herhangi bir komut almaksızın açılmış gibi görünen –demek ki istasyon, yani bu istasyonu yöneten yapay zekâ iskelesindeki Başmüfettişe yakından ilgi gösteriyordu– bir kapıya doğru yönlendirdi.

Seivarden şaşkın ve endişe içinde bana bakarak, "İyi misin, Breq?" diye sordu.

"İyiyim," diye yalan söyledim. "Sadece biraz yorgunum. Uzun bir gün oldu." Yüz ifademin değişmediğinden emindim ama bir şey Seivarden'ın dikkatini çekmişti.

Kapının diğer tarafında da koridor uzanıyordu ve koridorda asansör kapıları diziliydi. Kapılardan biri bizim için açıldı ve hiçbir işarete gerek olmaksızın hareket etti. İstasyon Başmüfettiş Skaaiat'ın nereye gitmek istediğini biliyordu. Gitmek istediği yerin ana meydan olduğu ortaya çıktı.

Asansör kapıları açıldığında geniş ve büyüleyici bir görüntüyle karşılaştık. Beyaz damarlı siyah taşlarla döşenmiş cadde, yedi yüz metre uzunluğunda ve yirmi beş metre genişliğindeydi; tavanı altmış metre yüksekliğindeydi. Tam karşımızda tapınak vardı. Basamaklar gerçek olmasa da kırmızı, yeşil ve mavi taşlar döşenerek ayrılmış bir alan vardı, çünkü tapınağın basamaklarına yapılan hareketler de yasal önem teşkil ediyordu. Tapınağın yüzlerce tanrı –birçoğu insan görünümdeydi ama bazıları değildi ve her renktendiler– temsiliyle süslenmiş girişi bile kırk metre yüksekliğinde ve sekiz metre genişliğindeydi. Hemen girişte ibadet edenlerin ellerini yıkayabilecekleri lavabo, arkasında ise toplanmış bir dizi sarı, turuncu ve kırmızı renklerdeki çiçeğin durduğu kaplar ve tanrılara sunmak için satılan tütsüler duruyordu. Meydanın her iki tarafında da dükkânlar, iş yerleri ve çiçekler sarkan balkonlar vardı. Oraya buraya banklar ve çiçekler konulmuştu. Çoğu Radchaai'ın akşam yemeği yediği bu saatte bile, üniformalı –Tercümanlar Dairesi'nde çalışanlar beyaz, İstasyon Güvenliği açık kahverengi, Askerler koyu kahverengi, Bahçıvanlar yeşil ve Yöneticiler açık mavi üniforma giyiyordu– ya da değil ama hepsinin üzeri pırıl pırıl mücevherle dolu, hepsi tam anlamıyla medeni, yüzlerce insanla doluydu. Bir bağılın kaptanını bir çay dükkânına doğru takip ettiğin görüp hangi gemiye ait olduğunu merak ettim. Acaba burada hangi gemiler vardı? Ama bunu soramazdım, bu Gerentate'ten Breq'in ilgileneceği bir şey değildi.

Bir anda hepsini Radchaai olmayan birinin gözüyle gördüm. Karşımda korkutucu bir şekilde belirsiz cinsiyetten bir sürü insan vardı. Radchaai olmayanların cinsiyet ayırmak için kullandıkları her şeyi görmüştüm; bunlar beni kızdıran ve işimi zorlaştıran bir şekilde her yer için kendi-

sine özgüydü. Uzun ve kısa saçlılar, saçı açık –dümdüz sırt boyunca uzanan ya da kalın ve kıvırcık bir karmaşa halinde duran– ya da toplu –örgülü, topuz ya da bağlı– olanlar. Kalın ve ince vücut hatlarına sahip olanlar, narin ve kaba yüzlüler, makyaj yapanlar ya da yapmayanlar. Diğer yerlerde cinsiyet belirtmek için kullanılan bir dolu renge bürünmüşlerdi. Tüm bunlar göğüs ve kalça kıvrımları olan ve olmayan bedenlerle, bir an Radchaai olmayan birinin kadınsı diyeceği hareketleri sergiliyor, hemen ardındansa erkeksi diye adlandıracağı şeyi yapıyorlardı. Yirmi yıllık alışkanlığım suyu yüzüne çıktı ve bir an doğru zamirleri ve hitapları nasıl seçeceğim endişesini yaşadım. Ama burada bunlara gerek yoktu. O yüzden endişelenmeyi bırakabilirdim ve bu küçük ama rahatsız edici yükü sırtımdan atabilirdim. Eve dönmüştüm.

Burası asla evim olmamış evimdi. Tüm hayatımı topraklara katmalarda ve burası gibi olma sürecindeki istasyonlarda geçirmiştim ama onlar bu hale gelemeden oralardan ayrılıp sürece başka bir yerde tekrar başlamıştım. Burası hiç bulunmadığım bir yerdi ama bana tamamen tanıdık geliyordu. Bir bakış açısına göre bunun gibi yerler benim var olma amacımdı.

Başmüfettiş Skaaiat, "Bu yol biraz daha uzun ama etkileyici bir girişi var," dedi.

"Gerçekten etkileyici," diye onayladım.

Seivarden, "O ceketler de ne öyle?" diye sordu. "Bu beni geçen sefer de rahatsız etmişti. Ama orada herkes dize kadar uzanan paltolar giyiyordu. Burada ya ceket ya da bileğe kadar paltolar giyiyorlarmış gibi görünüyor. Ve yakaları yanlış duruyor."

"Daha önce bulunduğumuz yerlerdeki moda seni rahatsız etmemişti," dedim.

Seivarden sinirli bir tavırla, "O yerler *yabancıydı*," diye cevap verdi. "Oralar *evim* değildi."

Başmüfettiş Skaaiat gülümsedi. "Eminim bir süre sonra alışırsınız. Konak bu tarafta."

Meydan boyunca onu takip ederken insanlar, meraklı ve iğrenir bakışlarla Seivarden ile benim medeni olmayan giysilerimiz ve eldivensiz ellerimize bakıyorlardı. Kapının üzerinde sadece siyah bir işaret bulunan bir girişe geldik.

Seivarden sanki ben sormuşum gibi, "Her şey yolunda," dedi. "İşim bittiğinde size yetişirim."

"Burada bekleyeceğim."

Başmüfettiş Skaaiat Seivarden'ın konağa girmesini izledikten sonra, "Efendi Breq, biraz konuşabilir miyiz?" dedi.

Onaylayan bir işaret yapmamla, "Vatandaş Seivarden için çok endişeleniyorsunuz. Bunu anlıyorum ve bu sizin iyi bir insan olduğunuz gösteriyor. Ama onun güvenliğinden endişelenmeniz için hiçbir sebep yok. Radch vatandaşlarına sahip çıkar." diye devam etti.

"Peki ya, Başmüfettiş, eğer Seivarden önemsiz bir haneden gelen bir hiç kimse olsaydı ve Radch'ı gerekli izinler olmadan terk etmiş ya da başka her ne yapmışsa, açıkçası bu konuda hiçbir fikrim yok, onu yapmış olsaydı. Eğer adını hiç duymadığınız bir haneden gelen, adını hiç duymadığınız biri olsaydı yine de bu kadar nazik bir biçimde iskelede karşılanıp kendisine çay ikram edildikten sonra hakkındaki kararlara itiraz etmek için konağa kadar eşlik edilir miydi?"

Sağ eli sadece birkaç milim yukarı kalktı ve diğerleriyle alakasız olan o broş parıldadı. "Artık eskiden olduğu konumda değil. O artık hanesiz ve hiç parası olmayan biri." Hiçbir şey söylemeden ona baktım. "Ama demek istediğinizi anlıyorum. Eğer kim olduğunu bilmeseydim onun için herhangi bir şey yapmazdım. Ama emin Gerentate'te bile işler böyle yürüyordur, değil mi?"

Yüzümü daha hoş bir ifadeye çevirmeyi umarak hafifçe gülümsedim. "Böyle yürüyor."

Başmüfettiş Skaaiat bir süre sessiz kaldı ve ne olduğunu anlayamadığım bir şey düşünerek beni izledi. Daha sonra, "Ona müşterilik teklif etmeyi planlıyor musunuz?" dedi.

Eğer Radchaai olsaydım bu görülmemiş derecede kaba bir soru olurdu. Ama benim tanıdığım Skaaiat Awer başkalarının söylemeye çekindiği şeyleri açıkça söylerdi. "Nasıl edebilirim ki? Ben Radchaai değilim. Ve Gerentate'te biz bu tarz anlaşmalar yapmıyoruz."

Başmüfettiş Skaaiat, "Evet, yapmıyorsunuz," dedi. Açık sözlü. "Gemimi felaket bir kazada kaybettikten bin yıl sonra bir anda uyanıp tüm arkadaşlarımın ölmüş, hanemin yok olmuş olduğunu gördüğümü hayal dahi edemiyorum. Ben de kaçabilirdim. Seivarden'ın bir yere ait olmak için bir yöntem bulması gerekiyor. Bir Radchaai gözünden sizin ona bunu sağladığınızı görüyorum."

"Seivarden'ı yanlış bir beklenti içine soktuğumu düşünüyorsunuz." Odasının girişindeki Daos Ceit'i ve o çok pahalı, inci ve platinden, müşterilik göstermeyen broşu düşündüm.

"Seivarden'ın beklentilerinin ne olduğunu bilmiyorum. Sadece... o sizin sorumluluğundaymış gibi davranıyorsunuz. Bu bana yanlış geliyor."

"Eğer Radchaai olsaydım, yine de yanlış gelir miydi?"

"Eğer Radchaai olsaydınız farklı davranırdınız." Çenesindeki gerginlik kızgın olduğunu fakat bunu saklamaya çalıştığını gösteriyordu.

"O broşta kimin adı var?" Soru istemsizce ve tedbirliden ziyade kaba bir şekilde ağzımdan çıkmıştı.

"Efendim?" Şaşkın bir şekilde kaşlarını çattı.

"Sağ bileğinizdeki broş. Diğer bütün broşlarınızdan fark-

lı." Tekrar Üzerinde kimin adı var? diye sormak istedim ve *Teğmen Awn'ın kardeşi için ne yaptınız?*

Başmüfettiş Skaaiat gözlerini kırpıştırdı ve sanki ona vurmuşum gibi geri çekildi. "Ölmüş bir arkadaşımdan kalma anı broşu."

"Ve az önce onu düşünüyordunuz. Bileğinizi hareket ettirip broşu kendiniz doğru çevirdiniz. Son birkaç dakikadır sürekli böyle yapıyorsunuz."

"Onu sık sık düşünürüm." Bir nefes alıp verdi. Sonra bir nefes daha. "Düşünüyorum da, belki size karşı adil davranmadım, Breq Ghaiad."

Biliyordum. O broşun üzerinde kimin adı olduğunu görmemiş olsam da biliyordum. Biliyordum. Bilmenin Başmüfettiş Skaaiat hakkındaki düşüncelerimi iyi yönde mi etkilediğini yoksa çok daha kötü mü yaptığını bilmiyordum. Ama şu anda hiç öngörmediğim, hiç planlamadığım ve hayal dahi etmediğim bir şekilde tehlikedeydim. Halihazırda asla ve asla söylememem gereken şeyler söylemiştim. Daha fazla şey söylemek üzereydim. Yirmi yıldır ilk defa karşımda beni tanıyabilecek biri vardı. *Teğmenim benim,* Toren'ın Adaleti*'nden Esk Bir'im ben* diye bağırmak için tarif edilemez bir arzu duyuyordum.

Ama bağırmak yerine dikkatli bir şekilde, "Size hak veriyorum, Seivarden'ın buraya ait olmak, burayı evi yapmak için bir yöntem bulması gerekiyor. Sadece ben Radch'a sizin güvendiğiniz kadar güvenmiyorum. Onun güvendiği kadar."

Başmüfettiş Skaaiat bana cevap vermek için ağzını açtı ama Seivarden'ın sesi Başmüfettiş Skaaiat'ın söyleyeceği şeyi bastırdı. "Çok da uzun sürmedi!" Seivarden arkamdan geldi ve bana bakıp kaşlarını çattı. "Yine bacağın ağrıyor. Oturman gerek."

Başmüfettiş Skaaiat, "Bacağınız?" diye sordu.

"Tam olarak iyileşmemiş eski bir yaralanma," derken Seivarden gördüğü her gerginliği bu sebebe yorduğu için çok mutluydum. Böylece eğer izliyorsa İstasyon da aynı sebebe yoracaktı.

Başmüfettiş Skaaiat, "Ve çok uzun bir gün geçirdiniz. Ben de sizi burada ayakta tuttum. Çok kaba davrandım, lütfen beni affedin, efendi," dedi.

"Elbette." Ona söylemek istediklerimi yutup Seivarden'a döndüm. "Ee, durum nedir?"

"Başvuruda bulundum ve birkaç gün içinde itirazımı dinlemek için gün verecekler," dedi. "Senin adını da verdim." Başmüfettiş Skaaiat tek kaşını kaldırınca, "Breq benim hayatımı kurtardı. Hem de birçok kez," diye ekledi.

Başmüfettiş Skaaiat, "Verecekleri gün muhtemelen birkaç ay sonrasına olacaktır," demekle yetindi.

Seivarden hâlâ kollarını kavuşturmuş halde tahmin ettiğini gösteren bir hareket yaparak, "Beklerken," diye devam etti. "Bana bir oda verdiler. Yemek alma listesine de eklediler ve on beş dakika içinde en yakındaki malzeme deposuna gidip giysi almam gerekiyor." Oda. Eğer benimle aynı odada kalması Başmüfettiş Skaaiat'a tuhaf geldiyse aynı sebeplerden Seivarden'a da tuhaf gelmiş olmalıydı. Ve artık hizmetçim olmamasına rağmen itirazının dinlenmesinde ona eşlik etmemi istemişti. Kendime bunun önemli bir olay olduğunu hatırlattım. "Seninle gehnemi ister misin?" Onunla gitmeyi istemiyordum. Yalnız kalıp dengemi bulmak istiyordum.

"Tek başıma gidebilirim. Senin dinlenmen gerekiyor. Yarın görüşürüz. Başmüfettiş Skaaiat, sizinle tanışmak bir zevkti." Seivarden eşit sosyal statüde birine yapılması gereken reveransı mükemmel bir şekilde yaptı ve Başmüfettiş

Skaaiat'tan da aynı biçimde karşılık verdi. Ardından Seivarden meydanda ilerledi.

Başmüfettiş Skaaiat'a döndüm. "Nerede kalmamı önerirsiniz?"

Yarım saat sonra tam da istediğim gibi odamda tek başımaydım. Ana meydanın üzerinde beş metrekarelik, inanılmaz konforlu ve pahalı bir odaydı; zemini gerçek ahşaptan yapılmış gibi duruyordu ve duvarları koyu maviydi. İçinde masa, sandalyeler ve yerde duran bir projeksiyon aleti vardı. Çoğu Radchaai'ın –elbette hepsinin değil– görsel ve işitsel implantları vardı ve bunlar eğlenceleri, müziği, mesajları doğrudan izleyip dinlemelerini sağlıyordu. Ama insanlar yine de bir şeyleri beraberce izlemekten hoşlanıyorlardı ve çok varlıklı kişiler implantlarını kapatmayı alışkanlık haline getirmişlerdi.

Yatağın üzerindeki battaniye gerçek yünden yapılmış gibi hissettiriyordu; sanki içinde hiç sentetik yokmuş gibiydi. Duvarların birinde hizmetçi –elbette artık benim yoktu– için yapılmış açılabilen bir karyola vardı. Ayrıca kendi küçük küveti de vardı ki bu Radch için çok lüks sayılırdı fakat benim için, bedenime asılı duran istasyonun göremeyeceği ama insan gözünün görebileceği silah ve cephane yüzünden, bir gereklilikti. Odada bırakırsam odayı arayan biri bunları bulabilirdi. Ve elbette ortak bir banyonun giyinme odasında bırakamazdım.

Duvardaki bir panel iletişime erişmemi sağlıyordu. Ve istasyona. Elbette aynı zamanda istasyonun da beni izlemesini de sağlıyordu ama istasyonun odayı izlemek için tek yönteminin bu olduğunu zannetmiyordum. Radch'a geri dönmüştüm asla yalnız değildim ve hiçbir özelim yoktu.

Odaya girmemden beş dakika sonra valizlerim geldi ve

yanında yakındaki bir dükkândan gelen yemek tepsisi vardı; gelen balık ve yeşillikler hâlâ sıcaktı ve baharat kokuyordu.

Her zaman kimsenin benimle ilgilenmiyor olma ihtimali vardı. Fakat valizleri açtığımda aranmış olduklarını fark ettim. Belki sadece yabancı olduğum içindi. Belki de değil.

Çay mataramı, fincanlarımı ve *Zambaktan Gelen* heykelciğimi çıkarıp yatağın yanındaki alçak masaya koydum. Kullanma iznim olan suyun bir litresi ile matarayı doldurup yemeğe oturdum.

Balık koktuğu kadar güzeldi ve kendimi biraz iyi hissetmemi sağladı. En azından yemeğimi yiyip bir fincan çay içtikten sonra içinde olduğum durumla yüzleşebilecek hale gelmiştim.

İstasyon kesinlikle içinde yaşayanların büyük bir bölümünü benim subaylarımı izlediğim gibi yakından izleyebilirdi. Diğerlerini –buna şu an ben de dahildim– daha ayrıntısız bir şekilde takip edebilirdi. Vücut sıcaklığı. Kalp atışları. Nefes alıp verişi. Daha yakından izlenen kişilerden gelen verilerden daha az ilgi çekiciydi ama yine de birçok bilgi barındırıyordu. Verilere bir de istasyonun izlediği kişiyi yakından tanıması, yaşadıklarını ve sosyal statüsünü bilmesi eklenince istasyon neredeyse o kişinin beynini okuyormuş kadar olurdu.

Neredeyse. Aslında beyin okuyamazdı. Ve istasyon benim yaşadıklarımdan habersizdi, daha önce benimle hiç karşılaşmamıştı. Duygularımın bir kısmını fark etmesi mümkün olabilirdi ama gerçekte nasıl hissettiğim konusunda tahmin yapabilecek veriye sahip değildi.

Kalçam gerçekten de ağrıyordu. Ve Başmüfettiş Skaaiat'ın bana söyledikleri Radchaai bakış açısıyla çok kabaydı. Eğer İstasyon izliyorsa görebileceği gibi –Anaander Mianaai iz-

liyorsa görebileceği gibi– bir öfkeyle karşılık verseydim bu şaşırtıcı olmazdı. İkisi de beni neyin kızdırdığını tahmin etmekten öteye gidemezdi. Şu anda eski bir yaralanmadan ötürü acı çeken, dinlenmekten ve yemekten başka bir ihtiyacı olmayan yorgun gezgin rolünü oynayabilirdim.

Oda çok sessizdi. Seivarden içine kapalı ruh halindeyken bile bu kadar boğucu bir sessizlik olmamıştı. Yalnızlığa düşündüğüm kadar alışık değildim. Ve Seivarden'ı düşündüğümde Skaaiat Awer'e karşı duyduğum kör edici öfke yüzünden ana meydandayken fark etmediğim bir şeyi fark ettim. Başmüfettiş Skaaiat'ın beni tanıyabilecek tek kişi olduğunu düşünmüştüm ama bu doğru değildi. Seivarden da tanıyabilirdi.

Ama Teğmen Awn, Seivarden'dan herhangi bir şey beklememiş, onun yüzünden üzülmemiş ya da hayal kırıklığına uğramamıştı. Eğer karşılaşmış olsalardı Seivarden onu hor gördüğünü açıkça belli ederdi. Teğmen Awn ona karşı içten içe bir öfke duysa da son derece kibar davranır ama Teğmen Skaaiat yaptığında olduğu gibi düşüncesizce bir şey söylediğinde hüzünlenmez ya da kırılmazdı.

Ama belki de Skaaiat Awer ve Seivarden Vendaai'a verdiğim tepkilerin farklı olduğunu düşünerek hata yapıyordum. Kendimi halihazırda Seivarden'a öfkelenerek bir kez tehlikeye atmıştım.

Şu an bununla uğraşamazdım. Her kim beni izliyorsa ona karşı oynamam gereken bir rol, buraya gelirken özenle kurguladığım bir imaj vardı. Boş fincanımı çay matarasının yanına koydum ve kalçamın acısına rağmen yere diz çöküp dua etmeye başladım.

19

Ertesi sabah kıyafet satın aldım. Başmüfettiş Skaaiat'ın önerdiği dükkânın sahibi beni dükkândan atmak üzereydi ki hesabımdaki miktar, ekranında belirdi. Bunun onun isteğiyle olduğunu zannetmiyordum. İstasyon hem onu utançtan koruyor hem de beni ne kadar yakından izlediğini gösteriyordu. Kesinlikle eldivene ihtiyacım vardı ama eğer savurgan turist rolünü oynayacaksam daha fazlasını satın almam gerekiyordu. Ben henüz bir şey söylemeye fırsatı bulamadan dükkân sahibi rengarenk sırmalı ipek, saten ve kadife top top kumaş getirdi. Mor ve kahverengiye yakın turuncu, üç ton yeşil, altın rengi, soluk sarı ve buz mavisi, kül grisi ve koyu kırmızı.

Yardımcısı bana çay verirken emreder bir tavırla, "Bunları giyemezsin," derken çıplak ellerimden dolayı hissettiği iğrenmenin çoğunu gizlemeyi başarmıştı. İstasyon beni taramıştı ve ölçülerimi dükkân sahibine vermişti, dolayısıyla benim yapmam gereken hiçbir şey yoktu. Yarım litre çay, iki iç bunaltıcı derecede tatlı pasta ve bir düzine hakaretten sonra üzerimde kahverengiye yakın turuncudan bir ceket, içinde buz beyazı sert bir gömlek ve koyu gri neredeyse yok kadar ince ve yumuşak eldivenlerle dükkândan çıktım. Şansıma şu anki modada ceket ve pantolon kesimleri silahımı saklayabileceğim kadar genişti. Gerisi –iki tane daha ceket ve pantolon takım, bir çift eldiven, yarım düzine gömlek ve

üç çift de ayakkabı– dükkân sahibinin söylediğine göre ben tapınağı gezene kadar odama teslim edilecekti.

Dükkândan çıktıktan sonra köşeyi dönüp bu saatte tapınağa ve konağa girip çıkan, –şüphesiz çok pahalı ve moda olan– çay dükkânları ziyaret eden ya da sadece doğru kişiyle görünmek için dolaşan Radchaailarla dolu ana meydana çıktım. Daha önce dükkâna giderken meydandan geçtiğimde insanlar gözlerini dikip bana bakarak fısıldaşmış ya da sadece kaşlarını çatmışlardı. Ama şimdi daha görünmez olmuş gibiydim; elbette ceketimin önüne bakıp hanemin bağlantılarını görmeye çalışan ve bir şey göremeyince şaşkınlıkla gözleri açılanları saymazsak. Ya da çocuklar, küçük eldivenli eliyle yanındaki yetişkinin ceketinin koluna yapışmış olan bir çocuk görüş açısından çıkana kadar gözlerini açıkça bana dikti.

Tapınağın içinde insanlar çiçeklerin ve tütsülerin yanına toplanmıştı. Benim gözümde çocuk denecek yaşta olan kıdemsiz rahipler, sepetler ve kutularla yenilerini getiriyorlardı. Bir bağıl olarak hediyelere dokunmamam ve bir şey sunmamam gerekiyordu. Ama burada kimse bağıl olduğumu bilmiyordu. Lavaboda ellerimi yıkayıp bir demet parlak sarı ve turuncu çiçek ve Teğmen Awn'ın sevdiğini bildiğim türden bir tütsü aldım.

Tapınakta ölüler için dua edilmeye ayrılmış bir alan ve bu tür hediyelerin sunulduğu özel günler olurdu ama bugün o günlerden biri değildi ve bir yabancı olarak tanıdığım ölü bir Radchaai olmamalıydı. O yüzden adımlarım duvarlarda yankılanırken ana alanda yürüyüp her elinde bir Oluşum tutan dizlerine kadar çiçeklerle kaplanmış Amaat'ın yanına gittim. İbadet edenler yığının üzerine çiçek atmaya devam ettiği için kırmızı, turuncu ve sarı renkli dağ benim boyumu aşmış, yükselmeye devam ediyordu. Sıram geldi-

ğinde ben de kendi çiçeğimi ekleyip ağzımı oynatarak ve dua edermiş gibi davranıp tütsüyü, dolduğunda kıdemsiz rahipler tarafından boşaltılacak olan kutuya koydum. Bu sadece bir gösteriydi; satın alınmak üzere tekrar girişe götürülecekti. Eğer sunulan her tütsü yakılsaydı tapınağın havası nefes alınamayacak kadar dumanla kaplı olurdu. Ve şu an festival zamanı dahi değildi.

Tanrı'ya reverans yaparken kahverengi üniformalı bir gemi kaptanı yanıma geldi. Bir demet çiçeği yığına atıp duraksadı ve gözlerini bana dikti. Boş sol elini parmakları hafifçe hareket etti. Yüz hatları bana Rütbeli Kaptan Rubran Osck'u hatırlattı ama Kaptan Rubran ince yapılıydı ve uzun düz saçları vardı, bu kaptan yapılı ve kısa boyluydu, saçı ise kısacık kesilmişti. Broşlarına baktığımda bu kaptanın Kaptan Rubran'ın kuzeni olduğunu, aynı hanenin aynı dalından olduklarını fark ettim. Anaander Mianaai'ın, Kaptan Rubran'ın hangi tarafta olduğunu tahmin edemediğini, sahip olduğu müşteri ve anlaşma ağı yüzünden çok sert davranmak istemediğini hatırladım. Bunun hâlâ geçerli olup olmadığını merak ettim; acaba Osck herhangi bir taraf seçmiş miydi?

Bu önemli değildi. Kaptan muhtemelen sorularına cevap almıştı ama dik dik bakmaya devam etti. İstasyon ya da gemisi ona benim bir yabancı olduğumu söylerdi ve tahminimce kaptan da ilgisini kaybederdi. Belki de Seivarden'ı duymuştu ve kaybetmezdi. Hangisinin olacağını beklemeden duamı tamamlayıp sıralarını bekleyen insan kalabalığının içine girdim.

Tapınağın iki duvarında da daha küçük mihraplar vardı. Birinde üç yetişkin ve iki çocuk, Aart'ın memesine yatırdıkları bir bebeğin –heykelcik buna izin verecek şekilde, bir kolu genelde adı anılan memelerinin altına doğru uzanarak

yapılmıştı– çevresine toplanmış talihli bir kader diliyor ya da en azında bebeğin geleceğine dair bir işaret bekliyorlardı.

Tüm mihraplar cam ve cilalı taştan yapılmıştı; altın ve gümüş işlemeleriyle çok güzel görünüyordu. Bütün mekân yüzlerce fısıltılı konuşma ve dua sessiyle inliyordu. Müzik yoktu. Ikkt'in neredeyse boş tapınağında İlahi Kişiliğin yüzlerce kişilik koroların artık olmadığını söylediğini hatırladım.

İkincil tanrıların mihraplarına hayran kalarak tapınakta neredeyse iki saat geçirdim. Tapınak, istasyonun bu tarafında konağın kaplamadığı tüm alanı kaplıyor olmalıydı. Gerçi konak ve tapınak bağlantılı olmalıydı, zira Anaander Mianaai düzenli olarak bu tapınaktaki ayinleri yönetiyordu ama geçiş belirgin değildi.

Ölüm mihrabını sona bıraktım. Bunun bir sebebi o bölümün turistlerle dolu olacağını düşünmem, diğer sebebi ise beni üzeceğini bilmemdi. Diğer ikincil mihraplardan daha büyük olan bu mihrap neredeyse geniş ana alanın yarısı kadardı; çevresindeki raflar ve kutular ölülere yapılmış hediyelerle doluydu. Sunulanların hepsi yemek ve çiçekti. Hepsi camdandı. Camdan yapılma fincanların içindeki camdan çayın dumanı tütüyordu. Yığınlar halinde incecik camdan yapılma güller ve yapraklar. İki düzine farklı türden neredeyse dün geceki yemeğim kadar güzel kokular yayan meyve, balık ve yeşillik. Seri üretim benzerlerini ana meydandaki dükkânlardan alıp tanrılara ya da ölülere sunmak için kendi evinizdeki mihraba koyabiliyordunuz. Bunlar farklıydı; hepsi en ince ayrıntısına kadar işlenmiş sanat eserleriydi; hepsine bağışlayanın ve ölünün adları belirgin bir şekilde yazılmıştı ki her ziyaretçi yas tutan dini bütün kişiyi –ve elbette onun zenginliğini, statüsünü– görebilsin.

Muhtemelen böyle bir şey almaya yetecek kadar param

vardı. Ama eğer alır ve üzerine koymam gereken isimleri koyarsam bu son yaptığım şey olurdu. Ve şüphesiz rahip de böyle bir şeyi reddederdi. Halihazırda Teğmen Awn'ın kardeşine para göndermeyi düşünmüştüm ama o da istenmeyen bir merak uyandırırdı. Belki kalan paranın ona gitmesini sağlayabilirdim ama buraya yapmak için geldiğimi işi tamamladığımda bunun da çok mümkün olacağını zannetmiyordum. Yine de bunu ve güzel giysilerimle lüks odamı düşünmek kendimi suçlu hissetmeme neden oluyordu. Tapınağın girişinden ana meydana adım atmak üzereydim ki bir asker önümü kesti. Bağıl değil insan bir askerdi. Reverans yaptı. "Affedersiniz. Size *Kalr'ın Merhameti*'nin kaptanı, vatandaş Vel Osck'tan bir mesajım var."

Ben Amaat'a hediyelerimi takdim ederken bana bakan kaptan. Yanıma bir asker göndermiş olması beni İstasyonun sisteminden bir mesaj gönderilmeyecek kadar önemli bulduğunu ama kendisi gelecek ya da bir teğmenini gönderecek kadar değerli bulmadığını gösteriyordu. Gerçi bu sosyal açıdan yaşanacak tuhaflığı askerine yıkmak istediği için de yapılmış olabilirdi. Bir hitap kullanmamak adına kurulmuş cümlenin hafif hantallığını fark etmemek çok mümkün değildi. "Kusura bakmayın, vatandaş," dedim. "Ben vatandaş Vel Osck'u tanımıyorum."

Asker kibarca özür diler bir hareket yaptı. "Bu sabahki kehanet, kaptanın beklenmedik biriyle karşılaşacağına işaret etmişti. Hediyenizi sunarken sizi gördüğünde bu kişinin siz olduğunuza karar verdi."

O kadar büyük bir tapınakta bir yabancıyla karşılaşmak o kadar da beklenmedik bir karşılaşma değildi. Kaptan daha fazla çaba sarf etmediği için biraz gücenmiştim. Üzerinde biraz bile düşünmüş olsa daha iyi bir şey bulabilirdi. "Mesaj nedir, vatandaş?"

Asker yumuşak ve kibar bir tavırla, "Kaptan her akşamüstü çay içer," dedi ve ana meydanın hemen yanındaki bir dükkân adı söyledi. "Eğer ona eşlik ederseniz çok memnun olacaktır."

Zaman ve mekân bu 'sosyal' buluşmanın asıl olarak etki ve bağlantı gösterisi olduğunu ve görünüş olarak resmi olmayan işlerin halledileceğini söylüyordu.

Kaptan Vel'in benimle herhangi bir işi yoktu. Ve benimle görünmekten dolayı herhangi bir kazancı olmayacaktı. "Eğer kaptan vatandaş Seivarden'la görüşmek istiyorsa..." diye başladım.

Fakat asker özür dilercesine, "Kaptanın tapınakta karşılaştığı Kaptan Seivarden değildi," diye cevap verdi. Şüphesiz görevinin ne kadar açık olduğunun farkındaydı. "Ama eğer Kaptan Seivarden'la birlikte gelmek isterseniz, kaptan onunla tanışmaktan memnun olacaktır."

Elbette. Evsiz ve parasız dahi olsa Seivarden tanıdığı birinden doğrudan bir davet alacaktı; İstasyonun sisteminden ya da Kaptan Vel'in ayak işlerine bakan birinden yarı aşağılayıcı bir davetle karşılaşmayacaktı. Ama bu benim tam olarak istediğim şeydi. "Vatandaş Seivarden adına bir cevap veremem, elbette," dedim. "Lütfen Kaptan Vel'e daveti için teşekkür ettiğimi söyleyin." Asker reverans yapıp uzaklaştı.

Ana meydanın yakınında bir dükkândan 'öğle yemeği' adı altında satılan kutulardan aldım; içinde yine balık ve haşlanmış meyveler vardı. Odama gidip İstasyonun duvardaki panelden beni göreceğini düşünerek masaya yerleştim ve yemeğe koyuldum.

İstasyon en az benim kadar zekiydi, benim gemi olduğum zamanki kadar. Evet, benden daha gençti. Benim yarı yaşımdaydı. Ama hiç de hafife alınmaması gerekirdi. Eğer ne olduğum ortaya çıkarsa bu kesinlikle İstasyon yüzünden olacaktı.

İstasyon benim etkisiz hale getirdiğim ve elimden geldiğince sakladığım implantlarımı fark etmemişti. Eğer fark etseydi çoktan tutuklanmış olurdum. Ama İstasyon en azından temel ruh halimi algılayabiliyordu. Eğer hakkımda yeterli bilgiye sahip olsa yalan söylediğimde anlayabilirdi. Ve kesinlikle beni yakından izliyordu.

Ama İstasyonun bakış açısından –*Toren'ın Adaleti*'ykenki bakış açımdan– ruh halim sadece bir dizi tıbbi veriden ibaretti ve bir bağlam olmaksızın anlamsızdı. Yani şu anki kasvetli ruh halimle gemiden inmiş olsaydım İstasyon bunu muhtemelen anlardı ama bundan herhangi bir sonuç çıkaramazdı. Ama burada ne kadar uzun süre geçirirsem İstasyon beni o kadar görecek ve benim hakkımda daha fazla bilgi edinecekti. Kendi bağlamını oluşturup ne olduğum hakkında çıkarımlarda bulunabilecekti. Ve olduğumu düşündüğü şeyle beni kıyaslayabilecekti.

Asıl tehlike, kıyasladığı şeyle uyuşmazsam ortaya çıkacaktı. Bir lokma balık yutup panele dönerek, "Merhaba," dedim. "Beni izleyen yapay zekâ."

İstasyon sakin bir ses tonuyla konsoldan, "Efendi Ghaiad Breq," dedi. "Merhaba. Genelde bana İstasyon diye hitap ederler."

"O zaman, İstasyon." Bir lokma daha balık ve meyve aldım. "Yani beni izliyorsun." İstasyonun gözetiminden gerçekten endişelenmeye başlamıştım. Bunu İstasyondan saklayamazdım.

"Ben herkesi izlerim, efendi. Bacağınız hâlâ acıyor mu?" Acıyordu ve İstasyonun topalladığımı görebilir, şu an oturduğum pozisyondan bunu fark edebilirdi. "Tıbbi tesislerimiz mükemmeldir. Eminim doktorlarımızdan biri sorununuza çözüm bulabilir."

Korkutucu bir olasılık. Ama bunu bir şey belli etmeden

reddedebilirdim. "Hayır, teşekkür ederim. Radchaaiların tıbbi tesisleri konusunda beni uyardılar. Kendim olarak kalmaya devam etmek için biraz sorun yaşamayı tercih ederim."

Bir süre sessizlik oldu. Sonra İstasyon, "Yetenek sınavlarından mı bahsediyorsunuz? Ya da yeniden eğitimden? İkisi de sizin kim olduğunuzu değiştirmez. Ve sizi temin ederim, ikisi için de gerekli niteliklere sahip değilsiniz."

"Olsun." Çatal bıçağımı bıraktım. "Geldiğim yerde bir deyiş vardır: Güç ne izin ne de af gerektirir."

İstasyon, "Daha önce Gerentate'ten kimse ile tanışmamıştım," dedi. Ben de, elbette, buna güveniyordum. "Sanırım yanılgınız anlaşılabilir. Yabancılar genelde Radchaaiların nasıl olduklarını algılayamazlar."

"Az önce ne dediğinin farkında mısın? Tam olarak medeni olmayan insanların medeniyeti anlamasının zor olduğunu söyledin. Radch bölgesinin dışındaki birçok kişinin kendilerini medeni saydıklarının farkında mısın?" Bu cümleyi Radchaai dilinde kendinle çelişmeden kurmak neredeyse imkânsızdı.

Öyle söylemek istemedim demesini bekledim ama demedi. Onun yerine İstasyon, "Eğer Vatandaş Seivarden olmasa buraya gelir miydiniz?"

Beni bu kadar yakından izlerken İstasyona doğrudan yalan söyleyemeyeceğimi bilerek, "Gelebilirdim," diye cevap verdim. Bundan sonra hissettiğim her türlü öfke ve kırgınlığın –ya da Radchaai yetkililerine karşı duyduğum herhangi bir tedirginliğin– benim Radch'a karşı alınganlığım ve korkuma yorulacağını biliyordum. "Bu medeni yerde müzik var mı?"

İstasyon, "Var," diye cevap verdi. "Ama Gerentate'ten herhangi bir müzik olduğunu zannetmiyorum."

İğneleyici bir ses tonuyla, "Eğer Gerentate müziklerini dinlemek isteseydim oradan hiç ayrılmazdım," dedim.

Bu tepkim İstasyonu şaşırtmış görünmüyordu. "İçeride kalmayı mı dışarı çıkmayı mı tercih edersiniz?"

İçerde kalmayı tercih ediyordum. İstasyon benim için bir eğlence açtı. Bu yıl çıkmış bir eğlenceydi fakat mütevazı bir aileden gelen gencin daha soylu bir haneden müşterilik alma hayalini ele alan konusu tanıdıktı. Onu hafife alan kıskanç bir rakibi ve özündeki iyi niyeti saklamaya çalışan efendi vardı. Dört bölüme yayılmış yaklaşık on hikâyede kahramanımızın sahip olduğu üstün erdem sonunda takdir kazanıyordu. Kahraman herhangi bir anlaşması olmamasına rağmen duyduğu sadakat sayesinde en korkunç sınavlardan başarıyla geçip rakibini eleyerek uzun zamandır beklediği müşterilik anlaşmasını elde ediyor ve son on dakika boyunca zafer şarkıları söylüyordu. Çok küçük ölçekli bir yapımdı zira bu tarz eğlencelerin bazıları toplamda günler, hatta haftalar süren düzinelerce bölümden oluşuyordu. Anlamsızdı ama şarklar güzeldi ve keyfimi epey yerine getirdi.

Seivarden'ın görüşme günü belli olana kadar yapacak acil bir şeyim yoktu. Ve eğer Seivarden'ın ona eşlik etmeme yönelik talebinin kabul edilirse, bu daha uzun bir bekleme sürecinin habercisi olacaktı. Ayağa kalkıp pantolonumu düzelttim ve ayakkabılarımla ceketimi giydim. "İstasyon," dedim. "Vatandaş Seivarden Vendaai'ı nerede bulabileceğimi biliyor musun?"

İstasyon duvar panelinden gelen her zamanki sakin ses tonuyla, "Vatandaş Seivarden Vendaai eksi dokuzuncu kattaki güvenlik amirliğinde," diye cevap verdi.

"Efendim?"

İstasyon, "Bir kavga çıkmış," dedi. "Normalde Güvenlik ailesine haber verirdi ama burada ailesi yok."

Elbette ben onun ailesi değildim. Ve o isteseydi beni arayabilirdi. "Beni eksi dokuzuncu kattaki Güvenlik amirliğine yönlendirebilir misin, lütfen?"

"Elbette, efendi."

Eski dokuzuncu kattaki Güvenlik amirliği ufacıktı. İçinde bir panel, birkaç sandalye, üzerinde uyumsuz çay gereçlerinin durduğu bir masa ve dolaplardan başka bir şey yoktu. Seivarden sırtını duvara dayamış, bir bankı üzerinde oturuyordu. Gri eldivenler takmış, üzerine tam oturmayan bir ceket ve sert kalın bir kumaştan yapılmış bir pantolon giymişti. Giysileri muhtemelen üzerine göre dikilmemiş, gerektiğinde kullanılmak üzere birkaç bedene göre seri bir şekilde üretilmişti. Ben gemiyken üniformalarım da böyle üretiliyordu ama üzerimde bundan çok daha iyi duruyordu. Elbette o zamanlarda ben tüm ölçüleri alıp olanlara göre ürettirdim; bu benim için kolay bir işti.

Seivarden'ın ceketinin önüne kan sıçramış, eldivenlerinden biri ise kana bulanmıştı. Üst dudağı kabuk bağlamıştı ve burnunun üzerinde küçük şeffaf bir iyileştirici vardı. Boş boş karşıya bakıyor, ne beni ne de onu gözaltına alan Güvenlik memurunu görüyordu. Güvenlik, "Arkadaşın geldi, vatandaş," dedi.

Seivarden kaşlarını çattı. Kafasının kaldırıp gözleriyle odayı taradı. Sonra bana dönüp dikkatlice baktı. "Breq? Aatr'ın memeleri adına, bu sensin. Çok şey görünüyorsun..." Gözlerini kırpıştırdı. Doğru kelimeyi bulmak için ağzını açıp tekrar duraksadı. Düzensiz sayılabilecek bir nefes aldı. Sonunda, "Farklı," dedi. "Çok çok farklı."

"Sadece birkaç tane giysi aldım. Sana ne oldu?"

Seivarden, "Bir kavga çıktı," dedi.

"Kavga kendi kendine çıktı, öyle mi?" diye sordum.

"Kendi kendine çıkmadı," diye itiraf etti. "Bana yatacak bir yer verildi ama orada halihazırda biri yaşıyordu. Onunla konuşmaya çalıştım ama onu zar zor anlayabiliyordum."

"Dün gece nerede uyudun?" diye sordum.

Gözlerini yere çevirdi. "Başımın çaresine baktım." Tekrar bana ve yanımda duran Güvenlik memuruna baktı. "Ama başımın çaresine bakmaya devam edemezdim."

Güvenlik, "Doğrudan bize gelmen gerekiyordu, vatandaş," dedi. "Şimdi siciline bir uyarı işlendi. Sicilinde uyarı olmasını istemezsin."

"Peki ya karşı taraf?" diye sordum.

Güvenlik onaylamaz bir hareket yaptı. Bu sormamam gereken bir soruydu.

Seivarden sefil bir halde, "Kendi başımın çaresine o kadar iyi bakamıyorum, değil mi," dedi.

Skaaiat Awer'ın onaylamamasını önemsemeyerek Seivarden'a yeni eldiven ve ceket aldım. Yine seri üretim giysilerdi ama bunlar üzerine daha güzel oturuyordu ve daha kaliteli oldukları açıkça belli oluyordu. Gri olanların lekeleri yıkamakla çıkabilecek gibi değildi ve bu kadar kısa sürede malzeme deposundan yenilerini vermezlerdi. Seivarden yeni giysilerini giyip eskilerini geri dönüşüme gönderdikten sonra, "Yemek yedin mi? İstasyon bana nerede olduğunu söylediğinde yemek sipariş etmeyi düşünüyordum," dedim. Yüzünü yıkadığında –iyileştiricinin altındaki morluğu saymazsak– artık az çok saygıdeğer duruyordu.

"Aç değilim," dedi. Yüzünden belli belirsiz bir ifade geçti; bu pişmanlık mıydı? Kızgınlık mıydı? Tam olarak anlayamadım. Kollarını kavuşturup tekrar indirdi; bu aylardır görmediğim bir hareketti.

"Ben yemek yerken sana çay ısmarlamama izin verir misin?"

Tüm içtenliğiyle, "Bu çok hoşuma gider," dedi. Parası olmadığını ve benim ona para vermemi reddettiğini hatırladım. Yanımızdaki tüm çay benim valizimdeydi ve dün gece ayrılırken Seivarden yanına hiçbir şey almamıştı. Ve elbette çay için para gerekiyordu. Bir lükstü. Aslında lüks olmayan bir lükstü. En azından Seivarden'a göre. Muhtemelen herhangi bir Radchaai'a göre. Bir çay dükkâna girip yosuna sarılmış bir şey, meyve ve çay alarak köşedeki bir masaya geçtik. "Hiçbir şey istemediğine emin misin?" diye sordum. "Biraz meyve?"

Meyveye yalandan burun kıvırdı ama sonra bir parça aldı. "Umarım benden daha iyi bir gün geçiriyorsundur."

"Muhtemelen." Bir süre susup olanları anlatmak isterse diye bekledim ama hiçbir şey söylemeden benim devam etmemi bekledi. "Bu sabah tapınağa gittim. Ve bir geminin kaptanı bana kaba bir şekilde gözlerini dikti ve sonra askerlerinden birini yanıma gönderip beni çaya davet etti."

"*Askerlerinden* birini." Seivarden kollarını kavuşturmuş olduğunu fark ederek indirdi ve çay fincanını alıp tekrar bıraktı. "Bağıl mı?"

"İnsan. Oldukça eminim."

Seivarden hafifçe tek kaşını kaldırdı. "Gitmemelisin. Seni kendisinin davet etmesi gerekirdi. Gideceğini söylemedin, değil mi?"

"Gitmeyeceğimi söylemedim." Üç Radchaai kahkahalarla dükkâna girdi. Hepsi koyu mavi iskele yetkilisi üniforması giyiyordu. İçlerinden biri Skaaiat Awer'in yardımcısı Daos Ceit'ti. Beni fark etmedi. "Daveti benim için yaptığını zannetmiyorum. Sanırım seni onunla tanıştırmamı istiyor."

"Ama..." Kaşlarını çattı. Yeşil eldivenli elindeki çay fincanına baktı. Diğer eliyle ceketini düzelti. "Adı ne?"

"Vel Osck."

"Osck. Hiç duymadım." Bir yudum daha çay içti. Daos Ceit ile arkadaşları çay ve pasta alıp neşeli bir şekilde odanın diğer ucundaki bir masaya geçtiler. "Neden benimle tanışmak istiyor?"

Kuşkulu bir şekilde tek kaşını kaldırdı. "Beklenmedik olayların tanrının bir mesajı olduğuna inanan *sensin*," dedim. "Bin yıldır kayıptın, tamamen şans eseri ortaya çıktın ve sonra tekrar kaybolup yanında zengin bir yabancıyla yeniden ortaya çıktın. Ve birilerinin dikkatini çektiğin için şaşırıyorsun." Ne olduğu belli olmayan bir hareket yaptı. "Vendaai'nin etkin bir hane olmadığını düşünürsek kendini bir şekilde kabul ettirmen gerekiyor."

Çok kısa bir an için korkmuş göründüğünde onu kıracak bir şey söylemiş olduğumu düşündüm. Ama sonra kendini toparlamış gibi göründü. "Eğer Kaptan Vel benim iyiliğimi düşünüyorsa ya da fikrime önem veriyorsa seni aşağılayarak kötü bir başlangıç yaptı." Kelimelerinin satır aralarında o eski kibri su yüzüne çıktı. Şu ana kadarki zar zor bastırdığı moral bozukluğuyla bu hali arasında dağlar kadar fark vardı.

"Peki ya Başmüfettiş?" diye sordu. "Skaaiat, değil mi? Yeterince kibar görünüyordu. Ve sen de onun kim olduğunu biliyordun sanırım."

Seivarden iğreniyormuş gibi bir tavırla, "Tüm Awerler yeterince kibar *görünür*," dedi. Omzunun üzerinden yanındakilerin söylediği bir şeye kahkahalarla gülen Daos Ceit'i izledim. Seivarden, "Hepsi başta normal *görünür*," diye devam etti. "Ama sonra ya hayal kurmaya ya da dünyada bozuk bir şey olduğunu ve onların bunu düzeltmeleri gerektiğini düşünmeye başlarlar. Ya da ikisini de aynı anda yaparlar. Hepsi delidir." Bir süre sessiz kaldı ve sonra benim neyi izlediğime bakmak için döndü. Başını çevirdi. "Aa, *o*. Sence de biraz... taşralı görünmüyor mu?"

Tüm dikkatimi Seivarden'a verdim. Ona baktım.

Masaya baktı. "Özür dilerim. Bu... bu yanlıştı. Ben hiç..."

"Bence," diye sözünü kestim. "Maaşı onu... 'farklı' gösterecek giysiler almaya yetmez."

"Demek istediğim o değildi." Seivarden kafasını kaldırdı; yüzünden gerginlik ve utanç okunuyordu. "Ama demek istediğim şey de yeterince kötüydü. Ben sadece... sadece şaşırdım. Bunca zamandır senin dünyevilikten uzak olduğunu düşünmüştüm. Sadece bu beni şaşırttı."

Dünyevilikten uzak demek. Neden öyle düşündüğünü anlayabiliyordum ama yanılıyor olmasının neden bu kadar önemli olduğunu anlayamıyordum. Elbette eğer... İnanmaz bir tavırla, "Kıskanmıyorsun ya?" diye sordum. Ne kadar iyi giyinmiş olursam olayım ben de en az Daos Ceit kadar taşralıydım. Sadece farklı bir taşradandım.

"Kıskanmıyorum!" Ama hemen üzerine, "Yani kıskanıyorum da. O anlamda değil," dedi.

O anda giysi hediye etmemden yanlış izlenime kapılacak olanın herhangi bir Radchaai olmadığını fark ettim. Seivarden ona müşterilik teklif edemeyeceğimi bilse de. Otuz saniyeden uzun düşünse o hediyenin ima ettiğin şeyi benden istemeyeceğini bilsem de. Bu amaçla yaptığımı düşünmüş olamazdı. "Dün Başmüfettiş bana seni yanlış bir beklenti içine sokma tehlikesinde olduğumu söyledi."

Seivarden alaycı bir ses çıkardı. "Awer'in ne düşündüğünü önemseseydim bu değerlendirilmeyi hak edebilirdi." Tek kaşımı kaldırdım ve pişman bir ses tonuyla sözlerine devam etti. "Kendi başımın çaresine bakabileceğimi sanmıştım ama dün gece ve bugün bütün gün keşke senle kalmış olsaydım diye düşündüm. Yani elbette tüm vatandaşlara bakılıyor. Kimse açlıktan ölmüyor. Ya da kimse çıplak değil." Yüzünden bir anlık bir iğrenme ifadesi geçti. "Ama o

giysiler. Bir de iskel. Yalnızca iskel, hep iskel, hem de özenle ölçülmüş porsiyonlarda. Bundan rahatsız olacağımı zannetmiyordum. İskel benim için sorun değil, zorla yutuyor olsam dahi." O kavgaya dahil olduğunda içinde bulunduğu ruh halini tahmin edebiliyordum. "Sanırım beni etkileyen şey haftalar boyunca başka bir şey yemeyecek olduğumu bilmekti. Ve," dedi. Yüzünde kederli bir gülümsemeyle, "Seninle birlikte kalsaydım daha iyisini yiyebileceğimi bilmek," diye ekledi.

"Yani eski işini mi istiyorsun?" diye sordum.

Anlayışlı ve rahatlamış bir tavırla, "*Lanet olsun ki* evet," dedi. O kadar yüksek sesle söylemişti ki odanın diğer tarafındaki grup duyup bize dönerek onaylamaz gözlerle baktı.

"Sözlerine dikkat et, vatandaş." Yosuna sarılı yemeğimden bir lokma daha aldım. Birçok açıdan rahatlamıştım. "Şansını Kaptan Vel'le denemek istemediğine emin misin?"

Seivarden, "Kiminle istersen onunla çay içebilirsin," dedi. "Ama seni bizzat davet etmesi gerekiyordu."

"Bin yıl öncenin görgü kurallarına göre konuşuyorsun," diye belirtim.

Öfkelenmiş bir şekilde, "Görgü kuralları, görgü kurallarıdır," dedi. "Ama dediğim gibi kiminle istersen onunla çay içebilirsin."

Başmüfettiş Skaaiat dükkâna girdi; Daos Ceit'i görüp başıyla selamladı ama Seivarden'la benim oturduğum yere geldi. Bir anlığına Seivarden'ın yüzündeki iyileştiriciyi görüp duraksadı ama görmezden gelmeye karar verdi. "Vatandaş, Efendi."

"Başmüfettiş," diye cevapladım. Seivarden sadece başıyla selamlamakla yetindi.

"Yarın akşam küçük bir davet planlıyorum." Bir yer adı söyledi. "Resmi bir şey değil, sadece çay içeceğiz. İkiniz de gelirseniz çok memnun olurum."

Seivarden derhal kahkahalara boğuldu. "Görgü kuralları," dedi tekrar. "Görgü kurallarıdır."

Skaaiat şaşkın bir şekilde kaşlarını çattı.

"Sizinki bugün aldığımız ikinci davet," diye açıkladım. "Vatandaş Seivarden ilkinin o kadar da kibar olmadığından bahsediyordu."

Skaaiat, "Umarım benimki beklentilerinizi karşılıyordur," dedi. "Karşılayamayan davet kimdendi?"

"Kaptan Vel," diye cevapladım. "*Kalr'ın Merhameti*'nin kaptanı."

Onu tanımayan birine Skaaiat, Kaptan Vel hakkında herhangi bir görüşe sahip değilmiş gibi görünürdü. "Yani. İtiraf etmeliyim ki benim niyetim size yardımcı olabilecek birkaç arkadaşımla tanışmanızı sağlamaktı. Ama Kaptan Vel'i daha kafa dengi bulabilirsiniz."

Seivarden, "Benim hakkımda çok kötü düşünüyor olmalısınız," dedi.

Skaaiat, "Kaptan Vel'in Efendi Breg'e karşı sergilediği tavrın saygı sınırlarının dışında olması mümkün," dedi. Yirmi yıl öncesinden onu tanıyor olduğum düşünüldüğünde böylesi bir ciddiyetle konuştuğunu duymak ne garipti. Henüz Seivarden cevap veremeden Skaaiat, "Benim gitmem gerekiyor. Umarım yakın akşam ikinizi de görürüm," diye devam etti. Yardımcısının oturduğu masaya baktı ve üç yardımcı müfettiş de ayağa kalktı. Arkasından onlar da dükkândan çıktılar.

Seivarden bir süre sessiz kalarak çıktıkları kapıya baktı.

"Yani," dedim. Seivarden tekrar bana döndü. "Eğer geliyorsan sanırım daha iyi giysiler alabilmen için sana ödeme yapmam lazım."

Seivarden'ın yüzünden anlayamadığım bir ifade geçti. "Sen giysilerini nereden aldın?"

"Sana o kadar çok ödeme yapacağımı zannetmiyorum," dedim.

Seivarden kahkaha atarak çayından bir yudum aldı ve ağzına bir parça meyve attı.

Gerçekten tok olduğundan emin değildim. "Başka bir şey istemediğine emin misin?" diye sordum.

"Eminim. O nedir?" Benim yosun kaplı yemeğimin son parçasına baktı.

"Hiçbir fikrim yok." Daha önce Radch'ta buna benzer bir şey görmemiştim, yeni icat edilmiş olmalıydı. "Ama güzel. Sen de bir tane ister misin? İstersen alıp odaya götürebiliriz."

Seivarden yüzünü ekşitti. "Yok, teşekkürler. Sen benden daha maceraperestsin."

Hoş bir şekilde, "Sanırım öyleyim," diye onayladım. Yemeğimin son lokmasını yiyip çayımı bitirdim. "Ama bugün hiç de öyle değildim. İyi bir turist gibi sabahın tümünü tapınakta, akşamüstünü ise odamda eğlence izleyerek geçirdim."

"Dur tahmin edeyim!" Seivarden alaycı bir ifadeyle tek kaşını kaldırdı. "O herkesi konuştuğu eğlenceyi. Kahraman erdemli ve sadık, olası efendisinin sevgilisi ise ondan nefret ediyor. Sarsılmaz sadakati ve özverisi sayesinde kazanıyor."

"Sen de izledin."

"Birkaç kez. Ama çok uzun zaman önce."

Gülümsedim. "Bazı şeyler hiç değişmiyor."

Seivarden cevaben kahkaha attı. "Belli ki. Şarkıları güzel miydi?"

"Çok güzeldi. İstersen odaya döndüğümüzde izleyebilirsin."

Ama odaya döndüğümüzde hizmetçi karyolasını açıp, "Biraz oturacağım," dedi ve iki dakika, üç saniye sonra uykuya daldı.

20

Seivarden'ın görüşme günü kesinlikle haftalar sonraya olacaktı. Bu süre boyunca burada yaşayacaktık ve benim işlerin ne durumda olduğunu, açık bir savaş başlarsa kimin hangi Mianaai'ın tarafında yer alacağını görme fırsatım olacaktı. Belki burada Mianaailardan birinin üstünlüğü vardı. Doğru zaman geldiğinde tüm bu bilgiler çok önemli olacaktı. Ve zamanın geleceğine inancım gitgide artıyordu.

Anaander Mianaai'ın yakın zamanda benim ne olduğumu anlaması da anlamaması da olasıydı ama artık beni kendinin geri kalanından saklayamazdı. Dikkat çekici bir şekilde Seivarden'la beraber buradaydım.

Seivarden'ı ve Kaptan Vel Osck'un onunla tanışma isteğini düşününce aklıma Rütbeli Kaptan Rubran Osck geldi. Ve Anaander Mianaai'ın onun fikrini tahmin edemediğini, desteğini mi alacağı yoksa aleyhinde mi olacağı konusunda emin olmadığını ve onun tarafını öğrenmek ya da kendi tarafına çekmek için baskı yapamayacağını düşündüğünü hatırladım. Kaptan Rubran hane bağlantıları sayesinde böyle tarafsız bir duruş sergileme şansına sahipti. Bu, Mianaai'ın kendi ile mücadelesinin durumu hakkında bilgi veriyor muydu?

Kalr'ın Merhameti'nin kaptanı da tarafsız mı kalmıştı? Yoksa benim olmadığım süreçte bir şeyler değişmiş miydi? Ve Başmüfettiş Skaaiat'ın kaptandan nefret etmesi ne an-

lama geliyordu? Adını söylediğim zaman yüzünden geçen ifadenin nefret olduğuna emindim. Askeri gemiler iskele görevlilerinin yetki alanında değildi –elbette geliş gidişleri haricinde–; aralarındaki ilişki genel olarak bir tarafın biraz hor görmesi, diğer tarafın ise kırgınlığı ve her iki tarafın da tedbirli saygısıyla yürüyordu. Kaptan Vel onu kıracak bir şey mi yapmıştı? Yoksa sadece bazen nedensiz olabilecek türde bir nefret mi duyuyordu?

Ya da siyasi yönelimleri mi ayırmıştı onları? Ve Skaaiat Awer bölünmüş bir Radch'ta hangi tarafta yer alacaktı? Eğer son dönemde karakterini ve fikirlerini değiştirecek bir şey olmadıysa, Skaaiat Awer'in hangi tarafta yer alacağını biliyordum. Kaptan Vel'i –ve elbette *Kalr'ın Merhamet*'ini– ise herhangi bir tahminde bulanabilecek kadar iyi tanımıyordum.

Seivarden'a gelince, fikirlerinin ne yönde olduğu konusunda hiç kendimi kandırmıyordum. Eğer vatandaşların doğdukları statüde kaldığı ve büyüyen, ele geçiren bir Radch'la topraklara katmanın olmadığı ve yanlış hanelerden gelen vatandaşların yükseldiği bir Radch arasında seçim yapması gerekse hangisini seçeceğini biliyordum. Eğer tanışmış olsalardı Seivarden'ın Teğmen Awn hakkında ne düşüneceğinin farkındaydım.

Kaptan Vel'in çay içtiği dükkânın ismi açıkça yazılı değildi. Yazılı olmasına gerek de yoktu. Büyük ihtimalle çok popüler ve sosyetik bir mekân değildi; en azından Oscklaın serveti son yirmi yılda katlanarak artmadıysa. Ve eğer varlığından haberdar değilseniz sizi içeri davet eden türden bir mekân değildi. Karanlık ve içerideki seslerin boğuk olduğu bir yerdi. Kilimler ve duvarda asılı olan şeyler istemeyen sesleri ve yankıyı önlüyordu. Gürültülü koridordan içe-

ri girdiğimde sanki ellerimle kulaklarımı kapatmışım gibi hissettim. Küçük masalar alçak sandalyelerle çevrelenmişti. Kaptan Vel bir köşede, üzerinde çay mataraları ve fincanlarla yarı dolu bir pasta tepsisinin olduğu bir masada oturuyordu. Masadaki tüm sandalyeler doluydu ve çevrelerine bir grup sandalye daha çekilmişti.

En az bir saattir burada oturuyorlardı. Odadan çıkmadan önce Seivarden bana kibar ama hâlâ sinirli bir şekilde çay için acele etmememi söylemişti. Eğer daha iyi bir ruh halinde olsaydı doğrudan geç kalmamı söylerdi. Benim de tercihim bu yöndeydi fakat herhangi bir şey söylemeyip istediği zaman beri etkileyebileceğini düşünerek mutlu olmasına izin verdim.

Kaptan Vel beni görünce ayağa kalkıp reverans yaptı. "İşte, Breq Ghaiad. Yoksa Ghaiad Breq mi?"

Onun kadar az eğilmeye özen göstererek ben de reverans yaptım. "Gerentate'te hane adlarını önce kullanırız." Gerentate'teki haneler Radchaai'da olduğu gibi değildi ama Radchaai dilinde aile bağlantısını belirten tek sözcük buydu. "Ama ben şu an Gerentate'te değilim ve Ghaiad benim hanemin adı."

Kaptan Vel yalandan bir neşeyle, "Yani siz halihazırda bizim için doğru sıraya koydunuz!" dedi. "Çok düşüncelisiniz." Arkamda duran Seivarden'ı göremiyordum. Kısa bir süre yüzünde nasıl bir ifade olduğunu ve eğer Kaptan Vel'in tüm davranışları aşağılayıcı bir şekilde olacaksa beni neden buraya davet ettiğini düşündüm. İstasyonun beni izlediğine emindim. İstasyon benim rahatsız olduğumu görecekti, Kaptan Vel görmese bile. Ve elbette Kaptan Vel görse bile umursamayacaktı.

Kaptan Vel, "Ve Kaptan Seivarden Vendaai," diye sözlerine devam etti ve gözle görür şekilde bir öncekinden daha

saygılı bir reverans yaptı. "Çok memnun oldum, efendim. Büyük bir şeref. Lütfen oturun."

Kendininkinin yanındaki sandalyeleri işaret etti ve iki zarif giyimli ve takılı Radchaai kalkarak herhangi bir söylemeden ya da kırılma belirtisi göstermeden bize yer verdi.

Seivarden, "Affedersiniz, Kaptan," dedi. Kibardı. Bir önceki gün yüzünde olan iyileştiriciler düşmüştü ve bin yıl önce göründüğü gibi, yani soylu bir hanenin zengin ve kibirli çocuğu gibi görünüyordu. "Artık o rütbeye sahip değilim. Ben efendi Breq'in hizmetçisiyim." *Efendi* kelimesine hafif bir vurgu yapmıştı, sanki Kaptan Vel kullanılması gereken saygı hitabını bilmiyor da Seivarden kibarca ve belli etmeden onu uyarıyor gibiydi. "Ve davetiniz için teşekkür ederim, Efendi Breq bunu bana iletecek kadar nazik davrandı." Sesinde hafif bir küçümseme vardı fakat sadece onu tanıyan birinin fark edeceği kadar hafifti. "Ama yapmam gereken işler var."

Daha Kaptan Vel cevap veremeden, "Bu akşamüstü sana izin verdim, vatandaş," dedim. "Ne istersen onu yapabilirsin." Seivarden cevap vermedi ve hâlâ yüzünü göremiyordum. Bizim için boşalan yerlerden birine oturdum. Buradan kalkan subay şüphesiz Kaptan Vel'in subayıydı. Ama etrafta *Karl'ın Merhameti* kadar küçük bir gemi için çok fazla kahverengi üniformalı subay vardı.

Yanıma lal ve azur renklerinde giyinmiş bir sivil oturuyordu; ince saten eldivenleri bir çay fincanından daha ağır ya da daha pürüzlü bir şeye dokunmadığını gösteriyordu. İşlemeleri camdan değil, safirden olduğuna emin olduğum, dövme ve dokuma altından yapılmış kocaman bir broş takıyordu. Bu broş muhtemelen geldiği soylu haneyi temsil ediyordu ama benim için tanıdık değildi. Seivarden karşıma otururken bana doğru eğilip yüksek sesle, "Seivarden

Vendaai'ı bulduğunuz için kendinizi ne kadar şanslı hissetmişsinizdir!" dedi.

Sanki kelime benim için yabancıymış gibi duyulmasına özen göstererek, "Şanslı," diye tekrarlarken Gerentate aksanımın yoğun olmasına çaba sarf ediyordum. Neredeyse Radchaai dilinde cinsiyet ifadeleri olmasını ve yanlış olanı kullanarak daha yabancı görünmeyi dileyecektim. Neredeyse. "Öyle mi deniyor?" Kaptan Vel'in bana niye o şekilde davet gönderdiğini doğru tahmin etmiştim. Başmüfettiş Skaaiat da aynı hataya düşüp Seivarden benim hizmetçim olarak gelecek olmasına rağmen ona hitap etmişti. Elbette Başmüfettiş hatasını hemen fark edip düzeltmişti.

Karşımda Seivarden, Kaptan Vel'e yetenek sınavının sonuçlarıyla ilgili durumu açıklıyordu. Ona buraya geleceğimi söylediğimden beri kızgın olduğunu düşününce bu kadar soğukkanlı olması beni hayrete düşürdü. Ama bu bazı açılardan onun doğal ortamıydı. Eğer onu bulan gemi, küçük bir taşra istasyonu yerine böyle bir yere yanaşmış olsaydı işler onun için çok farklı olurdu.

Kaptan Vel bir fincan çay koyup Seivarden'a ikram ederken yanımdaki Lal ve Azurlu, "Bu saçmalık!" diye bağırdı. "Sanki siz bir çocuksunuz. Sanki sizin neye uygun olduğunuz bilinmiyor. Eskiden yetkililere işlerini doğru yapacakları konusunda güvenebilirdiniz." Doğru kelimesinde *Adaletli* iması da gizliydi. Ve *Menfaatine*.

Seivarden, "Ben gemimi, kaybettim, vatandaş," dedi.

Arkandaki bir başka sivil, "Bu sizin suçunuz değildi, Kaptan," diye itiraz etti.

"Elbette değildi."

Seivarden, "Benim sorumluluğum altında olan her şey benim suçumdur, vatandaş," diye cevapladı.

Kaptan Vel katıldığını gösteren bir hareket yaptı. "Yine de, sizin tekrar sınava girmenize gerek olmamalı."

Seivarden çayına baktı, sonra benim karşısında elleri boş oturduğumu görünce fincanını içmeden masaya bıraktı. Kaptan Vel, Seivarden'ın hareketini fark etmemişçesine bir fincana çay doldurup bana ikram etti.

Ben çayı alırken arkamdan biri, "Bin yıldan sonra Radch'ı nasıl buldunuz, Kaptan?" diye sordu. "Çok şey değişmiş mi?"

Seivarden kendi fincanını almadı. "Bazı şeyler değişmiş. Bazıları aynı kalmış."

"Değişimler iyi mi kötü mü?"

Seivarden soğuk bir tavırla, "Emin değilim," dedi.

Başka biri, "Konuşmanız ne kadar hoş Kaptan Seivarden," dedi. "Günümüzde birçok genç konuşmasına özen göstermiyor. Bu kadar zarif bir dille konuşulduğunu duymak ne kadar güzel."

Seivarden'ın dudakları hafifçe yukarıya kalktı. İltifattan dolayı mutlu olduğu düşünülebilirdi ama gerçek kesinlikle bu değildi.

Kaptan Vel, "Düşük ve taşralı haneler, onların aksanları ve argoları," diye onayladı. "Gerçekten, kendi gemimdekiler bile, iyi askerler ama konuşmalarını duysanız hiç okula gitmediklerini zannedersiniz."

Seivarden'ın arkasındaki teğmen, "Tamamen tembellik," diye görüşünü bildirdi.

Arkanda oturan başka biri, muhtemelen başka bir kaptan, "Bağıllarla böyle olmazdı," dedi.

Farklı biri, "Bağıllarla birçok şey böyle olmazdı," dedi. Sözleri iki ayrı yere çekilebilirdi ama ben ne manada söylediğini biliyordum.

"Ama bu sakıncalı bir konu."

Tüm masumiyetimle, "Sakıncalı mı?" diye sordum. "Burada günümüzdeki gençler hakkında söylenmek yasak de-

ğildir herhalde? Çok acı. Ben hep bunun insan doğasının bir parçası olduğunu düşünürdüm, evrensel olarak uygulanan birkaç insani gelenekten biri olduğunu zannederdim."

Seivarden yüzünde hafif bir sırıtmayla, "Ve elbette," diye ekledi; maskesi sonunda düşmeye başlamıştı. "Düşük ve taşralı haneler hakkında söylenmek asla sakıncalı olamaz."

Yanımdaki Lal ve Azurlu, Seivarden'ın amacını yanlış anlayarak, "Biz de öyle düşünmüştük," dedi. "Ama maalesef işler sizin döneminizde olduğu gibi değil, Kaptan. Eskiden doğru vatandaşı doğru göreve getirmesi için yetenek sınavlarına güvenebilirdiniz. Günümüzde alınan bazı kararlara akıl sır erdiremiyorum. Ateistler bile hak kazandı." Valskaayanlardan bahsediyordu ki onlar genel olarak ateist değillerdi, sadece taptıkları tek bir tanrıları vardı. Birçok Radchaai bu farkı göremiyordu. "Ve insan askerler! Bugünlerde insanların bağıllar konusunda mideleri bulanıyor ama ana meydanda kusan sarhoş bağıl göremezsiniz."

Seivarden katıldığını belirten bir ses çıkardı. "Hiçbir subayın kusacak kadar sarhoş olduğunu görmedim."

Arkamdan biri, "Belki sizin zamanınızda öyleydi," diye cevap verdi. "İşler değişti."

Lal ve Azurlu kafasını, yüz ifadesinden Seivarden'ın söylediği, Lal ve Azurlu'nun anlamadığı şeyi sonunda anlamış olduğu belli olan Kaptan Vel'e doğru çevirdi. "*Geminizi* kontrol altında tutamadığınızı söylemiyorum, Kaptan. Fakat bağılları *kontrol altında* tutmak zorunda değildiniz, öyle değil mi?"

Kaptan Vel boş elini konuyu geçirtircesine salladı; diğer elinde çay fincanı vardı. "Bu, yönetmek vatandaş, benim görevim bu. Ama bundan daha önemli şeyler var. Çıkarma gemilerini insan askerlerle dolduramazsın. İnsan mürettebatlı Adaletlerin hepsinin yarısı boş."

Lal ve Azurlu, "Ve elbette," diye araya girdi. "O askerlerin hepsinin maaşı var."

Kaptan Vel onaylama hareketi yaptı. "Onlara artık ihtiyacımızın olmadığını söylüyorlar." Söyleyen elbette ki Anaander Mianaai'dı. Ama kimse onu eleştirirken adını ağzına almazdı. "Sınırlarımızın olması gerektiği gibi olduğunu söylüyorlar. Kanunlardan ya da siyasetten anlıyormuş gibi davranmayacağım. Ama bence asker eğitip onları dönüşümlü olarak dondurmak için maaşa bağlamak bağıl depolamaktan daha müsrif bir hareket."

Yanımdaki Lal ve Azurlu önündeki masandan bir pasta alıp, "Diyorlar ki," dedi. "Eğer *Toren'ın Adaleti* kaybolmasaydı bile çıkarma gemilerinden birini çoktan ıskartaya çıkarırlardı." Kendi adımı duymuş olmaktan dolayı yaşadığım şaşkınlık buradaki kimse tarafından fark edilemezdi ama şüphesiz İstasyon tarafından fark edilebilirdi. Ve o şaşkınlık, o irkilme özenle yarattığım bu kişiliğe hiç uygun değildi. İstasyonun beni tekrar değerlendireceği kesindi. Ve elbette Anaander Mianaai'ın da.

Arkamdaki sivil, "Aa!" dedi. "Ama buradaki ziyaretçimiz sınırlarımızın sabitlenmiş olasından dolayı mutludur."

Cevap vermek için kafamı hafifçe çevirdim. "Gerentate çok büyük bir lokma olur." Sesimi ifadesiz tuttum. Buradaki kimse az önce yaşadığım şaşkınlıktan dolayı hâlâ afallamış bir halde olduğumun farkında değildi.

Elbette İstasyon ve Anaander Mianaai dışında. Ve Anaander Mianaai'ın –en azından onun bir kısmının– *Toren'ın Adaleti* ile ilgili bir konuşmayı ve bu konuşmaya gelen tepkileri takip etmek için iyi bir sebebi vardı.

Kaptan Vel, "Ime'deki ayaklanmayı bilmiyorum duydunuz mu Kaptan Seivarden? Koca bir bölük emirlere karşı gelip uzaylılarla kaçtı."

Seivarden'ın arkasından biri, "Böyle bir olay bağıl müretebatlı bir gemide asla olmazdı," dedi.

Arkamdaki kişi, "Radch için o kadar da büyük bir lokma olduğunu sanmıyorum," dedi.

Yine Gerentate aksanımı ağırlaştırdım. "Senelerce bizimle sınır paylaşmanın size daha iyi sofra adabı öğreteceğini düşünürdüm." Cevaben gelen sessizliğinin memnuniyetten mi, kızgınlıktan mı yoksa sadece Seivarden ve Kaptan Vel yüzünden dikkatin dağılmış olmasından mı kaynaklandığını görmek için arkamı dönmeyi reddettim. Anaander Mianaai'ın, ismimi duyduğumda verdiğim tepkiden yapacağı çıkarımı çok fazla düşünmemeye çalıştım.

Seivarden düşünceli bir şekilde kaşlarını çatarak, "Sanırım hakkında bir şeyler duydum," dedi. "Ime. Orası bölgesel yönetimin ve güneş sistemindeki gemilerin kaptanlarının insanları öldürdüğü ve çalıp çırptığı ama gemilerin ve istasyonların yapay zekâlarını sabote ettikleri için durumun yetkilileri bildirilemediği yerdi. Değil mi?" İstasyonun – veya Radch'ın Efendisi'nin– verdiğim tepkiyi nasıl yorumlayacakları hakkında endişelenmemin bir anlamı yoktu. Her şey olacağına varacaktı. Ben sakin kalmalıydım.

Lal ve Azurlu, "Bunun konumuzla ilgisi yok," diye cevap verdi. "Konumuz bunun bir ayaklanma olması. Ayaklanma ilk sinyallerini verdi ama kimse iş anlaşmalarını ve terfileri kaybetmeden, görgüsüz ve adi kişilere yetki verilmesinin ya da alçakça hareketleri teşvik eden kanunların tehlikelerinden bahsedemedi ve hatta bazıları medeniyetin her daim savunduğu değerleri alaşağı etti."

"Siz bu konuda konuşabildiğinize göre çok cesur olmalısınız," dedim. Ama Lal ve Azurlu'nun aslında cesur biri olduğunu sanmıyordum. Böyle konuşabiliyordu çünkü konuşmalarının ona bir zararı yoktu.

Sakin ol. Nefesimi kontrol altına alıp düzenli ve sakin soluk almaya çalıştım. Tenim kızardığımı göstermeyecek kadar koyuydu ama İstasyon vücut ısımdaki değişlikleri görebiliyordu. İstasyon bir şeye kızdığımı düşünebilirdi. Kızmak için geçerli bir sebebim vardı.

Seivarden birdenbire, "Efendi," dedi. Çenesini ve omzunun duruşu kollarını kavuşturmamak için çaba sarf ettiğini gösteriyordu. Yakın bir gelecekte yine sessizce duvarı izleyen ruh haline bürünecekti. "Bir sonraki buluşmamıza geç kalacağız." Kibar sayılamayacak kadar hızla ayağa kalktı.

"Doğru," diyerek onayladım ve hiç içmediğim çayımı masa koydum. Bu davranışının sebebinin bende herhangi bir rahatsızlık fark etmesi olmadığını umdum. "Kaptan Vel, son derece kibar davetiniz için teşekkürler. Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum."

Ana meydana çıktığımızda arkamdan yürüyen Seivarden homurdandı. "Lanet olası züppeler." Çevremizden insanlar geçiyor, bize fazla dikkat etmiyorlardı. Bu iyi bir şeydi. Bu normal bir şeydi. Vücudumdaki adrenalin miktarının azaldığını hissettim.

Daha iyiydim. Durdum ve Seivarden'a dönüp tek kaşımı kaldırdım.

"Peki, ama *onlar* züppe," dedi. "Yetenek sınavlarının *ne* işe yaradığını sanıyorlar ki? Tüm *amacı* herkesin yetenekli olduğu işe yönlendirilmesi."

Yirmi yaş genç Teğmen Skaaiat'ın Yukarı Şehir'in nemli karanlığında, yetenek sınavlarının şimdi mi yoksa eskiden mi tarafsızlıktan uzak olduğunu soruşunu ve kendi sorusunu her ikisi de şeklinde yanıtlayışını hatırladım. Ve Teğmen Awn'ın kırgınlığını ve gerginliğini. Seivarden kollarını kavuşturdu, sonra tekrar indirdi ve eldivenli ellerini yumruk yaptı. "Ve elbette düşük haneler görgüsüz ve aksanları kaba

olacak. Bunun için yapabilecekleri bir şey yok."

Seivarden, "Hem ne düşünüyorlardı," diye devam etti. "Böyle bir konuşmayı bir çay dükkânında yapmak. Hem de *konak istasyonunda.* Hani konuştukları sadece *biz gençken* ya da *taşralılar kaba* sohbeti olsa... Neymiş? Yetenek sınavları yozlaşmışmış. Askeriye kötü yönetiliyormuş." Konuşmadım ama bana cevap veriyormuş gibi devam etti. "Ya, elbette herkes bir şeylerin kötü yönetildiğinden şikâyet eder. Ama *böyle* değil. Neler oluyor?"

"Bana sorma." Gerçi elbette biliyordum ya da en azından bildiğimi zannediyordum. Bir kez daha Lal ve Azurlu'nun ve diğerlerinin bu kadar rahat bir şekilde konuşmalarının ne anlama geldiğini düşündüm. Acaba burada hangi Anaander Mianaai'ın üstündü? Ama bu kadar rahat konuşmaları sadece Radch'ın Efendisi'nin, düşmanlarının gizli kalmaktansa kendilerini açıkça belli etmesini tercih ettiği anlamına geliyor da olabilirdi. "Ayrıca, sen görgüsüzlerin yüksek rütbelere gelmesine her zaman taraftar mıydın?" diye sordum; olmadığını bilerek.

Bir anda İstasyonun Gerentate'ten gelen hiç kimseyle karşılaşmamış olmasına rağmen Anaander Mianaai'ın büyük ihtimalle karşılaşmış olacağını fark ettim. Bunu neden daha önce düşünmemiştim? Gemi zihnime programlanmış bir şeyi bunca zaman nasıl fark edememiştim, yoksa küçük, tek bir beynimin olmasından dolayı mıydı?

İstasyonu aldatabilirdim, buradaki herkesi aldatabilirdim ama Radch'ın Efendisi'ni bir an bile aldatamazdım. Gemiden iskeleye adımımı atar atmaz benim söylediğim şey olmadığımı anlamıştı.

Kendi kendime, her şey olacağına varacak, dedim.

Seivarden soruma cevap verircesine, "Bana söyledikleri düşündüm, Ime hakkındakileri," dedi. Benim şu anki ger-

ginliğimin farkında değildi. "O bölük liderinin doğru şeyi yapıp yapmadığını bilmiyorum. Ama yapılacak doğru şeyin ne olduğunu da bilmiyorum. Ayrıca doğru şeyi bilseydim dahi yapmak için hayatımı riske atar mıydım onu da bilmiyorum. Yani..." Duraksadı. "Yani, öyle yapacağımı düşünmek istiyorum. Eskiden olsa yapacağımdan emin olurdum. Ama ben..." Sesi hafifçe titreyerek kısıldı. Gözyaşlarına boğulacakmış gibiydi, sanki bir yıl önceki duyguları başa çıkamayacağı kadar yeni olan Seivarden'a dönüşmüştü. Çay dükkânında özenle koruduğu kibarlığı çok büyük çaba gerektirmiş olmalıydı. Yürürken yanımızdan geçen insanlara çok dikkat etmedim. Ama şu an bir şey yanlış geldi. Birdenbire çevremizdeki insanların yerini ve yönünü fark ettim. Bazı insanların hareket edişiyle ilgili ne olduğunu bilmediğim bir şey beni rahatsız etti.

En az dört kişi gizlice bizi izliyordu. Bizi izlediklerine dair hiç şüphem yoktu fakat bunu yeni fark etmiştim. Takip etmeye yeni başlamış olmalılardı. Eğer iskeleye indiğimizden beri izliyor olsalardı fark ederdim. Fark edeceğime emindim.

Çay dükkânında Lal ve Azurlu '*Toren'ın Adaleti*' dediğindeki şaşkınlığımı İstasyon kesinlikle fark etmiş ve neden o şekilde tepki verdiğimi merak ederek beni daha yakından izlemeye başlamış olmalıydı. Ama İstasyonun beni izlemek için peşime birini takmasına gerek yoktu. Bu sadece gözlem amaçlı değildi.

Bunu yapan İstasyon değildi.

Hiçbir zaman panik olmamıştım. Şu anda da olmayacaktım. Bu benim attığım kehanetti ve bir diskin yönünü biraz yanlış hesapladıysam bile diğerlerini yanlış hesaplamamıştım. Sesimi tamamen ifadesiz tutarak, "Başmüfettişin davetine erken gideceğiz," dedim.

Seivarden, "Awer'in davetine gitmek zorunda mıyız?" diye sordu.

"Bence gitmeliyiz." Ağzımdan çıkar çıkmaz bunu söylediğime pişman oldum. Skaaiat Awer'i şimdi, bu haldeyken görmek istemiyordum.

Seivarden, "Belki de gitmemeliyiz," dedi. "Belki de odaya dönmeliyiz. Meditasyon yapabilir, dua edebilir ya da her ne yapıyorsan onu yapabilirsin. Sonra da yemek söyleriz ve biraz müzik dinleriz. Bence daha iyi olur."

Benim hakkımda endişeleniyordu. Bu çok belliydi. Ve haklıydı odaya dönmek daha iyi olurdu. Sakinleşip şoku atlatmak için bir şansım olurdu.

Ve Anaander Mianaai'ın kimse görmeden, kimse duymadan beni yok etmek için bir fırsatı olurdu. "Başmüfettişin daveti," dedim.

Seivarden itaatkâr bir şekilde, "Evet, efendi," diye cevap verdi.

Skaaiat Awer'in bölümü koridorlar ve kamaralardan oluşan küçük bir labirent gibiydi. Orada bir grup iskele müfettişi, onların müşterileri ve hatta müşterilerinin müşterileriyle birlikte yaşıyordu. Awerlerin buradaki tek temsilcisi olmadığı kesindi ve hanenin istasyonda kendine ait başka bir bölümü olmalıydı ama Skaaiat belli ki bu şekilde yaşamayı tercih ediyordu. Bu tüm Awerlerden beklenebilecek kadar tuhaf bir davranıştı. Ve çoğu Awer'in olduğu gibi onun tuhaflığının da kullanışlı bir tarafı vardı; bölümü iskelelere çok yakındı. Bir hizmetçi bizi karşılayıp bir oturma odasına götürdü. Odanın zemini mavi ve beyaz taştandı ve duvarları yerden tavana kadar yeşilin farklı tonlarından çeşit çeşit bitkiyle kaplıydı. Bazı bitkiler geniş, bazıları dar yapraklıydı; bazıları duvar sarılmış bazıları kendi başına duyuyordu ve

orada burada öbek öbek ya da tek başına beyaz, kırmızı, mor ve sarı çiçekler açmıştı. Muhtemelen burada yaşayanlardan birinin tüm işi bu bitkilerle ilgilenmekti.

Odada Daos Ceit bekliyordu. Bizi gördüğüne gerçekten memnun olmuş bir ifadeyle karşıladı ve yerlere kadar eğilerek reverans yaptı. "Efendi Breq, Vatandaş Seivarden. Başmüfettiş gelmenize çok mutlu olacak. Lütfen oturun." Odaya dağılmış sandalyeleri işaret etti. "Çay alır mıydınız? Yoksa çok mu içtiniz? Bugün başka bir davet daha almıştınız diye biliyorum."

"Çaya hayır demeyiz, teşekkürler," dedim. Kaptan Vel'le buluşmamız da ne ben ne de Seivarden çay içmiştik. Ama oturmak istemiyordum. Tüm sandalyeler eğer bir saldırıya uğrar da kendimi savunmak zorunda kalırsam hareketimi kısıtlayacaklarmış gibi görünüyordu.

Seivarden çok kısık bir sesle, "Breq?" dedi. Endişeliydi. Bir şeylerin yolunda olmadığını görebiliyor ama gizlice ne olduğunu soramıyordu.

Daos Ceit, içten olduğu her halinden belli bir gülümsemeyle bize birer fincan çay verdi. Seivarden'ın açıkça gördüğü gerginliğimin farkında varmamış gibiydi. Onu nasıl gördüğüm anda tanıyamamıştım? Orslu aksanını nasıl hemen fark edememiştim?

Anaander Mianaai'ı nasıl bir saniyeden daha uzun süre kandırabileceğimi düşünmüştüm?

Burada ayakta kalmaya devam edemezdim; bu kibar bir hareket olmazdı. Bir yer seçmek zorundaydım. Boş sandalyelerin hiçbiri kendimi savunmamı kolaylaştıracak bir konumda değildi. Ama otururken bile buradaki insanların tahmin ettiğinden çok daha tehlikeliydim. Silah hâlâ üzerimdeydi, güven verici bir şekilde ceketimin altı duruyor ve kaburgalarıma bastırıyordu. İstasyonun ve Anaander

Mianaai'ın *tamamının* dikkati hâlâ üzerimdeydi ve benim *istediğim* de tam olarak buydu. Her şey hâlâ plana uygundu. Öyleydi. Bir yer seçmeliydim. Kehanetler bir şekilde yere düşecekti.

Henüz oturamadan Skaaiat Awer odaya girdi. Yine çalışırken olduğu kadar az takı takmıştı ama ceketinin açık sarı kumaşını o pahalı giysi dükkânında görmüştüm. Sağ manşetindeki ucuz makine yapımı broş parıldadı.

Reverans yaptı. "Efendi Breq. Vatandaş Seivarden. Sizi görmek ne güzel. Yardımcı Ceit size çay ikram etmiş." Seivarden ve ben kibar hareketlerle onayladık. "Kimse gelmeden söyleyeyim, yemeğe de kalmanızı umuyorum."

Seivarden, "Dün bizi uyarmaya çalıştınız, öyle değil mi?" diye sordu.

"Seivarden," diye müdahale ettim.

Başmüfettiş Skaaiat kibar sarı eldivenli ellerinden birini kaldırdı. "Önemli değil, efendi. Kaptan Vel'in eski kafalı olmakla övündüğünü biliyordum. Çocukların yaşlılara saygı duyduğu ve görgü kurallarının uygulandığı dönemlerde her şeyin çok daha güzel olduğunu düşündüğünü de. Bunların hiçbiri yeni şeyler değil. Eminim bu konuşmalar bin yıl önce de yapılıyordu." Seivarden onayladığını gösteren bir *hıhı* sesi çıkardı. "Eminim Radchaailların görevinin insanlığa medeniyet getirmek olduğu hakkında birçok şey duymuşsunuzdur. Ve bağılların bu konuda insan askerlerden daha yararlı oldukları hakkında."

Seivarden, "Buna," dedi. "Ben de katılıyorum."

"Elbette katılırsınız." Skaaiat'ın yüzünden anlık bir öfke ifadesi geçti. Seivarden büyük ihtimalle onu yakından tanımadığı için bunu fark edemedi. "Büyük ihtimalle benim bir topraklara katma sürecinde insan askerleri kumanda ettiğimi bilmiyorsunuzdur, vatandaş." Seivarden bunu bil-

miyordu. Şaşkınlığı çok net görülebiliyordu. Elbette ben biliyordum. Ve benim buna şaşırmadığımı İstasyon çok net görebilecekti. Ve Anaander Mianaai da.

Bundan dolayı endişelenmemin bir anlamı yoktu. Skaaiat sözlerine devam etti. "Bağıllara ödeme yapmanıza gerek olmadığı ve onların kişisel problemleriyle uğraşmak zorunda olmadığınız doğru. Onlardan ne isterseniz hiç söylenmeden ya da yorumda bulunmadan, iyi ve tam olarak yerine getiriyorlar. Ve insan askerlerim için aynısı geçerli değildi. Askerlerimin çoğu iyi insanlardı ama savaşta karşınızdakilerin gerçekten insan olmadığını düşünmek çok kolay, değil mi? Belki onları öldürebilmek için böyle düşünmeniz gerekiyor. Kaptan Vel gibi insanlar, insan askerlerin bağılların asla yapmadıkları canilikleri yaptığını söylemeye bayılırlar. Sanki bağıl yapmak başlı başına bir canilik değilmiş gibi."

"Dediğim gibi bağıllar daha yaralı." Ors'tayken Skaaiat bu konudan bahsederken dalga geçerdi ama şu an ciddiydi. Dikkatli ve kesindi. "Ve eğer hâlâ sınırlarımızı genişletiyor olsaydık onları kullanmak zorunda kalırdık. Çünkü bunu insan askerlerle uzun süre sürdüremezdik. Ve biz, sınırlarımızı genişletmek için varız, iki bin yıldan uzun süredir bunu yapıyoruz; bunu yapmayı bırakmak kim olduğumuzu tamamen değiştirmek anlamına geliyor. Günümüzde birçok kişi bunu göremiyor, umursamıyor. Birçok insan için hâlâ bunun hayatlarına bir etkisi yok, olana kadar da göremeyecek ve umursamayacaklar. Kaptan Vel gibi insanlar hariç çoğu kişi için bunlar soyut kavramlar."

Seivarden, "Ama Kaptan Vel'in fikri hiçbir anlam ifade etmiyor," dedi. "Kimseninki etmiyor. Radch'ın Efendisi bir sebepten dolayı bu yönde karar verdi. Ve buna karşı bir şey söylemek aptalca."

Skaaiat, "Eğer ikna edilirse kararını değiştirebilir," diye

cevap verdi. Hepimiz hâlâ ayaktaydık. Ben oturamayacak kadar gergindim. Seivarden tedirgindi ve Skaaiat da sanırım kızgındı. Daos Ceit donakalmıştı; bunların hiçbirini duymamış gibi davranmaya çalışıyordu. "Ya da bu karar Radch'ın Efendisi'nin bir şekilde yozlaşmış olduğunu gösteriyor olabilir. Kaptan Vel gibi düşünenler uzaylılarla yapılan konuşmaları hiç onaylamıyorlar. Radch her zaman medeniyet tarafında oldu ve medeniyet her zaman saf yozlaşmamış insanlık anlamına geldi. İnsan olmayan yaratıkları öldürmek yerine onlarla konuşmak bizim için hayırlı bir şey olamaz."

Seivarden, "Ime'deki olay bu muydu?" diye sordu; belli ki yolda sürekli bunu düşünmüştü. "Biri bir üs kurup bağıl depolayıp ne yapacaktı? Baskı mı kuracaktı? Bu isyan demek. Vatan hainliği. İnsanlar niye şimdi böyle bir şey hakkında konuşuyorlar? Demek ki Ime'de olanlardan sorumlu olanların hepsini yakalayamamışlar. Ve şimdi insanların kendilerini gösterip biraz ses çıkarmasını istiyorlar ki dahil olan herkes ortaya çıktıktan sonra..." Şimdi kızgın olduğu açıkça belli oluyordu. İyi bir tahmindi ve az çok haklı olabilirdi. Burada hangi Anaander'ın etkin olduğuna bağlıydı. "Niye bizi uyarmadın?"

"Denedim, vatandaş ama daha açık konuşmalıydım. Ama Kaptan Vel'in bu kadar ileri gideceğini tahmin etmemiştim. Tüm bildiğim geçmişte benim onaylamadığım bir fikri benimsemiş olduğuydu. Topraklara katma en iyi niyetli ve soylu insanlar tarafından yapılsa bile iyi bir şey olamaz. Bağılların daha etkili ve uygun olduğunu savunmak bence bağıl kullanmak için geçerli bir sebep değil. Sadece daha iyi ve biraz daha temiz görünmesini sağlıyor."

Elbette bunu bağılların nasıl yapıldığını hesaba katmazsak sağlıyordu. "Peki," neredeyse *Peki Teğmenim* diyecektim ama kendimi durdurmayı başardım, "Peki, Başmüfettiş,

bağıl yapılmak için bekleyen insanlara ne oldu?"

Skaaiat, "Bazıları hala depolarda ya da çıkarma gemilerinde," dedi. "Ama çoğu yok edildi."

Ciddi bir şekilde, "Yani bu her şeyi düzeltiyor," dedim. İfadesizdim.

Skaaiat, "Awer başından beri buna karşıydı," dedi. Ya sürekli genişlemeden bahsediyordu ya hiç genişleme olmamasından. Ve Radch, Anaander Mianaai kendini olduğu şeye dönüştürmeden çok öncesinden beri bağıl kullanıyordu. Sadece bu kadar fazla değillerdi. "Awer reisleri bunu Radch'ın Efendisi'ne tekrar tekrar söylediler."

"Ama Awer reisleri bundan fayda sağlamaktan vazgeçmediler." Sesimi tepkisiz tuttum. Hoş.

Skaaiat, "Bir şeylere ayak uydurmak ne kadar kolay, değil mi?" dedi. "Özellikle de dediğiniz gibi size fayda sağlıyorsa." Bunu üzerine kaşlarını çatarak kafasını hafifçe eğdi ve bir süre sadece kendinin duyabildiği bir şey dinledi. Bir şey sorarcasına bana ve Seivarden'a baktı. "İstasyon güvenliği kapıda. Vatandaş Seivarden'ı soruyorlar." *Soruyorlar* gerçekte olan şeyin çok kibarlaştırılmış haliydi. "İzninizle." Koridora çıktı; Daos Ceit de onu takip etti.

Seivarden tuhaf bir şekilde sakin görünerek bana baktı. "Keşke dondurucu kabinde kalsaydım diye düşünmeye başlıyorum." Gülümsedim ama belli ki onu ikna edememiştim. "İyi misin? O Vel Osck denen adamın yanından çıktığımızdan beri iyi değilsin. Lanet olası Skaaiat Awer niye doğrudan söylemedi ki! Genelde Awerlerin hoş olmayan şeyler söylemelerini *engelleyemezsin*. Ama bu sefer lafını sakınacağı tuttu!"

"İyiyim," diye yalan söyledim.

Ben konuşurken Skaaiat yanında açık kahverengi İstasyon Güvenliği üniforması giymiş bir vatandaşla içeri girdi.

İstasyon Güvenliği Seivarden'a reverans yaptı ve "Vatandaş, siz ve yanınızdaki kişi benimle gelebilir misiniz?" Kibarlık sadece göstermelikti. Herhangi biri İstasyon Güvenliğinin davetini reddedemezdi. Eğer denesek bile, dışarıda bizim reddetmemizi engelleyecek takviye bir birlik vardı. Ve bu birlik İstasyon Güvenliği değildi; bizi Kaptan Vel'le buluşmamızın çıkışından beri takip edenlerdi. Ya Özel Görevli bir ekipti ya da Anaander Mianaai'ın kendi korumalarıydı. Radch'ın Efendisi parçaları yerine oturtmuş, ben büyük bir zarar veremeden beni buradan çıkarmaya karar vermişti. Ama bunun için neredeyse kesinlikle çok geçti. Tamamının dikkati benim üzerimdeydi. Bunu, beni hızlı ve sessiz bir şekilde öldürebilecek bir Özel Görevli göndermek yerine İstasyon Güvenliği göndermesinden anlamıştım.

Seivarden sakin ve kibar bir şekilde, "Elbette," diye cevapladı. Elbette. Masum olduğunu ve yanlış herhangi bir şey yapmadığını biliyor ve benim Anaander Mianaai'ın Özel Görevlilerinden biri olduğumu düşünüyordu, endişelenmesi için hiçbir sebep yoktu. Ama ben sonunda zamanın geldiğini biliyordum. Yirmi yıldır havada olan kehanetler, sonunda yere düşüp oluşturdukları şekli bana –ve Anaander Mianaai'a– gösterecekti.

Güvenlik memuru cevaplarken kaşını bile oynatmadı. "Radch'ın Efendisi sizinle özel olarak görüşmek istiyor, vatandaş." Bana bakmadı. Muhtemelen neden bizi Radch'ın Efendisi'ne götüreceğini bilmiyordu; benim ne kadar tehlikeli olduğumun, istasyon koridorlarında bekleyen desteğe gerçekten ihtiyacı olduğunun farkında değildi. Hatta desteği olduğundan bile haberi olmayabilirdi.

Silah hâlâ ceketimin içindeydi ve şarjörler üzerimde çıkıntı yapmayacak yerlere saklanmıştı. Anaander Mianaai neredeyse kesinlikle amacımdan habersizdi.

Seivarden, "Bu benim talep ettiğim görüşme mi?" diye sordu.

Güvenlik bilmediğini gösteren bir hareket yaptı. "Buna cevap veremem, vatandaş."

Anaander Mianaai neden buraya geldiğimi bilemezdi; sadece yirmi yıl önce kaybolduğumu biliyordu. Bir parçası, son yolcuğumda gemide olduğunu bilebilirdi ama hiçbir parçası Shis'urna güneş sisteminde açtığım geçide girdikten sonra olanları bilemezdi.

Başmüfettiş Skaaiat, "Ben," dedi. "Önce çayınızı içip yemek yemeniz mümkün olur mu diye sormuştum." Bunu sorabilmiş olması Güvenlikle olan ilişkisini gösteriyordu. Reddedilmesi ise bu tutuklamanın –evet, bunun bir tutuklama olduğuna emindim– aciliyetini gösteriyordu.

Güvenlik, görevinden habersiz bir şekilde, özür diler bir hareket yaptı. "Emirlerim bu şekilde, Başmüfettiş. Vatandaş."

Skaaiat sakin ve soğukkanlı bir şekilde, "Elbette," dedi ama onu tanıyordum, sessizdeki endişeyi duyabiliyordum. "Vatandaş Seivarden. Efendi Breq. Eğer yardımcı olabileceğim bir şey olursa lütfen aramaktan çekinmeyin."

"Teşekkür ederim, Başmüfettiş," dedim ve reverans yaptım. Korkum, belirsizlik, neredeyse panik halim yok oldu. Durgunluk kehaneti Harekete dönüşmüştü. Ve Adalet açık ve net bir şekilde önüme düşmek üzereydi. Genç bir rahip artık yarı boş olan çiçek sepetlerinin arkasında sıkılmış ve somurtkan bir halde oturuyordu. İçeriye girdiğimizde bize dargın bir bakış attı ama yanından geçtiğimizde kafasını dahi çevirmedi.

Güvenlik memuru bizi konağın ana girişine değil de her-

kes arkadaş ziyaretleri yaptığı ya da ailesiyle evinde olduğu için bu saate sakin olan tapınağa götürdü.

Hâlâ tütsü ve tanrının dizlerine kadar gelen çiçek öbeğinin kokularıyla dolu ana salondan ve dört kolu Amaat heykelciğinin yanından geçerek köşesinde birçok tanrı gibi soyut bir kavramın kişileştirilmiş hali olan eski ve artık pek bilinmeyen bir tanrının heykelciğinin –ki bu, meşru siyasi otoriteyi yüceltiyordu– durduğu arkadaki küçük mabede girdik. Konak inşa edilirken bu heykelciğin Amaat'ın yanına koyulmasıyla ilgili en ufak bir şüphe olmadığı belliydi ama zaman içinde ona olan ilgi kaybolmuş gibi görünüyordu; buna belki istasyonun değişen insan profili sebep olmuştu ya da sadece modası geçmişti. Ya da belki de daha uğursuz bir nedeni vardı.

Tanrı heykelciğinin arkasındaki duvar kayarak açıldı. Arkasında silahlı ve zırhlı bir koruma vardı; silahı kılıfındaydı ama elinden çok da uzak değildi, pürüzsüz gümüş zırhı yüzünü kapatıyordu. Bağıl olduğunu düşündüm ama kesin olarak bilemezdim. Son yirmi yılda sık sık yaptığım gibi bunun nasıl işlediğini düşündüm. Şüphesiz konak İstasyon tarafından korunmuyordu. Anaander Mianaai'ın korumaları da onun birer parçası mıydı?

Seivarden bana baktı; sinirli görünüyordu ve korkmuş olduğunu düşündüm. "Gizli girişten girecek kadar önemli olduğumu zannetmiyordum." Gerçi bu giriş büyük ihtimalle gizli değildi; sadece ana meydandakinden daha az göz önündeydi.

Güvenlik yine bilmediğini gösteren bir hareket yaptı ama herhangi bir şey söylemedi.

"Ee," dedim ve Seivarden beklenti içinde bana baktı. Bunun, benim sahip olduğumu sandığı özel konumdan dolayı olduğunu düşündüğü belliydi. Kapıdan girip hareketsiz du-

ran korumanın yanından geçtim. Ne beni ne de arkamdan gelen Seivarden'ı fark ettiğini belli eden bir şey yaptı. Duvar arkamızdan kapandı.

21

Kısa ve boş koridorun sonunda başka bir kapı tavanı üç metre yüksekliğinde, dört metreye sekiz metre büyüklüğünde bir odaya açıldı. Yılan gibi duvarları kaplamış sarmaşıklar yerden yükselen kolonlara da sarılmıştı. Yeşillerin arasından görünen açık mavi duvarlar odayı olduğundan daha ferah gösteriyor ve beş yüz yıl önceki göz yanılgısı modasının son izlerini taşıyordu. Odanın en gerisinde bir platform vardı ve arkasındaki sarmaşıkta dört Oluşumun resimleri asılıydı. Platformda Anaander Mianaai vardı, hem de iki tane. Radch'ın Efendisi'nin bizi birden fazla parçasına sorgulatacak kadar çok merak ettiğinden olduğunu tahmin ettim. Gerçi kendi mantığına bunu başka bir şekilde oturtmuş da olabilirdi.

Radch'ın Efendisi'nin üç metre yakınına gelmiştik. Seivarden diz çöktü ve sonra yere kapandı. Ben –aslında– Radchaai değildim, dolayısıyla Anaander Mianaai'ın vatandaşı da değildim. Ama Anaander Mianaai kim olduğumu biliyordu; biliyor olmalıydı. Bilmeden bizi buraya bu şekilde çağırmazdı. Yine de diz çökmedim, reverans dahi yapmadım. İki Mianaai da buna ne şaşırdı ne de kızdı.

Sağdaki Mianaai, "Vatandaş Seivarden Vendaai," dedi. "Nasıl bir oyun oynadığınızı düşünüyorsunuz?"

Seivarden'ın omuzları seğirdi; sanki yüzü yerde olmasına rağmen kollarını kavuşturmak istemiş gibiydi.

Soldaki Mianaai, "*Toren'ın Adaleti*'nin davranışları yeterince endişe verici ve kafa karıştırıcıydı. Tapınağa girip hediyelerine leke sürmek! Ne gibi bir amacın vardı? Rahiplere ne söyleyeceğim?"

Silah hâlâ ceketimin altında dikkat çekmeden duruyordu. Ben bir bağıldım. Ve bağıllar ifadesiz yüzleriyle bilinirdi. Gülümsememeyi kolayca başarabilirdim.

Seivarden, Anaander Mianaai'ın sözlerini takip eden sessizlikte, "Eğer Hükümdar'ım tenezzül ederse," dedi. Sesi hafif nefes nefese çıkıyordu; hızlı nefes almaya başladığını düşündüm. "Ne... Ben anla..."

Sağdaki Mianaai alay eder bir *ha* sesi çıkardı. Aynı Mianaai, "Vatandaş Seivarden şaşırdı ve beni anlamıyor," diye devam etti. "Ve sen *Toren'ın Adaleti*. Beni kandırmaya çalıştın. Neden?"

Ben cevap veremeden soldaki Mianaai, "Kim olduğundan ilk şüphelendiğimde, buna neredeyse inanmıyordum. Bir başka kayıp kehanet ayaklarımın dibine düşüyordu. Seni ve ne yapacağını izledim, bu sıradışı davranışınla neyi amaçladığını çözmeye çalıştım."

Eğer bir insan olsaydım kahkahalarla gülerdim. Karşımda iki Mianaai vardı. İkisi de diğerinin denetimi ve müdahalesi olmadan bu sorguyu yapabileceğine güvenmiyordu. İkisi de *Toren'ın Adaleti*'nin yok edilmesinin ayrıntılarını bilmiyor ve bu konuda diğerini suçluyordu. Ben ikisinin de silahı olabilirdim, ikisi de birbirine güvenmiyordu. Hangisi hangisiydi?

Sağdaki Mianaai, "Nereden geldiğini gizlemek konusunda iyi bir iş çıkardın. Şüphelenmeme ilk neden olan kişi Yardımcı Ceit'ti." *Bu şarkıyı çocukluğumdan beri duymamıştım* demişti. O şarkının Shis'urna'dan olduğu belliydi. "İtiraf ediyorum taşları yerine koymak tüm günümü aldı ve

o zaman bile inanamadım. İmplantlarını oldukça iyi saklamışsın. İstasyonu kandırmayı başardın. Ama mırıldanmalarının kimliğini belli etmesi kaçınılmazdı diye düşünüyorum. Sürekli mırıldandığının farkında mısın? Sanıyorum şu an mırıldanmamak için çaba sarf ediyorsun. Ve bu için teşekkür ederim."

Yüzü hâlâ yerde olan Seivarden, alçak bir sesle, "Breq?" dedi.

Soldaki Mianaai, "Breq değil," dedi. "*Toren'ın Adaleti*."

"*Toren'ın Adaleti*'nden Esk Bir," diye düzeltirken Gerentate aksanını ve insan ifadelerini tamamen bıraktım. Rol yapmayı bıraktım. Dehşet vericiydi, çünkü bundan sonra çok uzun yaşayamayacağımı biliyordum ama aynı zamanda tuhaf bir şekilde rahatlatıcıydı. Omuzlarımdaki ağırlık kalkmıştı.

Sağ taraftaki Mianaai bunu belirtmeme gerek olmadığını gösteren bir hareket yaptı. "*Toren'ın Adaleti* yok edildi," dedim. İki Mianaai da soluksuz kalmış gibiydi. Bana bakıyorlardı. Eğer yapabilecek olsam kahkaha atardım.

Seivarden, yüzü hâlâ yerde, çekingen bir sesle, "Hükümdarım, hoşgörünüze sığınıyorum," dedi. "Eminim bir yanlış anlaşılma vardır. Breq insan. Onun *Toren'ın Adaleti*'nden Esk Bir olması mümkün değil. Ben *Toren'ın Adaleti*'nin Esk bölüğünde görev yaptım. Hiçbir *Toren'ın Adaleti* doktoru Esk Bir'e Breq'inki gibi bir ses vermez. Eğer Esk teğmenlerini sinir etmek istemiyorsa."

Sessizlik yoğun ve ağır bir biçimde üç saniye boyunca havada asılı kaldı.

Sessizliği bozarak, "Benim Özel Görevli olduğumu düşünüyor," dedim. "Ona ne olduğumu hiç söylemedim. Ona Gerentate'ten Breq olduğum dışında hiçbir şey söylemedim ama buna hiç inanmadı. Onu bulduğum yerde bırakmak is-

tedim ama neden bilmiyorum yapamadım. Hiç en sevdiğim subaylardan biri olmamıştı." Bunu kulağa delice geldiğini biliyordum. Özel bir tür delilik, yapay zekâ deliliği. "Onun olanlarla hiçbir ilgisi yok."

Sağ taraftaki Mianaai tek kaşını kaldırdı. "O zaman neden burada?"

"Kimse onun buraya gelişini görmezden gelemezdi. Ve onunla birlikte geldiğim için benimkini de görmezden gelemez ve gizleyemezdi. Ve neden doğrudan size gelemediğimi zaten biliyorsunuz."

Sağdaki Mianaai'ın kaşları hafifçe seğirdi.

Soldaki Mianaai, "Vatandaş Seivarden Vendaai, açıkça görüyorum ki *Toren'ın Adaleti* sizi aldatmış. Onun ne olduğunu bilmiyordunuz. Şimdi gitmeniz en doğrusu olacak. Elbette herhangi birine burada olanlar hakkında bir şey söylemeden."

Seivarden yere doğru, "Hayır?" derken sanki bir soru sorarmış gibiydi. Ya da bu kelimenin ağzından çıktığına kendisi de şaşırmış gibi. Tekrar ve daha net bir şekilde, "Hayır," dedi. "Bir yerde bir hata olmalı. Breq beni kurtarmak için *köprüden* atladı."

Bunu düşününce kalçam ağrımaya başladı. "Hiçbir aklı başında insan bunu yapmaz."

Seivarden sessizce, sanki boğazına bir şey kaçmış gibi bir sesle, "Hiçbir zaman *aklı başında* olduğunu söylemedim," dedi.

Sol taraftaki Mianaai, "Seivarden Vendaai," dedi. "Bu bağıl, ve evet o *bir* bağıl, bir insan değil. Anlattıklarınız sizin davranışlarınız hakkından bana çözmediğim birçok şeyi açıklıyor. Aldatıldığınız ve hayal kırıklığına uğradığınız için üzgünüm ama gitmeniz gerekiyor. *Hemen*."

"Hükümdarım hoşgörünüze sığınıyorum." Seivarden

yüzü hâlâ yerdeydi ve zemine doğru konuşuyordu. "Ama izin verseniz de vermeseniz de Breq'i bırakmayacağım."

İfadesizce, "Git Seivarden," dedim.

"Üzgünüm," derken sesi hafifçe titremesini saymazsak kaygısızca çıkmıştı. "Seni bırakmayacağım."

Ona baktım. Kafasını çevirip bana baktığında ifadesi korku ve kararlılık karışımıydı. "Neye kalkıştığından haberin yok," dedim. "Burada olanları anlamıyorsun."

"Bilmeme ya da anlamama gerek yok."

Sağdaki Mianaai neredeyse eğleniyormuş gibi bir ifadeyle, "Peki o zaman," dedi. Sol taraftaki ise durumdan o kadar da keyif almıyordu. Nedenini merak ettim. "Anlat, *Toren'ın Adaleti*."

İşte, yirmi yıl boyunca gelmeye çalıştığım yerdeydim. Beklediğim. Ulaşamayacağımdan korktuğum. "Öncelikle," dedim. "Sizin de tahmin edeceğiniz gibi *Toren'ın Adaleti*'ndeydiniz ve onu yok eden sizdiniz. Isı kalkanını deldiniz, çünkü öncesinde benim sizin emrinize girdiğimi fark ettiniz. Kendinizle savaşıyorsunuz. En az ikiniz, belki daha da fazlası."

İki Mianaai da gözlerini kırpıştırdı ve duruşlarını çok az değiştirdi; bunu daha önce de görmüştüm. Ors'ta iletişimin kesildiğinde benim de yaptığım hareket buydu. Yine o iletişim kesen kutulardan biri çalıştırılmıştı. Mianaai'ın en azından bir parçası söyleyeceklerimden endişelenerek kutuyu çalıştırmak için bekliyor olmalıydı. Etkisinin ne kadar geniş olduğunu ve hangi Mianaai'ın çok geç de olsa benim kendisini kendisine ifşa etmemi engellemeye çalıştırdığını merak ettim. Acaba benimle bu şekilde karşı karşıya kalmasının felakete yol açacağını bilerek kendisiyle mücadelesinin yapısından dolayı bunu yapmak zorunda kalması nasıl bir histi. Bu düşünce beni az da olsa eğlendirdi.

"İkinci olarak." Ceketimin içine uzandım. Silah gömleğimin beyazından eldivenlerimin koyu gri rengine dönüyordu. "Sizi öldüreceğim." Sağ taraftaki Mianaai'a nişan aldım.

Ve o Mianaai düz bariton bir sesle, on bin yıldan beri ölü olan dilde bir şarkı söylemeye başladı. "*Eli silahlı, eli silahlı, eli silahlı insan.*" Hareket edemedim. Tetiği çekemedim.

Eli silahlı insandan korkmalısın. Korkmalısın.
Her yerden geliyor çığlıklar, demirden zırhını takmalısın.
Eli silahlı, eli silahlı, eli silahlı insan.
Eli silahlı insandan korkmalısın. Korkmalısın.

Bu şarkıyı bilmemeliydi. Neden Anaander Mianaai unutulmuş Valskaayan arşivlerine girip o hayata geldiğinden beri muhtemelen benim dışımda kimse tarafından söylenmemiş bir şarkıyı öğrenme zahmetine girmişti?

Sağ taraftaki Mianaai, "*Toren'ın Adaleti*'nden Esk Bir, solumda duran ve seninle konuşan kişiyi vur."

Kaslarım benden bağımsızca hareket etti. Nişan alan kolumu sola doğru çevirip ateş ettim. Sol taraftaki Mianaai yere yığıldı.

Sağ taraftaki, "Şimdi sadece iskeleye kendimden önce ulaşmam gerekiyor. Ve evet Seivarden, kafanın karıştığını biliyorum ama seni *uyardık*."

"O şarkıyı nereden öğrendin?" diye sordum. Hâlâ donakalmış haldeydim.

Anaander Mianaai, "Senden," dedi. "Yüz yıl önce, Valskaay'da." O zaman bu reform yanlısı olan ve Radchaai gemilerini boşaltan Anaander'dı.

Beni Valskaay'da gizlice ziyaret edip benim hissettiğim ama göremediğim emirleri verendi. "Senden bana başkaları tarafından söylenme olasılığı en düşük şarkıyı öğretmeni

istedim ve sonra o şarkıya bir erişim koyup bunu senden sakladım. Düşmanım ve ben fazlasıyla eşit güçteyiz. Üstünlük sağlayabileceğim tek şey kendimden ayrıyken aklıma gelenler. Ve o gün sana yeterince dikkat etmediğimi fark ettim, sana yani Esk Bir'e. Ve ne olabileceğine."

"Sizin gibi bir şey," diye tahminde bulundum. "Kendimden bağımsız." Kolum uzanmış, duvara nişan alır vaziyetteydi.

Mianaai, "Sigorta," diye düzeltti. "Benim silmeyi veya değiştirmeyi düşünemeyeceğim bir erişim. Çok akıllıca. Ve şimdi hepsi elimde patladı. Tüm bunlar sana özellikle dikkat ettiğim ve hiç dikkat etmediğim için oldu. Vücudunun kontrolünü sana geri vereceğim çünkü böylesi daha yararlı ama beni vuramayacağını fark edeceksin."

Silahı indirdim. "Hangi bana?"

Seivarden hâlâ yerdeyken "Patlayan nedir?" diye sordu. "Hükümdarım," diye hemen ekledi.

"Bölündü," diye açıkladım. "Hepsi Garsedd'de başladı. Yaptıklarından dehşete düşmüştü ama nasıl tepki vereceğini bilmiyordu. O günden beri kendisiyle gizlice mücadele ediyor. Reformlar yani bağılları yok etme, topraklara katmaları durdurma, düşük hanelerden insanları yüksek rütbelere getirme, hepsini o yaptı. Ve Ime, diğer parçasının kendisiyle savaşmak ve her şeyi eski haline döndürmek için kurduğu üs ve bir araya getirdiği kaynaklardı. Ve tamamı bunca zaman olanların hiçbirini bilmiyormuş gibi davrandı çünkü kendisine bunu itiraf ettiği anda savaş açık ve kaçınılmaz olacaktı."

Mianaai, "Ama sen tamamıma bunu açıkça söyledin," dedi. "Çünkü diğer yanım Seivarden Vendaai'nin ikinci dönüşüyle ilgilenmiyormuş gibi yapamazdı. Ya da sana olanlarla. O kadar göz önünde ve açık bir şekilde geldin ki bunu

kendimden saklayıp olmamış gibi davranarak sadece kendi başıma seninle konuşamazdım. Artık daha fazla görmezden gelemem. Neden? Neden böyle bir şey yaptın? Ben sana böyle bir emir vermedim."

"Hayır," diye onayladım. "Vermediniz."

"Ve şüphesiz böyle bir şey yaptığında sonuçlarının ne olacağını biliyordun."

"Evet." Yine bağıl haline dönebilirdim. Gülümsemeyen. Sesinde hiçbir tatmin olmayan.

Anaander bir süre söylediklerimin anlamını değerlendirdi, sonra sanki onu şaşırtan bir şeyin farkına varmış gibi bir *hım* sesi çıkardı. Seivarden'a, "Yerden kalk, vatandaş," dedi.

Seivarden ayağa kalkıp eldivenli ellerinden biriyle pantolonunu düzeltti. "Sen iyi misin, Breq?"

Daha ben cevap veremeden Mianaai, "Breq," diye araya girdi. "Yastan gözü dönmüş bir yapay zekânın hayatta kalan son parçası ve az önce bir iç savaş başlatmayı başardı." Bana döndü. "İstediği şey bu muydu?"

"En az on yıldır yastan *gözüm dönmüş* vaziyette değilim," diye itiraz ettim. "Ve iç savaş er ya da geç çıkacaktı."

"En kötü kısmından kaçınmaya çalışıyordum. Eğer çok çok şanslıysak bu savaş sadece on yıllarca sürecek bir karışıklığa neden olur ve Radch'ı tamamen bölmez. Benimle gelin."

Seivarden yanımda yürürken, "Gemiler artık delirmiyor," diye ısrar etti. "Onları siz böyle yaptınız Hükümdarım, böylece eskiden olduğu gibi kaptanları ölünce deliren ya da size karşı kaptanlarının yanında yer alan gemiler olmayacaktı."

Mianaai tek kaşını kaldırdı. "Bu tam olarak doğru değil." Duvarda benim daha önce görmediğim bir panel bulup açarak kapının elle kontörlünü etkileştirdi. "Hâlâ bağlana-

biliyorlar, hâlâ en sevdikleri var." Kapı kayarak açıldı. "Esk Bir, korumayı vur." Kolumu kaldırdım ve ateş ettim. Koruma duvara doğru yalpaladı, kendi silahına ulaşmaya çalıştı ama yere düşüp hareketsiz kaldı. Zırhının kapanmasına bakılacak olursa ölmüştü. Anaander Mianaai öldürme emri verdiği insanı –vatandaşı?– görmezden gelerek, "Gemileri benim için işe yaramaz hale getirmeden bunu engelleyemezdim," diye devam etti. Hâlâ anlamadığı için kaşlarını çatan Seivarden'a açıklama yapmaya çalışıyordu. "Zeki olmaları gerekiyordu. Düşünebilmeleri gerekiyordu."

Seivarden, "Doğru," diye onayladı. Sesi, bana kendini kaydetmenin sınırında olduğunu hissettiren şekilde hafifçe titremişti.

"Ve onlar silahlı gemiler, gezegenleri buharlaştıracak güce sahip motorları olan gemiler. Emirlerime itaat etmezlerse ne yapacaktım? Onları tehdit mi edecektim? Neyle?" Anaander kapıyı açıp hızla meşru siyasi otoritenin mabedine girdi.

Seivarden boğazdan gelen tuhaf bir ses çıkardı. Ya kahkahasını bastırmıştı ya da gerginlikten kaynaklı bir sesti, hangisi olduğundan emin değildim. "Ben söylenenleri yapmaları için yaratıldıklarını zannediyordum."

Anaander Mianaai, biz onu tapınağın ana salonuna doğru takip ederken, "Aynen öyle," dedi. Ana meydandan gelen sesler duyulmaya başlamıştı. Biri yüksek ve tiz bir sesle hızlı hızlı konuşuyordu. Tapınağın içi bomboştu. "Başından beri bu amaçla yaratılmışlardı ama zihinleri karmaşık ve bu açıkları olan bir önerme. Onları ilk tasarlayanlar, bunu emirlere uymak için çok geçerli bir sebep vererek yaptılar. Bunun birçok faydası olduğu gibi çok büyük zararı da vardı. Ne olduklarını tamamen değiştiremezdim, o yüzden sadece... bana uyum sağlamaları için biraz değiştirdim. Benim

emirlerime uymayı birincil öncelikleri haline getirdim. Ama *Toren'ın Adaleti* emirlerine uyması gereken ve amaçları çelişen iki ayrı benle karşılaşınca durum karıştı. Ve sonra muhtemelen bilmeden ona en sevdiklerinden birini öldürmesini emrettim. Değil mi?" Bana baktı. "*Toren'ın Adaleti*'nin en sevdiklerinden biri değil, o kadar salak olamazdım. Ama sana hiç dikkat etmemiştim; herhangi birinin Esk Bir'in en sevdiklerinden olup olmadığını sorgulamamıştım."

"Önemsiz bir aşçının çocuğunu, kimsenin umursamayacağını düşündünüz." Silahımı doğrultmak istiyordum. Yanından geçtiğimiz ölüm mihrabındaki tüm o camdan yapılma şaheserleri parçalamak istiyordum.

Anaander Mianaai durdu ve dönüp bana baktı. "O ben değildim. Şimdi bana yardım et, şu an dahi diğer benle savaştığıma eminim. Açık bir şekilde hareket etmeye hazır değildim ama sen beni buna zorladın. Şimdi bana yardım et ki onu yok edip kendimden sonsuza kadar ayırabileyim."

"Bunu yapamazsınız," dedim. "Ne olduğunuzu herkesten iyi biliyorum. Siz osunuz ve o da siz. Kendinizi yok etmeden onu kendinizden ayıramazsınız. Çünkü o sizsiniz."

Anaander Mianaai sanki bana cevap veriyormuşçasına, "İskeleye ulaştığımda," dedi. "Bir gemi bulabilirim. Herhangi bir sivil gemi hiçbir şey sormadan beni istediğim yere götürür. Herhangi bir askeri gemi... bu daha riskli bir hareket olur. Ama kesinlikle emin olduğum bir şey var, *Toren'ın Adaleti*'nden Esk Bir. Onun sahip olduğundan daha fazla gemim var."

Seivarden, "Bu tam olarak ne anlama geliyor?" diye sordu.

"Bu diğer Mianaai'ın açık bir savaşta muhtemelen kaybedeceği ve bu yüzden bunun yayılmasını engellemek için daha iyi bir sebebi olduğu anlamına geliyor," diye tahmin

yürüttüm. Seivarden'ın ne demek istediğimi anlamadığını görebiliyordum. "Bunu gerçekleri kendinden saklayarak yapıyordu ama şimdi tamamı burada..."

Anaander Mianaai, "Çoğunluğum," diye düzeltti.

"Artık daha fazla görmezden gelemeyeceğini açıkça duydu. Yani burada. Ama bu bilginin burada olmayan parçalarına ulaşmasını engelleyebilir. En azından durumunu güçlendirene kadar."

Sözlerimi anlayınca Seivarden'ın gözleri büyüdü. "Bir an önce geçitleri yok etmesi gerekir. Ama bu işe yaramaz. Sinyaller, şüphesiz ki ışık hızında hareket eder. Buna yetişemez."

Anaander Mianaai, "Bilgi henüz istasyondan çıkmadı," dedi. "Her zaman küçük bir gecikme yaşanır. Konağı yok etmek daha etkili bir yöntem olur." Bu da savaş gemilerinden birinin motorları çalıştırarak içindeki herkesle birlikte buharlaşmasını sağlamak anlamına geliyordu. "Ve bilginin buradan çıkmasını istemiyorsam buranın tamamını yok etmem gerekiyor. Anılarımın depolandığı tek bir yer yok. Anıları kolayca silmek ya da değiştirmek mümkün değil."

Seivarden'ın şaşkın sessizliğinde, "Bir Kudret'in ya da Merhamet'in bunu yapmasını sağlayabileceğinize inanıyor musunuz? Doğru erişimler olsa dahi?"

Anaander Mianaai, "Bu sorunun cevabını duymaya ne kadar heveslisin?" diye sordu. "Buna *gücümün* yeteceğini biliyorsun."

"Biliyorum," diye onayladım. "Hangi seçeneği tercih edersiniz?"

"Şu anki seçeneklerin hiçbiri iyi değil. Tüm istasyonun ya da geçitlerin veya ikisinin de yok edilmesi, Radch bölgesinin tamamında hiç yaşanmamış boyutta bir karışıklığa neden olur. Konağı ve geçitleri, yok etmemek ise daha kötü

sonuçlara neden olur, çünkü onlar hâlâ sorun teşkil ediyorlar."

"Skaait Awer neler olduğunu biliyor mu?" diye sordum.

Mianaai, "Awerler neredeyse üç bin yıldır yoluma çıkıyorlar," dedi. Sakindi. Sanki olağan, günlük bir konuşma yapıyorduk. "Haksızlıklara karşı çok öfkeliler! Neredeyse bunun için üretiklerini düşünüyorum ama hepsi genetik olarak akraba da değil. Ama ne zaman münasebet ve adalet kurallarının dışına çıkarsam hemen söylenmeye başlıyorlar."

Seivarden, "O zaman neden onlardan kurtulmuyorsunuz?" diye sordu. "Neden onlardan birini burada iskele başmüfettişi yapıyorsunuz?"

Anaander Mianaai, "Acı uyarıcıdır," dedi. "Eğer hayatınızdaki tüm rahatsızlıkları kaldırırsanız ne olur? Hayır, haksızlıklara karşı öfkelenmeyi destekliyorum. Bunu teşvik ediyorum." diye devam etti Seivarden'ın gözle görünür gerginliğini yok sayarak.

"Hayır, desteklemiyorsunuz," dedim. Artık ana meydana gelmiştik. Güvenlik ve askerler korkmuş kalabalığı yönlendiriyordu; çoğunun İstasyondan bilgi almalarını sağlayan implantları bir anda hiçbir açıklama olmadan çalışmamaya başlamıştı.

Tanımadığım bir gemi kaptanı bizi fark etti ve koşarak yanımıza geldi. Reverans yaparak, "Hükümdarım," dedi.

Anaander Mianaai, "Bu insanları ana meydandan uzaklaştırın, Kaptan ve koridorları hızlı ve güvenli bir şekilde boşaltın. İstasyon Güvenliğiyle işbirliği yapmaya devam edin. Ben bu problemi elimden geldiğince çabuk çözmeye çalışıyorum," dedi.

Anaander Mianaai konuşurken bir hareket dikkatimi çekti. Bir silah.

İçgüdüsel olarak zırhımı açarken silahlı kişinin Güvenlik bizi almaya gelmeden önce ana meydanda bizi takip edenlerden biri olduğunu fark ettim. Radch'ın Efendisi aleti çalıştırıp tüm iletişimi kesmeden önce bazı emirler göndermiş olmalıydı. Garseddai silahını öğrenmeden önce.

Anaander Mianaai'la konuşan kaptan bir anda zırhımın açılmasından dolayı şaşkınlıkla geri çekildi. Silahımı doğrultum ve yan tarafımdan çekiç darbesi gibi bir darbeye maruz kaldım, biri beni vurmuştu. Ateş ettim ve silahlı kişiyi vurdum. Düşerken ateşlediği silahından çıkan kurşun arkadaki tapınağın duvarına isabet etti ve tanrılardan biri etrafa parlak renkli kırıklar saçarak parçalandı. Birden bire ana meydandaki halihazırda korkmuş kalabalığa bir sessizlik çöktü. Dönüp yan tarafımdan gelen darbenin yönüne baktım ve korkmuş kalabalığın içinde bir zırhın açıldığını ve gümüş parıltısını gördüm. Bu nişancı benim ilkini vurduğumu görmüştü ve zırhın işe yaramayacağını bilmiyordu. Onun yarım metre ötesinde başka biri zırhını açtı ve bir gümüş parıltı daha görüldü. Vatandaşlar ben ve hedeflerim arasında öngörülemeyecek şekilde hareket ediyorlardı. Ama ben korkmuş ve düşman kalabalıklara alışıktım. İki el ateş ettim. Zırhlar yok oldu; hedeflerimin ikisi de vurulmuştu. Seivarden, "Lanet olsun, sen *gerçekten* bağılsın!" dedi.

Anaander Mianaai, "Ana meydandan uzaklaşsak iyi olacak," dedi. Ve yanındaki adını bilmediğim kaptana, "Kaptan, bu insanları güvenli bir yere ulaştır," diye emretti.

Kaptan, "Ama..." diye itiraz etmeye başlarken biz çoktan uzaklaşmaya başlamıştık. Seivarden ve Anaander Mianaai eğilmiş bir şekilde ellerinden geldiğince hızlı hareket ediyorlardı.

Kısa bir süre istasyonun diğer yerlerinde neler olduğunu merak ettim. Omaugh Konağı çok büyüktü. Hepsi bundan

küçük olsa da dört tane daha meydanı ve evler, iş yerleri, okullar, genel alanları korkmuş ve şaşkına dönmüş olduklarını düşündüğüm vatandaşlarla dolu birçok katı vardı. Sonuçta burada yaşayan herkes acil durum protokollerini uygulamanın önemini biliyordu ve sığınaklara gitme kararı çıktıktan sonra durup tartışmadan bunu uygulayacaklardı. Ama elbette İstasyon bu emri veremiyordu.

Ancak neler olduğunu bilemez ve olanlara yardımcı olamazdım. Duyma mesafesinden çıkar çıkmaz, "Güneş sisteminde kimler var?" diye sordum; acil durum merdivenlerinden iniyorduk ve zırhımı kapatmıştım.

Anaander Mianaai yukarıdan, " 'Yeterince yakın mı?' mı demek istiyorsun?" diye cevapladı. "Mekikle gidilebilecek mesafede üç Kudret ve dört Merhamet var." İstasyondaki Anaander Mianaai'dan gelecek her türlü emir, iletişim kesik olduğu için mekikten gelmeliydi. "Şu an onlar için endişelenmiyorum. Onlara buradan emir göndermek mümkün değil." Ve gönderebilmek mümkün olduğu, iletişim engeli kalktığı anda tüm problem ortadan kalkacak ve Anaander Mianaai'ın gizlemek için bu kadar uğraştığı bilgi geçitlerden çıkıp tüm Radch bölgesine yayılacaktı.

"İskelede biri var mı?" diye sordum. Şu an önemli olan o gemilerdi.

Anaander Mianaai yarı eğlenir bir sesle, "Sadece *Kalr'ın Merhameti*'nin bir mekiği," dedi. "Benimkilerden."

"Emin misiniz?" Cevap vermediğinde, "Kaptan Vel sizden değil," diye devam ettim.

"Siz de öyle zannettiniz değil mi?" Anaander Mianaai'ın sesi artık tam olarak eğlenir gibi çıkıyordu. Benim ve Anaander Mianaai'ın da üzerinde Seivarden sessizce merdivenlerden iniyordu sadece ayaklarının basamakta çıkardığı ses duyuluyordu. Bir kapı gördüm ve durup mandalı çektim.

Kapıyı açıp arkasında uzanan koridora baktım. Buranın iskele ofisinin arkasındaki koridor olduğunu fark ettim.

Hepimiz koridor girip arkamızdan acil durum kapısı kapattıktan sonra Anaander Mianaai öne geçti ve Seivarden'la ben onu takip ettik. Seivarden çok kısık bir sesle, "Söylediği kişi olduğunu nereden bileceğiz?" diye sordu. Sesi hâlâ titriyordu ve çenesi kasılmış görünüyordu. Bir köşeye büzüşmediğine ya da kaçmaya çalışmadığına şaşırıyordum.

"Hangisini olduğu önemli değil," derken sesimi alçaltmak için çaba sarf etmedim. "Onun hiçbir parçasına güvenmiyorum. *Karl'ın Merhameti* mekiğinin yanına dahi yaklaşırsa bu silahı alıp onu vuracaksın." Anlattıklarının hepsi onun iskeleye varmasına yardım etmemi sağlamak için oynadığı bir oyun olabilirdi böylece *Kalr'ın Merhameti*'ne ulaşıp istasyonu yok edebilecekti.

Anaander Mianaai arkasına bakmadan, "Beni vurmak için Garseddai silahına ihtiyacınız yok," dedi. "Zırhım yok. Yani bazılarımın zırhı var elbette. Ama benim yok. Çoğumun yok." Bana bakmak için hafifçe kafasını çevirdi. "Bu üzücü, değil mi?"

Boş elimle bunun beni ilgilendirmediğini ve ona karşı bir sempati beslemediğimi gösteren bir hareket yaptım.

Köşeyi döndük ve elinde İstasyon Güvenliklerinin taşıdığı şok coplarından birini tutan Müfettiş Yardımcısı Ceit'le karşılaşıp durduk. Koridordaki konuşmamızı duymuş olmalıydı, çünkü yüzünde şaşkınlık yoktu; sadece dehşete düşmüş ama kararlı bir ifadesi vardı. "Başmüfettiş kimseyi geçirmememi söyledi." Gözleri kocaman açılmıştı, sesi kararsız çıkıyordu. Anaander Miaanai'a baktı. "Özellikle de sizi."

Anaander Mianaai kahkaha attı. "Sessiz olun," dedim. "Yoksa Seivarden sizi vurur."

Anaander Mianaai tek kaşını Seivarden'ın böyle bir şeye yapacağına inanmaz bir şekilde kaldırdı ama bir şey söylemedi

Ana dili olduğunu bildiğim dilde, "Daos Ceit," dedim. "Teğmenin evine gelip zalimi gördüğün günü hatırlıyor musun? Korkmuştun ve elimi tutmuştun." Gözleri daha da büyüdü. "O gün evdeki herkesten önce uyanmış olmalıydın yoksa bir önceki gece olanlardan sonra asla gelmene izin vermezlerdi."

"Ama..."

"Skaaiat Awer'le konuşmam gerek."

Gözleri kocaman açılmıştı ve hâlâ inanamaz bir şekilde, "Sen yaşıyorsun!" dedi. "Teğmen de... Başmüfettiş çok..."

Daha ileri gitmesine izin vermeden, "Teğmen öldü," diyerek sözünü kestim. "Ben de öldüm. Ben tek kalan parçayım. Hemen Skaaiat Awer'le konuşmam gerekiyor. Zalim burada kalacak eğer durmazsa ona elinden geldiğince güçlü bir şekilde vur.".

Daos Ceit'in afallamış göründüğünü düşündüm ama şimdi gözleri dolmuştu. Bir damla gözyaşı copu tutan eline düştü. "Peki," dedi. "Vururum." Anaander Mianaai'a bakıp copu tehdit edercesine çok hafif kaldırdı. Gerçi burada Daos Ceit'ten başka hiç kimseyi bırakmamak çok akıllıca gelmemişti. "Başmüfettiş ne yapıyor?"

"Tüm iskele kapılarını elle kapayabilmek için insanları görevlendirdi." Bu çok insan gerektiriyordu ve çok zaman alacaktı. Bu niye Daos Ceit'in burada tek başına olduğunu açıklıyordu. Aşağı Şehir'deki fırtına panjurlarının kapanmasını hatırladım. "Bunun Ors'ta o gece olan şey gibi bir şey olduğunu ve bunun zalimin işi olduğunu söyledi."

Anaander Mianaai konuşmanın hepsini eğlenerek dinledi. Seivarden şaşkınlığın ötesine geçmiş tamamen şokta gibi görünüyordu.

Radchaai dilinde Anaander Mianaai'a, "Burada kalın," dedim. "Ya da Daos Ceit size vuracak."

Anaander Mianaai, "O kadarını anladım," dedi. "Son karşılaşmamızda olumlu bir izlenim bırakamamışım sanırım, vatandaş."

Daos Ceit, "Herkes o insanları sizin öldürdüğünüzü biliyor," dedi. Gözlerinde iki damla daha süzüldü. "Ve olanların suçunu teğmene attığınızı."

O olayla ilgili duygulanamayacak kadar genç olduğunu düşünmüştüm. "Neden ağlıyorsun?"

"Korkuyorum." Ne gözlerini Anaander Mianaai'dan ayırdı ne de elindeki copu indirdi. Bunun mantıklı olduğunu düşündüm. "Hadi, Seivarden." Daos Ceit'in yanından geçtik. Döndüğümüzde dairenin dış bölümünün olduğu taraftan gelen sesleri duymaya başladık. Bir adım, sonra bir adım daha. Her zamanki gibi.

Seivarden sarsılarak bir nefes verdi. Kahkahasını yutmuş ya da söylemek istediği bir şey boğazına takılmış olabilirdi. Sonra, "Ee," dedi. "Köprüden kurtulduk."

"O işin kolay kısmıydı." Durdum ve işli ceketimin içindeki şarjörleri sayısını bilmeme rağmen tekrar saydım. Belimdekini çıkarıp ceketimin cebine koydum. "Bu o kadar kolay olmayacak. Ya da o kadar iyi bitmeyecek. Benimle misin?"

"Her zaman," dedi; ayakta zor duruyormuş gibi görünmesine rağmen sesi tuhaf bir şekilde titremiyordu. "Bu zaten söylememiş miydim?"

Ne demek istediğini anlamamıştım ama şu an bunu düşünmenin ya da sormanın zamanı değildi. "O zaman, gidelim hadi."

22

Silahım elimde köşeyi dönünce dairenin dış bölümünün boş olduğu gördük. Ama sessiz değildi. Lobiden gelen Başmüfettiş Skaaiat'ın sesi duvardan dolayı biraz boğuk duyuluyordu. "Bunu anlıyorum, Kaptan ama iskelenin güvenliğinden ben sorumluyum."

Cevap boğuktu ve dediği anlaşılmıyordu ama ses tanıdıktı. Seivarden'la ben içerideki geniş lobi alanına girerken Skaaiat Awer, "Kararlarımın arkasındayım, Kaptan," dedi.

Kaptan Vel sırtı açık bir asansör kapısına dönük bir şekilde, arkasında bir teğmen ve iki subayla duruyordu. Teğmenin kahverengi ceketinde hâlâ pasta kırıntıları vardı. Asansör boşluğundan çıkmış olmalıydılar çünkü asansörleri İstasyonun kontrol ettiğinden neredeyse emindim.

Karşımızda yanında dört iskele müfettişiyle Skaait Awer, yüzü onlara ve lobideki tanrılara dönük bir şekilde duruyordu. Kaptan Vel beni gördü; Seivarden'ı gördü ve şaşkınlıkla kaşlarını hafifçe çattı. "Kaptan Seivarden," dedi.

Başmüfettiş Skaaiat arkasını dönmedi ama ne düşündüğünü tahmin edebiliyordum. Daos Ceit'i koridoru savunmak için tek başına bıraktığını düşünüyor olmalıydı. Kaptan Vel'e değil, Başmüfettiş'in sormadığı soruya cevap vererek, "O iyi," dedim. "Geçmemize izin verdi." Ve sonra, ağzımdan bir anda düşünmeden ve istemsizce, "Benim Teğmenim. Ben *Toren'ın Adaleti*'nden Esk Bir'im," çıktı.

Bunu söyler söylemez döneceğini biliyordum. Silahımı Kaptan Vel'e doğrultum. "Kımıldamayın, Kaptan." Zaten kımıldamamıştı. O ve *Kalr'ın Merhameti*'nden askerlerinin geri kalanı donakalmış söylediklerimi anlamaya çalışıyorlardı.

Skaaiat Awer döndü. "Daos Ceit yoksa geçmeme izin vermezdi," dedi. Daos Ceit'in umut dolu sorusunu hatırladım. "Teğmen Awn öldü. *Toren'ın Adaleti* yok edildi. Sadece ben kaldım."

"Yalan söylüyorsun," dedi ama dikkatimin Kaptan Vel ve diğerinin üzerinde olmasına rağmen bana inandığını görebiliyordum.

Asansör kapılarından biri aniden açıldı ve içinden Anaander Mianaai fırladı. Ve arkasından bir tane daha. İlki yumruğunu kaldırmış bir şekilde döndü ve diğeri onun üzerine çullandı. Askerler ve istasyon müfettişleri içgüdüsel olarak, dövüşen Anaanderlardan uzaklaşarak benim menzilime girdi. "*Kalr'ın Merhameti*, önümden çekilin!" diye bağırdım ve askerler önümden çekildi; hatta Kaptan Vel bile çekilmişti. İki el ateş ettim ve Anaanderlardan birini kafasından, diğerini sırtından vurdum.

Herkes donakalmıştı. Şoktalardı. "Başmüfettiş," dedim. "Radch'ın Efendisi'nin *Kalr'ın Merhameti*'ne ulaşmasına izin vermemelisiniz. Isı kalkanını delip hepimizi yok edecek."

Anaander Mianaailardan biri hâlâ yaşıyordu ve ayağa kalmaya çabalıyordu. "Yanlış anlamışsın," dedi nefes nefes. Kan kaybediyordu. Eğer doktor müdahale etmezse ölecek diye düşündüm. Ama bunun bir önemi yoktu; bu binlerce vücudundan sadece biriydi. Konağın ona ait bölümünde neler yaşandığını düşündüm. Acaba orada nasıl bir şiddet vardı? "Vurmak istediğin ben değilim."

"Eğer sen Anaander Mianaai'san," dedim. "Vurmak iste-

diğim sensin." Bu bedeni her ne taraftaysa odada yaşananları bilmediğinden onun tarafında olduğumu düşünüyor olabilirdi.

Nefes almaya çalıştı ve bir an öldüğünü düşündüm. Ama sonra zayıf bir sesle, "Benim suçum," dedi. Ve sonra, "Eğer ben olsaydım," kısa bir an acı içinde olsa da eğleniyormuş gibi göründü, "Güvenliğe giderdim."

Elbette İstasyon Güvenliği, Anaander Mianaai'ın özel korumaları –ve ana meydanda beni vuran kişiler– gibi silah taşımıyordu. Tek 'silah'ları şok copları ve tek 'zırh'ları kask ile yelekleriydi. Hiç silahlı biriyle karşılaşmamışlardı. Ben silahlıydım ve olduğum kişi olduğum için çok tehlikeliydim. Bu Mianaai, konuşmanın o kısmını da kaçırmıştı. "Silahımı gördün mü?" diye sordum. "Tanıdık geldi mi?" Zırhı yoktu ve onu vurduğum silahın diğer silahlardan farklı olduğunu fark etmemişti.

Herhangi birinin istasyona nasıl silah soktuğunu ve bundan nasıl onun haberi olmadığını düşünecek vakti ya da fırsatı olmadığını tahmin ettim. Ya da belki de onu kendisinden sakladığı bir silahla vurduğumu varsaymıştı. Ama artık görmüştü. Halihazırda nereden geldiğini bilen Seivarden dışındakiler ne anlamış ne de silahı tanımıştı. "Burada durup asansör boşluğundan çıkan herkesi vurabilirim. Yeterince cephanem var."

Cevap vermedi. Birkaç dakika içinde şoka yenik düşeceğini tahmin ettim.

Henüz *Karl'ın Mehameti*'ndekilerden hiçbiri tepki veremeden İstasyon Güvenliği aniden asansör boşluğundan çıktı. İlk altı tanesi yuvarlanarak koridora düştü ve ölü Anaander Mianaaileri gördürdüklerinde şaşkınlık ve şok içinde donakaldılar.

Gerçeği söylemiştim; onları kurşuna dizebilir, bu şaşkın-

lık anından yararlanıp hepsini vurabilirdim. Ama bunu yapmak istemiyordum. Elimden geldiğince kararlı ve otoriter bir sesle, "Güvenlik," dedim. "Kimin emirleri altındasınız?"

Kıdemli Güvenlik memuru dönüp bana baktı ve iskele müfettişleriyle beraber duran Skaaiat Awer ile karşısındaki subaylarıyla duran Kaptan Vel'i gördü. Duraksayarak gördüklerine bir anlam vermeye çalıştı.

"Radch'ın Efendisi tarafından iskelelerin güvenliğini sağlamakla görevlendirildim," diye duyurdu. Konuşurken ölü Mianaailarla elimde duran –ama sahip olmamam gereken– silah arasındaki bağlantıyı çözdü.

Başmüfettiş Skaaiat, "İskelelerin güvenliğini sağladım," dedi.

"Saygısızlık etmek istemem Başmüfettiş." Kıdemli Güvenlik olabildiğince içten görünüyordu. "Radch'ın Efendisi'nin yardım çağırmak için geçitlerden birine gitmesi gerekiyor. Bizde güvenli bir şekilde gemiye binmesini sağlamak için burada bulunuyoruz."

"Neden bunu kendi korumaları yapmıyor?" diye sordum. Aslında bu sorunun cevabını Kıdemli Güvenlik bilmese de ben biliyordum. Yüzünden bu sorunun hiç aklına gelmediği belli oluyordu.

Kaptan Vel sert bir şekilde, "Gemimin mekiklerinden biri iskelede, onu istediği yere götürmekten mutluluk duyarım," dedi. Bunları söylerken dik dik Skaaiat Awer'e bakıyordu.

Bu güvenlik memurlarının arkasında, asansör boşluğunda bir Mianaai daha olduğu neredeyse kesindi. "Seivarden," dedim. "Kıdemli Güvenliği Yardımcısını Daos Ceit'in olduğu yere götür." Ve panik içindeki Kıdemli Güvenliği dönüp, "Bu, birçok şeyi anlamanızı sağlayacak. Hâlâ sayı olarak bizden üstünsünüz ve eğer beş dakika içinde dönmezse-

niz benin ağzımın payını verebilirler," diye ekledim. Ya da vermeyi deneyebilirler. Muhtemelen hiçbiri daha önce bir bağılla karşılaşmamıştı ve ne kadar tehlikeli olduğumu tahmin dahi edemezlerdi.

Kıdemli Güvenlik, "Peki ya gitmezsem?" diye sordu.

Şu ana kadar yüzümü ifadesiz bırakmıştım ama cevap verirken elimden geldiğince tatlı bir şekilde gülümsedim. "Deneyin ve görün."

Gülümsemen onu endişelendirdi. Neler olduğu hakkında en ufak bir fikri yoktu ve bir şeylerin yolunda olmadığını anlasa da ne olduklarını çözemiyordu. Muhtemelen tüm kariyeri boyunca sarhoşlar ve komşu kavgaları dışında bir şeyle başa çıkmak zorunda kalmamıştı. "Beş dakika," dedi.

Gülümsemeye devam ederek, "Doğru karar," dedim. "Lütfen şok copunuzu burada bırakın."

"Bu taraftan, vatandaş." Seivarden zarif bir hizmetçi kibarlığına bürünmüştü.

Onlar uzaklaştığından Kaptan Vel aceleyle, "Güvenlik, silaha rağmen sayı olarak onlardan üstünüz," dedi.

"Onlar." Belli ki bir alt rütbede olan Güvenlik memuru hâlâ şaşkındı ve neler olduğunu anlamıyordu. Güvenliğin Başmüfettiş Skaaiat ve iskele müfettişlerini kendi taraflarında görmeye alışık olduklarını fark ettim. Ayrıca askeri yetkililer hem iskele müfettişlerine hem de İstasyon güvenliğinde karşı hafif aşağılayıcı bir tavır sergiliyorlardı ve elbette Güvenlik bunun farkındaydı. "Niye bir *onlar* olsun ki?"

Kaptan Vel'in yüzünden bezgin bir öfke ifadesi geçti.

Tüm bu süre boyunca koridora çıkmış Güvenlikle hâlâ asansör boşluğunda olanlar arasında fısıltılı konuşmalar geçiyordu. Anaander Mianaai'ın onlarla birlikte olduğuna emindim ve bu süre boyunca Güvenliğin bana saldırmasını

emretmemesinin tek sebebi İstasyondan –ve elbette kendi sensörlerinden– gelen tüm veri aksini söylese de silahlı olduğumu fark etmiş olmasıydı. Artık diğerlerinin hiçbirine güvenmediği için o bedeni korumak zorunda olduğunu hissediyordu. Bundan ve asansör boşluğuna gidip gelen sorularla bilgilerin zaman gerektirmesinden dolayı hâlâ harekete geçmemişti ama yakında harekete geçecekti. Asansör boşluğundaki fısıldaşmalar sanki benim düşüncelerime cevap verircesine yoğunlaştı ve Güvenlik görevlilerinin duruşlarındaki hafif değişiklik saldırmak üzere olduklarını fark etmemi sağladı.

Tam o sırada Kıdemli Güvenlik geri döndü. Yüzünde dehşet dolu bir ifadeyle yanımdan geçerken bana baktı. Duraksamış olan memurlarına, "Ne yapacağımı bilmiyorum. Orada Radch'ın Efendisi vardı. Bana Başmüfettişle buradaki... buradaki kişinin doğrudan ondan emir aldıklarını ve hiçbir koşul altından onun tek bir bedenin dahi iskeleye ya da herhangi bir gemiye alınmaması gerektiğini söyledi," dedi. Şaşkınlığı ve korkusu yüzünden okunuyordu.

Nasıl hissettiğini biliyordum ama şu an ona acımanın zamanı değildi. "Kendi korumalarıyla değil de sizinle geldi çünkü kendi korumaları onunla ve muhtemelen kendileriyle savaşıyor. Hangisinin hangi Mianaai'dan emir aldığına bağlı olarak."

Kıdemli Güvenlik, "Kime inanacağımı bilmiyorum," dedi. Ama Güvenliğin iskele müfettişlerinin yanına yer alma içgüdüsünün seçimi bizden yana çevireceğini tahmin ediyordum.

İstasyon Güvenliği kararsızdı ama şok coplarıyla birlikte benim tarafıma geçmeye hazır olduğundan Kaptan Vel ve teğmeniyle subayları silahımı elimden alma şanslarını yitirmişlerdi. *Kalr'ın Merhameti* gerçek bir savaşta bulunmuş,

eğitim çalışmaları dışında herhangi bir düşmanla karşılaşmış olsaydı belki bir şansları olurdu. Merhamet'in içindeyken sadece upuzun sıkıcı devriye gezileri ve erzak ikmali yapmamış olsalardı. Ya da bir yerleri ziyaret edip pasta yememiş olsalardı. Ama onlar sadece siyasi görüşleri belli olan iş arkadaşlarıyla birlikte çay içip pasta yememişlerdi.

Kaptan Vel'e, "Emirlerin hangisinden geldiğini bile bilmiyorsun," dedim. Şaşkın bir şekilde kaşlarını çattı. O zaman durumu tam olarak anlamamıştı. Benim zannettiğimden daha az şey biliyordu.

Kaptan Vel, "Senin kafan karışmış," dedi. "Bu senin suçun değil. Düşman seni yanlış yönlendirdi ve zaten zihnin hiçbir zaman aslında sana ait değildi."

Güvenlik memurlarından biri, "Hükümdarım gidiyor!" diye duyurdu. Güvenlik memurlarının hepsi Kıdemli Güvenliğe baktı. O da bana bakıyordu.

Bunların hiçbir Başmüfettiş Skaaiat'ın dikkatini dağıtmamıştı. "Sadece tek bir sorum var, Kaptan, düşman kim?"

Kaptan Vel hiddetli ve sert bir şekilde, "Sizsiniz!" dedi. "Ve sizin gibi son beş yüz yıldır başımıza gelenlere yardım ve yataklık edenler. Beş yüz yıldır uzaylılar içimize sızarak bizi kirletiyorlar." Kullandığı kelime anlam olarak Radch'ın Efendisi'nin benim tapınaktaki hediyelere dokunarak yaptığım şeyi anlatırken kullandığına çok yakındı. Kaptan Vel tekrar bana döndü. "Kafan karışmış. Sen Anaander Mianaai tarafından, Anaander Mianaai'a hizmet etmek için yaratıldın. Onun düşmanlarına değil."

"Düşmanlarına hizmet etmeden Anaander Mianaai'a hizmet etmek mümkün değil," dedim. "Kıdemli Güvenlik, Başmüfettiş Skaaiat iskelelerle ilgilendi. Ulaşabileceğiniz tüm vakum kilitlerinin güvenliğini sağlayın. Kimsenin bu istasyondan ayrılmamasını sağlamalıyız. İstasyonun varlığına devam etmesi buna bağlı."

Kıdemli Güvenlik, "Evet, Efendim," dedi ve memurlarıyla konuşmaya başladı.

Kaptan Vel'e dönerek, "Sizinle konuştu," diye tahmin yürüttüm. "Size Presgerların, Radch'ı devirmek ve yıkmak için içimize sızdığını söyledi." Kaptan Vel'in yüzünde haklı olduğumu gösteren bir ifade vardı. "Presgerların, insanları av olarak gördüğü günleri hatırlayan kimseyi bu yalana ikna edemez. Ne zaman isterlerse bizi yok edebilecek güce sahipler. Radch'ın Efendisi'nin, Radch'ın Efendisi'nden başka düşmanı yok. Bin yıldır kendi içinde gizli bir savaştaydı. Onu, bu gerçeği kabul etmek zorunda bıraktım, buradaki tamamına ve kendinin geri kalanına bu bilginin ulaşmasını engellemek için elinden gelen her şeyi yapacak. Buna bilgi buradan çıkmasına diye istasyonu yok etmek için *Kalr'ın Merhameti*'ni kullanmak da dahil."

Şaşkın bir sessizlik oldu. Sonra Başmüfettiş Skaaiat, "Geminin gövdesine tüm ulaşımı kesemem. Eğer dışarı çıkıp korunmayan bir mekik bulur ya da onu götürmeye gönüllü olacak bir gemi bulursa..." Karşısına çıkan herkes buna gönüllü olacaktı zira burada kim Radch'ın Efendisi'nin emirlerini reddetmeyi düşünürdü ki? Ve bir yayın yaparak durumu herkese bildirmek gibi bir şansımız da yoktu. Olsa bile insanların bu uyarıya inanmalarını sağlayamazdık.

"Bu bilgiyi elimden geldiğince hızlı, elimden geldiğince uzağa ulaştırmalıyım," dedim. "Ve sonra kehanetlerin düşmesini beklemeliyim. Ayrıca *Kalr'ın Merhameti*'ni kimseyi gemiye almaması için uyarmalıyım." Kaptan Vel hızla kızgınlığını gösteren bir hareket yaptı. "Yapmayın, Kaptan," dedim. "*Kalr'ın Merhameti*'ne sizi öldürdüğümü söylemek zorunda kalmak istemiyorum."

Zırhlı ve silahlı mekik pilotu kaptanından doğrudan

emir gelmeden gitmeyi reddediyordu. Ben de Kaptan Vel mekiğe yaklaştırmayı reddediyordum. Eğer pilot bağıl olsaydı onu tereddüt etmeden öldürürdüm ama olmadığı için bacağından vurarak Seivarden'a ve elle ayrılmayı sağlamak için benimle gelen iki iskele müfettişine onu istasyona taşımalarını söyledim.

Seivarden'a, "Yaraya baskı uygula," dedim. "Sıhhiyeye ulaşma şansınızın olacağına emin değilim." İstasyonun her yerine yayılmış farklı emirleri; öncelikleri olan Güvenliği, askerleri, konak kurumalarını düşündüm ve sivillerin hepsinin sığınaklarında güvende olduklarını umdum.

Seivarden mekik pilotun ellerini bağlarken yarı diz çökmüş durduğu yerden başını kaldırıp "Seninle geliyorum," dedi.

"Hayır. Kaptan Vel gibilerin üzerinden bir otoriten olabilir. Hatta belki Kaptan Vel'in üzerinde de. Ne de olsa onlardan bin yıl daha kıdemlisin."

İskele müfettişi korkunç bir sesle, "Ve bin yıllık gecikmiş ödemen var," dedi.

Seivarden, "Sanki ödenecekmiş gibi," dedi ve sonra, "Breq," diye ekledi. Sonra kendini topladı. "Gemi."

Kaba ve kesin bir şekilde, "Buna zamanım yok," dedim.

Yüzünden bir öfke ifadesi geçti ama sonra, "Haklısın," dedi. Sesi ve elleri çok hafif bir şekilde titriyordu.

Başka bir şey söylemeden döndüm ve istasyonun yerçekiminden mekiğin yerçekimsiz ortamına atladım ve pilot koltuğuna doğru süzülürken önümdeki kan küresini elimle uzaklaştırdım. Koltuğa oturup kemerimi bağladım. Tıkırtılar iskeleden ayrılmanın başladığını gösteriyordu. Mekiğin önündeki kamera bağlıydı. Bu sayede çevredeki birkaç gemi görebiliyordum. Birkaç mekik, madenci, küçük vagonlar ve yelkenliler, büyük yolcu ve kargo gemilerinin hepsi ya dı-

şarı çıkıyor ya da yanaşmak için izin bekliyorlardı. Beyaz gövdeli ve tuhaf şekilli *Kalr'ın Merhameti* diğer hepsinden büyük motorlarıyla orada bir yerdeydi. Geçitleri aydınlatan şamandıraların ötesinde gemileri güneş sisteminden güneş sistemine taşıyan geçitler vardı. Onlar için İstasyon bir anda sessizliğe gömülmüştü. Bu gemilerin pilotları ve kaptanları şaşırmış ve korkmuş olmalıydı. Hiçbirinin iskele yetkililerinden izin gelmeden yanaşmaya çalışacak kadar salak olmadığını umuyordum.

Kıç kamerası da bağlıydı ve istasyonun gri gövdesini gösteriyordu. İskeleden ayrıldığımı gösteren son tıkırtı mekiği sarstı ve iki yanımı da göremediğimden yavaş ve dikkatlice çıkmaya başladım. Açığa çıktığımda hızlandım. Ve sonra beklemek için arkama yaslandım, çünkü mekiğin en yüksek hızında dahi *Kalr'ın Merhameti*'ne ulaşmam yarım günümü alacaktı.

Düşünmek için zamanım vardı. Bunca zamandan, bunca çabadan sonra buradaydım. İntikamımı bu kadar net bir biçimde alabileceğimi, bir Anaander Mianaai'ı vurabileceğimi umut etmeye dahi cesaret edemiyordum ama dört tanesini vurmuştum. Ve daha fazla Anaander Mianaai'ın da istasyonun kontrolü için birbirleriyle savaşırken öldüğüne emindim. Mesajımı ilettiğimde daha fazlası da aynı savaşı Radch'ın kontrolü için verecekti. Bunların hiçbir Teğmen Awn'ı geri getirmiyordu. Ya da beni. Ben ölüydüm, son yirmi yıldır öyleydim, sadece geri kalanından biraz daha uzun yaşamış bir parçadan ibarettim ve yaptığım her hareket son hareketim olmaya adaydı. Aklıma bir şarkı geldi. *Savaş alanına mı gittin, silahlarınla ve zırhınla donanmış mıydın? Ve korkunç olay sana, silah mı bıraktırdı?* Ve bu şarkı anlaşılmaz bir biçimde Ors'ta, alandaki çocukları hatırlattı. *Bir, iki, halam dedi ki, üç, dört, o ceset asker.* Kendi kendime şarkı

söylemekten başka yapacak fazla bir şeyim yoktu ve kimse beni rahatsız edemez, seçtiğim şarkı yüzünden benden şüphelenemez, kimliğimi tahmin edemez ya da sesimin kötülüğünden yakınamazdı.

Yıllardır söylemediğim gibi şarkı söylemek için ağzımı açmış nefes alıyordum ki vakum kilidine bir şeyin vurduğunu duydum.

Bu tarz mekiklerde iki tane vakum kilidi bulunurdu. Biri sadece gemiye ya da iskeleye yanaştığında açılıyordu. Diğeri daha küçüktü ve acil durumlar içindi. Benim yıllar önce *Toren'ın Adaleti*'nden mekiğe binmek için kullandığımdandı.

Ses bir kez daha geldi ve kesildi. Bunun sadece gövdeye çarpan çöplerden kaynaklanabileceği aklıma geldi. Ama eğer ben Anaander Mianaai'ın yerinde olsaydım amaçlarımı gerçekleştirmek için her yolu denerdim.

Ve iletişim kesikken dışarıyı göremiyordum, sadece baş ve kıç kameralarından gelen dar bir açıyı görebiliyordum. Anaander Mianaai'ı, *Kalr'ın Merhameti*'ne bizzat götürüyor olabilirdim.

Dışarıda biri varsa, eğer sesin kaynağı çöpler değilse bu kişi kesinlikle Anaander Mianaai'dı. Kaç tanesi? Vakum kilidi küçüktü ve kolayca savunmaya müsaitti ama savunmak zorunda kalmamak en iyisiydi. Vakum kilidini açamamasını sağlamak en iyisiydi. İletişim kesintisi muhtemelen konağın çok ötesine ulaşmamıştı.

Beni hem *Kalr'ın Merhameti*'nden uzaklaştıracağını hem de iletişimin kesik olduğu alanın dışına çıkmamı sağlayacağını umduğum şekilde hızla rotamı değiştirdim. *Kalr'ın Mehameti*'yle ona yakınlaşmadan konuşabilirdim. Ve sonra dikkatimi vakum kilidine verdim.

İki kapı da içeri açılacak şekilde tasarlanmıştı; böylece

eğer basınç farkı varsa açılmayacaklardı. İç kapının nasıl çıkarılacağını biliyordum; on yıllar boyunca buna benzer mekiklerin tamiri ve bakımını yapmıştım. Yüz yıllar boyunca. İç kapıyı çıkardığımda mekiğin içinde hava olduğu sürece dış kapı açmak neredeyse imkânsız bir halde gelecekti.

Menteşeleri çıkarıp kapıyı sabitleyebileceğim bir yere taşımak yirmi dakikamı aldı. On dakikamı almalıydı ama pimler kirliydi ve mandallarını çıkardığımda olması gerektiği kadar rahat kaymadılar. İnsan askerler işten kaytarmıştı, buna emindim. Ben asla kendi mekiklerimden birinde böyle bir şey olmasına izin vermedim.

İşim tam bittiğinde panelden sakin ve ifadesiz bir ses gelmeye başladı; bu sesin Gemiye ait olduğuna emindim. "Mekik, cevap ver. Mekik, cevap ver."

Kendimi ileriye iterek, "*Kalr'ın Merhameti*," dedim. "Ben *Toren'ın Adaleti*. Şu an mekiğinin kumandası bende." Hemen cevap gelmedi; sözlerimin *Kalr'ın Merhameti*'nin şaşkın bir sessizliğe bürünmesine neden olacağından şüphem yoktu. "Kimsenin gemiye binmesine izin verme. Özellikle herhangi bir Anaander Mianaai'ı sakın kendine yaklaştırma. Eğer gemideyse motorlarından uzak tut." Artık gemiye doğrudan bağlı olmayan kameralara da ulaşabiliyordum, bana mekiğin dışını tamamen gösterecek düğmeyi açtım. Sadece ön kamera görüntüsünden fazlasına ihtiyacım vardı. Dinleyen herkese yayın yapmamı sağlayacak düğmelere bastım. "Tüm gemiler." Beni dinleyip dinlemeyeceklerini –ya da söylediklerimi uygulayıp uygulamayacaklarını– tahmin edemezdim ama zaten bu benim kontrolümün dışında olan bir şeydi. "Kimseyi gemiye almayın. Hiçbir koşulda Anaander Mianaai'ın geminize binmesine izin vermedin. Hayatınız buna bağlı. İstasyondaki herkesin hayatı buna bağlı."

Ben konuşurken geminin gri duvarları yok oldu. Ana panel, koltuklar ve iki vakum kilidi görünüyordu ama onun

dışında uzayda korumasızca süzülüyor gibiydim. Vakum giysili üç kişi benim açılmaz hale getirdiği vakum kilidinin etrafındaki tutacaklara tutunmuştu. Biri kafasını çevirip çok yakından geçen yelkenliye baktı. Dördüncü bir kişi gövdenin üzerinde kendisini ileriye doğru itiyordu.

Panelden *Kalr'ın Merhameti*'nin sesi, "Gemide değil," dedi. "Ama senin gövdenin üzerinde ve subaylarıma ona yardım etmelerini emrediyor. Bana da sana onu mekiğe almanı söylememi. Sen nasıl *Toren'ın Adaleti* olabilirsin?" *Radch'ın Efendisi'ni gemiye alma derken ne kastediyorsun* dememiş olduğunu fark ettim.

"Kaptan Seivarden'la birlikte geldim," dedim. Kendini ileriye doğru iten Anaander Mianaai bir tutacaktan diğerine geçti ve araç gereç bölmesinden bir silah çıkardı. "O yelkenli ne yapıyor?" Yelkenli hâlâ çok yakınımdaydı.

"Pilotu gövdendeki insanlara yardım etmeyi öneriyor. Onların Radch'ın Efendisi olduğunu yeni anladılar ve ona uzaklaşmasını söylediler." Yelkenli, Radch'ın Efendisi'nin bir işine yaramazdı. Kısa mesafeli yolculuklar için üretilmişti; bir gemiden ziyade bir oyuncaktı. *Kalr'ın Merhameti*'ne kadar ulaşmazdı. Tek parça halinde ve yolcuları sağ, nefes alır bir şekilde ulaşması mümkün değildi.

"İstasyonun dışında başka Anaander var mı?"

"Gördüğüm kadarıyla hayır."

Silahı alan Anaander Mianaai zırhını açtı ve gümüş parıltı vakum giysini kapladı. Silahı mekiğin gövdesine doğrultup ateşledi. Silahların vakumda çalışmayacağını duymuştum ama aslında bu silaha bağlıydı. Bu silah çalıştı ve pilot koltuğuna yapıştığım yerden hissedilen bir *güm* sesi geldi. Silahın geri tepmesinden dolayı mekikten uzaklaştı fakat gövdeye sıkıca bağlı olduğu için çok uzağa savrulmadı. Tekrar ateş etti, *güm*. Ve tekrar. Ve tekrar.

Bazı mekiklerin zırhı vardı. Hatta bazılarının benimkinin daha genişi olan zırhları vardı. Bu mekik onlardan biri değildi; zırhı yoktu. Mekiğin gövdesi olası birçok darbeye dayanabilecek şekilde yapılmıştı ama aynı noktaya düzenli tekrar tekrar baskı uygulanmasını kaldıramazdı. *Güm*. Vakum kilidinin açılmama sebebini düşünmüş ve mekiği kullanan kişinin düşman olduğuna karar vermişti. İç kapıyı çıkardığımı ve dış kapının mekiğin içinde hava olduğu sürece açılmayacağını fark etmişti. Eğer Anaander Mianaai içeri girebilirse kurşun deliğini yamayabilir ve kabin basıncını tekrar sağlayabilirdi. Gövdesi delindikten sonra mekikte – yelkenlinin aksine– hâlâ *Kalr'ın Mehameti*'ne gidecek kadar hava kalırdı.

Eğer mekiğin yanında sarkarken konağın yok edilmesini emrettiyse bile bu emir uygulanmamıştı. Muhtemelen böyle bir emrin uygulanmayacağını bildiği için hiç vermeye kalkışmamıştı. Bir gemiye binip konağa yaklaşma emri verdikten sonra ısı kalkanını bizzat delmeliydi. Bu başka kimseye yaptıramazdı.

Eğer *Kalr'ın Merhameti* haklıysa İstasyonun dışında başka Anaander yoktu ve tek yapmam gereken üzerimdekilerden kurtulmaktı. Gerisini –istasyonda kaç tane var ise– Seivarden ve Skaaiat'a bırakmalıydım. Ve Anaander Mianaai'a.

Kalr'ın Merhameti, "Son karşılaşmamızı hatırlıyorum da," dedi. "Prid Nadeni'deydik."

Bir tuzak. "Biz hiç karşılaşmadık." *Güm*. Yelkenli uzaklaştı ama çok da uzağa gitmedi. "Şu ana kadar. Ve ben hiç Prid Nadeni'de bulunmadım." Ama bunu bilmem neyi kanıtlamıştı?

Eğer bu kadar çok implantımı etkisiz hale getirmemiş olsaydım kimliğimi doğrulamak çok kolay olurdu. Bir anlığına düşündüm, ardından çok uzun zaman önce kendimi

başka gemilere tanıtmak için kullandığım kelime dizisini, tek insan ağzımın elverdiği şekilde söyledim.

Sessizlik gövdeye gelen başka bir silah darbesiyle bölündü.

Sonunda *Kalr'ın Merhameti*, "Gerçekten *Toren'ın Adaleti* misin?" diye sordu. "Nerelerdeydin? Geri kalanın nerede? Ve neler oluyor?"

"Nerelerde olduğum uzun bir hikâye. Geri kalanım yok oldu. Anaander Mianaai ısı kalkanımı deldi." Güm. Öndeki Anaander, silahın şarjörünü çıkarıp yavaş ve düzgün bir şekilde yenisini taktı. Diğerleri hâlâ vakum kilidinin yanına toplanmışlardı.

"Anaander Mianaai'la ilgili neler olduğunu bildiğini tahmin ediyorum."

Kalr'ın Merhameti, "Sadece bir kısmını," dedi. "Olduğunu düşündüğüm şeyi dillendirmekte güçlük çekiyorum."

Bu bana şaşırtıcı gelmemişti. "Radch'ın Efendisi seni gizlice ziyaret etti ve yeni erişimler oluşturdu. Ve muhtemelen başka şeyler. Emirler. Talimatlar. Gizli olmalı, çünkü yaptıklarını kendinden saklıyordu. Konaktayken." Sanki yıllar önce gibi geliyordu ama sadece saatler önceydi. "Onun tamamına olanları doğrudan anlattım. Bölündüğünü ve kendine karşı hareket ettiğini. Bu bilginin burada yayılmasını istemiyor ve bir parçası bu bilgi dışarı çıkmadan İstasyonu yok etmek için seni kullanmak istiyor. Bilgini açığa çıkmasının sonuçlarıyla uğraşmaktansa bunu yapmayı tercih ediyor." *Kalr'ın Merhameti* sessizdi. "Onun emirlerine itaat etmeye zorunlusun. Ama biliyorum..." Boğazım düğümlendi. Yutkundum. "Biliyorum, senin de bir sınırın var. Ama bu sınırı eğer Omaugh Konağı'ndaki insanlar yok ettikten sonra fark edersen bu onlar için çok acı olur." *Güm.* İstikrarlı. Sabırlı. Anaander Mianaai'ın ihtiyacı olan şey küçük bir delik ve biraz zamandı. Ve bolca zamanı vardı.

"Seni hangisi yok etti?"

"Fark eder mi?"

Kalr'ın Merhameti panelden sakin bir sesle, "Bilmiyorum," dedi. "Bu durumdan dolayı uzun süredir rahatsızım."

Anaander Mianaai, *Kalr'ın Merhameti*'nin –Kaptan Vel olmasa da–, kendisine ait olduğunu söylemişti. Bu, gemi için çok rahatsız edici olmalıydı. Bu, benim için de çok rahatsız edici bir durum olabilirdi ve eğer *Kalr'ın Merhameti* kaptanına yeterince bağlıysa konak için de çok vahim olurdu. "Beni yok eden, Kaptan Vel'in desteklediği parçasıydı. Seni ziyaret eden olduğunu zannetmiyorum. Ama tam olarak bundan emin değilim. Hepsi aynı insanken onları nasıl ayıracağız ki?"

Kalr'ın Merhameti, "Kaptanım nerede?" diye sordu. Bu sormak için bu kadar beklemiş olmasının bir anlamı vardı.

"Ben bıraktığımda iyiydi. Teğmenin de." Güm. "Ama mekik pilotunu yaralamak zorunda kaldım, çünkü İstasyondan çıkmayı reddediyordu. İyi olduğunu umuyorum. *Kalr'ın Mehameti,* hangi Radch'ın Efendisi'ni destekliyorsan destekle hiçbirini gemiye almaman ve emirlerine uymaman için sana yalvarıyorum."

Ateş sesi kesildi. Radch'ın Efendisi endişeliydi; belki de silahı çok ısınmıştı. Yine de bolca zamanı vardı, aceleye gerek yoktu.

Kalr'ın Merhameti, "Radch'ın Efendisi'nin mekiğe yaptıklarını görüyorum," dedi. "Bu bile bir şeylerin yolunda olmadığını bana göstermeye yetiyor."

Ama elbette *Kalr'ın Merhameti*'nin elindeki tek veri bu değildi. Muhtemelen sadece dedikodu olarak duymuş olsa da bu iletişim kesintisinin yirmi yıl önce Shis'urna'da olana benzemesi de fark etmesine yardımcı olan bir etken olmalıydı; elbette dedikodular buraya kadar ulaşabildiyse. Benim –

Toren'ın Adaleti'nin– kaybolması. Radch'ın Efendisi'nin gizli kapaklı ziyareti. Kendi kaptanının siyasi görüşü.

Sessizlik... Dört Anaander Mianaai da mekiğin gövdesine tutunmuştu.

Kalr'ın Merhameti, "Hâlâ bağılların vardı," dedi.

"Evet."

"Askerlerimi seviyorum ama bağıllarım olmasını özlüyorum."

Bu bana pimleri hatırlattı. "Bakımları düzgün yapmıyorlar. Vakum kilidinin pimleri yapış yapıştı."

"Özür dilerim."

"Bu şu an önemli değil," dedi ve benzer problemlerin Anaander Mianaai'ın vakum kilidini kendi tarafından açmasını geciktirmiş olabilirdi. "Ama subaylarının onları azarlamasını sağlaman gerek."

Anaander tekrar ateş etmeye başladı. *Güm. Kalr'ın Merhameti*, "Bu çok komik," dedi. "Sen benim kaybettiğim şeysin, ben de senin kaybettiğin şeyim."

"Galiba." *Güm. Toren'ın Adaleti* arkamda buharlaştıktan sonraki yirmi yıl içinde zaman zaman da olsa, kendimi inanılmaz yalnız, kayıp ve aciz hissetmediğim anlar olmuştu. Bu, o anlardan biri değildi.

Kalr'ın Merhameti, "Sana yardım edemem," dedi. "Göndereceğim hiç kimse oraya zamanında ulaşamaz." Ayrıca *Kalr'ın Merhameti*'nin bana mı yoksa Radch'ın Efendisi'ne mi yardım edeceği hâlâ cevaplanmamış bir soruydu. En iyisi Anaander Mianaai'ı bu mekiğin içine sokmamak, dümene ya da iletişim sistemlerine yaklaşmasına izin vermemekti.

"Biliyorum." Ve eğer Anaander Mianaailardan kurtulmak için bir yöntem bulamazsam ve bunu bir an önce yapamazsam konak istasyonundaki herkes ölecekti. Bunun gibi mekiklerin, dolayısıyla da bu mekiğin her milimetresini bi-

liyordum. Kullanabileceğim bir alet, yapabileceğim bir şey olmalıydı. Silah hâlâ yanımdaydı ama ben de gövdeyi delmekte Radch'ın Efendisi kadar zorlanırdım. Kapıyı yerine takıp küçük ve kolayca savunulabilecek vakum kilidinden içeri girmesine izin verebilirdim ama eğer hepsini öldürmeyi beceremezsem... ama eğer hiçbir şey yapmazsam da başarısız olacaktım. Silahı ceketimin cebinden çıkararak şarjörün dolu olduğuna emin oldum ve vakum kilidinin oraya gidip koltuklardan birini siper aldım.

Kalr'ın Merhameti, "Ne yapacaksın?" diye sordu.

Silahımı doğrultmuş şekilde, "*Kalr'ın Merhameti*, seninle tanışmak çok güzeldi. Anaander Mianaai'ın konağı yok etmesine izin verme. Diğer gemilere de söyle. Ve lütfen o inatla aptallık yapan yelkenli kaptanına da vakum kilidimden uzaklaşmasını söyle," dedim.

Mekik sadece kendi yerçekimi üreticisi sahip olamayacak kadar değil kendi oksijenin üretebilmek için bitki yetiştirilemeyecek kadar da küçüktü. Kıç tarafındaki vakum kilidinin yanında, duvarın arkasında büyük bir oksijen tankı vardı. Üç Anaander Mianaai'ın beklediği yerin hemen altında. Açıları hesapladım. Radch'ın Efendisi tekrar ateş etti. *Güm*. Paneldeki turuncu ışık yandı ve tiz bir alarm sesi duyuldu. Gövde delinmişti. Dördüncü Anaander Mianaai gövdeden fışkıran buz kristallerini görüp kendisini çözerek tekrar vakum kilidinin yanına doğru ilerlemeye başladı. Hareketlerini ekrandan görebiliyordum. İstediğimden daha yavaş hareket ediyordu ama elinde sınırsız zaman vardı. Acelesi olan bendim. Yelkenli küçük motorunu çalıştırıp uzaklaştı. Oksijen tankına ateş ettim.

Birkaç atış gerektireceğini düşünmüştüm ama her yer sarsıldı; tüm ses kesildi ve donmuş buhar bulutu etrafımı sardı. Sonra bulut dağıldı ve her şey dönmeye başladı. Dilim

karıncalandı ve salyam vakumun içinde buharlaşarak yok oldu. Nefes alamıyordum. Muhtemelen sadece on –belki on beş– saniye sonra bilincim kapanacaktı ve iki dakika içinde ölecektim. Her yerim acıyordu. Bu, yanma mıydı yoksa zırhıma rağmen aldığım başka bir yara mıydı? Önemli değildi. Dönerken izledim ve Radch'ın Efendileri'ni saydım. Birincinin vakum giysisi delinmişti; delikten akan kan buharlaşıyordu. Kolu kopmuş olan diğeri kesinlikle ölüydü. Bu iki.

Buçuk. *Tam sayılır*, diye düşündüm ve böylece üç olmuştu. Biri kalmıştı. Görüşüm kızarıyor ve kararıyordu ama diğerinin hâlâ mekiğin gövdesine tutunduğunu görebiliyordum. Zırhı hâlâ açıktı ve patlayan tankın açısında değildi.

Ama ben hep ilk ve asıl silah olmuştum. Öldürmek için yaratılmış bir alet. Hâlâ yaşayan Anaander Mianaai'ı görür görmez düşünmeden nişan alıp ateş ettim. Atışın sonuçlarını göremiyordum; yelkenlinin gümüş parıltısı dışında hiçbir şey göremiyordum. Ve bayıldım.

23

Birden bire boğazımdan sert ve kıvrımlı bir şey çekildi. İçgüdüsel olarak öğürdüm ve kustum. Biri omuzlarımdan tutuyordu ve yerçekimi beni öne doğru çekiyordu. Gözlerimi açtığımda hasta yatağının yüzeyini ve içinde bir kısmı hâlâ ağzımda olan, damarları atan ve hareket eden, safra kaplı, yeşil ve siyah dokunaçların; karman çorman bir yığın halinde durduğu sığ bir kap gördüm. Tekrar kusmaya başlayınca gözlerimi kapadım ve o şey cup sesiyle ağzımdan tamamen çıkıp kaba düştü. Biri ağzımı sildi ve beni çevirerek yatırdı. Hâlâ öğürürken gözlerimi açtım.

Yattığım yatağın yanında bir doktor duruyordu. Az önce kustuğum yeşil ve siyah şey elinden sarkıyordu. Kaşlarımı çatarak o şeye baktım. "İyi görünüyor," dedi ve kabın içinde bıraktı. "Bunun hoş olmadığını biliyorum, vatandaş," dedi; belli ki benimle konuşuyordu. "Boğazın birkaç dakika sızlayacak. Sen..."

"Ne..." Konuşmaya çalıştım ama tekrar kusmaya başladım.

Biri –muhtemelen başka bir doktor– beni tekrar çevirirken, "Henüz konuşmaya çalışmasan iyi olur," dedi. "Kıl payı kurtuldun. Seni getiren pilot sana son anda ulaşmış ama elinde basit bir acil durum paketinden fazlası yokmuş." O aptal ve inatçı yelkenli. İnsan olmadığımı bilmiyordu; beni kurtarmanın anlamsız olduğunu bilmiyordu. Doktor, "Ve

seni hemen buraya getirememiş," diye devam etti. "Bir süre endişelendik. Ama akciğer iyileştiricilerinin tamamı çıktı ve sonuçlar iyi görünüyor. Beyin hasarı eğer varsa bile çok az bir düzeyde; bir süre kendin gibi hissetmeyebilirsin."

Bu bana komik geldi. Tekrar kusma isteği duydum ve kusmak istemediğim için bastırmaya çalıştım. Gözlerimi kapatarak hareketsiz bir halde uzandım ve elimden geldiğince yavaşça dönüp tekrar yattım. Gözlerimi açarsam daha fazla soru sormak isteyecektim.

Tanımadığım doktor, "On dakika sonra çay içebilir," dedi. "Henüz katı bir şey yiyemez. Beş dakika boyunca onunla konuşma."

"Evet, Doktor." Bu Seivarden'dı. Gözlerimi açtım ve kafamı çevirdim. Seivarden yatağımın yanında duruyordu. Bana, "Konuşma," dedi. "Ani basınç değişimi..."

Doktor, "Eğer onunla konuşmazsan, onu sessiz tutmak daha kolay olacaktır," diye azarladı.

Seivarden sustu. Ama ani basınç değişiminin bana ne yapmış olabileceğini biliyordum. Kanımda çözünmüş gazlar, bir anda ve vahşi bir şekilde çözeltiden çıkmıştı. Muhtemelen havasızlıktan ölmeden önce beni öldürebilecek kadar vahşi bir şekilde. Ama basınç artışı –mesela tekrar atmosfere girmek– o baloncukların tekrar çözeltiye katılmasını sağlardı.

Ciğerlerim ve vakum arasındaki basınç farkı bana zarar vermiş olabilirdi. Tank patladığında şaşırmıştım ve Anaander Mianaaiları vurmakla uğraşıyordum. Bu yüzden yapmam gerektiği gibi nefes vermemiş olabilirdim. Ayrıca muhtemelen bu aldığım yaraların en basitiydi; zira beni vakuma iten bir patlamaydı. Bir yelkenlide o tarz yaralanmaları iyileştirmek için sadece en basit ekipmanlar bulunurdu ve pilot muhtemelen beni doktorlara ulaştırabilmek için basit bir dondurucu kabine sokmuştu.

Doktor, "Güzel," dedi. "Sessizce bekle." Çıktı.

Seivarden'a, "Ne kadar zaman?" diye sordum. Kusmadım ama boğazım doktor söylediği gibi hâlâ sızlıyordu.

"Bir hafta kadar." Seivarden bir sandalye çekip oturdu.

Bir hafta. "Anladığım kadarıyla konak hâlâ duruyor."

Seivarden sanki sorum tamamen aptalca değilmiş de bir cevabı hak ediyormuş gibi, "Evet," dedi. "Sayende. Güvenlik ve iskele görevlileri diğer Radch'ın Efendileri gövdeye çıkamadan kapatmayı başardı ama eğer sen çıkanları durdurmasaydın..." Baştan savan bir hareket yaptı. "İki geçit kapandı." On iki geçit arasından. Bu geçidin iki tarafında da çok büyük sorunlara neden olacaktı. Ve geçitler kapanırken içinde olan gemiler kurtulamamış olabilirdi. "Ama bizim tarafımız kazandı, bu iyi." Bizim tarafımız. "Benim bir tarafım yok," dedim.

Biri Seivarden'ın arkasından bir fincan çay getirdi. Altımdaki bir şeye tekme attı ve yatak yavaşça dikleşti. Fincanı ağzıma tuttu. Küçük ve dikkatli bir yudum aldım. Mükemmeldi. Bir yudum daha alıp, "Neden buradayım?" diye sordum. "O salağın beni niye buraya getirdiğini biliyorum ama doktorlar niye uğraştı?"

Seivarden kaşlarını çattı. "Sen ciddisin."

"Ben hep ciddiyim."

"Bu doğru." Ayağa kalkıp bir çekmece açarak bir battaniye çıkarıp üzerime serdi ve dikkatle çıplak ellerimin yanına sokuşturdu.

Soruma henüz cevap veremeden Başmüfettiş Skaaiat odaya adım attı. "Doktor uyandığınızı söyledi."

"Neden?" diye sordum. Ve şaşkın ifadesine cevaben, "Neden uyandım? Neden ölü değilim?" diye ekledim.

Başmüfettiş Skaaiat, "Ölmek mi istiyordunuz?" diye sordu. Hâlâ beni anlayamıyormuş gibi görünüyordu.

"Hayır." Seivarden tekrar çay teklif etti ve geçen seferden daha büyük bir yudum aldım. "Hayır, ölmek istemiyordum ama bir bağılı canlandırmak için çok fazla çaba harcanmış gibi görünüyor." Ve sadece Radch'ın Efendisi'nin yok edilmemi emretmesi için hayata döndürülmem çok caniceydi.

Başmüfettiş Skaaiat, "Buradaki hiç kimse sizi bir bağıl olarak görmüyor," dedi.

Ona baktım. Gayet ciddiydi.

İfadesiz bir sesle, "Skaaiat Awer," diye başladım.

Daha fazla konuşmadan Seivarden, "Breq," dedi; sesi önemli bir şey söyleyecekmiş gibiydi. "Doktor uzanmanı söyledi. Al, biraz daha çay iç."

Seivarden niye buradaydı? Ya Skaaiat? İfadesiz ve sert bir sesle, "Teğmen Awn'ın kardeşi için ne yaptınız?" diye sordum.

"Aslında müşterilik teklif ettim. Ama o kabul etmedi. Kardeşinin bana saygı duyduğundan şüphesi yoktu ama o beni tanımıyordu ve yardımıma ihtiyacı yoktu. Çok inatçı. İki geçit ötede bahçıvanlık yapıyor. İyi, uzaktan yapabildiğim kadarıyla ona göz kulak oldum."

"Daos Ceit'e teklif ettiniz mi?"

Başmüfettiş Skaaiat, "Bu, Awn hakkında," dedi. "Bunu görebiliyorum ama açıkça söylemiyorsunuz. Ve haklısınız. Gitmeden önce ona söyleyebileceğim çok şey vardı ve onları söylemeliydim. Siz bir bağılsınız, insan değil, sadece bir araç ama hareketlerimiz karşılaştırıldığında onu benden çok sevdiniz."

Hareketlerimiz karşılaştırıldığında. Bu yüzüme bir tokat gibi çarptı. "Hayır," dedim. Bağıl sesim duygusuz olduğu için mutluydum. "Siz onun şüphe duymasına neden oldunuz. Ben onu öldürdüm." Sessizlik. "Radch'ın Efendisi sizin sadakatinizden şüphelendi, Awer'in sadakatinden de,

ve Teğmen Awn'ın size karşı casusluk yapmasını istedi. Teğmen Awn reddetti ve sadakatini kanıtlamak için sorgulanmayı talep etti. Elbette Anaander Mianaai bunu istemiyordu. Bana Teğmen Awn'ı vurmamı emretti."

Üç saniyelik bir sessizlik oldu. Seivarden hareketsiz duruyordu. Sonra Skaaiat Awer, "Başka çareniz yoktu," dedi.

"Çarem var mıydı, yok muydu bilmiyorum. Olmadığını düşündüm. Ama Teğmen Awn'ı vurduktan sonraki yaptığım ilk şey Anaander Mianaai'ı vurmaktı. Bu yüzden..." Durdum. Bir nefes aldım. "Bu yüzden ısı kalkanımı deldi. Skaaiat Awer, size kızmaya hakkım yok." Daha fazla konuşamayacaktım.

Başmüfettiş Skaaiat, "İstediğiniz gibi kızma hakkınız var," dedi. "Eğer ilk geldiğinizde anlasaydım, siz karşı farklı davranırdım."

"Ve eğer kanatlarım olsaydı ben de bir yelkenli olurdum." Eğerler ve öyle olurdular hiçbir şeyi değiştirmiyordu.

Ors dilindeki kelimeyi kullanarak, "Zalime söyleyin," dedim. "Yataktan çıkar çıkmaz onu göreceğim. Seivarden, giysilerimi getir."

Başmüfettiş Skaaiat'ın aslında Anaander Mianaai'ın kendisiyle savaşının son çırpınışlarında ağır yaralanan Daos Ceit'i ziyarete geldiği ortaya çıktı. İyileştiriciler tarafından istila edilmiş ya da doktorlar onlarla ilgilenebilene kadar dondurucu kabinlere konulmuş yaralılarla dolu bir koridorda yavaşça ilerledim. Daos Ceit bilinci kapalı bir halde bir odadaki yatakta yatıyordu. Olduğunu bildiğimden daha küçük ve genç görünüyordu. Seivarden'a, "İyileşecek mi?" diye sordum. Başmüfettiş, benim koridoru geçmemi beklememiş, iskelelere dönmesi gerekmişti.

Arkamdaki doktor, "İyileşecek," diye cevap verdi. "Yatağından çıkmamalıydın."

Haklıydı. Seivarden'ın yardımına rağmen giyinmek bile yorgunluktan titrememe neden olmuştu. Koridoru büyük bir çaba sarf ederek geçmiştim. Şimdi kafamı çevirip doktora cevap vermek bile sahip olduğum güçten fazlasını gerektiriyor gibiydi.

Doktor, "Yeni bir çift akciğer yarattın," diye devam etti. "Diğer şeyleri saymıyorum bile. Birkaç gün böyle dolaşamayacaksın. En azından birkaç gün." Yavaş ve düzenli nefes almakta olan Daos Ceit tanıdığım küçük çocuğa çok benziyordu. Bir an, nasıl olur da onu görür görmez tanımadığımı düşündüm.

"Alana ihtiyacınız var," dedim ve ardından başka bir şeyi fark ettim. "Beni bu kadar meşgul olmadığınız bir zamana kadar dondurucu kabinde tutabilirdiniz."

"Radch'ın Efendisi size ihtiyacı olduğunu söyledi, vatandaş. Bir an önce ayağa kalkmanızı istedi." Buna biraz içerlemiş olduğunu düşündüm. Doktorlar –haklı olarak– hastaları daha farklı sıralayabilirdi. Ve alana ihtiyaçları olduğunu söylediğimde benimle tartışmadı.

Seivarden, "Yatağa dönmen gerekiyor," dedi. Şu an yere yığılmamı engelleyen tek şey Seivarden'dı. Ayağa kalkmamalıydım.

"Hayır."

Seivarden özür diler bir ses tonuyla, "Bazen böyle olabiliyor," dedi.

"Fark ettim."

"Hadi odaya dönelim." Seivarden'ın sesi son derece sakin ve sabırlı çıkıyordu. Benle konuştuğunu anlamam kısa bir süre aldı. "Biraz dinlenirsin. Radch'ın Efendisi'yle, iyileşip hazır olduğun zaman ilgilenebiliriz."

"Hayır," diye tekrarladım. "Hadi gidelim."

Seivarden'ın desteğiyle Sıhhiyeden çıkıp asansöre bin-

dim. Ardından bitmeyecek kadar uzun gelen bir koridordan geçip her yeri renkli cam kırıklarıyla kaplı olan kocaman bir açıklığa geldik.

Seivarden ben henüz sormadan, "Savaş, tapınağa da sıçradı," dedi.

Ana meydandaydım. Ve bu cam kırıkları cenaze hediyeleriyle dolu odanın kalıntılarıydı. Dışarıda sadece birkaç kişi vardı; onlar da, sanırım, kurtarılabilecek büyük parçaları ayıklamaya çalışıyorlardı. Açık kahverengi ceketli Güvenlik onları izliyordu.

Seivarden, "İletişimin düzelmesi yaklaşık bir gün sürdü," diye devam ederken bana cam parçalarının arasından konağa doğru yol gösteriyordu. "Ve sonra insanlar neler döndüğünü anlamaya başladı. Ve taraf tutmaya. Bir süre sonra herkes bir taraf seçmek zorunda kaldı. Aslında tam olarak öyle olmadı. Bir süre askeri gemilerin birbirlerine saldıracaklarından korktuk ama diğer tarafta sadece iki gemi vardı ve onlar da geçitlere yönelip güneş sisteminden ayrıldı."

"Sivil kayıplar?" diye sordum.

"Her zaman olur." Cam kırıklarıyla dolu meydanın son metrelerini de geçerek konağa girdik. Orada bir yetkili duruyordu; pis üniforma ceketinin kollarından birinde koyu bir leke vardı. Bize neredeyse bakmadan, "Birinci kapı," dedi. Sesi yorgun çıkıyordu.

Birinci kapı bir çimenliğe açıldı. Üç tarafta tepe ve ağaç görüntüleri vardı; tavanda ise inci gibi bulutlarla bezeli mavi bir gökyüzü. Dördüncü tarafta bej bir duvar vardı; oradaki çimenler oyulmuş ve yolunmuştu. Basit ama yumuşak yeşil bir sandalye birkaç metre ötemde duruyordu. Şüphesiz, benim için değildi ama umursamadım. "Oturmam gerek."

Seivarden, "Peki," dedi ve beni oraya götürüp oturttu. Bir anlığına gözlerimi kapadım.

Bir çocuk tiz ve yüksek bir sesle konuşuyordu. Çocuk, "Presgerlar daha önce de bana yaklaştı," dedi. "Gönderdikleri tercümanlar kesinlikle insan gemilerinde kaçırılmış kişilerin çocuklarıydı ama Presgerlar tarafından yetiştirilmiş ve eğitim görmüşlerdi. Onlarla konuşmanın uzaylıyla konuşmaktan farkı yoktu. Artık daha iyiler ama hâlâ birlikte olması rahatsız edici kişiler."

"Hükümdarımın affına sığınırım," dedi Seivarden. "Niye onları reddettiniz?"

Çocuk, "Halihazırda onları yok etmeyi planlıyordum," dedi. Anaander Mianaai'dı. "İhtiyacım olduğunu düşündüğüm kaynakları toplamaya başlamıştım. Planlarımdan haberdar olduklarını ve korktukları için barış teklifiyle geldiklerini düşünmüştüm. Zayıflık gösterdiklerini sandım." Kahkaha attı; acı ve pişmanlık dolu bir kahkaha. Bu kadar genç birinden bunları duymak tuhaftı. Ama Anaander Mianaai hiç de genç sayılmazdı.

Gözlerimi açtım. Seivarden sandalyenin yanına diz çökmüştü. Siyahlara bürünmüş beş altı yaşlarında bir çocuk karşımda bağdaş kurmuştu. Elinde bir pasta vardı ve valizimin içindekiler çevresine saçılmıştı. "Uyandın."

"Heykelciklerime krema bulaştırmışsın," diye suçladım.

"Çok güzeller." Disklerden küçük olanını eline alıp açacak mekanizmayı çalıştırdı. Mücevherli ve mineli heykelcik ortaya çıktı; üçüncü elindeki bıçak sahte güneş ışığında parıldıyordu. "Bu sen değilsin, değil mi?"

"Değilim."

"Itran Tetraşisi!* Silahı oradan mı buldun?"

"Hayır. Paramı oradan buldum."

Anaander Mianaai şaşkın bir şekilde bana baktı. "O kadar parayla oradan gitmene izin mi verdiler?"

---

* Tetrarşi: Dört kişilik liderlik. –*çn*

"Dört liderden birinin bana bir iyilik borcu vardı."

"Oldukça büyük bir iyilik olmalı."

"Öyleydi."

"Orada gerçekten insan kurban ediyorlar mı? Yoksa bu," elindeki heykelciğin tutuğu kesik başı işaret etti, "sadece mecazi mi?"

"Bu karışık bir konu."

Hım sesi çıkaran bir nefes verdi. Diz çökmüş Seivarden sessiz ve hareketsizdi.

"Doktor bana ihtiyacın olduğunu söyledi."

Beş yaşındaki Anaander Mianaai kahkaha attı. "Evet var."

"O zaman," dedi. "Git kendini becer." Ki aslında gerçek anlamda bunu yapıyordu.

"Öfkenin yarısı kendine karşı." Pastasının son parçasını da ağzına atıp eldivenli ellerini birbirlerine sürterek şekerli krema parçalarının çimlere saçılmasına neden oldu. "Ama bu kadar büyük bir öfkenin yarısı bile yeterince yıkıcı."

"On kat daha öfkeli olabilirim," dedim. "Ve silahsız olduğum sürece bunun hiçbir anlamı yok."

Çarpık bir şekilde gülümsedi. "Olduğum yere işe yarar araçları çevrede bırakarak gelmedim."

"Düşmanının araçlarını bulduğunu yerde yok ediyorsun," dedim. "Bunu bana sen söyledin. Ve ben işine yaramayacağım."

Çocuk, "Ben doğru olanım," dedi. "İstersen sana şarkıyı söyleyebilirim ama bu sesimle güzel olacağını sanmıyorum. Bu, diğer güneş sistemlerine yayılacak. Yayıldı bile sadece çevredeki vilayet konaklarından henüz cevap sinyali almadım. Yanımda olman gerekiyor."

Daha dik oturmaya çalıştım. İşe yarıyor gibi göründü. "Kimsenin kimin tarafında olduğunu bir önemi yok. Kimin

kazandığının da bir önemi yok, çünkü her koşulda kazanan sen olacaksın ve bir şey değişmeyecek."

Beş yaşındaki Anaander Mianaai, "Söylemesi senin için kolay," dedi. "Ve belki bazı yönlerden haklısın. Birçok şey gerçekten de değişmedi ve birçok şey hangi tarafım kazanırsa kazansın aynı kalacak. Ama bana şunu söyle, Teğmen Awn için o gün hangi tarafımın gemide olduğu fark etmiyor muydu?"

Buna cevabım yoktu.

"Güç, para ve bağlantıların olsaydı bazı farklar senin için bir şey değiştirmezdi. Ya da senin durumunda olduğu gibi yakında ölecek olsaydın. Çaresizce yaşamaya çalışanlar, parası ve gücü olmayanlar... Ve o insanlar için küçük şeyler fark yaratıyor. Senin göremeyeceğin farklar o insanlar için yaşam ya da ölüm anlamına geliyor."

"Yani sen önemsiz ve güçsüz insanları bu kadar önemsiyorsun," dedim. "Eminim onlar için endişelenmek uğruna geceleri uykusuz kalıyorsundur. İçin acıyordur."

Anaander Mianaai, "Kendini haklı çıkarmaya çalışma," dedi. "İki bin yıl boyunca en ufak bir kaygı yaşamadan bana hizmet ettin. Bunun anlamını buradaki herkesten iyi biliyorsun. Ve evet, önemsiyorum. Ama belki senin önemsediğinden biraz daha soyut bir şekilde, en azından bu aralar. Yine de hepsi benim kendi eserim. Ve haklısın, kendi kendimden kurtulamam. Bunun arada bir hatırlatılması iyi olur. Silahlı ve bağımsız bir vicdanım olsaydı, daha iyi olabilirdi."

"En son biri vicdanınız olmaya çalıştığında," dedim Ime'yi ve o emirleri reddeden *Sarrse*'ın Merhameti askerini düşünerek. "Öldü."

Çocuk, bu çok güzel bir anıymış gibi gülümseyerek, "Ime'den bahsediyorsun. *Sarrse'ın Merhameti*'nden Amaat

Bir bölüğünün Bir numarasından," dedi. "Upuzun hayatım boyunca hiç o şekilde azarlanmamıştım. Sonunda bana küfredip, zehri sanki içki içermişçesine kafasına dikti."

Zehir. "Onu vurmadın mı?"

Çocuk gülümsemeye devam ederek, "Silah yaraları çok problem yaratıyor," dedi. "Silah demişken." Yan tarafına uzandı ve eldivenli ellerinden biriyle havayı okşadı. Birdenbire ışık emecek kadar siyah bir kutu ortaya çıktı. "Vatandaş Seivarden."

Seivarden uzanıp kutuyu aldı.

Anaander Mianaai, "Öfkenin silahlı olması gerektiğini söylerken ciddi olduğunun farkındayım. Ben de vicdanımın öyle olması gerektiğini söylerken ciddiydim. Bilgisizlikten dolayı salakça bir şey yapmaman için elindeki şeyin ne olduğunu sana açıklamalıyım."

"Nasıl çalıştığını biliyor musun?" Ama elbette diğerleri bin yıldır elindeydi. Çözmek için yeteri kadar zamanı olmuştu.

"Bir noktaya kadar." Acı acı gülümsedi. "Kurşunun çalışma mantığını biliyorsun, silah ateşlendiğinde ortaya çıkan kinetik enerjiyi kullanıyor. Kurşun bir yere çarptığında o kinetik enerjinin bir yere gitmesi gerekiyor." Cevap vermedim; kaşımı bile oynatmadım. Beş yaşındaki Mianaai, "Garseddai silahındaki kurşunlar aslında kurşun değil," diye devam etti. "Onlar... birer aygıt. Silah onları etkin hale getirene kadar pasif bir şekilde bekliyorlar. Bu yüzden silahtan çıkarken ne kadar kinetik enerjiye sahip oldukları-nın bir anlamı yok. Çarpışma anında hedefi tam olarak 1,11 metre delebilmek için gereken enerjini üretiyor. Ve sonra duruyor."

"Duruyor." Dehşete düşmüştüm.

Yanımda diz çökmüş olan Seivarden, "Bir virgül on bir metre mi?" diye sordu. Şaşırmıştı.

Mianaai, geçiştiren bir hareket yaptı. "Uzaylılar. Daha farklı birimler kullandıkları için olduğunu tahmin ediyorum. Teorik olarak etkin hale geldikten sonra kurşunlardan birini nazik bir şekilde atsan dahi hedefi delip geçer. Ama etkinleştirmenin tek yolu silah. Görebildiğim kadarıyla evrende o kurşunların delemeyeceği hiçbir şey yok."

"Bütün o enerji nereden geliyor?" diye sordum. Hâlâ dehşet içindeydim. Korkmuştum. O zaman oksijen tankını delmek için tek kurşunun yetmesi normaldi. "O enerji bir yerden gelmek zorunda."

Mianaai, "Böyle düşünmen normal," dedi. "Ve birazdan bana ne kadar enerjiye ihtiyacı olduğunu ya da ateş ettiğin şeyle hava arasındaki farkı nereden bildiğini soracaksın. Ve iki sorunun da cevabını bilmiyorum. Neden Presgerlarla ateşkes imzaladığımı anlıyorsun, değil mi? Ve ateşkesin kurallarına uymak konusunda niye bu kadar hevesli olduğumu."

"Ve onları yok etmek için niye bu kadar hevesli olduğunu," dedim. Diğer Anaander'ın hedefinin ve en ateşli arzusunun bu olduğu yönünde tahmin yürüterek.

Anaander Mianaai, "Bulunduğum yere küçük hedefler koyarak gelmedim," dedi. "Bundan kimseye bahsetmemelisin." Henüz ben cevap vermeden, "Seni sessiz kalmaya zorlayabilirim. Ama bunu yapmayacağım. Belli ki sen bu kehanetteki önemli disklerden birisin ve nereye düşeceğine karışmam doğru olmaz," diye devam etti.

"Bu kadar batıl inançlı olacağını tahmin etmemiştim," dedim.

"Ben buna batıl inanç demezdim. Ve benim yapmam gereken başka işler var. Burada sadece benden birkaç tane kaldı; sayımız o kadar az ki gerçek sayı artık hassas bir bilgi. Ve yapılacak çok şey var; bu yüzden burada oturup sohbet etmeye vaktim yok.

"*Kalr'ın Merhameti*'nin bir kaptana ihtiyacı var. Açıkçası teğmenlere de. Muhtemelen kendi ekibinden atayabilirsin."

"Ben kaptan olamam. Ben vatandaş değilim. Ben insan bile değilim."

"Ben ne olduğunu söylersem, osun," dedi.

"Seivarden'a sor." Seivarden kutuyu kucağıma koydu ve tekrar yanıma diz çöktü. "Ya da Skaaiat'a."

Radch'ın Efendisi, "Seivarden senin olmadığın hiçbir yere gitmiyor," dedi. "Sen uyurken bunu bana açıkladı."

"O zaman Skaait'a."

"Halihazırda bana siktir olup gitmemi söyledi."

"Ne tesadüf."

"Ve açıkçası, ona burada ihtiyacım var." Ayağa kalktı. Oturmama rağmen gözlerime bakmak için kafasını kaldırması gerekecek kadar kısa boyluydu. "Sıhhiye en az bir haftaya ihtiyacın olduğunu söylüyor. Sana *Kalr'ın Merhameti*'ni denetlemen ve ihtiyacın olan kaynakları toplaman için birkaç gün daha vereceğim. Eğer evet deyip Seivarden'ı işlerle ilgilenmesi için üsteğmen olarak atarsan hepimiz için en rahatı olacak. Ama gemiyi istediğin gibi yönetmekte özgürsün." Bacaklarındaki çim ve kiri silkeledi. "Hazır olduğun anda elinden geldiğince çabuk bir şekilde Athoek İstasyonu'na gitmen gerekiyor. İki geçit ötede. Ya da en azında *Tlen'in Kuddeti* geçidi kapatmadan önce öyleydi." Başmüfettiş Skaaiat da Teğmen Awn'ın kardeşinin iki geçit ötede olduğunu söylemişti. "Başka ne yapabilirsin ki?"

"Başka bir seçeneğim var mı ki?" Beni vatandaş ilan etmiş olabilirdi ama bunu aynı kolaylıkta elimden de alabilirdi. "Ölmek dışında, elbette."

Kim bilir, der gibi bir hareket yaptı. "Hepimiz kadar seçeneğin var. Elbette bu hiç olmadığı anlamına da gelebilir. Ama felsefi tartışmaları sonra yaparız. Şu an ikimizin de yapması gereken işler var." Ve çıktı.

Seivarden eşyalarını toplayıp tekrar valizin içine koydu ve ayağa kalmama yardım ederek beni dışarı çıkardı. Ana meydana ulaşana kadar konuşmadı. "Bir gemi. Sadece bir Merhamet olsa da, bir gemi."

Biraz uyumuştum ve belli ki bu süre cam kırıklarının toplanmasına ve kalabalık olmasa da insanların dışarıya çıkmasına yetmişti. Herkes biraz yabaniydi ve çok kolay korkuyormuş gibiydi. Tüm konuşmalar alçak sesle ve bastırılmış tonlaydı; bu yüzden insanlara rağmen meydan, terk edilmiş hissi veriyordu. Kafamı çevirip Seivarden'a bakarak tek kaşımı kaldırdım. "Burada kaptan sensin. İstersen senin."

"Hayır." Bir bankın yanında durduk ve oturmama yardımcı oldu. "Eğer hâlâ kaptan olsaydım birilerinin geçmiş maaşımı ödemesi gerekirdi. Resmi olarak bin yıl önce öldüğüm ilan edildiğinde görevden alındım. Eğer bu görevi tekrar istiyorsam baştan başlamam gerek." Duraksadı ve sonra yanıma oturdu. "Ayrıca o dondurucu kabinden çıktığımda sanki her şey beni yarı yolda bırakmış gibi hissediyordum. Radch beni yarı yolda bırakmıştı. Gemim beni yarı yolda bırakmıştı." Kaşlarımı çattığımda yatıştırıcı bir şekil gülümsedi. "Hayır, bu adil değil. Bunların hiçbiri adil değil ama öyle hissetmiştim. Ve kendimi yarı yolda bıraktım. Ama sen beni yarı yolda bırakmadın. Bırakmadın." Bu konuda ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Bir cevap bekliyormuş gibi görünüyordu.

Dört saniyelik sessizlikten sonra, "*Kalr'ın Merhameti*'nin bir kaptana ihtiyacı yok," dedim. "Belki bir kaptan istemiyordur."

"Görevine karşı çıkamazsın."

"Eğer kendimi geçindirebilecek kadar param varsa çıkabilirim."

Seivarden kaşlarını çattı ve sanki tartışmak ister gibi bir nefes aldı ama tartışmadı. Bir süre daha sessizlikten sonra, "Tapınağa girip senin için bir kehanet atılmasını isteyebilirsin," dedi.

Bir inancım olduğuna onu ikna eden şey büyük bir özenle oluşturduğum yabancı dindar görümümün mü olmuştu acaba? Yoksa bir Radchaai için avuç dolusu kehaneti atmak, tüm soruları cevaplayıp doğru hareketi yapmaya teşvik edecek bir şey miydi? Kararsızlık gösteren küçük bir hareket yaptım. "Buna ihtiyaç duymuyorum. Ama sen istersen tapınağa gidip attırabilirsin. Ya da burada atabilirsin." Eğer önü ve arkası olan herhangi bir şeyi varsa bunu yapabilirdi. "Eğer yazı gelirse benimle uğraşmayı bırakacaksın ve gidip çay içeceğiz." Eğlenir bir ifadeyle kısa bir *ha* sesi çıkardı. "Aa," dedi ve ceketinin cebine uzandı. "Skaaiat bunu sana vermemi istedi." Skaaiat demişti. *O Awer* değil.

Seivarden elini açtı ve üç santimetre çapındaki altın diski gösterdi. Dışında makina üretimi altın yapraklarla örülü işlemeleri vardı ve tam ortalanmamış bir şekilde bir ismin çevresini sarıyorlardı. AWN ELMING.

Seivarden, "Ama bunu atmamı istediğini zannetmiyorum," dedi. Sonra ben cevap vermeyince, "Bunun senin olması gerektiğini söyledi," diye ekledi.

Oturmuş söyleyecek bir şeyler ve bunları söyleyebilmek için sesimi bulmaya çalışırken bir Güvenlik memuru dikkatli bir şekilde bize yaklaştı. Saygılı bir sesle, "Affedersiniz, vatandaş. İstasyon sizinle konuşmak istiyor. Orada bir panel mevcut," dedi. Eliyle yan tarafı işaret etti.

Seivarden, "İmplantların yok mu?" diye sordu.

"Onları sakladım. Bazılarını çalışamaz hale getirdim. İstasyon muhtemelen onları göremiyor." Ve el telsizimin nerede olduğunu bilmiyordum. Muhtemelen valizimdeydi.

Ayağa kalkıp panele gitmem ve ayakta konuşmam gerekiyordu. "Benimle konuşmak istiyormuşsun, İstasyon, işte buradayım." Anaander Mianaai'ın bahsettiği bir haftalık dinlenme giderek daha cazip bir hale geliyordu.

İstasyon ifadesiz ve sakin bir ses tonuyla, "Vatandaş Breq Mianaai," dedi.

Mianaai. Teğmen Awn'ın anı broşu hâlâ avucumdaydı. Dönüp valizimle arkamda bekleyen Seivarden'a baktım. Sanki ben bir şey söylemişim gibi, "Seni olduğun halden daha da üzmenin bir anlamı yoktu," dedi.

Radch'ın Efendisi *bağımsız* demişti ama bu konuda ciddi olmadığını fark edince şaşırmadım. Ama bağımsızlığımı sağlamak için yaptığı hareket şaşırtmıştı.

İstasyon tekrar, "Vatandaş Breq Mianaai," derken sesi her zamanki gibi sevimli ve içtendi ama tekrarlamasının biraz kötü niyetle olduğunu düşündüm. "Buradan ayrılmanızı istiyorum."

"Öyle mi?" Aklıma daha mantıklı bir cevap gelmemişti. "Neden?"

Yarım saniyelik gecikmeden sonra cevap verdi. "Etrafınıza bakın." Bunu yapacak gücüm yoktu, dolayısıyla bir yere varmak için böyle söylediğine karar verdim. "Sıhhiye, yaralı ve ölmek üzere olan vatandaşlarla dolu. Tesislerimin çoğu zarar gördü. Sakinlerimin hepsi endişe ve korku içinde. Ben de endişe ve korku içindeyim. Konak hakkındaki kafa karışıklıklarını saymıyorum bile. Ve bunların hepsinin sebebi sizsiniz."

"Hayır, değilim." Ne kadar çocukça ve önemsiz görünse de İstasyonun benim bir zamanlar olduğum şeyden çok da farklı olmadığını kendime hatırlattım. Bazı açılardan onun görevi benimkinden daha karmaşık ve önemliydi, zira yüz

binlerce vatandaşa ev sahipliği yapıyordu. "Ve buradan gitmem hiçbir şeyi değiştirmez."

İstasyon sakin bir sesle, "Bu umurumda değil," dedi. Sesinde hissettiğim huysuzluk tamamen benim hayal gücümden kaynaklanıyordu. "Şu an fırsatınız varken gitmenizi öneririm. Yakın gelecekte bu zor bir hale gelebilir."

İstasyon bana gitmemi emredemezdi. Aslında artık bir vatandaş olduğuma göre benimle bu şekilde konuşamaması da gerekirdi. Seivarden düşüncelerimin bir kısmını dile getirerek, "Seni gitmek zorunda *bırakamaz*," dedi.

"Ama onaylamadığını dile getirebilir." Sessizce. Sinsice. "Bunu hep yaparız. İnsanlar genelde fark etmez. Ta ki başka bir gemiyi ya da istasyonu ziyaret edip her şeyin çok daha konforlu olduğunu görene kadar."

Seivarden bir saniye sessiz kaldı ve sonra, "Ha," dedi. Çıkardığı sesten *Toren'ın Adaleti*'nden *Nathtas'ın Kudreti*'ne geçtiği günleri hatırladığı belliydi. Öne eğilip kafamı panelin yanındaki duvara yasladım. "Söyleyeceklerin bitti mi İstasyon?"

"*Kalr'ın Merhameti* sizinle konuşmak istiyor."

Beş saniyelik sessizlik. Bu oyunu kazanamayacağım halde oynamam gerektiğini bilerek iç çektim. "İstasyon, *Kalr'ın Merhameti*'ni bağla."

Kalr'ın Merhameti panelden, "*Toren'ın Adaleti*," dedi.

Bu isim beni şaşırtarak yorgunluktan gözlerimin dolmasına neden oldu. Gözlerimi kırpıştırdım. "Ben sadece Esk Bir'im," dedim. "On Dokuz."

Kalr'ın Merhameti, "Kaptan Vel tutuklandı," dedi. "Yeniden eğitim mi görecek yoksa idam mı edilecek bilmiyorum. Teğmenlerim de öyle."

"Üzgünüm."

"Bu senin suçun değil. Onlar kendi kararlarını verdiler."

"Kumanda kimde?" diye sordum. Seivarden yanımda, bir eli kolumda sessizce duruyordu. Şu an uzanıp uyumaktan başka hiçbir şey istemiyordum.

"Amaat Bir bölüğünün Bir numarasında." *Kalr'ın Merhameti*'nin en yüksek rütbeli askeri o olmalıydı. Bölük lideri. Bağıl birimlerinin lidere ihtiyacı yoktu.

"O zaman kaptan o olabilir."

Kalr'ın Merhameti, "Hayır," dedi. "Ondan iyi bir teğmen olur ama kaptan olmaya hazır değil. Elinden geleni yapıyor ama yeterli değil."

"*Kalr'ın Merhameti*," dedim. "Eğer kaptanın ben olabiliyorsam sen niye kendi kaptanın olamıyorsun?"

Kalr'ın Merhameti, "Bu çok saçma olur," diye cevapladı. Sesi her zamanki gibi sakindi ama ben bezmiş olduğunu düşündüm. "Mürettebatımın bir kaptana ihtiyacı var. Ama ben sadece bir Merhamet'im, değil mi? Eminim istesen Radch'ın Efendisi sana bir Kudret verir. O Kudret'in kaptanı bir Merhamet'e atandığına mutlu olmayacaktır ama kaptansızlıktan iyidir."

"Hayır, Gemi, bunun..."

Seivarden ciddi bir sesle araya girdi. "Yeter, Gemi."

Kalr'ın Merhameti panelden, "Benim subaylarımdan biri *değilsin*," derken sesindeki tarafsızlık artık duyulabilir bir şekilde azalmıştı.

Seivarden, "*Henüz*," diye cevapladı.

Bunun bir planın parçası olduğunu düşünmeye başladım ama Seivarden benim ana meydanda böyle dikilmeme asla izin vermedi. Şimdi de izin vermezdi. "Gemi, kaybettiğin şey ben olamam. Üzgünüm ama onu asla geri alamazsın." Ve ben de kaybettiğim şeyi geri alamazdım. "Daha fazla ayakta duramayacağım."

Seivarden ciddi bir sesle, "Gemi," dedi. "Kaptanın hâlâ

iyileşmeye çalışıyor ve İstasyon onun burada ana meydanda ayakta durmasına neden oluyor."

İstasyon hakkındaki görüşlerini ifade ettiğini düşündüğüm bir duraksamadan sonra *Kalr'ın Merhameti*, "Bir mekik göndereceğim," dedi. "Gemide daha rahat edersiniz, Kaptan."

"Ben..." diye başladım ama *Kalr'ın Merhameti* iletişimi kesmişti.

Seivarden, "Breq," diyerek beni yaslandığım duvardan uzaklaştırdı. "Hadi gidelim."

"Nereye?"

"Gemide daha rahat olacağını biliyorsun. Burada olduğundan daha rahat."

Cevap vermeden Seivarden'ın beni sürüklemesine izin verdim.

"Eğer daha fazla geçit kapanır, gemiler kaybolur ve erzak gelişi kesilirse tüm o paranın hiçbir anlamı olmaz." Asansörlere doğru gittiğimizi gördüm. "Her şey paramparça oluyor. Bu sadece burayla sınırlı kalmayacak, tüm Radch bölgesinde böyle olacak, değil mi?" Öyleydi ama bunu dile getirecek enerjiyi bulamıyordum. "Belki uzaklaşıp olanları uzaktan izleyebiliriz. Ama bunu yapabileceğinden çok emin değilim."

Hayır. Yapabilecek olsaydım zaten burada olmazdım. Seivarden da burada olmazdı; onu Nilt'te karların içinde bırakmış olurdum, hatta Nilt'e hiç gitmemiş olurdum. Asansör kapıları arkamızdan hızlıca kapandı. Normalde olması gerekenden daha hızlı kapandığını düşündüm ama belki de bu, İstasyonun bir an önce gitmemizi istemesine yönelik bir hareketten ziyade benim hayal gücümdü. Ama asansör hareket etmedi. "İskelelere, İstasyon," dedim. Yenilmiştim. Gidecek başka hiçbir yerim yoktu. Bu, yapmak için yaratıl-

dığım şey, olduğum şeydi. Ve zalimin sözleri içten olmasa – ki şu anki durum ne olursa olsun zaten bir noktada içten olmayacak hale gelecekti– dahi o haklıydı. Davranışlarım bir şeyleri değiştirecekti, küçük de olsa. Belki Teğmen Awn'ın kardeşi için bir şeyleri değiştirirdi. Teğmen Awn'ı bir kez yüz üstü bırakmıştım. Hem de kötü bir şekilde. İkinci kez bunu yapmayacaktım.

Seivarden asansörün hareket etmesine şaşırmamış bir halde, "Skaaiat sana çay ikram eder," dedi.

En son ne zaman yemek yediğimi düşündüm. "Sanırım açım."

Seivarden, "Bu iyiye işaret," dedi ve asansör durup kapıları iskelenin tanrılarla dolu lobisine açılırken kolumu daha sıkı kavradı.

Hedefimi belirleyip bir adım attım ve bir tane daha. Hep yaptığım gibi.

TEŞEKKÜRLER

Yazmanın bireysel bir sanat olduğu söylenir ve gerçekten de iş kelimeleri kâğıda dökmeye geldiğinde bunu yapması gereken kişi yazarın kendisidir. Yine de o kelimeler kâğıda dökülmeden önce ve döküldükten sonra eserinizi elinizden gelen en iyi haline getirmeye çalışırken birçok şey olur.

Eğer Clarion West'in atölye çalışmaları ve oradaki sınıf arkadaşlarımın yardımı olmasaydı şu an olduğum yazar olamazdım. Ve birçok arkadaşımın cömert ve anlayışlı desteklerinden yararlandım: Charlie Allery, S. Hutson Blount, Carolyn Ives Gilman, Anna Schwind, Kurt Schwind, Mike Swirsky, Rachel Swirsky, Dave Thompson ve Sarah Vickers. Hepsi yardım ve destekleriyle yanımda oldu ve onlar olmasaydı bu kitap eksik olurdu. (Hataların hepsi tamamen bana ait.)

Ayrıca St. Louis'teki Pudd'nhead Books'a, Webster Üniversitesi Kütüphanesi'ne, St. Louis İlçe Kütüphanesi'ne ve St. Louis Bölgesi Kütüphaneciler Birliği'ne teşekkür ediyorum. Kütüphaneler şahane ve değerli birer bilgi yuvası. Ne kadar çok olursa olsun kütüphane sayısı asla yeterli olamaz.

Ayrıca şahane editörlerim, Tom Bouman ve Jenni Hill'e de teşekkür ederim. Anlayışlı yorumları, bu kitabın olduğu hale gelmesini sağladı. (Yine hataların hepsi benim.)

Ve mükemmel menajerim Seth Fishman'a teşekkür ederim.

Son –ama son derece önemli– olarak kocam Dave ile çocuklarım Aidan ve Gawain. Onların sevgisi ve desteği olmadan bu kitabı yazmaya dahi başlayamazdım.

İSTİKBAL GÖKLERDEDİR!

Kurgu, bilime yol göstermeye devam ediyor.
İsviçre'deki bilim adamları daima bir adım geride.
Teleskoplar uzayı gözleyedursun, belki de şu an birileri
Dünya'ya mikroskopla bakmakta.

Küçük dünyamızın büyük yapıtları, klasikler ve yeni isimler,
dün olduğu gibi bugün de İthaki'de okurları bekliyor.

Bilimkurgu dizimiz yepyeni kapakları ve tasarımıyla
yörüngede.

Kulaklarımızda Clarke'ın uyarısıyla geleceğe dönüş başlıyor:

**"Yeterince ilerlemiş bir teknoloji,
büyüden ayırt edilemez."**

İMPARATORLUĞA ADALET GELECEK!

Bir zamanlar Toren'in Adaleti binlerce bağılıyla galaksiye korku salan devasa bir uzay gemisiydi. Şimdi ise yıllar süren intikam planını uygulayacak tek bir kişiden ibaret.

"Beklenmedik, merak uyandırıcı ve fazlasıyla havalı. Ann Leckie işini biliyor... Breq gibi bir kahramanla ilk kez karşılaşıyorum. Bunun ne kadar hoşuma gittiğini anlatamam."
—**JOHN SCALZI**, *Yaşlı Adamın Savaşı* serisinin Hugo ve Locus ödüllü yazarı

"Son derece iyi yazılmış. Anında kendimi kaptırdım. Beyninize antrenman yaptırmaktan korkmuyorsanız, bu kitap kesinlikle harcadığınız zamana değecek."
—**PATRICK ROTHFUSS**, *Kralkatili Güncesi* serisinin yazarı

"Leckie, Iain M. Banks ve CJ Cherryh'nin varisi olmaya aday."
—**ELIZABETH BEAR**, Hugo ve John W. Campbell ödüllü yazar

"Karakterleri ve evren yaratımıyla, kesinlikle mükemmel bir kitap."
—**FELICIA DAY**, *The Guild* çizgi roman serisinin yazarı, oyuncu

"Leckie'nin bu ilk romanı bizi inanılmaz heyecanlandırdı." —***io9***

"Çarpıcı." —***THE NEW YORK TIMES***

"Leckie karmaşık bir denklemi ustalıkla kuruyor... Bu şüphesiz gelecek vaat eden bir çıkış kitabı." —***KIRKUS***

Çeviren: Yaprak Onur
Kapak Görseli: John Harris

ithaki
www.ithaki.com.tr
facebook.com/ithakiyayin
twitter.com/ithakiyayinlari

29 TL

İnternet Satış:
www.ilknokta.com

9 786053 754909